

LARGE PRINT EDITION

SVRCHOVANÝ BŮH

PRO NÁS A SKRZE NÁS

*A Faith Building Revelation
of God's Power and Purpose
to Use Everything to Mature and
Empower Us for His Use*

DAVID EELLS

**Svrchovaný Bůh
pro nás a skrze nás
(Sovereign God
For Us and Through Us)**

**Víru budující zjevení Boží moci a záměru
využít všechno
k našemu zdokonalování a zmocňování,
aby si nás mohl použít**

**(A Faith Building Revelation of
God's Power and Purpose
To Use Everything
To mature and Empower Us
For His use)**

David Eells

***Faithful Publishing
Buford, Georgia***

Vydalo nakladatelství
Faithful Publishing
PO Box 345
Buford, Georgia 30515
www.unleavenedbreadpublishing.org

Autorské právo © David Eells. Všechna práva vyhrazena. Uděluje se povolení kopírovat a citovat části této knihy za předpokladu, že v kontextu bude odkaz na autorské právo a kontaktní údaje.

Viz též webové stránky AmericasLastDays – Home of Unleavened Bread Ministries

ISBN: 0-0759941-9-0

Čtvrté vydání velkým nákladem – 2006

„Bible Code“ ©1997 Michael Drosnin, Simon & Schuster Publishers

„Theomatika ©1977 Jerry Lucas a Del Washburn
Stein and Day / Publishers / Scarborough

Biblické verše jsou převzaty z American Standard Version vzhledem k její věrnosti prastarým rukopisům a Biblické numerice, což je systém zkonstruovaný Bohem ke zkoušení autentičnosti. Biblická numerika je k dostání u Starbible.com.

Od ASV jsme se odchýlili pouze u jména Jehova, které jsme nahradili jménem Pán. Ani originál nepoužívá YHWH, ale pojem Pán není pro mnohé matoucí, takže jsme nechtěli odvádět pozornost od učení.

Naším přáním je, aby tato kniha byla distribuována zdarma, protože Ježíš řekl „Zdarma jste obdrželi, zdarma dejte“, ale nakladatelství takovou nabídku nemůže učinit. Můžeme říci, že zisk z prodeje této knihy bude použit na podporu zvěsti o království Božím, nikoliv k osobnímu tělesnému prospěchu. Zasílání knihy zdarma bylo umožněno velkorysími dary Jeho věrných služebníků. O bezplatný výtisk v angličtině je možno požádat u: freebook@faithfulpublishing.com

Hlavní redaktor: April S Fields

Pomocný redaktor: Dwora Jawer

Korektury: Brad Moyers

Sazba a formát: Jamie Hughs

Přední obal: April S Fields

Zadní obal s laskavým svolením Hubblesite.org.

Překlad do češtiny: Petr Martykán

Biblické citace: převážně NBK

Překlad online na: www.knihy.own.cz; www.adulam.cz www.americaslastdays.com

www.urana.comze.com/svetlonebe.html

Tato kniha je zasvěcena našemu nebeskému Otci, který působí, že všechny věci napomáhají k dobrému nám i Jeho lidu, který by Jej měl znát jako všemohoucího, vševědoucího, milujícího stvořitele našich věčných duší.

Úvod

Svrchovanost je vykonávání svrchované a nezávislé autority

Účelem této knihy je dát vám důvěru ve všemohoucího Boha, který s láskou působí, aby vám všechny věci napomáhaly k dobrému, abyste byli takovými nádobami, jaké On si přeje. Jako Boží nádoba poznáte, že víra v Boha (v Bohu) bude pracovat pro vás a skrze vás i k dobru jiných lidí. Tato kniha obsahuje mnoho vzrušujících svědectví o svrchovanosti Boha projevané v moci a milosti.

Tato studie a zakoušení svrchovanosti (suverenity) Boha přinesla mnoho ovoce do mého života v oblasti odpočinutí, pokoje, víry a úcty k Němu. To mi řekli i jiní lidé a žádali mě, abych o tom napsal knihu. Tato studie povzbudila moji bázeň před Bohem a odstranila můj strach z lidských konspiračních akcí iniciovaných ďáblem. Dala mi silný pocit bázně Boží. Cítím jako své poslání, abych se o tom sdílel s každým, kdo má oči k vidění a uši k slyšení. Poznat záměr a všemohoucnost Boha znamená položit základ víry v Boží zaslíbení bez pochybností a zápasů, Porozumíme, jak s Bohem při naplňování Jeho plánu spolupracovat a tak se stát Jeho nádobami.

Naše diskuse o tak kontroverzních věcech musí být zakotvena v Písmu, aniž bychom něco přidávali nebo ubírali. Musíme „vážně zápasit o víru, kteřá byla jednou provždy dána svatým“, nikoliv za dnešní odpadlickou víru. Důvodem, proč je tento předmět tak kontroverzní, spočívá v tom, že křesťané mají tendenci vyhledávat a vybírat si verše, které jsou v souladu s tím, čemu si přejí věřit. Avšak pravdu můžeme poznat jen přijetím všech veršů propojených do souvislého celku, protože „suma tvého slova je pravda“. Mnoho veršů, jimiž se zde budeme zabývat, bylo ignorováno, protože neladily s lidskými pocity a úvahami, ale právě ony jsou zde proto, aby nás přivedly do plného poznání Boha, který vysvobozuje.

Uvědomuji si, že píšu pro křesťany mnoha denominací, takže některé věci možná nebudete moci přijat. Jsem si však jist tím, že pokud nevylijete s vaničkou i dítě, uvidíte věci, které změní váš život. Budete-li číst tuto knihu pomalu a s modlitbou, jsem si jist, že Bůh vám požehná.

Váš služebník v Kristu

David Eells.

OBSAH

1. <i>Boží svrchovanost a záměr ve všech věcech</i>	6
2. <i>Boží svrchovanost ve vytvoření Písma svatého</i>	16
3. <i>Boží svrchovanost ve světovém řádu</i>	23
4. <i>Boží svrchovanost nad zlem</i>	31
5. <i>Boží svrchovanost nad časem a vyvolením</i>	47
6. <i>Boží svrchovanost nad pádem a spasením</i>	54
7. <i>Boží svrchovanosti nad klamem a podvodem</i>	59
8. <i>Boží svrchovanost nad nemocí a prokletím</i>	70
9. <i>Boží svrchovanost nad znameními, náhodou a potvrzeními</i>	86
10. <i>Boží svrchovanost skrze nás</i>	102
11. <i>Poslední Adam obnovil naši vládu</i>	112
12. <i>Nádoby vládoucí skrze víru</i>	116
13. <i>Autorita v modlitbě</i>	121
14. <i>Autorita nad démony</i>	127
15. <i>Co svazovat a co rozvazovat?</i>	135
16. <i>Skutky dokončují víru</i>	141
17. <i>Metody a Boží Sláva</i>	148
18. <i>Záruka daná důvěrou v Boží příslib versus pojištění</i>	153
19. <i>Boží svrchované zaopatření</i>	157
20. <i>Nadvláda ducha nebo těla?</i>	162
21. <i>Svatost a vláda</i>	165
22. <i>Začni teď</i>	170
<i>Poděkování</i>	172
<i>Závěrečné poznámky autora</i>	173

Omezujeme Boha v některých situacích? • Jsou katastrofy od Boha nebo od ďábla? • Do jaké míry máme autoritu? • Je Bůh zapojen do všech záležitostí týkajících se člověka? • Do jaké míry Bůh kontroluje zlo? • Od koho má zlo autoritu? • Může mě Bůh v tomto chaosu milovat? • Klame Bůh některé lidi? • Proč? Můžeme změnit svoji budoucnost? Jak? • Můžeme si být jisti tím, že Bůh si nás použije? • Mají situace, které prožívám, nějaký účel? • Potřebuje ďábel povolení k tomu, aby mi mohl něco provést? • Může Bůh v něčem neuspět nebo něčeho litovat? • Existují vyvolení? Kdo? • Můžeme spočinout v Božím plánu? • Je někdy zlo k dobrému? • Činí Bůh dobré i zlé? • Co může způsobit, že se Boží moc projeví v mém životě? • Napomáhá všechno Božímu záměru? • Poskytuje Bůh pojištění, nebo dává ujištění (zaslíbení)? • Měl bych za všechny věci děkovat? • Je správné žádat Boha o znamení? • Může ďábel zmařit Boží plán? • Jak působí a co je svobodná vůle? • Vyvolili jsme si Boha my, nebo On nás? • Pochází od Boha jen dobré věci? • Od koho si Bůh nechává radit? • Touží Bůh vládnout skrze nás? • Máme autoritu nad prokletím? • Mohou nás naše vlastní touhy oklamat? • Chce Bůh zvětšit moji víru? • Calvinismus, svobodná vůle, nebo obojí? • Může Bůh vůči nám upokojit naše nepřátele? • Co dává andělům nade mnou autoritu? • Pochází zlo jen od ďábla? • Měli bychom odporovat zlému? V lidech nebo v duchách? • Je nám přikázáno používat Boží moc? • Musíme sklízet, co jsme zaseli? • Učí Bible fatalismu? • Chce mi Bůh dát Jeho touhy (svaté žádosti)? • Historie se stále opakuje? • Mají křesťané vládnout světu? Nyní? • Dělá Bůh stále ještě zázraky? • Bůh nechce a nepřeje si, aby kdokoli zahynul? • Může nás neznalost Božího Slova zahubit? • Je výhodné, jsme-li někdy nenáviděni? • Může bezdůvodná kletba zasáhnout (dojít svého cíle)? • Používá Bůh zlé duchy? • Je Bůh skutečně všemohoucí, vševědoucí a všudypřítomný? • Proč se historie opakuje? • Napomáhají všechny věci Božímu záměru? • Může Bůh skutečně napravit můj život? • Jak při tom mohu spolupracovat? • Kde končí Boží odpovědnost a kde začíná moje? • Slouží všechno Božím záměrům? • Existuje něco jako štěstí? • Můžeme věřit, že nás Bůh uzdravuje, vysvobozuje a dává nám vše potřebné? • Čeho Ježíš dosáhl na kříži? • Proč nemáme to, o čem Boží Slovo říká, že to máme? • Je zlé také k dobrému? • Jak nám může Bůh říkat, abychom nebyli o nic starostliví? • Jak Bůh stvořuje? • Jaké nástroje používá? • Vyvolil jsem si Jej já, nebo si On vyvolil mě? • Může něco proběhnout (projít, obejít se) bez Boha? • Dovolí nám, abychom mu svázali ruce? Kdy? • Proč Bůh dovoluje zlým lidem, aby získali mocenské pozice? • Kdo ve skutečnosti zabil Ježíše? • Proč si Bůh vybral člověka, aby zvítězil nad zlem a způsobil na zemi požehnání?

1. kapitola

Boží svrchovanost a záměr ve všech věcech

Víme, že těm, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobrému, totiž těm, které povolal podle Svého záměru. (Ř 8:28)

Skutečně věřte, že všechno napomáhá k uskutečnění dobrého záměru Boha pro Jeho vyvolené? Naše reakce v konkrétních životních situacích jsou toho dobrým testem. Znat Boží záměr ve všech věcech přináší ohromný pokoj. O jakém záměru Pavel v tomto verši mluví? V dalším verši vidíme, že o záměru přivést mnoho synů k tomu, aby se podobali Ježíši Kristu. (Ř 8:29): ***Ty, které předem znal, totiž předurčil, aby se podobali Jeho Synu***, aby se tak stal prvorozeným mezi mnoha sourozenci. Bůh předem znal (předzvěděl, předem vyhlédl) a předem určil, aby se jeho pravé děti podobaly Ježíši Kristu (aby přijaly podobu Ježíše Krista). To bylo Božím záměrem už od stvoření světa, ba ještě předtím než byl člověk stvořen a než padl, jak dále uvidíme.

Všechny věci slouží Bohu k tomu, aby světu ukázal (zjevil) své syny. To je také důvodem, proč Bůh stvořil tento svět. Někteří lidé to nechápou a mohou v tom vidět selhání Božího plánu. Avšak studiem svrchovanosti Boha poznáme, že v Božím systému neexistuje žádný nezdar. Svrchovanost znamená vykonávání svrchované a nezávislé pravomoci. Jak dále uvidíme, dokonce i hřích, zlo a pád slouží Božímu záměru. Bůh chce mít syny, s nimiž bude mít společenství po celou věčnost. K tomuto účelu hodlá způsobit, aby všechno (všechny věci) napomáhalo(y) k dobrému. Všechno není dobré, ale všechno napomáhá k dobrému. Jak rád říká můj dobrý přítel Ray Taylor: „Co do pojmu „všechno“ nepatří? Čeho se netýká?“ Aplikování této pravdy v našem životě se neobejde bez přemýšlení.

Aby Bůh mohl takové prohlášení učinit, musí být všemohoucí. Aby mohl ve Svém Slově vyhlášovat takové všezahrnující výroky, musí být také vševědoucí. Jak dále uvidíme, Písmo svaté dosvědčuje, že Bůh má svrchovaný kontrolu nade vším, co souvisí s vaším životem. Jeho vláda nikdy nepřestává a jak uvidíme, Svůj trůn nikdy nesdílí s ďáblem. Ďábel má jen tu autoritu, která je mu dána podle Božího plánu a Božích zákonů.

Všechno slouží Bohu při Jeho pokračujícím tvoření synů. (Ž 119:91): ***Vše je tu dodnes, jak jsi nařídil, vždyť všechny věci slouží ti***. V tomto procesu Mu slouží všechny věci, zlé i dobré, k uskutečnění Jeho záměru. Bůh nikdy nestvořil nic, co by mohlo zmařit Jeho plán, protože Bůh nikdy nedělá chyby. Bůh způsobuje, že i zlo napomáhá k uskutečnění Jeho plánu. S tím možná někteří nebudete souhlasit. Doufejme však, že po společném zkoumání Bible změníte své smýšlení. Zlo je nástroj Boží svrchovanosti, který nás přivádí k čistotě a zralosti. Nebýt zla, neměl by nás kdo křížovat, pronásledovat a uvádět nás v pokušení, abychom mohli hřích odmítnout a být očištěni. Jeho lid bude potřebovat trestání. (Př 16:4): ***Hospodin všechno učinil pro sebe samého (pro Svůj záměr), také i bezbožného ke dni zlému***. V biblické historii Bůh šestkrát nechal povstat velká království šelmy proti Svému odpadlému lidu, aby ho pronásledovala a přiváděla na kříž. Ve všech případech Bible uznává správnost toho, že Bůh vzbudil tyto šelmy – Egyptany, Asyřany, Babyloňany, Médo-Peršany, Řeky a Římány, aby bojovali proti Jeho lidu.

Bůh chce již brzy udělat totéž pro Církev, protože Zjevení říká, že Bůh dá povstat ještě dvěma králům (Zj 17; 10, 11). Apoštol Pavel se naučil být s tím srozuměn. Pochopil, že nikdo nemůže zmařit dobrý Boží plán ve svůj prospěch. Úzkost, strach a netrpělivost přicházejí jen kvůli naší krátkozrakosti a neporozumění Božímu mistrovskému plánu pro nás. Představte si, jak drahocenný a vzácný musel být svatým těch dnů tak velký apoštol a evangelista, jakým byl Pavel. Přesto však byl v tomto případě uvězněn. (**Fp 1:12**): ***Chtěl bych, bratři, abyste věděli, že to, co mě potkalo,***

příspělo spíše k prospěchu evangelia. Celá císařská garda i všichni ostatní tu vědí, že jsem vězněn pro Krista. Mé okovy dodaly mnoha sourozencům v Pánu jistotu, takže teď kážou Slovo mnohem směleji a beze strachu. Pavel chápal, že ďábel nebyl původcem jeho uvěznění, které mělo pro Boží království velkou hodnotu. Dnes by o tom většina lidí uvažovala asi takto: „Jistěže to udělal ďábel, aby zmařil Boží plán“. Pavel tím však neříká, že ďábel v této situaci neměl prsty, nýbrž že ďábel nemůže zmařit Boží plán. Všechno musí napomáhat k dobrému, jednotlivě i společně. Jednotlivě k dobrému pro Pavla a společně k dobrému pro bratry. Evangelium se šířilo, protože Pavel byl ve vězení. Právě ve vězení Pavel napsal většinu svých dopisů, které se staly součástí Písma svatého. Slovo Boží se dostalo na více míst a šířilo se mnohem rychleji, protože Pavel byl ve vězení. Lidé získali smělost, aby vyšli a kázali evangelium, protože byl ve vězení. V posledních verších dopisu Filipským se dovídáme, že i někteří z císařova dvora byli obráceni na víru, protože Pavel byl ve vězení.

Někdy více hledíme na okolnosti než na Slovo a domníváme se, že ďábel byl schopen zastavit Boží plán. Bůh by ďábla nikdy nestvořil, pokud by se mohl stát někým, kdo by mohl zamezit Božímu plánu. Někteří ovšem mohou namítnout, že Bůh nestvořil ďábla, ale dobrého anděla, který padl. Protože však Písmo svaté říká, že Bůh je vševědoucí, pak jistě věděl, že Jeho anděl se stane ďáblem. Bůh je také všemohoucí, takže mohl zabránit tomu, o čem věděl, že se to stane, byť přinejmenším pouhým nedopatřením. On je stvořitelem ďábla. Bůh říká: (**Iz 45:7**): ***Já formuji světlo a tvořím tmu, působím pokoj a tvořím zlé. Já jsem Hospodin, který tvoří všechny tyto věci. (Iz 45:16-17):... já také stvořil jsem zhoubce, aby hubil. Žádný nástroj proti tobě udělaný nepodaří se ...*** Protože Bůh stvořil zhoubce, pak má samozřejmě i autoritu říci, že proti nám neuspěje. Zlo nemůže uspět ke svému vlastnímu účelu, ale jen k Božímu dobrému účelu. Domníváte se, že oni tři Židé se divili a zajímali, proč Bůh, jemuž byli tak věrni, ustanovil, aby je zlomyslní bezbožníci uvrhli do rozpálené pece? Nespěchejte se závěrem, že „ustanovil či přikázal“ je příliš silné slovo. Tito Židé zakusili, že smyslem této zkoušky bylo ukázat pohanskému králi moc a spasitelnou milost Boha Izraele. Byl ohromen, když uviděl čtyři muže bez pout, procházející se ... (Dan 3, 25-27. Božím úmyslem bylo ohromit pohana a vysvobodit je z poroby. To je také figura (vzor, příklad), typ či stín jeho záměru v našich životech.

Všechny tyto starozákonné příběhy a zákony jsou také podobenstvími (vzory, typy nebo stíny věcí budoucích), které pro nás mají hlubší smysl. (**1K 10:11**): ***To všechno se jim stalo pro výstrahu (jako příklad) a bylo to zapsáno pro poučení (napomenutí, varování) nám, kdo jsme se octli na konci věků. (Ko 2:16-17): Nenechte se tedy nikým odsuzovat kvůli jídlu nebo pití, kvůli svátkům, novoluním nebo sobotám. Ty věci jsou stínem toho, co mělo přijít, ale podstata je v Kristu.***

Dalším důvodem zkoušky Židů, který nemohli předvídat, bylo, že král bude veřejně zvěstovat Boha Izraele po celém babylonském království. **(Dan 3:28-30): Nebúkadnesar zvolal: "Požehnán buď Bůh Šadrakův, Měšakův a Abed-negův, který poslal Svého anděla a vysvobodil své služebníky, kteří na něj spoléhali. Přestoupili královo slovo a vydali svá těla, aby nemuseli vzdát poctu a klanět se nějakému jinému Bohu než Bohu svému. Vydávám rozkaz: Kdokoli z lidí kterékoli národnosti a jazyka by řekl něco proti Bohu Šadrakovu, Měšakovu a Abed-negovu, ať je rozsekán na kusy a jeho dům ať je učiněn hnojištěm, neboť není jiného Boha, který by mohl vyprostit jako tento Bůh. A král zařídil, aby se Šdarakovi, Měšakovi a Abed-negovi v babylonské krajině dobře dařilo.** To tedy byla senzační propagace!

Nebúkadnesar pokračoval ve zvěstování a velebení našeho Boha celému světu, což byl důsledek tohoto jednoho činu věrné poslušnosti. **(Dan 4:1-3): Já, Nebukadnesar, jsem spokojeně pobýval ve svém domě, pln svěžesti ve svém paláci. Viděl jsem sen a ten mě vystrašil, představy ve snu na lůžku, vidění, která mi prošla hlavou, mě naplnily hrůzou. Vydal jsem rozkaz, aby byli ke mně uvedeni všichni babylonští mudrci, aby mi sen vyložili.**

Poté, co Médi a Peršané dobyli babylonské království, byl také Daniel Bohem použit, aby Jej kázal tehdejší generaci. Pravděpodobně nevěděl, že jeho uvržení bezbožníky do jámy lvové pro jeho věrnost bylo vlastně přípravou scény pro tento zázrak, za který se nepochybně modlil. Král Darjaveš viděl, že Daniel byl vysvobozen od hladových lvů, a že **nebyla na něm shledána žádná úhona, protože věřil ve svého Boha. (Dan 6:24).** Král pak nechal shodit do lví jámy Danielovy nepřátele. Pak Darjaveš rozhodl, že Danielův Bůh je „**živý Bůh**“ a veřejně Jej hlásal světu. **(Dan 6:26-28): Tehdy král Darjaveš napsal všem lidem různých národností a jazyků, bydlícím po celé zemi: Rozhojně buď váš pokoj. Vydávám rozkaz, aby se v celé mé královské říši všichni třásli před Danielovým Bohem a obávali se ho, neboť on je Bůh živý a zůstává na věky, jeho království nebude zničeno a jeho vladařská moc bude až do konce. Vysvobozuje a vytrhuje, činí znamení a divy na nebi i na zemi. On vysvobodil Daniela ze lvích spárů. Věř, že Bůh mi ukázal, že v nastávajících dnech se naplní vítězství Daniele a vítězství tří Židů. Jste připraveni vidět zkoušky a pronásledování od bezbožníků jako prostředek k tomuto cíli? Tito čtyři muži ztratili v ohnivě zkoušce jen své otroctví a pouta. Jinými slovy, získali posvěcení a svobodu. To však neznamená, že všichni budou fyzicky zachováni, ale spravedlivý nikdy neumře, pouze změní místo pobytu. Tělesná mysl nechápe, jak Bůh používá všechny věci, aby uskutečnil Svůj plán. Ale my to chápeme a toto porozumění nám pomáhá spolupracovat s Bohem v našich nynějších individuálních zkouškách tak, aby na nás mohla být zjevena Kristova sláva. **(1Pt 4:12-14): Milovaní, nedivte se té zkoušce ohněm, jež na vás přišla, není to přece nic divného. Spíše se radujte, že máte podíl na Kristově utrpení, vždyť až se zjeví jeho sláva, budete jásat radostí! Když nesete urážky pro Kristovo jméno, jste požehnaní, neboť na vás spočívá Duch slávy, Duch Boží, jemuž se oni rouhají.** Povšimněte si, že Bůh se zaručuje, že dobrým účelem těchto zkoušek je, aby nás vyzkoušel.**

Pavel chápal Boží svrchovanost při uskutečňování Jeho dobrého plánu, což mu dávalo spokojenost a potěšení, které většina křesťanů nemá. **(Fp 4:11-12): Neříkám to proto, že bych trpěl nedostatkem; naučil jsem se totiž být za všech okolností spokojen. Umím se uskrovnit a umím užívat hojnost. Do všeho jsem v každém ohledu zasvěcen: být sytý i hladový, mít nedostatek i nadbytek.** Do čeho byl

zasvěcen? Co bylo jeho tajemství? Znal totiž odpověď na otázku: **Když je Bůh s námi, kdo proti nám? (Ř 8:31)**. Věděl, že Bůh nemůže být sesazen s trůnu, a že trůn nesdílí s ďáblem. Podívejme se na tajemství Pavlova pokoje: **(Fp 4:6): O nic nemějte starost, ale za všechno se modlete. O své potřeby prostě s vděčností Boha, a Boží pokoj přesahující všechno chápání bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.** Parafrazováno: „Kvůli žádné věci se neznepokojujte a nestarejte, ale prostě o ně Boha, děkujte Mu a budete ochráněni Jeho pokojem.“ Pavel věděl, že Bůh nedovolí žádnou situaci, ve které by měl důvod se strachovat. Věděl, že když bude prostě prosit, věřit a děkovat, nemůže dojít k tomu, že by Bůh nenaplnil jeho potřeby. Pavel měl proto pokoj a byl spokojen v každé situaci. Všimněte si, že doporučuje, abychom děkovali za to, za co jsme se již modlili, ještě před tím, než to obdržíme. Tímto způsobem to funguje. **(Mk 11:24): Proto vám říkám: Věřte, že jste všechno, o co při modlitbě prosíte, již dostali, a budete to mít.** Zvykněte si to tak dělat, protože to přináší pokoj, spokojenost a výsledky. Mnozí nic nedostanou, protože nevejdou do pravého odpočínutí spočívajícího ve víře, že již obdrželi.

Nebojte se. Kolikrát nám Bible přikazuje, abychom se nebáli? Bylo mi řečeno, že nám to přikazuje 365 krát, tj. na každý den v roce jedenkrát. Jen svrchovaný Bůh mohl říci: **(Fp 4:4):**

Radujte se v Pánu vždycky; znovu říkám: Radujte se! (Ef 5:20): Vždycky za všechno děkujte Bohu a Otci ve jménu našeho Pána Ježíše Krista. Z jakého důvodu bychom se měli radovat a za všechno děkovat? Radujeme se, protože všemohoucí Bůh nás miluje a protože má všechny věci pod kontrolou, a to i v ohni zkoušky. Tyto verše nedávají ďáblu žádný kredit. Všimli jste si někdy, že v Bibli svatí nedávali ďáblu takovou důležitost jako dnešní křesťané? Je tomu tak proto, že moderní křesťané z neznalosti mají víru v ďábla. Pavel dává svoji plnou důvěru Bohu, v dobrém i ve zlém. Pavel říká: **Vždycky za všechno děkujte.** Slyšel jsem kazatele říkat: „To se týká jen dobrých věcí, které přicházejí od Boha“. Tak to však není psáno, ani míněno. **Vždycky za všechno** má jen jeden možný výklad. „Vždycky za všechno děkujte Bohu“ znamená, že skutečně všechny věci přicházejí od Něj. Věřící, který byl povolán podle Jeho záměru, se naprosto nemá čeho bát. „**Všechno**“ zahrnuje nejen věci, které jsou viditelně k dispozici, ale i věci, které máme v Kristu, tedy Jeho zaslíbení. Díky Bohu za věci, které podle Jeho zaslíbení máme, i když jsme je zatím neviděli.

Bůh nás zasadil do řízeného prostředí a chce, abychom se v něm učili a rostli. Když učedníci byli v loďce, která se naplňovala vodou, jsem si jist, že jejich rozum vnímal nebezpečí. Toto prostředí bylo však více řízené či kontrolované, než mohli chápat. Vše, co viděli, byla potápějící se loďka. Byli plni strachu a hledali útočiště u Ježíše. Co jim Ježíš řekl, když se vzbudil? **(Mk 4:0): Proč se tak bojíte? Nemáte snad víru?** Čeho se báli, když byl s nimi v loďce Ježíš? Ježíš je v loďce vždy s námi. Čeho se bojíme? Mějme víru. Učedníci vnímali nebezpečí. Ježíš žádné nebezpečí neviděl, protože měl víru. Ježíš byl tak klidný, že během bouře spal. Vždycky za všechno děkujte ve jménu Pána Ježíše Krista. **(Ef 1:11): Právě v něm se i nám dostalo podílu na vyvolení; byli jsme předurčení podle předsevzetí Toho, který rozhodnutím své vůle působí všechno.** Jediný způsob, jakým nás Bůh může předurčit je v tom, že rozhodnutím své vůle působí všechny věci. Jinak by došlo k tomu, že jediná vzpurná nezávislá vůle by mohla zkazit jeho plán, a my bychom nikdy nemohli věřit tomu, že udělá, co říká. On nebere v úvahu žádný jiný záměr než ten, který je v souladu s Jeho vůlí, protože On nikdy nedělá chyby. Bůh již od začátku

vidí konec. Bůh na rozdíl od nás nepřijímá poznání z informací zprostředkovaných smysly. On má veškeré poznání. Bůh udělal dobrý plán už od samého začátku a nikdy ho nemusel měnit.

Bůh všechno činí podle Svého vlastního úradku a vůle. V celém stvoření On jediný má zcela svobodnou vůli. Pokud by takovou vůli měl ještě někdo jiný, Země by byla nebezpečným místem. Svobodná vůle je vůle, která může dělat, co chce. Díky Bohu za to, že je to pouze Jeho dobrá svobodná vůle, která **rozhodnutím své vůle působí všechno** a všechno řídí.

Nikdo z nás zatím ještě nemá úplně svobodnou vůli. Vcházíme pouze do svobodné vůle, což je Boží svobodná vůle. Než jsme přišli ke Kristu, měli jsme méně svobodné vůle než jí máme dnes, protože jsme byli svázáni hříchem, ale Ježíš přišel, aby vysvobodil zajatce.

(Iz 61:1): Duch Panovníka Hospodina je nade mnou, Hospodin mě pomazal k tomu, abych nesl radostnou zvěst pokorným, poslal mě obvázat rány zkroušených srdcem, vyhlásit zajatcům svobodu a vězňům propuštění...

Byli jsme omezeni v každém směru. Nyní jsme stále ještě omezeni ve směrech, kterými bychom chtěli jít, ale Bůh nechce, abychom tak šli. V pohybu směrem, kterým bychom rádi šli, nás omezují naše schopnosti, myšlenková kapacita a přirozenost. Úžasné přitom je, že Syn přišel, aby nás vysvobodil. **(J 8:36): Když vás Syn vysvobodí, budete opravdu svobodní.** Čím více Jeho Vůle přijímáme, tím více svobodné vůle máme, protože On činí, co chce činit. Když máme Jeho Vůli, činíme to, co chceme činit. To je svobodná vůle. V celé Bibli je Bůh jediný, kdo může důsledně činit to, co činit chce. Jediný způsob pro nás, jakým mít tuto svobodnou vůli, je mít Jeho Vůli v nás. Proto studujeme Písmo svaté a činíme pokání, resp. měníme své smýšlení. Pokud chceme být svobodni, musíme vidět, co vidí Bůh, což znamená mít v sobě Jeho porozumění a touhu. Bůh má jedinou možnou svobodnou vůli, o čemž máme důkaz v historii, která se opakuje. To znamená, že existuje jen jedna inteligence, která řídí chod dějin. Bůh používá vůli všech k tomu, aby činil všechno, co chce činit. Bůh má nádoby k okrase a nádoby na odpadky (nádoby ke cti a nádoby k potupě).

Musíme porozumět tomu, jak nás Bůh používá k uskutečnění své Vůle. **(Fp 2:13): Bůh sám totiž ve vás působí, abyste nejen chtěli, ale i dělali, co se mu líbí.** Bůh předurčuje tím způsobem, že používá naši vůli, aby konala Jeho Vůli. Bůh používá všechny vůle ke konání své Vůle. Všechno, veškeré stvoření slouží Bohu v přípravě Jeho synů k tomu, aby se mu podobali. Veškeré stvoření je půda, do které Bůh zasazuje semeno, které má přinést plody. Mnozí si myslí, že kdyby Bůh všechno řídil, svět by byl příjemný jako řekněme zmrzlina. Zmrzlina je sladká, ale nerostou na ní žádné rostliny. Abychom přinesli úrodu, musíme být rozloženi hnilobou. Bůh používá tento svět jako zemědělec používá půdu, ve které vnější část semene odumře, aby vnitřní část semene mohla žít a růst. Bůh stvořil tento svět jako půdu, z níž vzejdou Jeho synové. Boží plán je dokonalý a nebude zmařen. Někteří chybně věří, že Bůh Adama neuhlídal a když Adam padl, Bůh přešel na plán „B“. Ani náhodou! Právě zde se dostala do hry ona živná půda, jak uvidíme později. Bůh stále používá plán „A“. Nemá žádný plán „B“, protože nedělá chyby. Bůh nerozhoduje o tom, co hodlá učinit v závislosti na tom, co děláme my. Pokud by tomu tak bylo, pak bychom Jej my ovládali. Někteří říkají, že víra mění věci, ale víra **není z vás, je to Boží dar. (Ef 2:8).** Proto tedy víra, která přichází od Něj, naplňuje Jeho Vůli.

Od počátku oznamuji, co se v budoucnu stane, od pradávna, co se ještě nestalo. Pravím: Moje rozhodnutí platí a co se mi líbí, uskutečním. (Iz 46:10)

Bůh je aktivně zapojen do všeho, co se mu líbí. Protože již dříve všechno stanovil Svým Slovem, musí se to uskutečnit. **(Jer 1:12): Hospodin mi řekl: „Viděl jsi dobře. Bdím nad Svým slovem, aby se uskutečnilo.“** Bůh nejen dovoluje, aby se něco stalo; On to i způsobuje, jak je psáno v Bibli. Bůh **rozhodnutím své vůle působí všechno**. My rádi říkáme, že „dovoluje či toleruje“, protože to vyhovuje našemu nezralému chápání. Bible však učí, že On působí (pracuje), On činí, On používá a On způsobuje.

(Ž 65:5): Blaze vyvoleným, které zveš (přivádíš, způsobuješ), aby stanuli na tvých nádvořích! Dobrotou tvého domu se sytíme ve chrámu tvé svatosti. Bůh nás přivádí ke spáse tak, že do nás vkládá svoji Vůli. Pokud nám jakýmkoliv způsobem chybí část Jeho spásy, potřebujeme přijít k Němu a žádat jej, aby do nás vložil svoji Vůli. Uznáváme, že všechno přichází od Něj, že všechna milost přichází od Něj. Naší modlitbou by mělo být: „Bože, dej do mne Tvou touhu a já pak budu činit, co je správné.“ **(Ž 119:32): Poběžím cestou tvých příkazů – do srdce dals mi svobodu.** **35: Ved' mě po stezce přikázání svých, tu jsem si přece oblíbil.** **36: Nakloň mé srdce ke svým svědectvím, namísto lakomství.** Nevěsta řekla: „**Táhni mne, a poběžíme za tebou“ (Pís 1:4).** Když nás Bůh táhne, my běžíme za Ním. Pokud nás Bůh netáhne, nebudeme běžet, protože spása je jen z Jeho milosti a laskavosti. **(Ř 10:20): Izaiáš to říká ještě odvážněji: Dal jsem se najít těm, kdo mě nehledali, ukázal jsem se těm, kdo o mne nestáli.** **(Ř 3:10-12): Jak je psáno: Nikdo není spravedlivý, není ani jediný; nikdo nechce porozumět, Bůh nikomu nechybí. Všichni zabloudili z cesty, dočista se zkazili; není, kdo by konal dobro, není vůbec žádný.** Všichni byli spoutáni hříchem a „**počati v nepravosti**“. Je tedy zřejmé, že zkažená přirozenost nehledá Boha. Bůh musí učinit první pohyb. **(J 6,44): Nikdo ke mně nemůže přijít, pokud ho nepřitáhne můj Otec, který mě poslal; já ho pak vzkřísím v poslední den.** **(J 5:16): Já jsem si vybral vás, ne vy mě. Ustanovil jsem vás, abyste šli a nesli ovoce a vaše ovoce aby zůstalo; aby vám Otec dal, o cokoli ho poprosíte v mém jménu.**

Jak nás Bůh táhne? Táhne nás tím, že do nás vkládá touhu změnit své smýšlení (činit pokání) a přijít k Němu. Bible říká, že Bůh dává pokání. **(Sk 11:18): Tak tedy i pohanům dal Bůh pokání k životu!** Pokud činíme pokání, je to Boží dar, podobně jako víra. Jsme v Božím království z Jeho milosrdenství a milosti. Chce, abychom uznali Jeho způsoblost spravovat naše životy ve všech věcech. Chce, abychom Jej hledali z touhy po spravedlnosti. Způsobuje v nás chtění i činění jeho dobře libé vůle; pokud by to nedělal, měli bychom velký problém.

Vždy jsem obdivoval krále Davida pro jeho novozákonní moudrost a poznání projevanou mezi starozákonním lidem. **(1.Pa 29:10-11): I dobrořečil David Hospodinu před zraky celého shromáždění. Řekl: „Požehnán jsi, Hospodine, Bože Izraele, našeho otce, od věků až na věky. Hospodine, tvá je velikost a Bohatýrská síla; skvělost, stálost a velebnost, všechno, co je na nebi (včetně druhého nebe, kde je satanovo království) a na zemi, je tvé, Hospodine; ty jsi vyvýšen nade vším jako hlava.** Nade vším, to znamená nad každou osobou i věcí. Bůh je vždy hlavou nade vším. Nikdy tomu nebylo a nebude jinak. Idea, že Bůh stále bojuje s ďáblem a my nikdy předem nevíme, kdo vyhraje, je plodem nezralého myšlení. Dokud šiřitelé této myšlenky nevyzrají a nepochopí celý nádherný Boží plán, nemohou připustit, že by Bůh mohl mít zlý úmysl. Bůh je vždy vítěz. Bůh získá ty, kdož jsou Jeho, a ďábel také dostane ty, kdož jsou mu dáni. To je Boží plán.

(1. Pa 29:12): Bohatství a sláva pocházejí od tebe, ty panuješ nade vším; máš v rukou moc a Bohatýrskou sílu, vyvýšení a utvrzení všeho je v tvých

rukou. Bůh rád používá slovo „všechno“. Mluvíme-li o Bohu, musíme i my často používat slovo „všechno“. Všimněte si, že Bůh panuje nade vším a dává všem sílu. **(13): Nyní, Bože náš, vzdáváme ti chválu a oslavujeme tvé skvělé jméno. (14): Vždyť co jsem já a co je můj lid, že máme možnost takto přinášet dobrovolné dary?** (Kdo jsme my, abychom měli tu vůli sloužit ochotně Bohu? David chápal Boží milost, která jim dala vůli obětovat Bohu tímto způsobem.) **Od tebe pochází všechno. Dáváme ti, co jsem přijali z tvých rukou.** Není to úžasné, že Bůh nás odměňuje za to, co nám předtím sám dal? Pavel říká: **Máš snad něco, co jsi nedostal? (1K 4:7).** Správná odpověď je, že není nic, co bychom nedostali od Boha, a navíc za to dostaneme ještě odměnu. To by nás skutečně mělo přivést do pokory. Nemáme nic, nač bychom měli být pyšní, nebo se čím vychloubat, nebo proč bychom měli kohokoliv odsuzovat nebo jím pohrdat, protože všechno co máme, máme z Boží milosti. Co dává, to může také vzít. Musíme být opatrní na to, jak chodíme před Bohem. **(1. Pa 29:15-16): My jsme před tebou jen hosté a přichozí jako všichni naši otcové. Naše dny na zemi jsou jako stín a naděje není. Hospodine, všechno toto množství, jež jsme připravili, abychom vybudovali dům tobě, tvému svatému jménu, pochází z tvé ruky. Tobě patří všechno.** Všechno, co nám Bůh dává do ruky, patří Jemu a musí mu sloužit. Jsme tady, abychom mu sloužili.

Jan Křtitel měl Boží pokoj, když bojoval s duchy, kteří na něj útočili, podobně jako ho máme i my. Tito duchové se snažili svést ho prostřednictvím jeho učedníků k myšlence konkurence a žárlivosti. **(J 3:25-27): Tehdy mezi některými Židy a Janovými učedníky vyvstala otázka ohledně očišťování. Přišli tedy k Janovi a řekli mu: Rabi, pohleď, ten, který byl s tebou za Jordánem, ten, o němž jsi vydal svědectví, teď křtí a všichni přicházejí k němu! Jan odpověděl: Člověk nemůže přijmout nic, není-li mu to dáno z nebe.** Jan v tom měl úplný pokoj, protože chápal, že to k němu přichází od Boha. Ve 30. verši jim odpověděl:

(30): On musí růst a já se menšit. Měl úplný pokoj, protože prostě vykonal tu část, kterou mu Bůh uložil. Měl úplný pokoj v tom, že ztratí učedníky, kteří odejdou k Ježíši, protože chápal svrchovanost Boží. Některým ze svých učedníků dokonce ukázal na Ježíše slovy „hle, **Beránek Boží**“, a oni Jej následovali. Jan nebyl soutěživý ani žárlivý. Prostě věděl, že je zde proto, aby naplnil to, co mu Bůh dal do ruky. Člověk může přijmout jen to, co přichází od Boha.

Pravý charakter denominacionismu (sektářství) je žárlivost a soutěživost. Ó, jak tito kazatelé bojují za své zájmy! Pokud se jim podaří vzbudit dojem, že jsou zdaleka nejlepší, kdo by odcházel jinam? Má to však horší vedlejší účinek, že když je jejich služebníci opouštějí, odcházejí do světa nemajíce naděje, že by někde bylo lépe. Když však někteří přerostou jejich systém, jdou do něčeho lepšího.

Často se staráme, zda jsme ve Vůli Boží. Vzhledem k Boží svrchovanosti jsme ve Vůli Boží víc, než si myslíme. V našem jednání se můžeme minout cíle, ale stejně jsme tam, kde v daných okolnostech máme být, protože Bůh řídí naše okolnosti. Bůh nás uvede do okolností, které nás vedou na kříž. Ježíš se ocitl v situaci, kdy se zdálo, že Bůh dal bezbožníkům nad Ním moc. Bůh zplnomocňuje zlé lidi k plnění Svého záměru. Dostali jste se někdy do situace, kdy Bůh dal lidem nad vámi moc? Účelem je pokořit a přivést nás na kříž. Kdy se do takové situace dostaneme, měli bychom se podvolit. Bůh Pavlovi řekl, aby se nezpěchoval proti ostnům, které nás nutí držet směr.

(J 19:10-11): "Nemluvíš se mnou?" naléhal Pilát. "Nevíš, že mám moc tě ukřižovat anebo tě propustit?" Ježíš odpověděl: "Neměl bys nade mnou žádnou moc, kdyby ti nebyla dána shůry. Ten, kdo ti mě vydal, má větší hřích." Ježíš by v této situaci pokojný, protože věděl, že je v ruce Boží. Konkurenční boj

mezi Bohem a ďáblem nás vždy zbaví pokoje, protože nikdy jednoznačně nevíme, zda jsme ve Vůli Boží, nebo v ruce ďábla. Ale tak či onak, jsme v rukou Božích. Ježíš věděl, že nikdo nad ním nemůže mít moc, která by mu nebyla dána Bohem. To je pravda, pokud jde o Ježíše i pokud jde o nás. **(Ž 91:11): Vždyť kvůli tobě pověřil anděly, na všech tvých cestách aby tě chránili, na ruku aby tě nosili, nohu o kámen aby sis nezranil.** Tady se mluví o všech, kdo **přebývají ve skrýši Nejvyššího (Ž 91:1).** Boží andělé jsou s námi. Nemůžeme mít ani nehodu, při které bychom se zranili o kámen, aniž by u toho byli andělé, aby nás ochránili. Vlastně nehody neexistují. Nehody mají lidé, kteří věří ve štěstí, ale nevěří ve všemohoucího Boha. Stěžovat si na zlý osud je zbabělé, protože sklízíme jen, co jsme zaseli. **(Ga 6:7): Neplette se, Boha nikdo neošálí. Člověk sklídí to, co zasel.** To rovněž ukazuje na absolutní svrchovanosti a spravedlnosti Boha.

(J 3:27): Člověk nemůže přijmout nic, není-li mu to dáno z nebe. Všechno přichází primárně od Boha. Jak by Bůh mohl být našim Otcem, kdyby nám nechal svobodnou vůli dělat si, co chceme? Jak by Bůh mohl být našim Otcem, kdyby dal ďáblu nad námi volnou ruku? Ani nás by nenapadlo, abychom měli k našim dětem v obou těchto záležitostech takový přístup. Je zde však něco jiného, co nám může posloužit k porozumění. Pokud za vším zlým, co se děje, vidíme vždy jen ďábla, nikdy nebudeme mít důvod činit pokání a napravit své cesty. Avšak, odhlédneme-li od ďábla a budeme za tím vidět Boha, máme důvod k pokání. Proto je tak důležité, abychom porozuměli, co je to svrchovanost Boží. Můžeme vždy vidět za ďáblem Boha a ptát se, proč Bůh ďáblu dovolil, aby nám něco zlého provedl.

Job rozuměl svrchovanosti Boha lépe než většina novozákonních věřících **(Jb 2:10):... "Budeme snad od Boha přijímat jen to dobré, a to zlé ne?" V tom ve všem Job ani jediným slovem nezhřešil.** Zde je velmi jasně řečeno, že Job před Bohem nezhřešil, když řekl, že dobré i zlé k nám přichází od Boha. Ďábel sice zlo vykonával, ale Job ďáblu nedával žádný kredit (nevěnoval žádnou pozornost). Ďábel je jen nádoba, za kterou máme vidět všemohoucího Boha. Pak teprve se můžeme ptát, proč jsme se ocitli ve zlých okolnostech či situaci. A pokud existuje něco, co bychom měli změnit, budeme motivováni to změnit. Ke změně nebudeme motivováni, pokud budeme vždy vidět jen ďábla. Půjdeme dál svou hříšnou cestou a budeme si myslet, že ďábel si zase jednou zařádl. Tělesnosti vyhovuje myšlenka: „To mi ďábel dělá za mou dobrotu“. Měli bychom si však raději říct: „To mi udělal Bůh, protože jsem si to zasloužil a potřeboval jsem to.“ Přemýšlejte o tom.

Když ztroskotal první raketoplán, přišel mi na mysl tento verš: **(L 13:4-5): Myslíte si, že těch osmnáct, na které spadla věž v Siloe a zabila je, byli větší viníci než všichni ostatní obyvatelé Jeruzaléma? Říkám vám, že nikoli. Nebudete-li činit pokání, zahynete podobně všichni.** Z politického hlediska se může jevit jako správné přičítat vinu za národní katastrofy jednotlivcům, kteří zklamali, skutečnost je však taková, že jako národ pokání činit nebudeme. V tomto verši vidíme naplněn Boží záměr s lidmi nečinícími pokání. Za dnů Noe Bůh potopou zničil všechno živé na zemi. Na celé zemi se našlo jen 8 lidí, které Bůh považoval za spravedlivé a zachránil je v arše. Je tomu snad v těchto dnech jinak? **(Mt 24:37): Jak ale bylo za dnů Noemových, tak bude i při příchodu Syna člověka.** Bůh zničil Sodomu a Gomoru ohněm z nebe. Bůh řekl Abrahamovi, že tato zkažená města nezničí, pokud se v nich najde alespoň 10 spravedlivých. Je dnes snad toto procento lidí vyšší? **(L 17:29-30): ... ale toho dne, kdy Lot vyšel ze Sodomy, pršel z nebe oheň se sírou a všechny zahubil. Právě tak to bude v den, kdy se objeví Syn člověka.**

Tím nemám na mysli případy, kdy Bůh na nás posílá ďábla, abychom se naučili překonávat zlo, nýbrž případy, kdy Bůh posílá ďábla, aby nás potrestal, když se nacházíme mimo Boží Vůli. Je třeba, abychom odhlédli od ďábla, který je jen nádobou k necti (potupě), a viděli za vším Boží ruku. Jen On je suverén. S takovým přístupem budeme vždy motivováni chodit s Ním a poslouchat Jej. Někdo by se mohl urazit a říci: „Bůh ďábla neposílá“. Bůh pracuje s nádobami ke cti a působí v nich, aby „... **nejen chtěly, ale i dělaly, co se mu líbí (Fp 2:13)**. Stejně tak pracuje s nádobami k potupě (**Ř 9:1**): **Nemá snad hrnčič hlínu ve své moci? Ze stejné hroudy může udělat jednu nádobu na ozdobu a druhou na smetí**. Ať už to ďábel ví nebo neví, je hlavou Božích nádob k potupě. Je stvořenou bytostí. Bůh by nebyl příliš chytrý, kdyby stvořil bytost, která by Ho mohla překonat, či snad bezdůvodně ubližovat Jeho dětem.

(Mt 28:8): Ježíš k nim přistoupil a řekl: "Je mi dána veškerá autorita na nebi i na zemi." To neopouští ďáblu žádnou jinou autoritu než tu, která je mu dána. Ježíš řekl „veškerá autorita, pravomoc“, nikoliv „veškerá moc“. Autorita je právo používat moc. Ježíš má právo používat veškerou moc, protože má veškerou autoritu. Ježíš má autoritu nad ďáblou mocí – a jak uvidíme dále – také autoritu používat ďáblou moc.

(1K 12:11 a 2K 5:18): ...všechno společně je z Boha. A to všechno je z Boha... To je úžasné! Tato malá věta je v Novém Zákoně dvakrát. Odvážím se tvrdit, že pokud byste to prohlásili před křesťany, kteří by nevěděli, že je to v Bibli, pravděpodobně by vás většina z nich za to pokárala. Lidé většinou rozlišují: toto je od ďábla, toto je od Boha. Bible ale říká: **... všechno je z Boha**. Ale proč to říká? Vždyť to vůbec nezní rozumně. Na to bych odpověděl, že uši slyší, ale moudrosti se nedostává. Je sice pravda, že některé věci jsou skrze ďábla, ale pocházejí od Boha. To, co se děje zde na Zemi, není podle ďáblou, ale podle Božího plánu.

(J 3:27): Člověk nemůže přijmout nic, není-li mu to dáno z nebe. To vskutku nesouhlasí s tím, co nás učili. Většina věřících přijala učení, že některé věci jsou od Boha, a některé od něj nejsou. Toto učení bylo předáváno lidskou tradicí. Všichni reformátoři varovali před touto lží, která krade lidem víru, včetně reformátorů v rámci katolické církve, jako byl Augustin. Potřebujeme Boha vždy vidět jako Panovníka na trůnu. Okolnosti v našem životě nás motivují k bázni, úctě a víře v Něho.

Budeme-li svalovat vinu na ďábla nebo na lidi, ničemu se nenaučíme. Např. v Jak. 5,16 Pán říká: **Vyznávejte si navzájem své viny a modlete se jedni za druhé, abyste byli uzdraveni**.

Je běžné, že obviňujeme ďábla, místo abychom nemoc považovali za trest od Boha za naše hříchy. Někteří v tom zůstanou po celý život a umřou ve své nemoci, aniž by činili pokání, protože k němu neviděli žádný důvod, domnívajíce se, že jsou jen pronásledováni od zlého ďábla. **(Ga 6:7): Neplette se, Boha nikdo neošálí. Člověk sklídí to, co zasel**. Jinými slovy, od Boha obdržíme podle našeho jednání. V druhotné úrovni si tak připravujeme vlastní budoucnost. Pokáním a vírou jsou nám hříchy dřívějšího života odpuštěny a očištěny, ale jestliže v hříších pokračujeme, pak sklídíme, co jsme zasel. To nás vede k respektu a bázni před Bohem.

(1K 8:5): Na nebi i na zemi jsou sice různé takzvané bohové (a takových ,bohů' a ,pánů' je celá řada), pro nás je ale jen jediný Bůh - Otec, z něhož je všechno, i my pro něj; a jediný Pán - Ježíš Kristus, skrze něhož je všechno, i my skrze něj. Všechno přichází od Otce skrze Krista. Všechno! Proč je to tak těžké pochopit, když se to v Písmu stále opakuje? A naopak, neexistují žádné verše, které by podepíraly to, čemu jsme byli učeni ve většině církví.

Studoval jsem Bibli skoro 30 let a často jsem našel verš, který dle mého názoru souvisel s Boží svrchovaností. Na okraji Bible jsem si ho označil a pak jsem ho porovnával s ostatními označenými verši, nakolik s nimi souvisí. Jasně z toho vyplynulo, že Bůh má vždy věci po kontrolou, což mi dodalo pokoj a víru v Boha a odpočnutí v daných okolnostech. Když jsem později četl spisy reformátorů, překvapilo mne, že s tímto učením většinou souhlasili, ale skoro nikdo další ho už v církvi nešířil a neuplatňoval.

Doktrína o svrchovanosti Boha se zpravidla nazývá kalvinismus, i když hodně věcí vyučovaných Kalvínem učili už před ním Martin Luther a ještě dříve Augustin. Většina reformátorů viděla Boží svrchovanost v tom, že do osoby, kterou vyvolil, vkládá svoji Vůli. Oproti tomu Arminiáni učili, že ti, kdož jsou svázáni hříchem, se mohou svobodně rozhodnout i k dobrému, což však není možné. Arminiáni chybně obvinili Kalvína, že učil fatalismu. Fatalismus je zhruba toto: „Co má být, to bude, ale toho se nemusím bát, protože tak či onak se stane jen to, o čem Bůh rozhodne, aby se stalo.“ Toto reformátoři neučili. Téměř všichni učili, že Bůh predestinuje a uskutečňuje Svoji Vůli a používá k tomu vůli člověka.

Přemožitelé to tak dělají, protože Boží milost je vede ke chtění a činění toho, co chce On. Ztracenému hříšníku je dán dar víry, která ho přivede k Bohu. Věřící mohou přijmout Boží milost, aby toužili po tom, k čemu je víra vede. Fatalistické myšlení bourá motivaci. Pravda vždy motivuje ke svatosti. Aby se ukázalo naše synovství, musíme po něm toužit. Synovství získáme přemáháním, nikoliv tím, že si myslíme, že když jsme vyvoleni, tak to zvládneme. Tento druh myšlení převládá v některých kalvinistických církvích. Calvinisté nemusí vždy nutně učit to, co učil Kalvín. Kalvínův spis **Zásady křesťanského náboženství** je dokonalým zjevením svrchovanosti Boha. Ti, kdo touží po Boží svatosti, dokazují, že byli vyvoleni.

2. kapitola

Boží svrchovanost ve vytvoření Písma svatého

Především vězte, že žádné proroctví Písma nevzniklo z vlastního názoru proroka. Proroctví totiž nikdy nepřišlo z lidské vůle, ale Boží svatí lidé mluvili, jak byli puzeni Duchem Svatým. (2Pt 1:20-21)

Bible jednoznačně tvrdí, že jejím autorem je Bůh. Je vsutku fantastické, že Bůh mohl vnuknout dokonalé myšlenky nedokonalým lidem a zajistit, aby psaný text perfektně souhlasil s inspirovaným sdělením. **(2Tm 3:16): Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem a je nanejvýš užitečné. Vyučuje nás a usvědčuje, napravuje a vychovává ve spravedlnosti.** Bůh byl tak dokonale svrchovaný, že k tomu používal ústa člověka. **(L 1:70) ... jak mluvil ústy svých svatých proroků, kteří byli už od věků... (Jer 1:9): ... a řekl mi Hospodin: Aj, vložil jsem slova svá v ústa tvá.** Také proroci uvozovali Boží řeč slovy: „tak praví Hospodin: ...“

Ježíš nejen říkal, že Jeho slova jsou od Boha, ale také že nás budou soudit, a že jsou věčný život. (J 12:48-50) Kdo mě odmítá a nepřijímá moje slova, má, kdo by ho soudil. V poslední jej bude soudit slovo, které jsem mluvil. Nemluvil jsem totiž sám od sebe, ale Otec, který mě poslal, ten mi dal přikázání, co mám říkat a co mluvit. A vím, že jeho přikázání je věčný život. Co mluvím, tedy mluvím tak, jak mi řekl Otec. Tuto inspiraci Ježíš předal těm, které poslal. **(Mt 10:40): Kdo vás přijímá, ten přijímá mne, a kdo přijímá mne, přijímá Toho, který mě poslal.** Učitelé a proroci Nové Smlouvy jako byl Pavel v této inspiraci pokračovali. **(1K 14:37): Kdo si myslí, že je prorok nebo duchovní, měl by poznat, že to, co vám píšu, jsou Pánova přikázání.**

Je možné Božskou inspiraci Písem dokázat? Uvedu zde několik zázraků, které se mi staly a které nelze rozumně vysvětlit jinak než nadpřirozenou mocí živého, milujícího Boha, který reaguje na naši víru v Bibli. Nejvíce na mne zapůsobil zázrak, který se stal, když jsem uposlechl výzvu jednoho mého přítele, a začal číst Bibli. Tehdy jsem vůbec nebyl přesvědčen o tom, že autorem Bible je Bůh, a můj život ve hříchu se mi docela líbil. Užíval jsem si drogy, alkohol a své hoby. Touha po službě Bohu nebo po svatosti mi byla zcela cizí. Zaujalo mě však, že dávná biblická proroctví se nadpřirozeně naplňují. Ačkoli jsem nikdy o četbu neměl zájem, začal jsem číst. Tehdy jsem si neuvědomoval, co se mnou děje. To se mi ještě nestalo, že bych se od četby nějaké knihy téměř nemohl odtrhnout. Na věci, které jsem dříve měl rád, mi už nezbyval čas. Využíval jsem k četbě každou volnou chvíli. Netrvalo dlouho, a já chtěl poznat toho, kdo tuto knihu napsal, a tak jsem Jej jako Boha poznal.

Mezitím zásoba mých drog v mém pokojíčku zůstala netknutá a nevěnoval jsem pozornost ani závodní úpravě mého motocyklu Kawasaki Z-1, která byla již těsně před dokončením. Hodně jsem se změnil. Přestal mě zajímat i člun, závodní auto a campingový vůz. Nakonec jsem to všechno prodal nebo rozdál. Věděl jsem, že na mě spočívá Pánova ruka, a že se mi Pán chce zjevit. Když do sebe vkládáme Slovo, dostává se do nás Bůh. On je Slovo (J 1:1). Toužil jsem poslechnout ve všem, co jsem četl. Když mi Slovo řeklo, nechej se pokřtít a buď naplněn Duchem Svatým, tak jsem to udělal. Hřích se mne nepřichytil a utíkal ode mne, jako voda stéká po peří kachny. Když mi začala vadit moje nová televize, zbavil jsem se jí.

Respektoval jsem více Slovo, pro jeho vysvobozující moc a požehnání, než lidi a náboženství.

Je možné Božskou inspiraci Písem vědecky dokázat? Vědecké jevy jsou pozorovatelné a prokazatelné. Toto moje svědectví je jen pro ty, kdo mě znali, a pro mě samotného. Pro další skeptiky mám jiný zázrak. Ivan Panin byl během bolševické revoluce nucen uprchnout z Ruska. Dostal se do Spojených států a stal se profesorem matematiky na Harvardu, Jeho učitelem byl i Albert Einstein. Jeho vzdělání, oddanost Kristu a znalost Bible jej dobře vybavily pro jeho budoucí práci. Jeho životním dílem je vědecký důkaz, že Písmo svaté je inspirováno Bohem. Dr. Panin na tom pilně pracoval 12 až 18 hodin denně po dobu 20 let. Základem pro jeho objev, který nazval numerika, byly prastaré původní hebrejské texty Starého zákona a řecké texty Nové Smlouvy. Židé i Řekové používali písmena své abecedy také jako číslovky. Jinými slovy, celá Bible byla v podstatě napsána v digitální formě. Když Dr. Panin použil čísla, zjistil, že 66 knih Bible vykazuje pravidelně uspořádané číselné celky, které jsou dále dělitelné nebo mají násobky. Pečlivým prozkoumáním řady dalších hebrejských a řeckých textů zjistil, že podobný číselný systém neexistuje v žádné jiné knize, ani v apokryfních spisech přidaných do katolických a ranně protestantských vydání Bible včetně původní verze King's James Version, která byla později mnohokrát revidována.

Mnoho let jsem studoval knihy Dr. Panina, které na mne ohromně zapůsobily. Následuje krátká ukázka z jeho brožury *Astounding New Discoveries*. Číslo 7 je zdaleka nejčastěji se vyskytujícím číslem na povrchu textu Bible, použitým např. ve Zjevení více než 50krát, ale vyskytuje se často také pod povrchem celé Bible.

GENESIS, PRVNÍ KAPITOLA, PRVNÍ VERŠ: Na počátku Bůh stvořil nebe a zemi.

PRVNÍ ZNAK

Počet hebrejských slov v tomto verši je přesně *sedm*.

DRUHÝ ZNAK

Počet písmen v těchto *sedmi* slovech je přesně *dvacet osm* neboli čtyřikrát *sedm*.

TŘETÍ ZNAK

První tři z těchto *sedmi* hebrejských slov obsahují podmět a přísudek věty. Tato tři slova jsou překládána „Na počátku Bůh stvořil“. Počet písmen v těchto prvních třech hebrejských slovech je přesně *čtrnáct* či dvakrát *sedm*. Poslední čtyři z těchto *sedmi* slov obsahují větný předmět. Tato slova jsou překládána „nebe a zemi“. Počet písmen v těchto posledních čtyřech hebrejských slovech je *čtrnáct* neboli dvakrát *sedm*.

ČTVRTÝ ZNAK

Tyto čtyři hebrejská slova obsahují dva předměty. První je „nebe“ a druhý „země“. Počet písmen v prvním předmětu je přesně *sedm*. Počet písmen v druhém předmětu je *sedm*.

PÁTÝ ZNAK

Tři hlavní slova v tomto verši sestávajícím ze *sedmi* veršů je **Bůh** (podmět) a **nebe** a **zemi** (předměty) Počet písmen v těchto tří hebrejských slovech je přesně *čtrnáct* neboli dvakrát *sedm*. Počet písmen v dalších čtyřech slovech tohoto verše je *čtrnáct*, neboli dvakrát *sedm*.

ŠESTÝ ZNAK

Nejkratší slovo je uprostřed. Počet písmen v tomto slově a v sousedním slově nalevo je přesně *sedm*.

SEDMÝ ZNAK

Počet písmen v tomto slově a v sousedním slově napravo je přesně *sedm*.

To je jen několik příkladů mnoha překvapivých číselných skutečností, které byly objeveny ve struktuře prvního verše, který má jen sedm hebrejských slov. Existují doslova desítky dalších fenomenálních numerických znaků, které pozoruhodným způsobem tvoří základ struktury tohoto verše. (Mnoho dalších znaků je možno najít v nezkráceném 167-stránkovém textu knihy *Astounding New Discoveries*, ©1941, vydané Paninovým žákem Karlem Sabiersem. Několik pozdějších vydání této knihy a jejích plagiátů bylo později použito k prokázání nepravosti některých rukopisů.

Pravděpodobnost, že v jedné pasáži Bible se náhodně vyskytne 25 znaků, je podle zákona pravděpodobnosti 1 : 191 581 231 380 566 414 401 (jedna ku jednomu kvintilionu pět set osmdesát jedna kvadrilionům dvě stě třicet jedna trilionům tři sta osmdesáti miliardám pět set šedesáti šesti milionům čtyři sta čtrnácti tisícům a čtyři sta jedné).

Mnoho krátkých pasáží má až sedmdesát nebo sto i více úžasných číselných znaků ve struktuře svého textu. Existuje-li pravděpodobnost náhodného výskytu 24 znaků jedna ku 1,9 kvintilionu, jaká by asi musela být pro 70 znaků?

Pokud existuje pravděpodobnost jedna ku řádově *tisícům*, že dojde k určitému jevu, je považováno za vysoce nepravděpodobné, že k němu vůbec dojde. Pravděpodobnost výskytu jedna ku *statisícům* je považována za prakticky nemožnou. Ale zde se jedná o šanci nejen jedna ku milionům, ale jedna ku miliardám, trilionům, kvadrilionům a kvintilionům, že v daném verši se vyskytne pouze dvacet čtyři znaků.

Pokud toto rozumně uvažujícího člověka nepřesvědčí, dodám ještě, že kromě systému sedmiček v Božím Slově existují systémy (modely) osmiček, jedenáctek, třináctek, sedmnáctek, devatenáctek, dvacet trojek, třicet sedmiček, čtyřicet trojek atd. Systémy vyšších čísel ukazují na vazby mezi knihami Bible, mezi Starým zákonem a Novým zákonem a na správné pořadí knih. To dokazuje, že autorem Bible není 33 prostých lidí bez vyššího vzdělání, kteří žili v různých zemích v časovém rozpětí 1.600 let, nýbrž jedna božská, skvělá inteligence. Kdyby Bibli psali lidé, museli by všichni žít ve stejné době na stejném místě a všichni by museli být matematictí geniové. Dále by musel každý z nich psát svou knihu se znalostí číselného systému ve všech ostatních knihách. Někteří se pokusili napsat jednoduchý numerický text jen o několika málo znacích, ale naprosto to nezvládli.

Židé měli mimořádně přísná pravidla pro opisování starobylých rukopisů. Bůh to tak skrze ně udělal, aby se tento model perfektnosti v Písmu zachoval až do našich dnů jako Bohem vdechnuté Slovo. Pokud je do řeckého nebo hebrejského textu přidáno, nebo je z něj ubráno, nebo je v něm změněno jediné písmeno, číselný model se v tomto textu zhroutí.

Při publikování Biblí je dnes největším problémem rozhodnutí, který rukopis použít. Je rozumné použít jen starobylé rukopisy, které mají co nejbližší k originálu a je u nich menší pravděpodobné lidského omylu. Vycházet z posledního opisu v řadě opisů nemá smysl, a přece někteří takto Bible publikovali. Netřeba zdůrazňovat, že starobylé kopie vykazují daleko lepší výsledky numerických testů. Bůh nám v numerice dal do rukou metodu, pomocí níž můžeme zjistit, který ze zkoumaných rukopisů je celkově nejlepší a u každého z nich identifikovat, ve kterých verších je správný a ve kterých chybný. Numerika prakticky nahradila zastaralou metodu porovnávání několika překladů. Navíc umožňuje zjistit, která z verzí je nejpřesnější.

Dr. Panin provedl porovnání Biblí vydaných do začátku 20. století a jako nejlepší vyhodnotil **Revised Version**, která byla po menších úpravách nazvána **American Standard Version**, a charakterizoval ji jako po všech stránkách nejlepší. Ke stejnému závěru jsem dospěl i já na základě studia **Vine's Expository Dictionary of New Testament Words** (Výkladový slovník Nového zákona vydaný nakladatelstvem Vine) a srovnávání rukopisů, a to ještě dříve, než jsem se seznámil s dílem Dr. Panina. Chci však zdůraznit, že v každém překladu, který budete číst, najdete potřebné informace o spasení a svatosti. Někteří dávají přednost volněji přeloženým a čtivějším verzím, alespoň než získají základní poznání, ale pro potřeby vyučování je důležitá přesnost. Právě tato přesnost byla cílem, k jehož dosažení Dr. Panin usilovně pracoval. Dva vynikající výsledky jeho práce je číselně přesný **Numeric English New Testament** a **Numeric Greek New Testament**. Na základě mého vlastního výzkumu je považuji za nejpřesnější dostupné překlady.

Existují slova nebo skupiny slov nebo verše, jejichž součtové hodnoty mají tendenci ukázat na teologické souvislosti, a to někdy již v povrchovém textu. Někteří nazvali tuto biblickou disciplínu theomatika, což je zároveň i název první knihy na toto téma autorů Jerryho Lucase a Dela Washburna. Následuje několik příkladů jejich kaLulace, s mými poznámkami, které dokazují svrchovaný Boží plán v Bibli.

PŘÍKLAD

Součet číselné hodnoty písmen ve slově Ježíš je 888.

To je dělitelné 111. Hospodin Bůh v Gen. 3:9 = 111

Všimněte si, že dělitel 111 spojuje Ježíše ve Starém zákoně s Bohem.

Ježíš = 888 nebo 111 x 8
Pán Bůh = 888 nebo 11 x 8 ve Zj 15:3
Pán Ježíš = 111 x 11 ve Zj 22:20
Slovo = 111 x 2
Nazarejský = 111 x 2
Můj milovaný Syn = 111 x 14

Některé skryté hodnoty jsou zřejmé již v povrchovém (na první pohled patrném, čitelném) textu:

POVRCHOVÝ TEXT

(Zj 13:16) ... číslo té šelmy ... je šest set šedesát šest

SKRYTÉ V SOUČTU ČÍSELNÝCH HODNOT PÍSMEN VE SLOVECH

(1Pt 5,8) protivník = 666
(J 1:9) ve světě = 666
(Zj 12:12) veliký hněv = 666
(Zj 18:3) kupci země = 666
(Zj 17:15) kde ta nevěstka sedí = 666
(Zj 13:6) rouhání proti Bohu = 666 x 3
(Zj 16:13) ústa draka = 666 x 3
Zj 13:3) celá země šla v úžasu za tou šelmou = 666 x 5
(Zj 11:18) přišel čas zkázy těch, kdo kazí zem = 666 x 5

Všimněte si, že 666 spojuje satana, toho zlého, s královstvím světa.

POVRCHOVÝ TEXT

(Zj 14:1) Hle, spatřil jsem Beránka ... a s ním sto čtyřiačtyřicet tisíc ...

SKRYTÉ V SOUČTU ČÍSELNÝCH HODNOT PÍSMEN VE SLOVECH

(Ř 11:7) vyvolení = 144

(Zj 14:12) víra = 144 x 7

(Zj 22:17) nevěsta = 144 x 7

(Zj 14:3) těch sto čtyřiačtyřicet tisíc = 144 x 7

(L 12:37) Blaze služebníkům = 144 x 7

(Ř 9:11) vyvolení Boží = 144 x 10

(Zj 14:4) vykoupené prvotiny = 144 x 7

(Zj 1:7) oblaky = 144 x 10 (Hle, přichází s oblaky...)

(Jedná se zřejmě o oblaky svatých oblečených v bílých rouchách.)

Povšimněte si, že 144 váže dohromady Boží království spravedlivých vyvolených. Zatímco číslo 666 identifikuje ty, kdož mají na čele znamení nebo jméno (v řeckém textu též ve významu charakter a autorita) šelmy ve Zjevení 13:16-18, číslo 144 identifikuje ty, kdož mají jméno (charakter a autoritu) Ježíše a Otce ve Zjevení 14:1.

Doufám, že jste na těchto několika kratších větách či úslovích myšlenku pochopili. Všimněte si, že doktríny o šelmě, nevěstce a světu jsou spojené. Doktríny o spravedlivých, vyvolených a Pánově příchodu jsou spojené. Bible je plná těchto doktrín, které jsou propojené stejnou číselnou hodnotou (100, 144, 111, 153, 276, 666, 700, 1000, 1500 atd.) Del Washburn pokračoval ve výzkumu a napsal několik dalších knih o theomatrice.

Byl objeven další fantastický důkaz inspirace Písma svatého. Má populární název „Biblický kód“, což je i název první knihy vydané na toto téma Michaelem Drosninem. Následuje shrnutí poznatků z této knihy.

John Maynard Keynes, který byl děkanem Cambridge University, objevil pojednání dřívějšího děkana z r. 1696, Sira Izáka Newtona. Keynes při sepisování Newtonovy biografie zjistil, že většina Newtonových spisů nebyla o matematice, gravitaci, ani o sluneční soustavě, ale o teologii. Uvedl, že Newton věřil, že v Bibli existuje číselný kód, v němž je zaznamenána minulá i budoucí historie lidstva. Newton tento kód po mnoho let až do své smrti usilovně hledal. Genius z Vilniusu (viz na internetu informace pod heslem *Genius of Vilna*), což byl rabín a prorok, který ve Vilniusu žil v 18. století, prohlásil: „Existuje pravidlo, že všechno, co bylo a až do konce ještě bude, je obsaženo v Tóře, od prvního do posledního slova. A to nejen v obecném smyslu, ale v podrobnostech o každém druhu (species) a o každém jednotlivci i s detaily o všem, co se mu ode dne narození až do jeho konce přihodilo.“

Rabín Weissmandel, který žil v Československu, před více než 55 lety zjistil, že každé padesáté písmeno, počínaje od začátku Genesis, dá ve spojení za sebou a s přeskokem ostatních mezilehlých písmen slovo „Torah“. Zjistil, že tato přeskoková (skip) sekvence existuje nejen v Genesis, ale i v dalších 4 knihách Tóry. Dr. Eliahu Ripsovi, věhlasnému izraelskému matematikovi, se podařilo tento kód dešifrovat pomocí počítače - nástroje, který jeho předchůdci neměli k dispozici. Výsledky jeho výzkumu byly potvrzeny prvotřídními matematiky na celém světě a ve vědeckých časopisech vydávaných na universitách v Harvardu, Yale a na Hebrejské universitě, kde je Dr. Rips mimořádným profesorem matematiky. Nazval tento kód ELS, „equidistant letter sequence, ekvidistanční posloupnost písmen“.

Tato sekvence může přeskákat jeden nebo několik tisíc písmen zleva doprava nebo zprava doleva od určitého místa v textu (*z úžasné velké množiny těchto míst v textu*). Tak lze proniknout do informací vrstvených pod povrchovým textem Bible. Pod povrchovým textem je první vrstva, pod ní je další vrstva, pod ní ještě další, atd. I v jiných nebiblických knihách je možno náhodně najít slova o malém počtu písmen, na něž lze do jisté míry tuto metodu aplikovat. Ovšem v Bibli je tato „náhodnost“ seskupování slov, úsloví nebo vět s jinými souvisejícími slovy, úslovími nebo větami zcela mimo oblast chápání lidským rozumem. Od vydání knihy Michaela Drosnika bylo vytvořeno a je dostupných mnoho softwarových programů biblického kódu, na základě jejichž aplikace bylo již v různých částech světa zjištěno mnoho skrytých informací. Také jsem několik takových objevů pomocí vlastního programu učinil. Jeden můj přítel zjistil jméno mé ženy a moje jméno s datem naší svatby. Jiný přítel zase objevil rodokmen své rodiny. Pokud se v textu Bible dají zjistit takovéto relativně nedůležité věci, můžeme se jen domýšlet, co všechno vlastně obsahuje. Je tedy pravděpodobné, že géníus z Vilniusu se nemýlil.

Zjevení týkající se budoucnosti jsou obtížněji dostupná, protože je třeba mít určitou představu o tom, jaké otázky do programu zadat. Drosnin zjistil a předpověděl rok atentátu na Icaaka Rabina rok předtím, než se skutečně stal. Ministerského předsedu sice varoval, ale žel, předpověď se přesně splnila. Později bylo zjištěno i jméno úkladného vraha. Dva měsíce dopředu předpověděl srážku komety Shoemaker-Levy s Jupiterem, k níž došlo 8. dne měsíce Av (16. července) 1994.

Dále bylo zjištěno, že povrchový text je mnohokrát spojen s kódem pod ním. Jako příklad uvádí Drosnin verš Daniel 12:4, kde je „počítač“ zakódován počínaje slovy **„...zavři slova tato a zapečet' knihu tuto až do času konce“**. Je jasné, že informace zapečetěná v Bibli nemohla být odhalena, dokud se nenaplní doba konce, kdy již budou k dispozici počítače. Tento fakt je potvrzen tím, že počínaje 5. Mojíšovou 12:11 je zašifrován pojem „biblický kód“ a v 5. Mojíšově 12.12 je zašifrováno úsloví „zapečetěn před Bohem“.

Dalších několik kódů, které ve své knize odkrývá, jsou holocaust, přistání na měsíci, 2. světová válka, aféra Watergate s ústavním procesem odvolání hlavy státu, bratři Wrightovi a jejich letadlo, Edison a jeho žárovka, úkladné vraždy bratří Kennedyových a jejich vrazi, zvolení Billa Clintona, pumový útok na budovu Murrah Building v Oklahoma City a Timothy Mc Veigh, atd. U většiny je uvedena příslušná informace a v některých případech i datum. Jsou zde také upozornění na budoucí světové nukleární války, srážky komet a asteroidů se Zemí, hrozná zemětřesení, epidemie, zhroucení hospodářství atd. Většina je ve formě informace k věci a často je uvedeno i datum. Některá varování jsou podobná varování města Ninive Jonášem, to znamená podmíněná jednáním lidí, a některá jsou proroctvími, které se jistě stanou.

Výše zmíněné kódy byly v Tóře skryty přes 3.000 let. Ještě důležitějším důkazem Boží svrchovanosti týkající se inspirace Bible, jsou stovky proroctví v povrchovém textu a tisíce proroctví v typech a stínech celé Bible, která se po 2:000 až 3.000 letech důsledně naplňují. Něco takového není schopen odhalit žádný okultista, vykladač budoucnosti z dlaně nebo z křišťálové koule, věstec atd., jak to také řekl Daniel. Král Nebúkadnezar měl sen, v němž byla skryta budoucnost království světa až do konce světa. Falešní ďábloví proroci nemohli sen a v něm skrytou budoucnost vyložit, ale Daniel Duchem Božím mohl. Nejdříve krále upozornil na jeho omyl, že očekával výklad budoucnosti od těchto lidí. **(Dan 2:27): ... Tajemství, na které se král ptá, nemohou králi sdělit ani mudrci, ani zaklínači ani věstci ani planetáři.**

Ale je Bůh v nebesích, který odhaluje tajemství a On dal ... poznat, co se stane v posledních dnech. Jen svrchovaný Bůh mohl zjevit králi toto tajemství budoucích dějin světa. Je evidentní, že ďábel nemůže předpovídat budoucnost skrze své proroky, protože nemá žádnou svrchovanost k jejímu uskutečnění. Může v krátkodobém horizontu předpovídat, co plánuje učinit, totiž co mu Bůh nařídil, ale protože má mnoho plánů, které mu Bůh nenařídil, jeho proroctví jsou často falešná.

Také mnoho jiných badatelů našlo v celé Bibli další kódy, např. Ježíšovo jméno skryté pod starozákonními proroctvími o příchodu Mesiáše, útok na Světové obchodní centrum, zapojení Osamy Bin Ladina, útok antraxem, zakrátko nastávající nukleární války, válka v Perském zálivu, raketový útok Sadáma Huseina na Izrael, Jásir Arafat a jeho válka proti Izraeli, bankrot firmy Enron a následný dominový efekt, brzy očekávané zavedení jediné světové měny, sestřelení letadel na lince Fflight 587 a Flight 800 řízenou střelou, brzké zavedení národní identifikační karty, bombardování Spojených států ALajdou a Bin Ladinem, budoucí teroristický útok nukleárními zbraněmi, děsivá rozhodnutí vlády o odstranění svobod, legalizace potratů vyvolávající hněv Boží atd.

Numerika, theomatika a biblický kód představují jen některé z mnoha různých typů kódů skrytých v Písmu. Jsem přesvědčen, že jejich kombinací budou odhalena největší tajemství. Badatelům biblických kódů v Novém zákoně bych rád poradil, aby používali numericky správný Numeric Greek New Testament Dr. Panina, kde najdou více dlouhých kódů, protože přidáním nebo odebráním jediného písmene z numericky správného znění (*tzv. použitím jiné numericky nesprávné řecké verze Nového zákona*) se zhroutl celý numerický model textu.

Jen nepředstavitelně vysoká inteligence zdaleka přesahující meze lidského chápání mohla vymyslet tyto kódy skryté simultánně v několika vrstvách pod povrchovým textem. Milí přátelé, myslíte si, že Bůh, který učinil své Slovo tak úžasně přesné, by od jeho realizace někdy upustil? **(Ž 119:89) ... Tvé slovo, Hospodine, navěky ukotveno je v nebesích. (Ž 89:35) Svou smlouvu nikdy neporuším, co vyšlo z mých úst, to nezměním! (Žd 6:18) A protože je nemožné, aby Bůh lhal...** A protože, co Bůh řekl, je pravda, Bůh spojil (svázal) své jednání se Svým Slovem. Jeho Slovo stanoví nejen podmínky pro věčný život, ale stanoví také podmínky pro požehnání a prokletí v našem pozemském životě. Není na světě nic důležitějšího, než studovat Boží Slovo, abychom se naučili žít v Božím království, a tak se vyhnuli prokletí a žili pod požehnáními.

3. kapitola

Boží svrchovanost ve světovém řádu

Královo srdce je v Hospodinově ruce - jak vodní strouhu je směřuje, kam chce.
(Př 21:1)

Je pro mne nepochopitelné, že tak mnoho křesťanů může být v takové nevědomosti o Boží svrchovanosti, když je o ní v Bibli tolik informací. Je však pravda, že mnozí tuto pravdu chápou a cháпали ji i v době Starého zákona. Bylo by dobré a prospěšné mluvit o těchto věcech ve většině církví. Měli bychom být schopni mluvit o čemkoli, co je v Bibli, a mít přitom pokoj, cítit se přitom dobře. Pokud při citování Písma máme nepokoj, je to znamením, že naše smýšlení v dané věci je nesprávné. Z toho můžeme poznat, že jsme pod vlivem falešného učení a naše mysl potřebuje obnovit. Moderní církev přehlíží a nevěnuje pozornost mnoha veršům, protože jsou tělesnému smýšlení nepřijemné.

Zde je jeden takový verš. ***(Dan 4:14) Usouzení hlásných a řeč žádosti svatých stane se, až by k tomu přišlo, že Nejvyšší panuje nad královstvím lidským, a že komu chce, dává je; může nad ním ustanovit i nejnižšího z lidí.*** Proč tomu dnes lidé nerozumějí? Dnes je mnoho křesťanů, kteří uvažují politicky a myslí si, že když se připojí k početné zájmové skupině, mohou prosadit do úřadu či funkce i člověka, kterého tam Bůh mít nechce. Dejme si pozor na spolčování se s bezbožníky. Měřeno pravdou o široké cestě, žádná většina nemůže mít dobrou morálku. Ne mocí, ani silou... V průběhu dějin Bůh často ustanovoval nad lidskými královstvími **nejnižší z lidí**. Bůh má pro to dobrý důvod. Totiž ten, že pakliže nejnižší z lidí soudili Ježíše, potřebujeme nyní také my, aby nad námi nejnižší z lidí vládli. Dobří lidé vás nepřibijí na kříž a bez kříže není žádná koruna slávy.

Když se v biblických dobách Boží lid odvrátil od Boha, Bůh proti nim vzbudil království země ovládané šelmou, aby je pronásledováním přivedlo k pokání. Povstalo šest světovládných království – Egypt, Asýrie, Babylon, Médo-Persie, Řecko a Řím, aby Izrael pronásledovala a křižovala. Bylo to jen náhodou, že světová království považovala za tak významné podmanit si toto nejmenší ze všech království? Z hlediska Božího Slova je historie jednoduchá. ***(Kz 1:9) Co bylo dříve, to zase bude, to, co se dělo, se bude dít. Není nic nového pod sluncem.*** Aby dnes Bůh přivedl k pokání celosvětovou církev odpadlou od víry, dá povstat sedmému a osmému království šelmy, které vznikne jako pokračování předcházejících sedmi (Zj 17:11).

Čteme o člověku Nebúkadnezarovi, který byl tak pyšný na velké babylonské království, že si myslel, že ho sám vybudoval. ***(Dan 4:27-29) Mluvil král a řekl: Zdaliž toto není ten Babylon veliký, kterýž jsem já vystavěl mocí síly své, aby byl stolicí království k ozdobě slávy mé? Ještě ta řeč byla v ústech jeho, a aj, hlas s nebe přišel: Tobě se praví, Nabuchonodozoře králi, že království odešlo od tebe. Nýbrž tě i lidé ze sebe vyženou, a s zvěří polní bydliti budeš. Bylinu jako volům tobě dávati jísti budou, až by sedm let vyplnilo se, dokudž bys nepoznal, že panuje Nejvyšší nad královstvím lidským, a že komu chce, dává je.*** Tato hliněná nádoba, která si chtěla přivlastnit zásluhy za Boží dílo, mi připomíná hlavního inženýra Titaniku, který prohlásil: „Postavíme loď, kterou ani Bůh nebude

moci potopit“. **(Kaz 5:2) Nespěchej mluvit, neukvapuj se, než něco řekneš před Bohem. Bůh je v nebi a ty na zemi, proto si ušetří spoustu slov.**

Boží svrchovanost vzbuzuje respekt. Když se král Nebúkadnezar procházel ve svém paláci a chvástal se, co všechno dokázal, Hospodin převrátil jeho rozum v rozum zvířete na dobu sedmi let. Toto je předobrazem na posledních sedm let soužení, kdy Bůh převrátí království světa v tajemství Babylonu ovládaného myšlením šelmy (Zj 17). Sedm let tento vychloubačný král jedl polní travu, než mu bylo zjeveno, že **panuje Nejvyšší nad královstvím lidským a dává je, komu chce (Dan 4:29)** První věc, kterou bychom zde měli vidět, je, že Bůh učinil tohoto arogantního člověka králem a dal mu do ruky vládu nad vzpurným Božím lidem. V průběhu dějin Bůh tento Svůj obvyklý postup opakoval. Bůh skrze Daniele krále před nadcházejícím soudem varoval, aby činil pokání. To je pro nás příkladem, abychom měli před Bohem bázeň a nedotýkali se Jeho slávy.

(Dan 4:32) A všichni obyvatelé země jako za nic počtení jsou, (v Božím plánu není důležitý svět, ale důležití jsou ti, kdož jsou znovuzrozeni shůry.) **a podle vůle své činí mezi vojskem nebeským i obyvateli země; aniž jest kdo, ješto by mu přes ruku dáti mohl a říci jemu: Co to děláš?** Nikdo nemůže odstrčit Boží ruku a říci Mu: „Co to děláš?“ Nikdo Mu nemůže zabránit, aby dělal, co dělat chce. To by nám mělo dát víru, odpočinek a bázeň Boží. Jestliže Bůh činí přesně to, co chce, proč ustavuje tyto zlé lidi jako vládcy nad světem? A my jsme si mysleli, že Bůh chtěl naložit se světem jinak, ale On se většinovým názorem lidí zřejmě neřídí. Bůh nemá zájem spasit svět prostřednictvím světové politiky a nikdy to tak nedělal. To jsou jen nápady nevědomých křesťanů, kteří by Bohu chtěli pomoci. Představují si to tak, že křesťané budou vždy ve vedení společnosti, aby vytvořili takové zákony a soudní praxi, abychom nikdy nemuseli trpět pronásledování, útlak a kříž. Problém je však už i v tom, že skutečně duchovní lidé netouží po vládě nad lidmi. Jejich jedinou touhou je sloužit Království naplněním velkého poslání. **(Mk 10:42-43) Ježíš je ale zavolal k sobě a řekl jim: "Víte, že věhlasní vládcové národů nad nimi panují a jejich velikáni nad nimi užívají moc. Tak to ale mezi vámi nebude. Kdo by mezi vámi chtěl být veliký, ať je vaším služebníkem.**

Političtí křesťané jsou zanecháni s těmi, kdo touží získat moc ve společnosti. Tito lidé a svět, který ovládají, slouží nadřazenému plánu přivést syny ke zralosti. **(2S 7:14) Já mu budu otcem a on mi bude synem. Když pochybí, potrestám jej holí smrtelníků, lidskými ranami.** Politicky orientovaní křesťané by tuto hůl rádi odstranili. Kdyby tak mnoho křesťanů nebylo živých jen podle jména, přitom ale duchovně mrtvých (Zj 3:1), nebylo by této hole smrtelníků zapotřebí.

Pokud jde o politiku, jsem zcela neutrální, protože chci být na Boží straně, ne na straně lidí. Bůh často nechce dosadit do vedení dobrého člověka, zatímco my si myslíme, že ho tam chce mít. To se potvrdilo při volbě Clintona. V tom by se mnou asi většina křesťanů souhlasila. Bůh chtěl mít v úřadu bezbožníka, protože jedině bezbožník může přivést tuto bezbožnou zemi ke kázně, které potřebuje. Bůh zvolil Clintona. **(Ř 13:1) Každý ať se podřizuje vládnoucí moci. Veškerá moc je totiž od Boha, takže současné vlády jsou zřízeny Bohem.** Bůh nenechal zvolit Clintona proto, že by ho preferoval jako osobu, ale protože my jsme to potřebovali. Žádný otec netrestá rád své dítě, ale žehná mu. Když byl zvolen Bush, stalo se tak proto, že křesťané o to Pána prosili. Nyní nám ukazuje, že ani Bush od nás Boží trestání neodvrátí.

Můžete se ptát, zda je v souladu s Boží vůlí použít hlasy křesťanů ke zvolení někoho, jako je Bill Clinton? Ne, není, protože pokud Bůh dosadí do úřadu křesťana,

chce ho použít jako nádoby ke cti. Takže Bůh nechce, abychom se účastnili voleb bezbožných kandidátů? Pokud Bůh chce, aby byl zvolen bezbožník, je naše účast při volbách nežádoucí. Tak kdy tedy máme vůbec jít k volbám? Stručná odpověď je: když nám řekne, abychom šli. **Ř 8:14 Všichni, kdo se dají vést Božím Duchem, jsou totiž Božími syny.** Chce, abychom šli volit jen tehdy, když chce učinit něco velmi neobvyklého, jako uvést do úřadu lepšího člověka. Bůh nás chce vždy použít jako nádoby ke cti. Ty, kdož odmítají být nádobami ke cti, použije jako nádoby k necti. Pokud Bůh chce dosadit do úřadu bezbožníka, učiní to prostřednictvím bezbožných lidí.

Pokud se mnou v tomto nesouhlasíte, mohli byste alespoň souhlasit s tímto: **Veškerá moc je totiž od Boha, takže současné vlády jsou zřízeny Bohem.** Toto Slovo bylo napsáno v době Herodů, císařů a Nera, ale osvědčilo svoji pravdivost i v případě Hitlera a Stalina. Stojíme-li o pravdu, nemůžeme s Písmem polemizovat. Podle Slova platí, že pokud je ve vedoucí pozici bezbožník, dosadil ho tam Bůh. To mě uklidňuje. Nemusím mít obavy a strach. Viděl jsem mnoho křesťanů znepokojených tím, že do úřadu prezidenta má být uveden Bill Clinton. Místo aby prostě poslouchali Boha, mylně se domnívali, že je v jejich odpovědnosti zajistit, aby se stal prezidentem správný člověk. Já se tím zneklidňovat nemusím, protože vím, že můj Bůh kraluje. Už při první volbě Clintona jsem mnoha lidem říkal, že Bůh ho chce uvést do úřadu. Na to reagovali, že Bůh by něco takového neudělal. Nu, a udělal. Bůh panuje nad královstvím lidí, panuje v nebesích a nikdo Jej z trůnu nesesadí. Mnozí podlehli klamu, že v Božím plánu je vládnout světu prostřednictvím demokracie. V takovém případě by byl ovšem vítězem gang jdoucí po široké cestě. On však už vládne prostřednictvím theokracie. V Římanům 9:21 jasně konstatuje, že má nádoby ke cti a nádoby k necti. Bůh má s nádobami k necti Svůj dobrý záměr, jak dále uvidíme.

Kdo zabil Ježíše? Židé, uznávaní jako Boží lid byli těmi voliči, kteří křičeli „ukřižuj Ho, ukřižuj Ho!“ Dovolte mi ukázat, kdo za těmito voliči stál. Víte, co znamená slovo Barabáš? Barabáš znamená „syn otce“. Barabáš byl zločinec, náš reprezentant. Voliči Barabáše osvobodili a žádali, aby byl ukřižován Ježíš. **(Sk 2:22-23) Slyšte má slova, Izraelité: Bůh vám dokázal, kdo je Ježíš Nazaretský, když skrze něj mezi vámi konal divy, zázraky a znamení, jak sami dobře víte. Když vám ho Bůh podle své jisté vůle a prozřetelnosti vydal, vzali jste ho a rukama bezbožníků ukřižovali.**

Bůh vydal Ježíše do rukou bezbožníků. Bůh nemohl použít lidi, kteří by Beránka nezabili. Bůh dal vládu lidem, kteří byli schopni uskutečnit jeho „**neměnné rozhodnutí (jistou vůli a prozřetelnost)**“. Kdo pastýře vydal pochopům a kdo Jej ukřižoval? Nebyl to jen Jidáš, Kaifáš, Herodes, Pilát, Římané a Židé (voliči). Musíme vidět dál, za všechny tyto postavy.

(Mt 26:31) Tehdy jim Ježíš řekl: "V tuto noc ode mne všichni odpadnete. Je přece psáno: „Budu bít pastýře a stádo ovcí se rozprchne.“ I když všechny tyto nádoby k hanbě jsou vinny, jejich vůle hrají jen podružnou roli. Musíme za těmito podružnými vůlemi vidět svrchovanou Boží Vůli. Bůh řekl: „**Budu bít pastýře**“. Díky Bohu, tím Boží plán nekončí, protože je zde ještě zapotřebí spousta křižování. **(Zach 13:7) Pobud' se, meči, proti mému pastýři, proti reku, mému společníku, je výrok Hospodina zástupů. Bij pastýře a ovce se rozprchnou; k maličkým (na maličkém upon the little ones) obrátím svou ruku.** Bůh je svrchovaný a Jeho plán je křižovat ovce, maličké. Jak jinak si vysvětlit pronásledování křesťanů na celém světě po celou historii? Pokud nevezmeme svůj kříž a nenásledujeme Ježíše, nemůžeme

být Jeho učedníky. Jistěže bychom si přáli zbavit se zlých vlád a být světem akceptováni, takže bychom se mohli těšit z dobrého života, ale **právě tak (jako Ježíš) budou pronásledováni všichni, kdo chtějí žít zbožně v Kristu Ježíši (2Tm 3:12)**. Pokud jsme učedníci Krista, budeme pronásledováni.

Ježíš řekl: „Já jsem cesta“. Cesta kam? Cesta do nebe. Jak tam jdete? Stejně jako Ježíš. Pokud by Bůh hodlal obrátit svou ruku na maličké a vést je na kříž, odstranili byste Jeho nástroje? Jak by mohl Bůh uskutečnit Svůj plán, aniž by v něm hráli roli zlí lidé? Co dělá půda, špinavá zemina a co rostlina? Zemina rozloží obal semene a semeno vydá úrodu. Bůh dovoluje i dětské uvažování. Kdybychom neměli pro své uvažování dobrý základ, byli bychom v pokušení obviňovat Boha, že koná zlo, což Bůh ovšem nikdy nekoná. Z toho důvodu Bůh také dovoluje nedospělým křesťanům mít dětskou koncepci, že Bůh bojuje s ďáblem, proti zlu. Ale jak budou duchovně zrát a studovat Písma, dojdou k poznání a pochopení, že Bůh je svrchovaný a nedělá chyby. On stvořuje syny. On stvořil a používá zlé lidi pro den zlý, a oni musí syny křížovat. Prosperita a svoboda nám tento fakt zakryla. **(Mt 16:24-28) Potom Ježíš řekl Svým učedníkům: "Chce-li někdo jít za mnou, ať se zřekne sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě. Kdokoli by si chtěl zachránit život, ztratí jej, ale kdokoli by ztratil svůj život pro mě, ten jej nalezne.**

(Sk 4:27-28) A opravdu, Herodes a Pontius Pilát se spřáhli s pohany a s lidem Izraele proti tvému svatému služebníkovi Ježíši, jehož jsi pomazal, a provedli, co tvá ruka a tvá vůle předurčila, že se má stát. Bůh předurčil tyto zlé muže, aby Ježíše ukřižovali pro naše spasení. Jeho plán pro nás je také ukřižování. Ne vždy fyzicky, ale je absolutně nutné, aby starý člověk zemřel, aby mohl žít nový člověk.

Bůh používá lidi kolem nás, aby nás přivedl na kříž. Pokud jste si někdy mysleli: „tuto osobu ve svém životě nepotřebuji“, pak ji naopak potřebujete, abyste přinesli Ježíšovo ovoce. Obtížní lidé jsou používáni k tomu, aby se ukázalo to nejhorší, co v nás je, a my se mohli rozhodnout chodit ve světle Slova a být od této zkaženosti očištěni (1J 1:7), nebo neposlechnout a nepřinést ovoce. V tom spočívá důvod, proč přikázání neodporovat zlému je nejvíce nenáviděné. Je nám přikázáno chovat se jako ovce mezi vlky (Mt 10:16), neodporovat zlému a nastavit druhou tvář (Mt 5:39), milovat své nepřátele (Mt 5,44) a žehnat těm, kdo nás pronásledují (Ř 12:14), nemstít se (Ř 12:19) aj. Takto se přirozeně chovají ti, kdo poslouchají Ježíše a ze srdce odpustili. Všichni ostatní budou vydáni trapičům či démonům. **(Mt 18:34-35) Jeho pán se rozhněval a vydal ho mučitelům, dokud nezaplatí celý dluh. Totéž udělá i můj nebeský Otec vám, pokud každý ze srdce neodpustíte svému bratru jeho prohřešky.**

Jsme-li konfrontováni se zlem a jsme poslušní těchto přikázání a neodporujeme, pocítíme ohnivou zkoušku spalující dřevo, seno a slámu našeho starého života. Kdykoli se v nás probudí naše tělesnost a my ji zapřeme, ona umírá a my získáváme další zlato, stříbro a drahokamy. Naši tělesnost, své já a starého člověka máme považovat za mrtvého (Ř 6:6,11). Mrtvý nereaguje na facky, urážky ani na krádež majetku, bude to ignorovat. Přestaňte tělo živit a uvidíte, jak rychle zemře. Ty, kdož nás křížují, bychom měli považovat za dar od Boha, i když je používá ve funkci nádob k hanbě. Všichni tito bezbožníci směřují svou činnost k uskutečnění toho, co Boží ruka připravila a Boží rada ustanovila. Jinými slovy, Bůh nemá ani s jedním z nich žádný problém. Dělal přesně to, co mají dělat. Všichni tito vzpurníci plní dokonale Boží vůli. Stejně jako v nás Bůh působí, abychom chtěli a konali Jeho dobře libou vůli, tak působí i v nich. **(Př 16:9) Člověk přemítá v srdci o své cestě, jeho kroky**

však řídí Hospodin. Rozhodněte se, čím chcete být, ale ať budete čímkoliv, Bůh si vás použije. Lituje, odpouští a buďte milosrdní k těm, kdo jsou Bohem používáni jako nádoby k hanbě. Někteří se skrze vaše modlitby a víru obrátí a učiní pokání.

(Ž 75:6-8) Nepozvedejte rohy své! (svoji moc, sílu nebo hlas) **Nepozvedejte své rohy do výše a tvrdošijně nemluvte! Z východu, západu ani od pouště povýšení nikdy nepřijde. Jedině Bůh přece soudcem je - jednoho povyšuje, druhého snižuje.** V poslední době se hodně mluvilo o skrytých silách manipulujících podváděné masy, aby dostaly do úřadu svého člověka. Skutečně tomu tak bylo, ale za tím vším je svrchovaný Bůh, který vše řídí k uskutečnění své Vůle. Tělesná síla, moc, informace, manipulace ani peníze nikoho nepovýší. Svět není řízen lidskými prostředky a podle lidských plánů, i když se to tak jeví, ačkoli stejně se vše děje jen podle Božího záměru. Bůh suverénně do úřadu uvádí, nebo z úřadu vyvádí. Dává nám průběžně znamení, že má věci pod kontrolou. Po každých 20 letech, až na Regana, zemřel prezident, který v tom roce vykonával úřad. 1840: William Henry Harrison (zemřel v úřadu); 1860: Abraham Lincoln (úkladně zavražděn); 1880: James A. Garfield (úkladně zavražděn); 1900: William Mc Kinnley (úkladně zavražděn); 1920: Warren G. Harding (zemřel v úřadu); 1940: Franklin D. Roosevelt (zemřel v úřadu); 1960 John F. Kennedy (úkladně zavražděn); 1980 Ronald Reagan (přežil pokus o atentát); 2000: George W. Bush (?) Proč tato posloupnost skončila u Regana jako u posledního? Bůh ví. Věřím, že Bůh použil víru a modlitby mnoha křesťanů, kteří o tomto cyklu věděli a chtěli ho ukončit. Rok odpočínutí milénia, který připadá na rok 6000 A.M. (září 2001-2002), by mohl být začátkem nového jednání s hříchy Božího lidu. Duchovně, ze starozákonních vzorů (figur) lze usuzovat, že soud přichází na ty, kdo nepřestanou o sabatu se svými díly.

Dva z nejslavnějších z těchto prezidentů, které od sebe dělí 100 let, vykazují zřejmě Bohem přikázané paralely:

- Abraham Lincoln byl zvolen senátorem Kongresu v r. 1846. John F. Kennedy byl zvolen senátorem Kongresu v r. 1946.
- Abraham Lincoln byl zvolen prezidentem v r. 1860. John F. Kennedy byl zvolen prezidentem v r. 1860.
- Oba se zabývali občanskými právy. Jejich ženy přišly během pobytu v Bílém domě o děti.
- Oba prezidenti byly zastřeleni v pátek. Oba prezidenti byli zastřeleni ranou do hlavy.
- Lincolnův tajemník se jmenoval Kennedy. Kennedyho tajemník se jmenoval Lincoln.
- Oba byli zastřeleni Jižany.
- Po obou nastoupil do úřadu prezident Johnson.
- Andrew Johnson, který následoval po Lincolnovi, se narodil 1808. Lyndon Johnson, který následoval po Kennedym, se narodil 1908.
- John Wilkes Booth, který zavraždil Lincolna, se narodil 1839. Lee Harvey Oswald, který zavraždil Kennedyho, se narodil 1939.
- Oba atentátníci používali všechna svá tři jména a byli takto všeobecně známí.
- Jména obou sestávají z 15 písmen.
- Lincoln byl zastřelen u divadla zvaného „Ford“. Kennedy byl zastřelen v autě vyrobeném firmou Ford.
- Booth utíkal z divadla a byl chycen v obchodním domě. Oswald utíkal z obchodního domu a byl chycen v divadle.
- Booth i Oswald byli zavražděni ještě před zahájením jejich soudního procesu.

- Týden předtím, než byl Lincoln zastřelen, byl v Monroe, Maryland. Týden předtím, než byl Kennedy zastřelen, byl s Marilyn Monroe.

Náhody? To už je snadnější uvěřit, že to způsobil svrchovaný Bůh!

(Ž 75:8) Jedině Bůh přece soudcem je - jednoho povyšuje, druhého snižuje.

Při pohledu na okolnosti se nedá vždy poznat, zda někoho Bůh povyšuje nebo snižuje. Podívejme se na Joba. Jobovi přátelé si jistě mysleli, že Bůh Joba stírá, ale Bůh ho pozvedal, aby ho posvětil a dal mu všeho dvojnásob, než míval dříve (Job 42:10). Josef je dalším takovým dobrým příkladem. Byl prodán bratry do otroctví, falešně obviněn manželkou svého pána a uvržen do vězení, to vše jako předobraz na Ježíše. Bůh ho vlastně přes všechna soužení povýšil nade všechny. Faraó ho pak povýšil, učinil ho po sobě druhým nejvyšším mužem. Josef potvrdil, že všechno to zlé, co mu jeho bratři učinili, bylo k jeho dobrému, **(Gen 50:20) Zamýšleli jste proti mně zlé věci; Bůh to však zamýšlel k dobrému, aby se stalo, co dnes vidíte - aby byl zachráněn život mnoha lidí.** Když Bůh dokončí manifestaci (zjevení, ukázání) svých synů, budou povýšeni a užitečnost nádob hněvu skončí. **(Iz 10,24-25) Proto Panovník Hospodin zástupů praví toto: Můj lide, který bydlíš na Sionu, neboj se Asýrie; bije tě metlou a zvedá na tebe hůl jako kdysi Egypt. Ještě jen kratičký čas a můj hrozný hněv (proti tobě) skončí; je však můj hněv zničí.** Pak budou Boží vyvolení z Boží vůle vládnout. skrze Něj vládnout. **(Ž 75:11) Všem ničemům rohy usekám, spravedlivý ať své rohy pozvedá!**

Někdo mi nedávno namítl: „Takže shánět miliony dolarů na podporu kandidáta není nutné“. Bůh stojí i za tímto, v rámci uvádění „správné“ osoby do úřadu. Ti, kdo nemilují Boha, potřebují přirozený důvod běhu událostí. Pozorovali jste někdy, skrytí za sklem, hejno kachen? Jejich chování je řízeno instinkty, aniž by si všimly, že jsou pozorovány a v našem případě testovány. Přirozeně viditelné okolnosti vytvářejí prostředí pro naše zkoušení dle Božího záměru. Božím záměrem však je, aby On i ďábel zůstali až do konce skrytí. Bůh hledá ty, kdo překonají chození podle vidění a dozrají k řádově vyššímu způsobu žití vírou. Po uvedení nového kandidáta do úřadu se věci zase až tolik nemění. Možná jste si mysleli, že když se podaří zvolit dobrého konzervativce, bude Božím služebníkem. Bude činit vždy taková rozhodnutí, kterým můžeme důvěřovat, protože je „Božím mužem“. Což nám Bůh neukázal, že jsme se v tom mylili? G.W. Bush zrušil kvůli terorismu více lidských práv než Clinton za celé své fungování jako prezident. Víme o křesťanovi, který byl zvolen hlasy křesťanů, protože si mysleli, že bude jejich záležitosti podporovat, ale on udělal několik ignorantských chyb a hloupých rozhodnutí a skoro ničeho nedosáhl. Bůh nám dal lekci: ne mocí Republikánské strany, ani silou volebních lístků ...

Problém není v tom, zda je konána Boží Vůle, protože ať je zvolen kdokoli, koná stejně jen Boží Vůli. Nemusí to však být vždy Jeho přáním. Dovolte mi to vysvětlit. **(2Pt 3:9) Pán neotálí splnit Svůj slib, jak si někteří myslí, ale prokazuje svou trpělivost k nám. Nechce totiž, aby někdo zahynul, ale aby všichni došli k pokání.** V některých překladech je místo „nepřeje si“ „nechce“. Pokud by Bůh nechtěl, aby někdo zahynul, věřte mi, že by nikdo nezahynul, On **rozhodnutím své vůle působí všechno (Ef 1:11).** Každý dobrý rodič dělá věci, které si nepřeje dělat, ale které chce dělat pro výchovu svých dětí. Podobně i vládci tohoto světa konají Boží Vůli, ale nikoliv vždy Jeho přání. Podstata spočívá v tom, komu věříme a důvěřujeme. Pokud věříme, že můžeme slepě následovat dobrého konzervativního kandidáta, jemuž jsme dopomohli ke zvolení, místo abychom hledali i v této věci Boha, naše mylná důvěra nám způsobí klopýtnutí a pád. Ale i to je Vůle Boží,

(Pr 21:1) Královo srdce je v Hospodinově ruce - jak vodní strouhu je směřuje, kam chce. Stejně jako voda v potoku teče určitým směrem, tak i Hospodin naklání královo srdce, kam chce. Když vládne hlavě, vládne i ocasu. Když vládne králi, vládne i lidu. Bůh činí, co chce tím, že naklání srdce lidí určitým směrem. On kvůli nám používá jejich srdce jako nádoby k necti, nebo používá jejich srdce jako nádoby ke cti. Dal nám metodu, pomocí níž můžeme být Jeho nádobami a konat to. Pokud opustíme Jeho cestu a jdeme cestou světa, země bude chřadnout. Pokud si myslíme, že politikou můžeme chod událostí v naší zemi změnit, jsme podvedeni. Zlé lidi nelze politickým způsobem přinutit, aby byli dobří. Pouze evangelium má moc změnit srdce bezbožníka. Jen Boží moc spasí toho, kdo tomu věří (Ř 1:16). Proto bychom se měli soustředit na to, abychom Pána poslouchali a kázali národu evangelium, aby se změnil. Ježíš a apoštolové jsou nám v tom příkladem. Věnovali se vedení duchovní války a nebyli svedeni k bojování s tělem a krví. Naše země se obrátí, jen když budou lidé činit pokání. A když lidé budou činit pokání, Bůh jim dá dobrou vládu. Protože však lidé jen zřídka činí pokání, nejsou-li švihání a trestání, náš národ nás bude nenávidět. **(Mt 24:9) ... všechny národy vás budou nenávidět pro mé jméno.** Nesmíme se nikdy bát vůle nebo konspirací lidí nebo vlád. Všichni fungují pro Jeho Jméno.

Bůh předurčuje a činí všechno podle své Vůle. **(Ž 103:19-22) Hospodin ustavil Svůj trůn na nebi, svou královskou mocí vládne nade vším! Dobrořečte Hospodinu, jeho andělé, vy mocní hrdinové, kteří jeho slovo konáte, vy, kteří jeho slovo plníte poslušně! Dobrořečte Hospodinu, všechny jeho zástupy, vy, jeho služebníci, kteří jste mu po vůli! Dobrořečte Hospodinu, všechna jeho stvoření, všude tam, kam sahá jeho vládnutí! Dobrořeč, duše má, Hospodinu!** ... Bůh činí všechno, co se děje. Skrze mnoho nádob uskutečňuje své věčné nové stvoření skrze posledního Adama, Ježíše Krista.

Je třeba, abychom rozlišovali mezi královstvími světa a Královstvím Božím. Dábel pokoušel Ježíše tím, že Mu nabídl autoritu nad všemi královstvími světa (i nad vaší zemí!), ale On to odmítl a odkázal dábla do jeho postavení podřízeného Bohu (L 4:5). Někteří křesťané dábla neodmítají. Jsou pak podvedeni k zapojení se do práce pro špatné království. Politika je světská metoda vládnutí světu. Evangelium je jediná Boží metoda pro budování Jeho království. Ježíš řekl: **Moje království není z tohoto světa (J 18:36).** Ačkoliv Bůh má své lidi všude, těm, kdo chtějí být poslušní velkému poslání, nedovoluje, aby se zaplétali do záležitostí tohoto pozemského života (2.Tim 2:4).

Ježíš řekl: **Boží království přijde nepozorovaně. Nebude možné říci: ‚Hle, je tu,‘ anebo: ‚Hle, je tam.‘ Pohledte, Boží království je už mezi vámi! (L 17:20-21).** Jinými slovy, království Boží není viditelné ani fyzické. Je uvnitř vás; je to duchovní či znovuzrozený člověk, který se poddává Ježíši jako Králi. Mnozí křesťané budují fyzické království, domnívajíce se, že budují Boží království. Mnozí uctívají Boha a vlast, považujíce ji za Boží království. Jsme zde proto, abychom hledali především království Boží, ale mnozí hledají svět, který pomíjí, a slouží mu. Všimli jste si někdy, jak se církve v souladu se svým vlasteneckým nacionalismem připojuje k nějakému politickému názoru či směru? Např. během 2. světové války se církve v Německu ve své většině připojila k Hitlerovi, zatímco církve ve Spojených státech se ztotožňovala s vlasteneckou politikou své země. Křesťané šli do války zabíjet křesťany, příslušníky vlastního království. **(1Pt 2:9) Vy jste však vyvolený rod, královské kněžstvo, svatý národ, lid získaný do vlastnictví, abyste hlásali ctnosti Toho, který vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla.** Naše království je jeden rod

mezi všemi rody a jeden národ mezi všemi národy. Naši bratři a sestry nejsou vázání národními hranicemi nebo dělením na etnika jako tento svět. My jsme duchovní rod a národ, poslaný k tělesným rodům a národům, abychom jim **hlásali ctnosti Toho, který vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla**. Máme světu ukazovat, jak zabíjet ve jménu Krista? Zabití nespasení už nikdy nebudou mít další příležitost k získání věčného života. Na tuto otázku dávají odpověď následující výňatky z Božího Slova: **Všichni, kdo používají meč, budou mečem zahubeni; milujte své nepřátele; neodporujte tomu, kdo vám činí zle; posílám vás jako ovce mezi vlky; žehnejte těm, kdo vás pronásledují; žehnejte a neproklínejte; nikomu neoplácejte zlým za zlé; nemstěte se; jestliže má tvůj nepřítel hlad, nasyť ho, a má-li žízeň, dej mu pít; přemáhejte zlo dobrem**. Boží lid je tak zmaten, že zastává zájmy špatného království. Pokud se přátelíme se světem, stáváme se nepřáteli Božími. **(Jk 4:1-4) Odkud pocházejí boje a sváry mezi vámi? Nepůsobí je snad vaše choutky, které se ve vás perou? Dychtíte, ale nemáte, vraždíte a závidíte, ale nemůžete dosáhnout, bojujete a válčíte, ale nemáte, protože neprosíte. Prosíte, ale nedostáváte, protože prosíte zle, abyste uspokojili své vlastní choutky. Nevěrníci a nevěrnice! Copak nevíte, že přátelství se světem znamená nepřátelství s Bohem? Kdokoli se rozhodne být přítelem světa, stává se Božím nepřítelem**. Náboženství a patriotismus jsou příčinou většiny válek, ve kterých jdou spousty lidí do pekel. Je nám zakázáno bojovat s lidmi. Bojovat smíme jen se zlými duchy. **(Ef 6:12) Náš zápas totiž není proti krvi a tělu, ale proti vládám, mocnostem a světovládcům tohoto temného věku, proti duchovním silám zla v nebesích....**

V budoucích dnech nám Bůh otevře oči, abychom uviděli toto smilnění se světem. Celý svět včetně odpadlé církve se spojí proti Božímu lidu. Až se to stane, praví křesťané se spojí za Kristem. **(Mt 24:9) Tehdy vás budou trápit a zabíjet a kvůli mému jménu vás budou nenávidět všechny národy**. Celý svět bude následovat šelmu a válčit s ní proti svatým (Zj 13:7-8). Týmž svatým Bůh říká: **Kdokoli vodí do zajetí, do zajetí půjde. Kdokoli zabíjí mečem, musí být mečem zabit. Zde je vytrvalost a věrnost svatých. (Zj 13:10).**

Mnozí se mnou nebudou souhlasit, protože dají přednost vlastnímu uvažování před Božím Slovem. Byla mi položena otázka: „A kdo bude bojovat za naši zemi, když ne my?“ Ti, kdož jsou na široké cestě a nejsou učedníky, ti budou bojovat a Bůh si je použije, pokud bude chtít tímto způsobem zachránit jejich zemi. My však můžeme a měli bychom bojovat za naši zemi Božím způsobem. **(2K 10:4) Zbraně našeho boje nejsou tělesné, ale od Boha mají sílu k boření hradeb**. Na následujících stránkách porozumíme Boží moci a metodám, které máme k dispozici k boji proti vládám v povětrí a mocnostem, které pustoší zemi.

4. kapitola

Boží svrchovanost nad zlem

Já vytvářím světlo a tvořím tmu, působím pokoj a tvořím zlo, já Hospodin konám všechny tyto věci. (Iz 45:7)

Jaký dobrý důvod mohl asi Bůh mít pro stvoření tmy a zla? Buďte trpěliví a věřte Písmu, a dočkáte se úžasného porozumění této věci. Nejdříve se však podívejme, jak a do jaké míry Bůh vykonává svou vůli nad zlem. ***(Iz 10:5) Běda Asýrii, metle mého hněvu, té holi, skrze kterou projeví Svůj hrozný hněv!*** V tomto verši Bůh nazývá nepřátele Izraele svým prutem a holí k nápravě Izraele. Ve 23. žalmu Bůh jako pastýř používá prut a hůl k Davidovu utěšení. Prut a hůl byly nástroje pastýře. Dobrý Pastýř používá naše nepřátele jako nástroje k naší nápravě a držení se stáda. ***(Iz 10:6-7) Posílám jí (Asýrii) na rouhavý pronárod (Izrael), proti lidu, proti němuž plane má prchlivost; dávám jí příkaz, aby kořistila a kořistila, loupila a loupila, aby jej šlapala jako hlínu na ulicích, Ona si to však představit nedovede, neuvažuje o tom v svém srdci, myslí jen na to, jak by vyhubila, jak by vymýtila nemálo pronárodů.*** Je zajímavé, že Asyřané si neuvědomovali, že byli poslání Bohem, aby naplnili Jeho plán. V jejich srdci byla žádost plnit a drancovat. Kdykoli Bůh použije nádoby k necti, tyto plní jen Jeho vůli. Bůh v Asyřanech působil, aby plnili Jeho dobrou a náležitou (dokonalou, dobře libou) vůli. Uvidíme, že Bůh to tak dělá se všemi svými nádobami k necti. On má s bezbožnými lidmi na zemi Svůj záměr, jinak by je už dávno odstranil. Až Bůh tento záměr naplní, odstraní je. ***(Iz 10:12-13) Až Panovník přivede ke konci celé své dílo na hoře Sionu a v Jeruzalémě, řekne: Ztrestám asyrského krále pro ovoce jeho velikášského srdce, to co je v jeho povýšených očích proslavené, neboť řekl: Vykonal jsem to silou své ruky ...*** Také asyrský král si myslel, že vše učinil vlastní silou. Historie i tento verš nás učí, že když použití bezbožných k nápravě Božího lidu skončí, Bůh je zničí. Již od počátku Bůh nezamýšlel bezbožníky permanentně odstraňovat, nýbrž je používat ke zdokonalování Svého lidu. Přikázal andělům, ať nechají koukol růst spolu s pšenicí až do konce (Mt 13:30) a teprve pak zlé odstranit a zničit (Mt 13,41,42). ***Ale on (učedníkům) řekl: „Nikoli, protože byste při trhání koukolu mohli vytrhnout i pšenici. (Mt 13:29).*** Kdyby Bůh koukol vytrhal, pšenice by zahynula pro nedostatek kázně a perných lekcí.

(Iz 10:13) Vykonal jsem to silou své ruky a svou modrostí ... Asyřané věřili, že, že vítězství dosáhli vlastní moudrostí a silou, ale Bůh říká, že je jen použil jako nástroj. ***(Iz 10:15) Což se smí sekeru holedbat nad tohoto, kdo jí seká. A pila povyšovat nad toho, kdo jí řeže? Jako by metla mohla švihat toho, kdo ji zvedá, nebo hůl se vynášet, že není dřevo.*** Takto Bůh vidí svoji armádu - jen jako nástroj, který po použití vyhodí na smetiště. Bůh vzal do ruky sekeru, pilu, hůl a prut a začal opracovávat své stvoření. Jak směšné, když si lidé připisují nějaké zásluhy. Bůh je svrchovaný vládce a všechno ostatní jsou jen nástroje, které používá k švihání a zdokonalování svých svatých. Měli bychom vědět, že Bůh tyto nástroje posílá, aby naši nádobu opracovaly do tvaru vhodného pro jeho použití, a že my se ve vlastním zájmu musíme přizpůsobit. Tyto nástroje budou potřebné, dokud Boží stvoření nedosáhne úplnou dokonalost. Pak je Bůh odstraní. Do té doby se však nemusíme bát, že zlý se Svým záměrem proti nám uspěje. ***(Iz 54:16-17) ...Já jsem stvořil***

šířitele zkázy, aby hubil. Žádná zbraň vyrobená proti tobě se nesetká se zdarem. Jak uklidňující je vědět, že jen Boží záměr dojde zdárného uskutečnění.

Dokud nenastane konec všeho zkoušení a křížování svatých, ani satan nebude ještě uvržen na místo svého konečného určení. **(Zj 20:1-3) Potom jsem uviděl anděla sestupujícího z nebe, který měl v ruce klíč od propasti a veliký řetěz. Ten se zmocnil draka, toho dávného hada, jenž je ďábel a satan, a svázal jej na tisíc let. Uvrhl ho do propasti, zamkl ho a zapečetil ji nad ním, aby už nesváděl národy, dokud se nenaplní těch tisíc let; potom totiž musí být nakrátko propuštěn.** Na svázání Satana řetězem postačil jediný anděl. Bylo to tak snadné, že Bůh, kdyby býval chtěl, to mohl udělat již dávno předtím. Podle většiny teologů by Bůh k přemožení takové „těžké váhy“ musel poslat armádu andělů. Ostatně, což ďábel Bohu neodporuje už 6.000 let? Omyl! Všimněte si, že za dalších 1.000 let ho zase rozváže a vypustí na svět! A kdo Satana zaúkoloval už v ráji? Pouští Bůh Satana, aby konal Boží Vůli, nebo aby mařil Boží Vůli?

(Zj 20:7-11) Až uplyne těch tisíc let, satan bude propuštěn ze žaláře. Vyjde svádět národy ve čtyřech koutech země, Goga a Magoga, aby je shromáždil k boji - takové množství, jako je písku v moři. Zaplnili celý obzor, obklíčili ležení svatých i to milované město, ale z nebe sestoupil oheň od Boha a pohltil je.

Ďábel, který je sváděl, byl uvržen do jezera ohně a síry... Tehdy jsem uviděl veliký bílý trůn a Toho, kdo na něm seděl, před jehož tvář zmizela země i nebe a nezůstalo po nich památky... Bůh ďábla propustil, aby svedl zlé národy do boje proti svatým. Udělal to tak proto, aby později na tyto národy mohl seslat oheň s nebe a zničit je až v době soudu bezbožných, který se uskuteční před velikým bílým trůnem. Bůh anděly ke zničení ďábla a všech jeho dětí vlastně ani nepotřeboval. Mohl to udělat už v zahradě Eden a ušetřit nám tak zkoušky a soužení, ale to nebyl Jeho plán!

Kdo svrhne ďábla a jeho anděly dolů na zem, aby sváděl národy a bojoval se svatými během období soužení? **Zj 12:7 Tehdy nastal v nebi boj: Michael a jeho andělé bojovali proti drakovi. A drak bojoval, i jeho andělé, ale nic nez mohli. Na nebi už se pro ně nenašlo místo a ten veliký drak - ten dávný had, zvaný ďábel a satan, který svádí celý svět - byl svržen. Byl svržen na zem a jeho andělé byli svrženi s ním.** Potom ďábel v šelmě bojoval se svatými. **Zj 13:7 Bylo jí dáno, aby svedla boj se svatými a přemohla je. Dostala moc nad každým kmenem, jazykem i národem.** Pokud Bůh hodlá svrhnout ďábla a jeho anděly, proč je nesvrhne do ohnivého jezera? Místo toho je drží pod kontrolou na Zemi, kde jsme my! Bůh potřebuje zlé anděly k oddělení koukolu od pšenice a ke zdokonalování svatých. **Bylo jí (šelmě) dáno,** tj. byla jí dána autorita nad národy a autorita bojovat se svatými. Přátelé, zde vidíme, že Bůh dal ďáblu přebývajícimu v šelmě pravomoc zkoušet svaté a křížovat jejich tělesnost.

(Iz 20:20) V onen den se pozůstatek Izraele s uprchlíky z domu Jákobova nebude už opírat o toho, který ho bije, ale bude se věrně opírat o Hospodina, Svatého, Boha Izraele. Jedním z našich problémů je, že se opíráme o tělo a svět. Máme důvěru v Ameriku, že nás ochrání a sociálně zabezpečí. Svět má naši lásku, úctu, čest a bázeň, které však patří jedině Bohu. Bůh má na to lék. Bůh přivedl proti Izraeli jeho nelegální milovníky, aby se Izrael naučil rozeznat, kdo jsou nepřátelé jeho duše. I nám chce Bůh ukázat totéž. Jedním z jeho opatření, jimiž nás napravuje, když milujeme věci, lidi a světský způsob myšlení, že obrátí všechny proti nám. **Mt 24:9 Tehdy vás budou trápit a zabíjet a kvůli mému jménu vás budou nenávidět všechny národy.** Je nutné, abychom byli nenáviděni všemi národy, aby se v nás

mohlo manifestovat Boží jméno. Je nutné, aby nás svět nenáviděl a tak naše srdce odvrátil od milování světa. Božímu lidu se v Egyptě žilo příliš pohodlně. Proto Bůh obrátil srdce Egyptanů, aby Jeho lid nenáviděli (Ž 105:25). **(Ž 106:10) Zachránil je před jejich soky, vytrhl je ze spárů nepřátel...**

(2S 7:14) Já mu budu otcem a on mi bude synem. Když pochybí, potrestám jej holí smrtelníků, lidskými ranami. Když Bůh používá nádoby k necti, aby jejich prostřednictvím káznil své syny, sleduje tím jejich zdokonalování. Jako hůl slouží lidé, armády a národy. Bůh používá duchovní vládce a mocnosti k motivování těchto nádob k necti. Kdybych vzal hůl na mého souseda, obvinili byste mě ze zlého chování. Pokud bych však tutéž hůl použil k potrestání mého dítěte za svévoli a neposlušnost, považovali byste to za správné (Př 23:13-14). V čem je rozdíl? Byla sice použita stejná hůl, ale účel byl opačný. Připisovat Bohu zlé úmysly, když na nás dopouští zlé věci, svědčí o nepochopení jeho plánu a motivu. Bůh používá zlo k činění dobra. Bůh je dobrý a všechny věci, které dělá, jsou dobré. Boha nemůžeme omezit samospravedlivým myšlením.

Bůh dosahuje dobrých výsledků prostřednictvím zla. Bez zla by Bůh vlastně nemohl konat své dílo. **(1Tm 1:20) Mezi nimi je i Hymenaios a Alexandr, které jsem vydal satanovi, aby se odnaučili rouhat.** Rouhat zde znamená odporovat, mluvit zle, proti. Tito muži mluvili zle proti někomu nebo proti pravdě a Pavel, za Boha, je vydal satanovi, aby se odnaučili rouhat. Satan nás v moha věcech vyučuje. V mnoha případech je to satan a jeho démoni, kteří vykonávají prokletí nad těmi, kdo hřeší. Prokletí bylo vysloveno a nařízeno Bohem v Deuteronomiu 28, aby motivovalo hříšníky k pokání. Satan nás pokouší žádostmi a pokud podlehneme, má legální právo na nás prokletí vykonávat, dokud nečiníme pokání. Satan čeká, až se dostaneme z pod ochrany Krve. Satan nemá úmysl nás něčemu učit nebo nás trestat. To je Božím záměrem. Satan je plný žádostí, nenávidí lidstvo a chce mu škodit. Satan si nepřeje nás vyučovat, zdokonalovat či přivádět nás k chápání Boha, ale přesto to uskutečňuje.

Ježíš řekl: **Pokud se království rozdělí samo proti sobě, nemůže obstát (Mk 3:24).** Satanovo království je rozděleno samo proti sobě, protože tím co činí Božímu lidu, je přivádí k pokání a zralosti. Je to nejen satan, ale i všechno v našem okolí, čím nás Bůh chce přivést ke zralosti. Satan, jako vůdce všech nádob k necti, je v tomto procesu velmi důležitý. Satan velí všem zlým duchům, a tím i bezbožným lidem. Bůh velí satanovi. Bible říká: **Všechny věci napomáhají k dobrému ...** To znamená, že ať satan dělá cokoli, je to k našemu dobrému. Chápe satan, co dělá? Ne, nechápe. Podle zákona setby a žně zasel klam a podvod, takže je klamán. Sváděním člověka ke hříchu se snaží získat nad ním autoritu. Také satan je stvořenou bytostí. Bůh nestvořil žádnou bytost, která by mohla překazit Jeho Vůli. On stvořil všechno za účelem přivedení Jeho vyvolených do podobnosti Ježíši Kristu. Je několik metod, které Bůh používá, aby uvedl do pohybu zlé lidi, satana a demony. Jednou z nich je sugesce. Působí v nich, aby činili jeho dobrou a dokonalou Vůli. Dává jim také příkazy nebo svolení.

(1K 5:5) Tehdy dotyčného vydejte satanovi k záhubě těla, aby jeho duch byl spasen v den Pána Ježíše. Pavel si bere autoritu nad mocí nepřítele a používá tuto moc ke káznění vzpurných Božích dětí. **(L 10:19-20) Hle, uděluji vám moc (autoritu) šlapat po hadech a štírech i po veškeré síle nepřítelé ... Neradujte se ale z toho, že se vám poddávají duchové...** Ježíš dal učedníkům autoritu nad mocí zlých duchů. Učedníci mají právo udělené jim Duchem Božím jejich moc použít nebo její užití zakázat. **(Mt 18:18) Amen, říkám vám, že cokoli svážete na zemi, bude**

svázáno (zakázáno) **v nebi, a cokoli rozvázete na zemi, bude rozvázáno** (povoleno, schváleno) **v nebi**. Učedníci mají pravomoc zakázat nebo povolit. Pod vedením Božího Ducha mohou zralí učedníci dovolit, aby ďáblova moc byla použita k dobrému účelu, **aby duch byl spasen**. Je tam však i podmínka, kterou Pavel satanovi uložil: ... **k záhubě těla**. Bůh tímto způsobem uplatňuje svoji svrchovanost prostřednictvím učedníků.

Když Ježíš vyslal učedníky, aby činili učedníky ze všech národů, přikázal jim používat stejnou autoritu a příkazy, které jim dal. **(Mt 28:20) A uče je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa. Amen.** Pokud jsme učedníky (v řeckém textu „methes, učni a následovníci“) Krista, platí pro nás stejná přikázání. Ježíš řekl, že bude s učedníky **až do skonání světa**. Vzhledem k tomu, že původní učedníci nežili tak dlouho, mluvil ke všem učedníkům.

V našem shromáždění jsme měli ženu, která pravidelně urážela svaté. Měl jsem tuto sestru rád a měl jsem pro ni na srdci jen to nejlepší. Po mnohém marném napomínání jsem se Pána zeptal, co s ní má být dál. Přikázal mi vydat ji satanovi k záhubě těla, aby její duch byl spasen. Chtěl jsem být opatrný a nesoudit svévolně. Žádal jsem Boha, aby tento úmysl potvrdil znamením, což On učinil. Ve své pracovně jsem tento soud ústy vyslovil a vydal ji satanu. Zjistil jsem, že téměř bezprostředně na to onemocněla a nemohla vstát z postele. Později mi řekla, že když ležela ve vlastních exkrementech a zvracích, volala k Bohu, proč tak trpí. On jí odpověděl, že urážela Jeho lid, že musí své hříchy před nimi vyznat a prosit o odpuštění. Rozhodla se poslechnout. Bůh jí dočasně v jejím soužení ulevil, takže mohla uposlechnout. Na příštím shromáždění žádala všechny o odpuštění, které přijala. Když se však vrátila domů, nemoc na ni přišla v celé síle znovu. Opět volala k Bohu, proč se nemoc vrátila, když uposlechla. Bůh jí odpověděl a ona mi zavolala telefonem. Vyprávěla mi, co se jí stalo a pak mi řekla: „Davide, Pán mi řekl, že jsem byla vydána satanovi“. Na to jsem odpověděl: „Ano, je to tak, udělal jsem to na Pánův pokyn, ale ty jsi učinila pokání, takže nevidím důvod, proč tě z toho neuvolnit. Jsi volná ve Jménu Ježíše Krista.“ Pán ji uzdravil a tato událost ji naučila novým způsobem respektovat autoritu Božích služebníků.

Současná moderní duchovní služba jde z jednoho extrému do druhého. Boží služebníci jsou při konfrontaci se vzpourou buď naprosto bezmocní, nebo se uchylují k tělesnému panování jako farizeové. Stejně jako otec a matka mají v rodině autoritu trestat fyzicky své děti, tak i vedoucí církve, protože milují Ježíše, mají autoritu nad Jeho dětmi. Tato autorita jim není dána k projevům osobní zaujatosti, hněvu nebo msty. Je tomu tak proto, že nechceme vidět Boží děti, aby až do konce života nečinili pokání a museli skončit v propasti, Božím záměrem je působit kontinuálně v životě lidí směrem k dosažení zralosti, aby byli připraveni na setkání s Ním. Když Pavel vydal tohoto muže satanu, učinil tak v poslušnosti Duchu a z lásky. Někteří mají v této záležitosti strach z možnosti zneužití, ale ... **bezdůvodná kletba nezasáhne (nedojde svého cíle). (Př 26:2).**

(1K 5:5) Tehdy dotyčného vydejte satanovi k záhubě těla, aby jeho duch byl spasen v den Pána Ježíše. Tento muž měl manželku svého otce, pravděpodobně tedy svou nevlastní matku. Pavel o tom mluvil se staršími v Korintu a rozhodl se souhlasit s nimi, že vydají tohoto muže satanu. Myslíte si snad, že když satan ničí tělesnou přirozenost lidí, činí tak k záchraně jejich ducha? Tělesnost je satanovým spojencem, který projevuje satanovu pravou povahu. **(Ř 8:7) Tělesné smýšlení je Bohu nepřátelské, neboť není a ani nemůže být poddáno Božímu zákonu.** Ne,

když satan trestá, je to podle Božího plánu. Likvidace člověka, která je mu povolena, je satanovou žádostí a potěšením. Satanovi byla dána autorita nad tělem. Vzpomínáte na hada v ráji? Byl Bohem proklet, aby se plazil po zemi a žral prach země. Co je to prach země? Materiál, z něhož bylo stvořeno naše tělo. Satanovi byla dána pravomoc škodit tělu. Tím nemyslím jen tělo jako takové, ale i tělesné žádosti a chutě uspokojující já. Satanovým úkolem je pohltit starého člověka, a je v tom vskutku výkonný. Tím užitečně působí k záchraně duchovního člověka.

Bůh nás zpravidla vydá satanu, aby nás káznil, když jsme svéhlaví a neposlušní. V Mat. 18 máme případ s důsledky neodpuštění. **Mt 18:34-35) Jeho pán se rozhněval a vydal ho mučitelům** (démonům), **dokud nezaplatí celý dluh. Totéž udělá i můj nebeský Otec vám, pokud každý ze srdce neodpustíte svému bratru jeho prohřešky.** Toto se běžně děje. Pokud zjistíme, že jsme byli vydáni do prokletí, měli bychom zpytovat svědomí, zda nemáme nějaký důvod k pokání. Záměrně říkám „pokud“, protože někdy je satanu dovoleno, aby na nás útočil, aby byla budována naše víra a prokázána naše autorita nad ním. Bůh mnoha různými způsoby používá velmi zlého ďábla, aby konal velmi dobré dílo.

(2Pt 2:9-10) Pán tedy umí vysvobozovat zbožné ze zkoušek, ale nespravedlivé čeká jeho trest v den soudu, zvláště pak ty, kdo se podvolují nečistému tělesnému chtíči a přezírají Pánovu vládu. Tito samolibí drzouni se nebojí vysmívat nebeským mocnostem. Rebelové jsou drženi pod Božím soudem. Někteří jsou takto drženi pod soudem po celý život, protože **se nechají vést tělesným smýšlením.** Pokud nechápeme Boží svrchovanost, často musíme procházet ještě dalšími a těžšími soudy. Je třeba, abychom ve všem poznali Boží záměr. Používá satana, jednoho ze svých démonů, nebo zlé lidi kolem nás, aby nás trestal, nebo aby budoval ve zkouškách naši víru. Mnozí vidí jen nádobu a nevidí za nádobou Boha, jehož záměr pomáhá nádoba naplňovat. Ve všem vidí jen dílo satana, a ne Boha. Satan chce, abychom věřili, že jde proti nám, protože jsme dobré Boží děti. Avšak Bůh chce, abychom věřili, že když jde satan proti nám, je to proto, že nás Bůh miluje a kázní naši zkaženou povahu a skutky, nebo chce vypůsobit posílení naší víry. Pokud za přicházejícím satanem nevidíte Boha, nemáte žádnou motivaci ke změně. Když však poznáváte, že satana proti vám posílá Bůh, máte motiv ke změně.

J 3:27) ...Člověk nemůže přijmout nic, není-li mu to dáno z nebe.

(Žd 2:2) ... každý přestupek a každou neposlušnost stihl spravedlivý trest, Zda se jedná o přestupek, poznáme podle odplaty. Někteří lidé se mně ptali, zda si myslím, že dělat to či ono je špatné. Podívejte se na odplatu a poznáte, zda to byl přestupek. Je „rekreační“ pití tvrdého alkoholu přestupek? Podívejte se na odplatu: chátrání těla i ducha. A co kouření? Podívejte se na odplatu: rozedma plic, rakovina a jiné tělesné komplikace. Lidé, kteří jsou zahořklí, zlostní a neodpouštějící, jsou vydáni rakovině, arthritidě (dna, podagra) a jiným poruchám metabolismu. Mnozí nemocní s rakovinou nebo dnou setrvali celé dlouhé roky v hněvu a hořkosti. Nemusíte se ptát, zda je to hřích; podívejte se jen, jak to lidem škodí. Bůh přikázal, aby celý systém prokletí fungoval proti přestupníkům. Když Bůh proti vám posílá ďábla, demony a zlé lidi z vašeho okolí, nemoc nebo jiné prokletí, dělá to proto, aby vás přivedl k pokání a nesení ovoce.

Bůh používá zlé duchy, aby nás pokořil a vypůsobil v nás dobré ovoce. Pavel je toho dobrým příkladem. Byl vtržen do třetího nebe a dostalo se mu úžasných zjevení, která podněcovala jeho pýchu. **(2K 12:7) Aby mi ta úžasná zjevení příliš nestoupla do hlavy, byl mi dán do těla osten, satanův posel** (v řeckém angelos, anděl),

který mě sráží, abych si o sobě příliš nemyslel. Pavel říká, že tím ostnem byl satanův démon, který ho srážel (políčkoval). **(2K 12:8-9) Třikrát jsem kvůli tomu prosil Pána, aby to ode mě odešlo, ale řekl mi: "Moje milost ti stačí. Má moc se plně projeví uprostřed slabosti.** Vidíme zde, že tento zlý duch byl Pavlovi dán, aby plnil Boží záměr tím, že Pavla pokořoval, což Bůh označil jako milost. Když byl Pavel slabý a neschopen si sám pomoci, musel hledět na Boha a Jeho spásnou moc. Stejně je to i s námi. Písmo svaté je plné takových příkladů, kdy Bůh záměrně přivedl lidi, jako byli Mojžíš, Abrahám, Josafat, Gedeon a Lazar do lidsky neřešitelné situace, aby mohl učinit zázrak a zachránit je tak, aby nemohly být zásluhy za tuto záchranu připsány nikomu jinému než Jemu. Pavel tomu rozuměl. **(2K 12:10) S radostí snáším slabosti, příkoří, strádání, pronásledování a úzkosti pro Krista - vždyť má síla je v mé slabosti!** „Osten v těle“ je v Bibli zmíněn ještě čtyřikrát, ale nikdy ne ve smyslu „slabost“. Toto slovo slabost je překladem řeckého slova *asthenia* a znamená „mdloba či nedostatek síly“. V King James Version je toto slovo přeloženo jako „churavost, vetchost“, ale totéž slovo je na mnoha jiných místech anglických překladů Bible, včetně tohoto textu, přeloženo jako „slabý“ nebo „slabost“ (1K 1:25; 2K 11:29; 2K 12:9-10; 2K 13:4). Totéž řecké slovo *asthenia*, přeložené v následujících dvou verších jako slabost, ukazuje, že „churavost“ je špatný překlad. **(1K 1:25)... Boží slabost je silnější než lidé (nad lidskou sílu).** Protože víme, že Bůh není churavý ani nemocný, pak *asthenia* znamená „slabost“. **(2K 13:4) Byl sice ukřižován jako slabý, ale teď žije Boží mocí; i my jsme v něm slabí, ale pro vás s ním budeme žít Boží mocí.** Víme, že Ježíš Kristus nebyl ukřižován v churavosti či v nemoci, ale ve slabosti *způsobené mučením*. Když byl přiveden před Piláta a židovské vůdce, nebránil se. Podobně i my jsme křižováni, když naše síla na záchranu nestačí, ale důvěřujeme v Boží záchranu. V předcházející části textu Pavel uvádí seznam protivenství, jako ztroskotání lodi, vězení, pronásledování od nepřátel a bití. Nemoc v tomto seznamu Pavel nezmiňuje. Jde o to, že Bůh používá zlé anděly, aby šli proti našim žádostem, aby nás pokořovali a trápením přiměli k pokání. **(2K 12:8-9) Třikrát jsem kvůli tomu prosil Pána, aby to (Satanův anděl či démon) ode mě odešlo, ale řekl mi: "Moje milost ti stačí.** Bůh tím míní, že Pavla vysvobodí z každého soužení, ale ne od satanova démona. Pavel se s tím svěřuje Timoteovi. **(2Tm 3:11) Poznal jsi pronásledování a utrpení, která mě potkala v Antiochii, v Ikoniu a v Lystře. Jaká pronásledování jsem přestál! (2Tm 4:18) Pán mě ale ze všech vysvobodil. (Pán mě zachrání od všeho zlého).** V tom vidíme Boží svrchovanost – nechá nás káznit a pak nás ze soužení vysvobodí. Démon posloužil jen jako nástroj Božímu záměru.

(2Te 1:4) Sami se vámi v Božích církvích chlubíme - vaší vytrvalostí a věrností ve všech pronásledováních a souženích, která snášíte. Když Pavel procházel pronásledováním a soužením, kdo je působil? Satanův anděl. Pavel tak prošel kázněním k posvěcení, a jeho víra ho vysvobodila. Bůh nikdy nic nedělá jen k jednomu účelu. **2Te 1:5 To vše je důkazem, že při Božím spravedlivém soudu budete uznáni za hodné Božího království, pro něž právě trpíte.** Někdy je Boží metoda taková, že použije satanova anděla, aby nás přivedl do pronásledování a soužení, jež Pavel považuje za důkaz Božího soudu, kterým jsme připravováni pro Boží království. K tomu účelu na nás démoni většinou uplatňují či vykonávají prokletí. Všechny věci, prokletí i požehnání, spolupůsobí k našemu dobrému. Máme smluvní právo na vysvobození z prokletí. **(Ga 3:13) Kristus nás vykoupil z prokletí Zákona, když se stal prokletím za nás ...**

(Ž 78:43-51) Na den, kdy Egyptu dal svá znamení, v Coanském kraji když zázraky působil. Jejich řeky tehdy ve krev obrátil, ze svých potoků se napít nemohli! Mračno much poslal, aby je žraly, a také žáby, aby je hubily. Jejich úrodu housenkám vydal, plod jejich práce kobyilkám. Kroupami jejich révu pobil, jejich fíkovníky zničil mráz. Na jejich stáda dopustil krupobití, na jejich dobytek palčivý žár. Planoucí hněv Svůj poslal na ně, prchlivost, zlobu a soužení, anděly zkázy na ně dopustil! Otevřel průchod pro Svůj hněv, před samou smrtí je nešetřil, morové ráně je všechny vystavil. V Egyptě pobil všechno prvorozené ... Zde máme Boha sesílajícího soudy, které nazval jako **anděly zkázy**, aby káznili Jeho lid a zničili jejich nepřátele. Když Bůh všechny tyto soudy sesílal prostřednictvím **andělů zkázy**, tito zpočátku šli proti Egyptanům stejně jako Izraelitům, dokud Jeho lid nebyl ochoten vyjít z Egypta. Pak Bůh oddělil Goshen od Egypta. Soudy už dopadaly jen na Egyptany a Boží lid z nich byl vysvobozen. Když učiníme pokání, že jsme žili v Egyptě, už nemusíme žít pod soudy.

(Ex 12:23) ... neboť Hospodin půjde bít Egypt. Když spatří nade dveřmi a na obou veřejích krev, mine Hospodin ty dveře a nedovolí zhoubci vejít do vašich domů a ranit vás. Pověšme si, že když Hospodin se zhoubcem procházel kolem dveří Izraelitů, nedovolil mu vejít a on hubil jen Egyptany. Král, anděl propasti ve Zj 9:11 je Apollyon (v řečtině) nebo Abaddon (v hebrejštině) a význam obou těchto jmen je „zhoobce“. Pravděpodobně se jedná o dvě z mnoha ďáblových jmen. On je králem nad demony smrti, ale Bůh má nad ním autoritu. Zhoobce přišel o půlnoci přesně tak, jak Bůh řekl. Božím záměrem bylo zničit Boží nepřátele a kohokoli, kdo by neměl účast na hodu beránka. Bůh jim řekl, aby jedli beránka a že zhoobce je nezasáhne. Tímto způsobem se i my dostáváme z prokletí hříchu a smrti. Musíme jíst Beránka, Ježíše Krista, Slovo. Fyzicky jsme to, co jíme. Jedením a trávením Božího Slova jsme vysvobozováni z prokletí a manifestujeme (vyhlašujeme a prokazujeme, ukazujeme) synovství.

Senacherib, král asyrské říše, vyslal svoji obrovskou armádu proti Judeji, ale Bůh jim prostřednictvím Izaiáše zaslíbil vítězství. **(Iz 37:7) Hle, uvedu do něho ducha, že uslyší zprávu a vrátí se do své země a způsobím, že ve své zemi padne mečem.** Bůh uvedl do Senacheriba démona, takže slyšel hlasy a bál se být mimo domov. Mnoho lidí posedlých demony slyší hlasy. Démoni chtějí zničit Boží lid. Někdy nemají na výběr v tom, co dělají. Bůh použil tohoto démona, aby vzal krále domů, kde padl mečem dvou ze svých synů (Iz 37:38).

Mary a já jsme se modlili za přítele, aby přišel k Pánu. Byl jsem ohromen tím, jakým způsobem to Pán udělal. Přítel přijal ducha strachu a po určitou dobu se velmi obával, že ztratí svou duši a půjde do pekla. Předtím se o Ježíše vůbec nezajímal. Myšlenky, které ho strašily, se mu zdály nenormální. Proto se snažil zjistit, co je jejich příčinou, a tak navštívil kněze své církve. Kněz mu však nepomohl. Nakonec přišel k nám. Z Božího Slova jsme mu ukázali cestu spásy a on byl spasen. Můžete namítnout, že Bůh nám nedává ducha strachu, což je ale verš, který byl napsán věřícím, kteří znali Boha a sloužili Mu. Tento přítel však Boha neznal. Bůh mu dal ducha strachu, aby se bál věčného zatracení. Když pak začal hledat spásu, našel ji. **(Ž 111:10) Úcta k Hospodinu je klíčem k moudrosti (Počátek moudrosti je bázeň Hospodina)!...**

Někteří Boží služebníci, kteří nežili spravedlivě a přitom si ponechali autoritu nad Božím lidem, byli posedlí démonem. Takovým mužem byl i král Saul. Bůh ho povolal a pomazal, ale on přestal Boha poslouchat. **(1S 16:14) Duch Hospodinův tehdy opustil Saula a začal ho děsit zlý duch od Hospodina.** Kdyby většina bratří o

tomto verši v Bibli nevěděla, jistě by mě obvinili z kacířství. Vidíme zde, že je jedná o zlého ducha od Hospodina, který Saula děsil, protože neposlouchal. **(1S 16:15-16) Saulovi služebníci mu řekli: "To tě děsí zlý duch od Boha. Ať náš pán rozkáže zde svým služebníkům, aby vyhledali někoho, kdo umí hrát na cíteru. Zahraje na ni, kdykoli na tebe přijde zlý duch od Boha, a uleví se ti."** Našli ovšem Davida s jeho harfou, aby krále uklidnil. To je tedy něco! Bůh poslal zlého ducha, aby Saula trápil a pak poslal Davida s harfou, aby mu od trápení ulevil. On na nás pracuje z obou stran.

Kdysi jsem sloužil v jednom sboru, kde jsem rozpoznal, že pastor má demony. Měl problémy se ženami, penězi a s pravdomluvností. Řekl mi, že Bůh k němu třikrát mluvil, že on je Saul a já jsem David. Probíral jsem s ním pravdy, které by mu mohly pomoci, ale byl svéhlavý. Ptal jsem se Pána, jak s ním dále jednat, protože mnohým věřícím byl kamenem úrazu. Bůh mi řekl: „Nechej Filištínské, ať ho odstraní“. Filištínští byli nepřátelé Božího lidu, kteří Saula odstranili. Nepřátelé Božího lidu i tohoto muže dočasně odstranili. Na krátkou dobu jsem v tom sboru převzal službu, ale pak se historie Saula a Davida zase opakovala, pořád dokola. Bůh pracoval na tomto muži z obou stran. V Deuteronomiu 28 Bůh opakovaně říká, že na vzbuorence pošle prokletí, ale nyní víme, že On poslal Ježíše, aby nás vysvobodil z prokletí.

Bůh odmítl dát Balámovi povolení, aby proklel děti Izraele (Num 22). Když mu byl nabídnut úplatek, šel zpět k Hospodinu, jestli snad nezměnil názor. Když Bůh viděl pyšné a chamtivé Balámovo srdce, povolení mu dal. Když pak Balám šel, postavil se mu do cesty Boží anděl s taseným mečem, aby ho zabil. Balám Božího anděla neviděl, ale jeho oslice anděla viděla a snažila se Baláma varovat. **(2Pt 2:16) Za své provinění byl ovšem napomenut: nemá oslice promluvila lidským hlasem a proroka v jeho nepřítčnosti zastavila.** Bůh skrze anděla byl připraven Baláma zabít, pokud by pokračoval, a Bůh skrze oslici Balámovi domlouval, aby ho zastavil. Bůh to tak dělá s každým z nás. Stále máme na výběr. Naše duše zde má vždy možnost volby mezi naším tělem a naším duchem. Jsme nejvyšším Božím stvořením a zároveň nejnižším Božím stvořením. Jsme mezi nebem a zemí, mezi demony a anděly, mezi Bohem a ďáblem. Ať už se vydáme kteroukoli cestou, musíme nejdřív učinit rozhodnutí. Bůh to tak naplánoval. Rebelům říká: **(Sd 9:20) ... ať z Abimelecha vyšlehne oheň a sežehne šechemské měšťany i Bet-milo! Ať vyšlehne oheň z Šechemských i z Bet-mila a sežehne Abimelecha!** Bůh zde skrze Jotama vyslovuje prokletí rozdělení mezi provinivšími se stranami. **(Sd 9:22-24) Abimelech panoval nad Izraelem tři roky. Bůh však mezi Abimelecha a šechemské měšťany poslal ducha sváru, a Šechemští Abimelecha zradili. To aby krutost spáchaná na sedmdesáti Jerub-baalových synech byla pomstěna a jejich krev dopadla na jejich nevlastního bratra Abimelecha, který je povraždil, i na šechemské měšťany, kteří ho podpořili, aby zabil své bratry.** Bůh chtěl soudit a zničit tuto zlou alianci, a tak mezi ně poslal zlého ducha, aby je rozdělil a porazil je. Obě strany sporu, Abimelech i Šechemští, byli tímto zlým duchem zničeni. Bůh použil zlo k soudu nad viníky a k vysvobození Jeho lidu z jejich ruky.

Svého času jsem sloužil v jednom shromáždění spolu se dvěma dalšími pastory. Tito dva Boží služebníci mě rmoutili tím, že se stále pochvalně poplácávali po zádech i v případech, kdy se dohodli, že budou jednat proti Božímu Slovu. Když jsem se jednoho večera vrátil domů poté, co jsem je před celým shromážděním vyzval, aby své chyby přiznali, ale oni to odmítli, cítil jsem, že mi Pán klade na srdce, abych se modlil, aby Pán mezi tyto dva Boží služebníky poslal zlého ducha, který by toto zlé spojenectví rozbil. Byl jsem šokován tím, co jsem se hned následujícího dne dověděl.

Ještě téhož večera, kdy jsem se modlil, se ti dva tak pohádali, že se rozešli. Bůh tak zrušil jejich zlé spojenectví.

Bůh tuto metodu často používá, jak o tom svědčí příklady v Bibli, např. tento:

(Zj 16:14) Jsou to duchové démonů, kteří konají divy a vycházejí ke králům země a celého světa, aby je shromáždili k bitvě toho velikého dne Všemohoucího Boha. Zde démoni shromáždí k bitvě Armagedon celý svět. V knize Zachariáš je také řečeno, že Bůh shromáždí k této bitvě celý svět. ***(Zach 14:2-3) Shromáždím k Jeruzalému do boje všechny pronárody. Město bude dobyto, domy vypleněny, ženy zhanobeny. Polovina města bude vysídlena; zbytek lidu však nebude z města vyhlazen. Pak Hospodin vytáhne a bude proti těmto národům bojovat jako bojoval kdysi v den bitvy.*** Z toho je zřejmé, že Bůh použije demony, aby shromáždili nepřátelskou armádu proti Jeho lidu a On je pak zničil a Svůj lid zachránil. Příteli, což nevíš, že ***když je Bůh s námi, kdo proti nám?!*** (Ř 8:31). Ovšem také platí, že když je Bůh proti nám, kdo může být s námi?

Pán řekl, že jakmile shromáždí národy k bitvě, ***vytáhne a bude bojovat proti oněm národům, jako bojoval kdysi v den bitvy.*** Ve 2Pa 20:17 Pán řekl Jošafatovi: ***Boj ale nebude na vás. Stůjte na svých místech a uvidíte, jakou záchranu vám Hospodin přichystal.*** On sám chtěl tuto bitvu vybojovat. Jeho způsob vedení války je popsán v následujících verších: ***(2Pa 20:22-23) Ve chvíli, kdy začali zpívat a oslavovat, Hospodin proti Amoncům, Moábcům a obyvatelům hory Seír, kteří útočili na Judu, obrátil jejich zálohy, takže se pustili jedni do druhých. Amonci a Moábcí napadli obyvatele pohoří Seír a pobili je do posledního muže. Poté, co skoncovali s obyvateli Seíru, pomohli k záhubě jeden druhému.*** Dříve jsem se domníval, že jedni na druhé cíhali v zálohách. Při pečlivějším čtení jsem však zjistil, že Bůh postavil zálohy proti celé armádě, takže zaútočili jedni na druhé. Démonští duchové, kteří tyto národy k bitvě přivedli, je přiměli k takovému uspořádání, které v nich vyvolalo podezření, chamtivost, hněv, strach atd., a démoni nakonec způsobili, že se vzájemně pobily. Bůh rozdělil jednu spojeneckou armádu, která přišla na bojiště, na tři armády, které se vzájemně pobily. Vzhledem k tomu, že tato bitva je obdobou bitvy u Armagedonu, Bůh způsobí na konci věku občanskou válku v království šelmy, které se rozdělí na krále severu, krále jihu (Dan 11:40) a krále východu (Zj 16:12), kteří se navzájem zničí, a Boží lid bude zachráněn. Bůh má kontrolu nad demony, a tudíž i nad lidmi jako jejich poslušnými služebníky. To vše slouží k tomu, abychom byli přivedeni k pokání a Bůh byl oslaven v našich očích i celého světa. To by pro každého z nás mělo být slovem k povzbuzení.

Ačkoliv Bůh používá zlé duchy k rozdělení, v některých případech používá nás, abychom zakázali jejich působení. Bůh chce, abychom ďáblu odporovali a nedovolili mu jeho lžemi obviňovat bratry. Bůh očekává, že budeme bdělí a budeme duchy vždy přezkušovat. Schopnost rozlišování duchů přichází postupně, kdy se snažíme být nádobou ke cti a máme své duchovní smysly vycvičené Božím Slovem k rozlišování dobrého a zlého (Žd 5:13-14). Je škoda, že mnozí z Božího lidu dnes v této záležitosti Pána neslyší.

Mnozí falešně věří, že rozdělení křesťanského shromáždění nemůže být Boží vůlí. Jeruzalémské shromáždění bylo v zájmu šíření evangelia rozehnáno pronásledováním. Izrael se vzbouřil proti domu Davidovu, ve kterém zůstaly jen kmeny Juda a Benjamín. Král Rechabeám shromáždil svou armádu, aby přivedl rebely zpět do stáda, ale Hospodin k nim skrze proroka

promluvil: **(1Kr 12:24) Tak praví Hospodin - Nebojujte proti svým bratrům, synům Izraele. Vraťte se každý domů, neboť ta věc vzešla ode mne.** Jiné důvody rozdělení mohou být v tom, že shromáždění je příliš velké a nestačí vyhovět potřebám jednotlivců, nebo že shromáždění je odpadlické a ovládáno lidmi, takže duchovní růst věřících v Kristu se zastaví. Bůh rozdělil Babylon, protože jeho lid se sjednotil ke zlému účelu. Všimněte si, že to byly jazyky, které je rozdělily. Stejně tak jsou i to dnes rozdělené denominace. Boží záměr při rozdělení je vždy dobrý, ale lidský úmysl je všeobecně zlý. Denominacionalismus je tendence oddělování do sekt, což je podle Božího Slova skutek těla (Ga 5:20, 1K 1:10-13, 1K 3:1-8, 1K 11:17-19, Sk 20:29-30, Ju 16:19). Ježíš se modlil, aby jeho učedníci byli jedno stejně jako On a jeho Otec jsou jedno (J 17:21-22). K tomu může dojít až tehdy, když spravedliví se v době soužení vzdají svých sekt, a bude jedno stádo a jeden Pastýř (J 10:16).

(2S 24:1) Hospodin znovu vzplanul hněvem proti Izraeli. "Jdi, sečti Izraele a Judu," podnítil proti nim Davida. Kdyby se chování Izraele a Davida Bohu líbilo, nebyl by to učinil. Hospodin se hněval na Izrael a podnítil Davida k něčemu, co vyvolalo Boží soud. Ačkoliv Bůh Davida k tomu podnítil, když Jej David poslechl, jednal proti Božím principům a tím se provinil. **(2S 24:10) Po tom sčítání lidu ale Davida začalo trápit svědomí. "Spáchal jsem veliký hřích!" volal David k Hospodinu.** Bůh seslal soud v podobě morové rány a 70.000 mužů pomřelo. Když David uviděl u humna Aravny Jebusejského anděla (v tomto případě to byl dobrý anděl), nabídl se Bohu v oběť. Co bylo na sečítání Izraele špatného? Bůh nikdy nechtěl, aby se Izrael spoléhal na vlastní sílu, ale chtěl, aby se spoléhal na Jeho sílu. **(Jer 17:5) Toto praví Hospodin: Proklet buď muž, který doufá v člověka; opírá se o pouhé tělo a srdcem se odvrací od Hospodina.** Bůh nechce, abychom šli proti nepříteli vlastní silou, On chce, abychom šli v Jeho síle a v důvěře Jeho Slovu.

Jak Bůh podnítil Davida, aby sečetl Izrael?

1Pa 21:1) Proti Izraeli pak povstal satan a podnítil Davida, aby sečetl Izrael. Zaprvé, zkontrolujte si, že se jedná o záznam stejného příběhu jako v již citovaném verši 2S 24:1. V obou záznamech David činil pokání u humna poté, co bylo zabito 70.000 morovou ranou. Jde tedy o tentýž příběh. V 2S 24 to byl Bůh, kdo podnítil Davida proti Izraeli. V 1Pa 21,1 proti Izraeli povstal satan a podnítil Davida, aby sečetl Izrael. Oba verše jsou správné, takže je zřejmé, že Bůh použil satana, aby vložil do Davidova srdce úmysl sečíst Izrael, protože Bůh chtěl Izrael káznit. Satan byl proti Izraeli. Jeho záměr byl zlý, ale Boží záměr byl dobrý. Nezáleží na tom, kdo nás přesvědčuje, abychom jednali ve vzpouře proti Božímu Slovu; pokud jednáme ve vzpouře, je to špatně. Je jedno, zda nás svádí náš pastor, nějaký prorok, denominace, vláda, či naši blízcí křesťanští přátelé. My sami jsme vždy odpovědní vůči Slovu.

(Ř 9:17-18) Faraonovi přece Písmo říká: "Proto jsem tě pozdvihl, abych na tobě ukázal svou moc a aby mé jméno bylo rozhlášeno po celé zemi." Smilovává se tedy, nad kým chce, a koho chce, zatvrzuje. Zde je těžké ignorovat fakt, že Bůh faraona zatvrdil, aby se Bůh mohl oslavit a ukázat svou moc před lidmi. Bůh ví, že Jej potřebujeme vnímat jako velikého Boha a Spasitele. Někteří se chybně domnívají, že Bohu zlepšují reputaci, když kážou, že farao nejprve sám zatvrdil své srdce. **(Ex 4:21) Hospodin totiž Mojžíšovi řekl: "Až se vrátíš do Egypta, buď připraven konat před faraonem všechny divy, ke kterým jsem tě zmocnil. Já však posílím jeho hrdost, a tak nenechá lid odejít. (Ex 7:3) Já však posílím faraonovu hrdost (zatvrdím faraonovo srdce) a budu v egyptské zemi množit svá znamení a divy.** V knize Exodus Bůh nejdříve pětkrát říká, že zatvrdil faraonovo

srdce, a teprve potom je nám řečeno, že **farao zatvrdil své srdce (Ex 8:15)**. Bůh poslal Mojžíše, aby faraonovi vyřídil, že má propustit Boží lid. Pak faraonovo srdce zatvrdil, aby odmítl lid propustit. To Izraeli znemožnilo vysvobodit se vlastní silou. Boží moc se dokonale projevuje v naší slabosti (2K 12:9). Bůh jim dal to, co oni považovali za beznadějně a nemožné, aby se v jejich očích oslavil. Před nadcházející zkouškou putování pouští potřebovali vědět, že Bůh je může v každé situaci zachránit. Spolu s Bohem jste ve většině, máte převahu v každé situaci. Aby toho nebylo málo, Bůh opět zatvrdil faraonovo srdce a způsobil, že pronásledoval Izraelity až do Rudého moře, kde byli Egypťané zničeni. **Ex 14:4 Tehdy posílím faraonovo odhodlání, takže je bude pronásledovat. Tehdy se na faraonovi a celém jeho vojsku oslavím...** Na rozdíl od vylíčení této scény v některých filmech, faraos se v moři utopil. To vše se stalo, aby Izrael viděl, že Bůh je vždy mocen zachránit. Potřebovali to, neboť na poušti na ně čekaly další zkoušky.

Také se vám už stalo, že někdo, nacházející se vůči vám v mocenské pozici, zatvrdil proti vám své srdce? Běžte s tím k Bohu, ne k faraonovi. Mojžíši se od faraona dostalo jen výsměchu a arogance. A co vaše tělesnost? Zdá se vám být silnější než vaše schopnost Boha poslechnout? I to je součástí Božího plánu, aby vás zachránil od hříchu. **(2K 4:7) Tento poklad však máme v hliněných nádobách, aby bylo zřejmé, že ta úžasná moc je Boží, a ne z nás.** Bůh nechce soutěžit s naší vlastní schopností. Chce prokázat moc své milosti skrze naši víru v Něho.

(Př 26:2) Vrabec přeletí, vlaštovka se mihne, bezdůvodná kletba k cíli nedojde. Pokud zde není příčina, žádná kletba nás nemůže zasáhnout. Příčinou však většinou bývá hřích a zkaženost. Čí záměr je kletbou naplněn? Boží! **(Num 23:8) Jak zatratit (proklínat) mám, koho nezatratil Bůh? Jak spílat, komu Hospodin nespílá?** Jsme vskutku moudří, pokud pátráme po příčině a nehledíme na prokletí a na ďábla. Pokud budeme jednat s příčinou, nebudeme muset žít s prokletím. Problém je v tom, že lidé neřeší příčinu. Prostě žijí s prokletím dál a lidskými metodami se snaží být z něj vysvobozeni. Pokud by nás člověk lidskými metodami mohl vysvobodit z prokletí, které na nás seslal Bůh, aby nás přivedl k pokání, nebylo by nám to k užítku. Ale co když zpytujeme svědomí a žádnou příčinu nevidíme? Pak je velmi pravděpodobné, že důvodem je, abychom obnovili svou mysl Slovem a bojovali dobrý boj víry. Někdy Bůh posílá satana proti nám jen proto, abychom se naučili jej porazit a zahnat. Ano, Bůh to činí, aby nám ukázal, že Jeho Slovo je pravda a že máme autoritu nad veškerou mocí nepřitele. **Jak dále uvidíme, Božím konečným záměrem je manifestovat svou svrchovanost skrze nás.** Bůh chce, abychom se naučili duchovnímu boji a tak nám k tomu někdy poskytuje příležitosti. Když proti nám přichází satan prostřednictvím démonů, zlých lidí nebo okolností, měli bychom zpytovat své svědomí. Pokud u sebe neshledáme svévolný hřích (Žd 10:26), pak bychom měli uplatnit autoritu, kterou nám Ježíš dal proti satanovi, a přemoci ho.. Tím, že jdeme proti satanovi, křížujeme zároveň našeho starého člověka, protože náš starý člověk je stvořen k obrazu satana. Když bojujeme se satanem, bojujeme se svým já. Když nad satanem vítězíme, vítězíme i nad svým já. To je další část Božího plánu, který je tak perfektní a nádherný.

(Pi 3:37) Kdo řekne a stane se, když Hospodin nepřikázal? Může zlý přikázat něco a ono se to stane, pokud do Pán nepřikázal? Ne! Bůh je svrchovaný. Ježíš řekl, že Slovo, které mluví, je od Otce (J 14:24). Víme, že to je pravda, protože toto Slovo se uskutečnilo. Náboženští lidé mi řekli, že moje víra je domýšlivá a drzá, protože lidé nemohou znát Boží Vůli. O tom si myslím: „Jak směšné! Mám snad já moc činit tyto věci? Bůh je učinil. Já jsem jen souhlasil s Jeho slovem“. Důkaz, že jsem jednal

v souladu s Božím Slovem, spočívá v tom, že ty věci se staly. Když ďábel něco přikáže a stane se, je to snad proto, že je mocnější než Bůh? Ani podle tohoto verše není mocnější. Stalo se, protože to přikázal Bůh, ať už o tom ďábel věděl či nevěděl.

(Pl 3:38) Nevychází z úst Nejvyššího zlé i dobré?

Odkud přichází dobré i zlé? Bůh říká, že vychází úst Nejvyššího. Znamená to, že Bůh je zlý? Ne, znamená to, že zasluhujeme resp. potřebujeme kárání skrze působení zlého. **(Pl 3:39) Na co si může člověk naříkat, pokud žije? Ať si muž naříká na své hříchy (na trestání za své hříchy).** Byly nám proplachovány mozky, abychom věřili, že člověk je v podstatě dobrý a zasluhuje si dobré, a tak jsem šokováni, když se „dobrým“ lidem dějí „zlé“ věci. **(Mk 10:18) Ježíš mu řekl: ... Nikdo není dobrý, jen jediný - Bůh.** Z úst Božích vychází požehnání i zlořečení, dobré i zlé. Zlé zde představuje tvrdé věci, které se stanou „dobrým“ lidem, aby se obrátili k dobrému a přestali pokračovat v hříchu. Každé zlo, které přichází do života těch, **kdo jsou povolání podle Jeho záměru,** je k jejich dobrému. Obviňujeme satana, že jde proti nám, protože jsme Boží děti, ale měli bychom zkoumat své svědomí a Slovo, zda Bůh satana proti nám neposílá, protože je v nás hřích nebo protože se dopouštíme hříšného jednání.

Arminianismus je bludné učení, že každý má svobodnou vůli. Avšak jedině Bůh má svobodnou vůli. My máme omezenou svobodnou vůli, omezenou našimi schopnostmi, myšlením, povahou, tělem a okolnostmi. Máš-li svobodnou vůli, strč si do obou uší ptačí péra a uvidíme, zda se ti podaří vzlétnout, nebo jinak řečeno, uvidíme, za budeš moci přestat hřešit. My prostě nemůžeme dělat cokoli, jak bychom chtěli. Bible přiznává jej jedinému schopnost dělat cokoli si přeje, Bohu. **(Ef 1:11) Právě v něm se i nám dostalo podílu na vyvolení; byli jsme předurčení podle předsevzetí Toho, který rozhodnutím své vůle působí všechno.** Podle tohoto verše kalvinismus učí svrchovanost Boha nad vyvolením, předurčením, zlem a nad čímkoliv jiným. Jediný způsob, jak můžeme činit, co chceme, je přijmout Boží vůli. **(Fp 2:13) Bůh sám totiž ve vás působí, abyste nejen chtěli, ale i dělali, co se mu líbí.**

Tímto způsobem nás Syn vysvobozuje – dává nám vůli konat Jeho vůli. Budeme-li se řídit vlastní vůlí, dostaneme se do rozporů a bojování sami se sebou. **(Ga 5:17) Tělesné sklony míří proti Duchu a Duch proti tělu; navzájem si odporují, abyste nemohli dělat, co chcete.** Máme v sobě Boží Vůli a máme v sobě naši vlastní vůli. Jsou navzájem protichůdné. To není svoboda ani svobodná vůle, ale znamená to, že Bůh podle své vůle působí, **abyste nejen chtěli, ale i dělali, co se mu líbí.** Pokud by nás Bůh nepřitáhl, my bychom si nezvolili přijít k Němu. **(J 6:44) Nikdo ke mně nemůže přijít, pokud ho nepřitáhne můj Otec, který mě poslal; já ho pak vzkřísím v poslední den.** To není svobodná vůle. Dokud nás On nepřitáhne, my k Němu nemůžeme přijít. Můžete si zvolit hřešit, jak to většina i činí, ale Bůh zvolí čas, místo a rozsah. **(Př 16:9) Člověk přemítá v srdci o své cestě, ale jeho kroky řídí Hospodin.** Bůh řídí kroky Jeho nádob ke cti i k necti. Jediným důvodem, proč si zvolíme jít Božím směrem, je Jeho milost. **(J 15:16) Já jsem si vybral vás, ne vy mě. Ustanovil jsem vás, abyste šli a nesli ovoce a vaše ovoce aby zůstalo ...** Ježíš si nás vyvolil jako první a dal nám vůli vyvolit si Jeho. Stalo se tak z Jeho milosti a lásky k nám, kterou jsem si nijak nezasloužili.

Hospodin proti nám posílá duchy, aby nás káznili a přivedli k pokání a jakmile zvítězíme, je zcela v Jeho moci naše nepřátele vůči nám upokojit. **(Př 16:7) Když se Hospodinu líbí něčí cesty, i jeho nepřátele s ním nakonec udobří.** Zde vidíme, že Bůh má naprostou kontrolu nad našimi nepřáteli, takže může jejich srdce vůči nám

upokojit, jakmile přemůžeme zlé dobrým. Na to bychom neměli zapomínat v situacích, kdy jsme pokoušeni, že bychom se o naše nepřátele začali starat a pečovat sami od sebe, z vlastní síly. Vidíme tedy, že Bůh používá naše nepřátele, když se Hospodinu nelíbí naše cesty. Bůh stvořil naše nepřátele právě a jen k tomuto účelu. **(Př 16:4) Hospodin učinil vše pro Svůj záměr, také i darebáka pro zlý den.** Je snad třeba, abych ještě řekl, že bychom se s Bohem neměli přít? Vidíme, že Bůh do všeho zasahuje Svým svrchovaným způsobem, že proti nám v den zlý může poslat i zlého člověka, protože se Mu naše cesty nelíbí. Když přemůžeme (zvítězíme), Bůh nám může dát naprostý pokoj uprostřed našich nepřátel, ať už jsou to zlí lidé nebo démonští duchové; na tom nezáleží.

Či snad můžeme při našem nedokonalém chápání Bohu vytýkat, že stvořit zlé bylo chybou? Na to On má odpověď: **(Ř 9:21-22) Nemá snad hrnčír hlínu ve své moci? Ze stejné hroudy může udělat jednu nádobu na ozdobu a druhou na smetí. A co když Bůh, ačkoli chtěl projevit Svůj hněv a ukázat svou moc, snášel s velikou trpělivostí nádobu hněvu, určené (v řeckém: dohotovené) ke zničení?** Všimněte si, že tyto nádoby k necti a hněvu byly udělány ke zničení. **2Pt 2:12 Tito se však chovají pudově jako nerozumná zvířata, určená k ulovení a na porážku.** V podobných případech, chceme-li pravdu, musíme činit pokání a své myšlení přizpůsobit Božímu. Zřejmě však význam těchto bezbožných šelem hodnotíme výše než je hodnotí Bůh. Dle Božího názoru, který jediný je rozhodující, jsou bezbožníci jako zvířata určená na porážku, jakmile splní svůj úkol. **(Př 21:18) Darebák bude výkupným spravedlivého, na místě poctivých se octne podvodník.** Výkupné je cena, která musí být zaplacená za něčí svobodu. Bezbožníci jsou cenou, kterou Bůh platí za syny, kteří jsou vysvobozeni od pout zkaženosti, takže touto obětí neplýtváme tím, že bychom ji, resp. její dobrý účel odmítli. **Gen 50:20 Zamýšleli jste proti mně zlé věci; Bůh to však zamýšlel k dobrému, aby se stalo, co dnes vidíte - aby byl zachráněn život mnoha lidí.** Josef důvěřoval Bohu, že když použil zlé věci, aby ho přivedl do Egypta, udělal to **k záchraně života mnoha lidí.** Izraelitům v Kanaánu hrozil hladomor. Když přišli do Egypta, Josef, který tam byl vyslán pro zradu svých bratrů, je živil. Bůh bratry použil, aby Josefa ukřižovali a připravili ho jako nádobu ke cti.

Protože Abrahám se bál lidu země Gerar, požádal Sáru, aby všem řekla, že je jeho sestra. Sára byla krásná a on měl strach, že ho z dychtivosti po ní zabijí. Král Abimelech, který si myslel, že Sára je Abrahámovou sestrou, si ji vzal do svého domu, aby byla jeho ženou. Bůh Abimelechovi pohrozil, že pokud Abrahámovi jeho ženu nevrátí, tak ho zabije. Abimelech si Hospodinu stěžoval a bránil se. **(Gen 20:4-6) Abimelech s ní ale ještě nic neměl, a tak řekl: "Pane, cožpak zabiješ i spravedlivé lidi? Cožpak mi sám neřekl: 'Je to má sestra'? I ona sama přece říkala: 'Je to můj bratr.' Udělal jsem to s poctivým úmyslem. Mám čisté ruce!"** Abimelech si byl jist, že v této věci měl čisté svědomí. **(Gen 20:6) Bůh mu ve snu odpověděl: "Jistě, vím, že jsi to udělal s poctivým úmyslem. Proto jsem tě také zadržel, abys proti mně nezhřešil, a nedovolil jsem ti dotknout se jí.** Bůh připustil, že Abimelechovy úmysly byly poctivé, ale ponechal si zásluhu za to, že ke hříchu nedošlo. Někdy si sami přepisujeme zásluhy, protože nechápeme Boží milost, která nám do srdce ukládá, abychom jednali spravedlivě. Bůh je schopen vložit do srdce pohanského krále úmysl jednat správně a vůči Božímu lidu nezhřešit.

Nedávno jsem si koupil od jednoho pohana auto a začal ho používat. Dohodli jsme se na ceně, a že příští den uzavřeme kupní smlouvu. Prosil jsem Boha o slevu na ceně. Příštího dne, když jsem šel za ním uzavřít smlouvu, navrhl sám lepší cenu,

o které jsem mluvil jenom s Pánem. Jen Bůh mohl vložit do srdce nevěřícího obchodníka s ojetými auty, aby sám navrhl prodej auta za nižší cenu, než na které jsme se předtím dohodli. Uvědomil jsem si, že Bůh mu to vložil do srdce, i když mu to samému nepřipadalo normální. Bůh v nás i v nich působí, abychom chtěli a konali jeho dokonalou (dobře libou) vůli.

Pán řekl Petrovi: **(L 22:31-32) Šimone, Šimone, hle, satan si vyžádal, aby vás tříbil jako pšenici. Prosil jsem ale za tebe, aby tvá víra neselhala. Až se jednou obrátíš, posiluj své bratry. Satan** si vyžádal, aby Petra mohl čistit jako zrna pšenice na sítu, ale proč by Pán věnoval jakoukoli pozornost tomu, oč satan žádá, pokud by to nebylo k našemu dobrému? Petr se mohl, asi jako většina lidí, zeptat: „Pane, proč satanovi dáváš povolení, aby mě takto tříbil? Řekni mu: Ne satane, nechej ho být“. Ale Ježíš věděl, že toto nebyla Boží vůle. *(Pozn. překl.: Ale Ježíš věděl, že by to nebylo podle Boží vůle, a proto takovou otázku Petrovi do srdce nevložil).*

Božím záměrem je, aby si satan v našich životech vzal, co jeho jest. Účelem tříbení je oddělit a odstranit to, co chce člověk. Satan si bere jen to, co je jeho. Pán řekl: **... zlý přichází, ale nic na mně (ve mně) nemá.** Ježíš byl čistý a nebylo v něm nic, co by patřilo satanu. Satan prosívá, tříbí a bere si jen, co mu patří. Bůh má zájem jen o to čisté, co zbude. Bůh mohl satana zničit hned na začátku světa, ale ustanovil ho, aby sloužil Božímu dobrému záměru.

Stejným způsobem Bůh použil i Asyřany, aby káznil Izrael. **(Iz 10:12) Až Panovník přivede ke konci celé své dílo na hoře Sionu a v Jeruzalémě, řekne: Ztrestám asyrského krále pro ovoce jeho velikášského srdce, to co, co je v jeho povýšených očích proslavené...** Až Bůh dokončí celé své dílo na Božím lidu, hádejte, co udělá se satanem, démony, bezbožníky, falešným prorokem a šelmou? Správně, svrhne je do ohnivého jezera.

Před Ježíšem budou shromážděny všechny národy. Ovce postaví po své pravici a kozly po levici (Mt 25:32-33). Přesně tak Bůh používá spravedlivé a bezbožníky, jako svoji pravou a levou ruku. Po pravici jsou nádoby ke cti a po levici nádoby k necti. Satan v podstatě funguje jako pomocná Boží ruka při formování synů, Jeden bratr, který je mi duchovně velmi blízký, mi vyprávěl sen: *Viděl řadu svatých přicházejících v nebi před Ježíše. Po Ježíšově levici byl satan se starodávným dělem namířeným na prvního v řadě osob. Satan se zapalovačem v ruce se dychtivě chystal, že zapálí rozbušku a z děla vyjde rána, která lidi smete. Ježíšova levá ruka zvednutá proti němu mu v tom však bránila. Z tohoto snu můžete vidět, že když Ježíš pohne svou levou rukou, dá tím satanovi pokyn, aby konal své dílo.*

Zde je o tom jasný záznam: **(Jb 1:8) „A všiml sis mého služebníka Joba?“ řekl mu na to Hospodin. „Na zemi mu není rovného - ten muž je bezúhonný a poctivý, Boha ctí a varuje se zla.“** Bůh Joba před satanem pochválil. To satana vydráždilo jako býka, když se mu mává červeným šátkem před očima. Tohle satan nechtěl slyšet. Satan se snaží vždy dokázat opak toho, co říká Bůh. Je žalobníkem bratří. Bůh pochvalou Joba satana proti němu podnítil. **(Jb 1:8-9) „Copak Job ctí Boha zadarmo?“ namítl satan Hospodinu. „Copak jsi kolem něj, kolem jeho domu a kolem všeho, co má, nepostavil hradbu ze všech stran? Všem, co dělá, žehnáš a jeho stáda se množí po kraji.** Satan přiznal, že nebylo v jeho moci Joba napadnout, protože Bůh ho chránil hradbou. Totéž je pravda i o nás. **(Jb 1:11-12) Ale vztáhni nyní rukou svou a dotkni se všeho, co má, nebude-li ti do očí zlořečit!“** **„Nuže řekl Hospodin satanovi, všechno, co má, ať je ve tvé moci. pouze na něho svou ruku (thy hand, tvou ruku) nevztahuj!“ A s tím satan od Hospodina odešel. Satan** Bohu navrhl, ať zboří ochrannou hradbu a vztáhne na

Joba **svou rukou**, aby ho vyzkoušel. Proč ta žádost zbořit hradbu? Protože hradba nesloužila jako ochrana před vlastní Boží rukou, ale před satanem jako Boží *pomocnou* levou rukou. Bůh to potvrdil tím, že použil výrazů „**ve tvé moci**“ a „**svou rukou nevztahuj**“.

Satan přivedl na Joba a jeho rodinu Šebovce, Boží oheň, Kaldejce a silný vítr z pouště, aby Joba zkoušel. Podívejme se, jak na to Job reagoval. **(Jb 1:21-22) "Nahý jsem vyšel z lůna své matky, nahý se k ní zas navrátím. Hospodin dal, Hospodin vzal. Požehnáno bud' jméno Hospodinovo!" V tom ve všem Job nezhřešil a neřekl proti Bohu nic nepatřičného.** Bůh zde jasně říká, že Job nikterak nezhřešil, když všechno, co ho postihlo, označil jako způsobené Bohem. Bůh pravou rukou dal a levou rukou vzal. Někteří lidé by řekli, že Šebovci, Kaldejci a oheň Joba o všechno připravili. Jiní by za tím jako původce viděli satana. A ještě další lidé, s hlubším vhledem, by řekli, že to udělal Bůh. Právě takto to viděl a uznal Job. Takto bychom měli reagovat i my, pokud chceme, aby se Boží plán pro náš život naplňoval. Musíme se dívat více do hloubky až k Bohu jako k tomu, kdo působí v našich životech k naplnění Svého záměru. Job v tomto neselhal, protože tomu porozuměl. Pokud budeme vidět jen nádoby zla, skončíme bojováním s tělem a krví. Job, ačkoliv byl zraněn a trpěl, měl ve svém duchu pokoj, protože prohlédl až k Božímu záměru.

(Jb 2:3) "A všiml sis mého služebníka Joba?" řekl mu na to Hospodin. "Na zemi mu není rovného - ten muž je bezúhonný a poctivý, Boha ctí a varuje se zla. Až dosud vytrval ve své bezúhonnosti (Bůh v tom satanovi pěkně vymáchal nos) ačkoli jsi mě podnítil, abych ho bezdůvodně trápil." Zde Bůh použil vůči satanu opačné psychologie, totiž jako by to byl satan, kdo Boha přiměl, aby jednal, ačkoliv tomu bylo naopak. Bůh byl sice pohnut k akci proti Jobovi, ale nástrojem, který posloužil Božímu záměru, byl satan. **(Jb 2:4-6) "Kůži za kůži! Za svůj život člověk dá vše, co má," namítl satan Hospodinu. "Zkus ale vztáhnout ruku a sáhnout mu na tělo a kosti - uvidíš, že ti pak bude do očí zlořečit!" "Tak dobrá," řekl Hospodin satanovi. "At' je ve tvé moci. Musíš ho ale nechat naživu."** Bůh vždy stanovil satanovi podmínky pro jeho zásahy a stejně tak to dělá i dnes. **(Jb 2:9-10) "Ještě se držíš té své bezúhonnosti?" řekla mu manželka. "Zlořeč Bohu a zemři!" "Mluvíš jako nějaká hloupá ženská," odpověděl jí. "Budeme snad od Boha přijímat jen to dobré, a to zlé ne?" V tom ve všem Job ani jediným slovem nezhřešil.** Bůh chtěl, abychom z toho porozuměli – a použil k tomu dva svědky - že Job mluvil správně. Což budeme přijímat od Boha jen to dobré a zlé ne? Job nikdy ty zlé události nepřičítal satanovi, ale ani Šebovcům, Kaldejcům či větru z pouště. Úloze těchto druhořadých nádob, které Bůh použil, nevěnoval žádnou pozornost. Vždy měl na zřeteli jen primární Boží záměr.

Když nás Ježíš vyučoval, abychom v souladu s Božím záměrem spolupracovali při křížování našeho života, řekl, abychom **neodpírali zlému** člověku. Avšak zároveň nám přikázal **vzepřete se d'áblu**, resp. zlým duchům. Nikdy bychom se neměli nechat svést k boji s tělem a krví. Ježíš je nám v tom vzorem. **(Iz 53:7) Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; jako beránek vedený na porážku, jako ovce před střihači, zůstal němý, ústa neotevřel.** Naše bojování je proti duchovním vládcům v povětrí a duchovním mocnostem. Bůh chce, abychom zlé lidi viděli jako oběti satana a prokletí, jako nádoby k politování. **(L 23:34) Ježíš tehdy řekl: "Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí!"** Bůh chce, abychom za těmito nádobami k necti viděli Jeho. Ježíš byl v pokoji, protože věřil ve svrchovanost našeho Otce. Ježíš věděl, odkud pochází všechna moc. **(J 19:10-11) "Nemluvíš se mnou?" naléhal**

Pilát. "Nevíš, že mám moc tě ukřížovat anebo tě propustit?" Ježíš odpověděl: "Neměl bys nade mnou žádnou moc, kdyby ti nebyla dána shůry..."

Eli káral své syny za jejich odpadlictví. (1S 2:24-25) **To ne, synové moji! Slyším nedobré zprávy - vždyť svádíte Hospodinův lid! ... Oni ale na otcova slova vůbec nedali, neboť Hospodinova vůle byla, aby zemřeli.** Boží záměr je nezvratný. Mnozí nebudou činit pokání, protože Bůh se rozhodl je za jejich setrvání ve zlu zničit. My bychom si zasloužili stejný spravedlivý soud, ale Bůh nám dal milost. (Ef 2:8) **Touto milostí jste skrze víru spaseni. Není to z vás - je to Boží dar;** Jen Bůh dává dar víry a pokání. Musíme jít k Bohu; on poskytuje víru a pokání. Právě porozumění spásy jako nezasloužené milosti nás vede k bázni Boží. Někteří si Božího daru nevážili, takže jim byl odňat a dán těm, kdo si ho vážili. Židé tento dar odmítli a ztratili, ve prospěch pohanů. (Zj 3:11) ... **Drž se toho, co máš, aby ti nikdo nevezal vítěznou korunu.** Samospravedliví si zahrávají s katastrofou. (1K 4:7) **Kdo tě udělal tak důležitým? Máš snad něco, co jsi nedostal? A když jsi všechno dostal, jak to že se chlubíš, jako bys to nedostal?** Máme-li něco, co náš soused nemá, je to dar od Boha, nikoliv důvod k vychloubání.

5. kapitola

Boží svrchovanost nad časem a vyvolením

(Iz 48:3) Co se stalo na počátku, oznámil jsem předem, z mých úst to vyšlo; náhle jsem zasáhl a stalo se to.

Předpovídat znamená říci, co se v budoucnu stane. To, co svět nazývá předpověďmi, se zřídka kdy uskuteční. Zdá se tedy, že představa o tom, co je předpověď, je zdeformovaná. Ale když Bůh předpovídá budoucnost, vyhlásí to a pak udělá. Boží Slovo nejen ukazuje budoucí události, ale také způsobí jejich uskutečnění. ... **vesmír** (v řeckém textu „věky“) **byl stvořen Božím slovem (Žd 11:3)**. Stvořen znamená učiněn úplným, dokončen. Historie, resp. His story všech věků byla dokončena ještě před počátkem. **(Iz 48:4-5) Přestože jsem věděl, jak jsi zatvrzelý, že tvá šije je železná spona a tvé čelo z bronzu, oznamoval jsem ti všechno předem; dříve než co nastalo, jsem ti to ohlašoval, abys neřekl: „To udělala má modlářská stvůra, má tesaná a moje litá modla dala k tomu příkaz.“ On je žárlivý Bůh (Ex. 20:5)**. On se nebude dělit o svou slávu s nějakou modlou, kterou si lidé o Něm vytvořili, nebo s modlou zobrazující nějaké Boží stvoření. Bůh obdržel Slávu už tím, že předpověděl Svá díla stovky a tisíce let dopředu. **Žd 4:3 ... Jeho dílo je ovšem hotové už od stvoření světa**. Protože jeho dílo je hotové od stvoření světa, nikdo nemůže říci „bylo to učiněno mojí mocí, mojí silou, mojí modlou“.

Pro Boha je důležité, abychom věděli, že je svrchovaný. Náš Bůh učinil to, co nemohl učinit žádný jiný „Bůh“. On přesně předpovídá budoucnost než se stane. Je těžké žít křesťanský život a nevědět, že Bůh je svrchovaný. Bez tohoto poznání nebudeme mít pokoj, odpočinutí a bázeň Boží, které potřebujeme uprostřed zkoušek. Budeme stále zápasit s lidmi a okolnostmi a důvěřovat ve vlastní sílu, místo abychom viděli Boží ruku a důvěřovali Jeho síle. **(Oz 4:6) Můj lid zajde, protože odmítá poznání...(Iz 48:8-10) Připomeňte si to; vzmužte se, vezměte si to k srdci, nevěrníci. Pamatujte na to, co bylo na počátku od věků! Já jsem Bůh a jiného už není, jsem Bůh a nic není jako já. Od počátku oznamuji, co se v budoucnu stane, od pradávna, co se ještě nestalo. Pravím: Moje rozhodnutí platí a co se mi líbí, uskutečním**. Bůh uskuteční všechno, co se mu líbí. takže jen Jeho rozhodnutí se stane. Všichni ďábloví věštcí, okultisté, jasnovidci a astrologové přicházejí s předpověďmi, které jsou jen o něco málo přesnější než nahodilé možnosti budoucích událostí, protože jejich pán není svrchovaný. Satan je sice bystrý a zná prorocké Slovo lépe než my a předpovídá to, co by chtěl uskutečnit, ale Bůh je suverénní a často ho překonává.

(Iz 46:11) ... Jak jsem slíbil, tak to uskutečním; jak jsem si předsevzal, tak to splním. Bůh je velmi svévolný a neústupný. Má na to plné právo. Jeho já není zkažené, ale naše já je zkažené. On uskutečňuje, co si přeje, protože je to správné. V tomto úryvku Bůh mluví o Kýrovi, pohanském králi M' do-perské říše. Bůh vzbudil Kýra, aby zničil Babylon a vysvobodil z něj Boží lid. Kýros tehdy neměl tušení, že Bůh mu vložil do srdce tento úmysl, aby konal přesně to, co Bůh chtěl. **(Iz 44:28) O Kýrovi praví: Hle, můj pastýř. Vyplní každé mé přání. Řekne Jeruzalému: „Budeš vybudován“. A chrámu: „Budeš založen“**. Jak si Bůh může být tak jistý, že muž, který byl celý život pohanem, udělá všechno, co se mu bude

líbit? Zde vidíme, že nic a nikdo nemůže Bohu zabránit uskutečnit Jeho dobrý úmysl pro Boží lid. Bůh je suverénem rozhodujícím o budoucnosti velkých světových říší, aby vysvobodil a připravil Svůj lid.

(Iz 45:1-4) Toto praví Hospodin o svém pomazaném, o Kýrovi: "Já jsem ho uchopil za pravici, pošlapu před ním pronárody, rozvážu opasky na bedrech králů, zotevírám před ním vrata, brány už nebudou zavírány. Já půjdu před tebou, vyrovnám nerovnosti, rozrazím bronzová vrata; železné závory zlomím. Tobě dám poklady v temnotě skryté i sklady nejtajnější a poznáš, že já jsem Hospodin, který tě volá jménem, Bůh Izraele. Kvůli svému služebníku Jákobovi, kvůli Izraeli vyvolenci svému jsem tě zavolał tvým jménem; dal jsem ti čestné jméno, ač jsi mne neznal. Městem Babylon protékala řeka Eufrat. Jedna z bran, o které se zde mluví, byla umístěna napříč korytem řeky Eufrat, aby byl nepříteli znemožněn přístup. Kýros s Boží pomocí předvedl ohromný výkon, když odklonil tok Eufratu od brány, takže jeho armáda mohla vejít pod touto branou. Když vstoupili do města, zjistili, že brány do města na obou březích byly ponechány odemčené (Bohem, 1. a 2. verš), což bylo podivné, uvážíme-li že Babylon byl ve válečném stavu. Po dobytí Babylona velekněz Kýrovi ukázal tato a ještě další proroctví, která byla napsána stovky let před jeho narozením. Židé říkají, že na Kýra udělalo velký dojem, když viděl své jméno a popis událostí v proroctví, které se za jeho života pak staly, takže uvěřil v Boha Izraele. Bůh jasně oznámil, že otevře tyto brány, aby Kýros mohl konat jeho vůli. Když Kýros slyšel tato zjevení, poznal, že Bůh ho zmocnil, aby postupoval způsobem, který pro něj naplánoval a připravil.

Křesťanští vůdové si Boha zredukovali na pouhého proroka, který vidí budoucnost a pak ji zjevuje. Každá figura či stín (vzorový příběh) ve Starém zákoně je naplněna v Novém zákoně, což dokazuje, že Bůh sedí na trůnu a že jen Jeden Rozum vládne nad časem a budoucností. Kdyby se změnil jediný Boží kánon (pravidlo, princip), všechno by se tím změnilo. Podle zákona geometrické posloupnosti jedna změna na začátku vyvolá nesmírně velký počet změn na konci. Jediná nebo více proměnných veličin v systému by nutně způsobilo, že by se předpověděné Slovo neuskutečnilo. Arminianští myslitelé učí, že Bůh předvídá a předpovídá na základě vhledu do budoucnosti a pak nám oznamuje, jak se „vržená kostka otočila“. Predestinovat znamená určit osud (destiny) ještě předtím, než se stane. Předurčit, co je totéž řecké slovo, znamená stanovit, předem nařídít, přikázat, aby se určitá událost stala. **(Ef 1:4-5) V něm nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom před ním byli svatí a bezúhonní v lásce. Ve své laskavé vůli nás předurčil, abychom skrze Ježíše Krista byli přijati za jeho vlastní.** Vy, kdož prokazujete synovství nesením ovoce jste byli vyvoleni a jste taženi Bohem.

(Ř 8:29) Ty, které předem znal, totiž předurčil, aby se podobali jeho Synu, aby se tak stal prvorozeným mezi mnoha sourozenci. Bůh předzvěděl a předurčil všechny, kdo nabudou podobnost s Ježíšem, ale ne odpadlíky. Předzvědět zde znamená předem znát a není spojeno s jednáním nebo událostmi, ale s osobami. Bůh znal tyto lidi ještě před založením světa, protože On nepřebývá v čase. Bůh ví, co stvoří ještě předtím, než řekne Slovo, kterým to přivede k existenci, podobně jako i my než něco uděláme, máme nejdřív ideu, kterou promyslíme do podoby návrhu. Znat, resp. poznat někoho je charakteristické pro intimní vztah, např. mezi Adamem a Evou. Ježíš chce říci těm, kdo mu říkají Pane, ale nečiní vůli Jeho Otce: **Mt 7:23 A tehdy jim jasně řeknu: „Nikdy jsem vás neznal. Odejděte ode mě vy, kdo pácháte zlo!“** Bláznivým pannám, kterým chyběl olej Ducha, Ježíš řekl: **Neznám vás.** Ti, které Bůh intimně znal, ty **předurčil** už před stvořením světa, aby byli učinění

podobnými Ježíši. Bůh nás, Jeho lid jdoucí po úzké cestě, stvořuje skrze Jeho dar víry a Slovo v nás. To je milost.

(Ř 8:30) A které předurčil, ty také povolal, a které povolal, ty také ospravedlnil, a které ospravedlnil, ty také oslavil. Tím je řečeno, že všechny, které předurčil, budou povoláni, ospravedlněni a oslaveni. Nepadnou (neodpadnou), ale ponosou ovoce Krista. Existují i takoví, kteří byly povoláni, ale nebyli předzvěděni? **(2Tm 1:9) Vždyť on nás spasil a povolal svatým povoláním.** Všimněte si, že povolání jsou jen spasení. „Povolání“ je odvozeno od řeckého slova *kaleo*, což znamená „pozvat“. Povolání je pozvání, které Bůh dává jen Božímu lidu (další důkazy viz též v Heb 3:1; Oz 11,1; 1Tim 6:11-12; Mt 25:14; Řím 1,6-7), aby měl v Kristu účast na nebeských požehnáních a tak mohl nést ovoce. U koho se prokáže, že přinesl 30, 60 nebo 100násobný užitek, budou vybráni či sklizeni. Pokud v době sklizně nemáte úrodu, nebo ji máte shnilou nebo nezralou, nebudete sklizeni. Povolání jsou vinicí Boží (Iz 5:7). Vyvolení představují menší procento těch, kdo nesou ovoce (Iz 5:10). **(Mt 22:14) Je totiž mnoho povolaných, ale málo vyvolených.**“ (v řeckém textu „electos, vyvolení“).

Povolání mohou (od)padnout, ale vyvolení ne(od)padnou. **(Oz 11:1-2) Když byl Izrael mládenečkem, zamiloval jsem si ho; zavolal jsem Svého syna z Egypta Proroci je volali, oni se však od nich odvraceli ...** Hospodin spasil ty, kteří jedli beránka a byly pokřtěni v Rudém moři. Pak je zkoušel na poušti, aby viděl, kteří zůstanou i uprostřed zkoušek věřícími, a jen tito vstoupili do Zaslíbené země. Juda právě před touto věcí povolané varoval. **(Ju 1 a 5) Juda, služebník Ježíše Krista a bratr Jakubův, povolaným ... I když to sami dobře víte, chci vám připomenout, že Hospodin sice vysvobodil Svůj lid z Egypta, ale ty z nich, kteří mu nevěřili, potom zahubil.** Všimněte si, že povolaní byli spaseni, ale někteří z nich nepokračovali ve víře a byli zahubeni. Přátelé, Bůh nemá zájem o nevěřící, které my nepřesně také nazýváme křesťany, ale povolané věřící či učedníky.

Ježíš nám dal velmi jasné příklady Jeho služebníků, kteří jsou povoláni, ale nepřišli, nevzali účast a nenesli ovoce. Ukazuje to na podobenství, ve kterém král vystrojil svatební hostinu pro svého syna. **(Mt 22:3) Poslal své služebníky, aby svolali pozvané** (v řeckém textu „povolané) *hosty na svatbu, ale oni nechtěli přijít.* Měli spoustu omluv (pole, obchod atd.) **(Mt 22:8) Potom řekl svým služebníkům: Svatba je sice připravena, ale ti, kdo byli pozváni, nebyli hodni.** Dokonce tam přišel také jeden nemající roucha svatebního, což znamená, že neoblékl Krista (Řím 13.14), neoblékl spravedlnost (Zj 19:8). **(Mt 22:13-14) Král pak řekl služebníkům: ‚Svažte mu nohy a ruce, vezměte ho a vyhodte do té venkovní tmy! Tam bude pláč a skřípění zubů.‘ Je totiž mnoho povolaných, ale málo vyvolených.**“ Někteří z povolaných jsou vyvolení, protože nesou ovoce.

(Mt 25:14-15) Je to, jako když si člověk při odchodu na cestu svolal své služebníky a svěřil jim svůj majetek. Jednomu dal pět hřiven, dalšímu dvě a dalšímu jednu, každému podle jeho schopností, a odešel na cestu. Tím člověkem, který odcestoval, je zřejmě Pán a Jeho služebníci jsou Jeho učedníci. Dva z těchto služebníků získali další hřivny (Mt 25:20-22), ale jeden z nich hřivnu zakopal do země (použil svůj talent pro pozemské věci, Mt 25:25). Když se náš Pán vrátí, řekne: **A toho neužitečného služebníka vyhodte do té venkovní tmy. Tam bude pláč a skřípění zubů.**“ (Mt 25:30).

Apoštol Pavel, který sám o sobě v Galatským 1:6 řekl, že byl povolán, také řekl: **Raději své tělo tuším a podmaňuji, abych snad, když kážu druhým, sám nebyl vyřazen (odmítnut)** (v řeckém textu „zavržen“) **(1K 9:27).** Jsou další místa v Písmu,

kteřá ukazují, že spasení a povolání mohou padnout (2Pt 1:9-11; 1Tm 6:11-12; Žd 3:1,6,12,14; Ř 11:1-7,19-23).

Příteli, pravděpodobně víš, zda jsi povoláný, ale jsi vyvolený? Abys to prokázal, musíš být horlivý v chození ve víře. **(2Pt 1:10-11) Bratři, snažte se stále více potvrzovat své povolání a vyvolení, protože když to** (viz vlastnosti Krista ve verších 5-7) **budete dělat, nikdy nepadnete. Takto se vám dokořán otevře přístup do věčného království našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.** Bůh nám na kříži dal všechno, co potřebujeme k nesení ovoce skrze víru. **(2Pt 1:3-4) Vše, co potřebujeme k životu a zbožnosti, je nám darováno jeho božskou mocí skrze poznání Toho, který nás ve své slávě a ušlechtilosti povolal k sobě. Takto nám byla darována úžasná a vzácná zaslíbení, abyste skrze ně získali účast na Boží povaze a unikli zkáze, do níž se svět ve své žádostivosti řítí.** Povolání mají moc a příležitost. Povolání a zároveň vyvolení, totiž předzvědění, využívají příležitosti k použití této moci. Jediní, kteří nakonec budou s Pánem, jsou uvedeni v následujícím verši: **(Zj 17:14) Ti budou bojovat s Beránkem, a Beránek nad nimi zvítězí - neboť je Pán pánů a Král králů - a s ním i jeho povolání, vyvolení a věrní.** Povolání a vyvolení budou věrní. Já jsem tyto verše do Bible nepřidal, jsou Slovem Božím. Kdo mají oči k vidění a uši k slyšení, uvidí a porozumí, ale ostatní si budou ospravedlňovat své náboženství a ignorovat Písma. Bůh ještě před existencí času už od začátku suverénně mluvil o událostech konce světa, které v čase uskuteční.

Někteří namítnou: „Jak Bůh mohl dát zaslíbení všem Svým povoláným a pak ho nedodržet u těch, kdo nepřinesou ovoce?“ Každé zaslíbení v Bibli je neúčinné, pokud člověk podle něho nejde ve víře. Naše část smlouvy je víra a Boží část je moc a spása. My můžeme smlouvu zrušit nevěrou. **(Num 14:11-12) Hospodin řekl Mojžíšovi: "Jak dlouho mnou bude tento lid pohrdat? Jak dlouho mi bude odmítat věřit přese všechna znamení, jež jsem uprostřed nich vykonal? Udeřím na ně morem, zřeknu se jich a z tebe udělám větší a mocnější národ než jsou oni!"** Všimněte si, že Bůh zde Svému vlastnímu lidu, který Mu nevěřil, že se jich zřekne (vydělí je).

Pokud si někdo myslí, že Bůh nemůže něco zaslíbit a pak to vzít zpět, když lidé nechodí vírou, ať si přečte toto: **(Num 14:23) nespátí zem, kterou jsem s přísahou zaslíbil jejich otcům. Nikdo z těch, kdo mnou pohrdli, ji nespátí! (30): Nevejde do země, o níž jsem přísahal, že vás v ní usadím - jedině Káleb, syn Jefunův, a Jozue, syn Nunův, (34): ... tak pocítíte mou nevoli** (v hebrejském textu „odvolání mého zaslíbení“). Pokud k Božím zaslíbením nepřidáme víru, jsou neúčinná. **(Žd 4:2) I nám přece byla zvěstována dobrá zpráva, stejně jako jim** (Božimu lidu). **Slyšené slovo jim ale nepomohlo, neboť se u posluchačů nesetkalo s vírou.** Izraelité, kteří chodili v hříchu, byli vydědění a vymazáni z Boží knihy. **(Ex 32:33) Hospodin Mojžíšovi odpověděl: "Ze své knihy vymažu toho, kdo proti mně zhřešil.**

Totéž platí pro křesťany, kteří nepřekonají hřích. Všimněte si, co Pán říká Církvi. **(Zj 3:5) Kdo vítězí, bude se oblékat bílým rouchem a jeho jméno nikdy nevymažu z knihy života ...** Ti, kdo nepřemohou hřích, budou vyvrženi z těla Kristova. **(Zj 3:16) Ale že jsi vlažný a ani studený ani horký, vyplivnu tě ze svých úst.** Boží lid Izrael byl vylomen pro nevěru a křesťané, kteří byli naroubováni, ale nechodí podle víry, budou také vylomeni. **(Ř 11:20-22) Dobře. Byly vylomeny kvůli nevěře, ty však stojíš díky víře. Nebud' domýšlivý, ale boj se. Když Bůh neušetřil původní větve, věz, že by neušetřil ani tebe. Uvědom si tedy Boží**

laskavost i přísnost: k těm, kdo padli, přísnost, ale k tobě laskavost, pokud ovšem v této laskavosti zůstaneš. Jinak budeš vytát i ty. Ti, kdo zůstanou až do konce naroubování, jsou nazváni ***celý (všechn) Izrael. (Ř 11:26) Nakonec však bude spasen celý Izrael ...*** Vyvolení jsou ti, kdo zůstávají zapsáni v knize života a naroubování (v řeckém textu „vyvolení“). ***(Ř 11:2) Bůh nezavrhl Svůj lid, který odedávna znal (předzvěděl)... (Ř 11:5) Stejně tak i nyní zůstala hrstka vyvolených milostí.*** Hrstka (ostatek) vyvolených jsou ti, kdo zůstali. Svrchovaný Bůh chce mít jen ty, kdo jsou skutečně Jeho.

Být v Kristu znamená přebývat ve spasení. Někteří říkají, že Bůh nám dal dar věčného života, takže nám ho už nemůže vzít zpět. V Ga 3,16 je nám řečeno:

... zaslíbení dané Abrahamovi a jeho semeni. Písmo tu neříká v množném čísle: "a semenům", ale v jednotném: "a tvému semeni," čímž je míněn Kristus. Takže ***zaslíbení byla dána Kristu, nikoliv nám jako jednotlivcům.*** Jediný způsob, jak si tato zaslíbení přivlastnit, je přebývat v Kristu. Být v Kristu znamená přinášet ovoce (Jan 2:3-6), chodit ta, jak chodil On (1J 3:3-6), věřit Ježíšovu a apoštolskému učení (1J 2:24; Ju 3; Mt 28:20) nic ke Slovu nepřidávat ani z Něj neubírat (Zj 22:18-19), nechodit v hříchu (1J 3:5-6) a dodržovat Jeho přikázání (1J 3:24). Být v Kristu je jediným místem, kde můžeme získat dar věčného života. ***(1J 5:11) ... Bůh nám dal věčný život a ten život je v jeho Synu.*** Bůh nemusí Svůj dar brát nazpět; Jeho lid z Něj sám vychází ven. ***(1K 6:18) ... Žádný jiný lidský hřích se netýká těla ...*** Pokud svévolně chodíte ve hříchu, nezůstáváte v Něm, protože) ***... v něm žádný hřích není. Kdo v něm zůstává, tedy nehřeší ... (1J 3:5-6). Např. duchovní nebo tělesné smilstvo*** způsobuje, že člověk přestává být údem Kristova těla a stává se údem nevěstky (1K 6:15, 18). Vyvolení jsou jen Kristus a ti, co zůstávají v Něm.

(Ef 1:4) V něm nás vyvolil ještě před stvořením světa ... Jen Kristus a ti, kdo v Něm zůstávají, přijdou do nebe. ***(J 3:13) Nikdo nevystoupil do nebe, jedině ten, který sestoupil z nebe ...*** Mana z nebe, Slovo Ježíše Krista, který přebývá v těch, kdo Jej Milují, je tím pravým ovocem, které si Bůh přijde vybrat.

Jsem si jist, že mnozí si myslí, že v současnosti těmto požadavkům nevyhovují. Nejprve potřebujeme ve víře zůstat v Kristu a přijmout evangelium, že ***Jsem ukřižován s Kristem. Nežiji už já - Kristus žije ve mně! Svůj život v tomto těle žiji ve víře v Božího Syna, který si mě zamiloval a vydal za mě sám sebe (Ga 2:20).*** Ti, kdo chodí vírou, umřeli hříchu a nyní v nich žije Kristus, jsou ***započtení mezi spravedlivé,*** dokud Bůh nepoužije jejich víru k tomu, aby v nich spravedlnost manifestoval. ***(Ga 3:6) Abraham, jak je psáno, "uvěřil Bohu a ten mu to počítal za spravedlnost."*** Tuto dobrou zprávu a její ovoce probereme podrobněji v dalších kapitolách.

Bůh nepřebývá v čase, ale ve věčnosti. Proto vidí zároveň začátek i konec. On může na naši modlitbu odpovědět ještě předtím, než se modlíme. Nemusíme se obávat, že jsme se s modlitbou opozdili, protože on může dát odpověď dříve, než modlitbu vyslovíme. ***(Iz 65:24) Dříve než zavolají, já odpovím; budou ještě mluvit a já je už vyslyším.***

Měl jsem přítele, studenta místní elektrotechnické průmyslovky, který mi nabídl, že studenti v rámci praxe opraví moji pokaženou pračku jen za cenu použitých náhradních dílů. Jeho nabídku jsem ve víře přijal. Za několik dnů zavolal, že pračku přiveze opravenou a náklady činí 90 USD. S manželkou jsme zjistili, že máme doma jen 40 USD. V okamžiku inspirace jsem ukázal prstem na naši domovní poštovní schránku a řekl: „Dnes přijde do této schránky 50 USD“. Ve schránce byl toho dne dopis od jednoho bratra z Marylandu (já jsem ale předem absolutně o ničem

nevěděl). Psal v něm: „Je půlnoc a asi neusnu, dokud neposlechnu Boha a nepošlu vám tento šek na 50 USD“. Podíval jsem se na razítko odeslání dopisu a zjistil, že dopis byl odeslán už před měsícem a někde se v poště ztratil! Bůh ho zřejmě nechal najít v pravý okamžik. Bůh způsobil odeslání měsíc předtím, než jsem vyslovil ta slova víry. On mě pouze použil k uskutečnění toho, co už naplánoval.

Měl jsem další podobnou zkušenost. Prosil jsem Boha, aby udělal něco, co – jak věřím – změnilo čas uskutečnění události, o kterou se jednalo. Před mnoha lety bylo u jedné velmi mladé dívky testem prokázáno těhotenství. Když jsem se za její situaci modlil, napadla mě myšlenka, kterou jsem hned vyslovil. Prosil jsem Pána, aby způsobil, aby tato dívka byla jako předtím, jako by nebyla nikdy těhotná. Věřím, že to nebyla moje myšlenka, ale od Božího Ducha. Způsob, jakým tato modlitba přišla, mě vedl k tomu, že jsem to přijal jako potvrzení od Pána, že je to Boží Vůle. Pozdější testy prokázaly, že není těhotná. Nevím, co Bůh udělal s tím dítětem, ale jsem si jist, že se o ně postaral lépe, než by se o ně postarala ta dívka. Bůh není ničím omezen ve své schopnosti pomoci nám, pokud taková pomoc není mimo obzor naší víry.

Jak by mohl Bůh v nějaké záležitosti změnit své rozhodnutí, když od počátku ví a výrokem Svého Slova už určil, jaký bude její konec, resp. výsledek? Svá rozhodnutí mění jen lháři. **(Iz 46:10) Od počátku oznamuji, co se v budoucnu stane, od pradávna, co se ještě nestalo. Pravím: Moje rozhodnutí platí a co se mi líbí, uskutečním.** Jestliže On všechno ví už od počátku, proč by měl své rozhodnutí měnit? Bůh nikdy nemění, co je psáno v Jeho Slově. **(Ž 119:89) Tvé slovo, Hospodine, navěky ukotveno je v nebesích.** Jeho Slovo je jako skála, nepohyblivá a neměnná. Bůh však může změnit nebo pozdržet to, co k vám mluví osobně, např. varování skrze proroky, sny, vize, nebo Svého Ducha. Nakonec se každé Slovo naplní tak, jak je psáno v Bibli.

Bůh nám dal k tomu příklad v knize Jonáš. **Jonáš ... volal: „Ještě čtyřicet dní, a Ninive bude vyvráceno. (Jon 3:4).** Bůh Jonášovi řekl: „... **provolávej v něm, co ti uložím“ (Jon 3:2)** a Jonáš poslechl. Nebyl falešným prorokem. Bůh Ninive, hlavní město Asýrie, ušetřil, protože činili pokání. To Jonáše rozhněvalo, protože Asýrie byla úhlavním nepřítelem Izraele a protože proroci již dříve prorokovali, že Asýrie vzpurný Izrael porazí. Jonáš chtěl, aby Asýrie byla zničena, což bylo dle jeho názoru v zájmu Izraele. Jonáš věděl, že pokud Ninive bude na jeho kázání činit pokání, Bůh Ninive nezničí, a tak utekl. **Jon 4:1-2) Jonáš se velice rozezličil a planul hněvem. Modlil se k Hospodinu a řekl: „Ach Hospodine, což jsem to neříkal, když jsem byl ještě ve své zemi? Proto jsem dal přednost útěku do Taršíše! Věděl jsem, že jsi Bůh milostivý a plný slitování, shovívavý a nesmírně milostivý, že tě jímá lítost nad každým zlem.**

Bůh ušetřil Ninive asi r. 752 našeho letopočtu, takže Asýrie mohla dobýt severních deset kmenů Izraele asi r. 720 a pak Judu asi v r. 701 n.l. Ninive nakonec bylo dobyté asi 612 n.l. Bůh ještě než Ninive varoval, hodlal ho použít ke káznění Izraele. Z hlediska Ninive jeho obyvatelé změnil Boží rozhodnutí tím, že činili pokání, ale z hlediska Božího Bůh změnil jejich smýšlení a tak naplnil Svůj plán, který s nimi měl už od počátku a jímž byla výchova Izraele! „Jímá tě lítost“ vyjádřil Jonáš v hebrejském textu slovem **nacham**, což znamená vzdychat a v přeneseném významu litovat. Slovo **nacham** neznamená vyznat zlý skutek, ba ani změnu smýšlení, pouze lítost. Bůh jako náš Otec musí často dělat věci, které ho zarmocují. Když Bible mluví o tom, že Bůh něčeho lituje, mohlo by se to z našeho pohledu jevit jako změna rozhodnutí neučinit to, co hrozil učinit. Jako otec pěti dětí jsem to tak mnohokrát udělal. Rozdíl mezi Bohem a námi je však v tom, že On plánuje a už od počátku vidí

odklady trestů a pokání. **(Num 23:19) Bůh není člověk, aby lhal, není lidský syn, aby se měnil** (činil pokání, měnil smýšlení) **(1 Sam 15:29) Věčný izraelský to rozhodně neodvolá a nebude toho litovat. Není to přece člověk, aby litoval.**"

Zde je další věc, která ukazuje na svrchovanost Boha v průběhu času, a že Bůh již dopředu plánuje odklady nebo pokání. Izrael a Spojené státy jsou si v jedné záležitosti jedinečným způsobem podobné. Oběma těmto zemím bylo v určitém čase svěřeno evangelium. Od r. 887 před n.l. se Izrael dostal do války každým sedmnáctým rokem, opakovaně za sebou 15krát (s výjimkou 6. a 10. cyklu), a to až do r. 631 před n.l. Také Spojené státy se dostaly každým sedmnáctým rokem do nějaké války, a to opakovaně za sebou 15krát (rovněž s výjimkou 6. a 10. patnáctiletém cyklu tedy Izrael ani USA s nikým neválčily. Tato paralela však asi není tak zcela přesná, protože ve čtvrtém období byl v Izraeli zřejmě místo války hladomor a také protože se nenašly žádné záznamy o válce ve třináctém cyklu. Takových podobných cyklů mohlo být v historii víc, než je nám známo. Žádný rozumný člověk však nemůže tvrdit, že se jedná o náhody. Opakování historických událostí jasně ukazuje, že minulost i budoucnost jsou řízeny jedinou Inteligencí.

6. kapitola

Boží svrchovanost nad pádem a spasením

Nikdo ke mně nemůže přijít, pokud ho nepřitáhne můj Otec, který mě poslal; já ho pak vzkřísím v poslední den (J 6:44).

Někteří rodiče se cítí velmi provinile, že jejich děti - ačkoliv pro ně dělali to nejlepší, co mohli – jdou zřejmě špatnou cestou. Následující učení není proti těm, kdo věrně od svého mládí sloužili Pánu, ale je spíše pro ty, kdo cítí, že Pán je a jejich děti obešel bez povšimnutí.

Chodte vírou ve prospěch těchto dětí, které se opozdily, a nikoliv viděním. Věřte v účinnost svých modliteb, očekávejte zázraky, ale buďte trpěliví. Bůh má pro ně plán, jehož počátek začal již dlouho před jejich spasením. Přemýšlejte o tom do hloubky. Vysvobodí vás to z obav, bojů, odsouzení a vlastní snahy pomoci uskutečnit Boží Vůli v jejich životě. Budou muset být spaseni až poté, co si v souvislosti se svými světskými ambicemi prožijí soužení a pády stejně tak, jako jsme si je prožili my. Děti, které jsou vychovávány ve věřících rodinách a vědí o Pánu, jsou někdy velmi samospravedlivé. Myslí si, že to co mají, si samy zasloužily a nechápou milost. Budou muset uvidět sebe sama jako hříšníky, jako špinavou půdu, která může přijmout Slovo a nést ovoce pro Ježíše. Bůh dává spásu jen hříšníkům. Všichni jsme byli hříšníky. To je zjevení, které nezbytně potřebujeme, abychom ocenili nesmírnou hodnotu spasení a byli zachráněni nezaslouženou milostí. Vzpomínám si, jak se naše nejstarší dcera, když jí byly tři roky, pobíhala kolem našich nevěřících přátel a příbuzných a v různých situacích jim říkala: „Toto Bůh nemá rád“. Rychle se, malá farizejka, odchýlila od toho, co jsme ji učili.

Náš nebeský Otec má mnoho marnotratných synů, jak na jednoho z nich ukazuje Ježíšovo podobenství, ale to z Něj nedělá špatného Otce (L 15:11-32). „Dobrý“ syn v tomto podobenství, který nikdy neopustil domov, byl samospravedlivý, odsuzující a nemilosrdný. Na druhé straně mladší syn, který své dědictví utratil v rozmařilosti, si uvědomil svůj bídný stav a velmi pokorně se vrátil ke svému otci, jemuž řekl: ***„Otče, zhřešil jsem proti nebi i proti tobě. Už si nezasloužím být považován za tvého syna.“*** (L 15:21)

L 15:22 Syn, který byl předtím vzpurníkem, nyní porozuměl, co je to milosrdenství a milost, byl na tom nakonec daleko lépe. V prorockém pojetí prvorozený syn, který Otce nikdy neopustil, představuje ty spravedlivé Izraelce, kteří však nikdy nepochopili milost. Mladší, druhý syn Otce, který během 2.000 let trvajících temna odpadal, je Církev, která se v těchto dnech vrací, aby poznala Boží milost. Otec jim řekl: L 15:22 ***Přineste nejlepší šaty*** (roucho spravedlnosti, Iz 61:10) ***a oblečte ho. Navlékněte mu prsten*** (symbol autority a Nevěsty) ***a obujte ho*** (chození v oddělenosti od světa) (L 15:22). Marnotratný syn dostane všeho mnohem víc než první syn.

Ti, kdo bývali hříšníky, vědí, že potřebují Boha, ale mnozí z těch, kdo jsou vychováváni jako Boží lid, to nevědí. (Mt 21:28-32) ***Co myslíte? Jeden člověk měl dva syny. Šel za prvním a řekl: „Synu, jdi dnes pracovat na mou vinici. Odpověděl: „Nechce se mi,“ ale pak si to rozmyslel a šel. Potom šel za druhým a řekl mu totéž. Ten odpověděl: „Ano, pane, půjdu,“ ale nešel. Který z těch dvou naplnil otcovu vůli?“*** "Ten první," řekli. Ježíš jim odpověděl: "Amen, říkám vám, že *celníci a nevěstky jdou do Božího království před vámi.* Když k vám

Jan přišel cestou spravedlnosti, nevěřili jste mu, ale celníci a nevěstky mu uvěřili. Ale ani potom, co jste to viděli, jste si nerozmysleli, že mu uvěříte. Mnohokrát je tomu tak, že syn, který slíbil, že bude pracovat v Otcově vinici, tam pak nejde, zatímco syn, jehož první reakcí byl odpor, tam nakonec jde. Mnohé křesťany, kterým jde o kariéru, práce pro Pána obtěžuje a jsou rozptylováni světskými lákadly. Publikáni a nevěstky však své místo v království Božím vysoce oceňují, dávají do něho celé své srdce a jsou spíše ochotni sloužit, než aby očekávali, že jim bude slouženo. Rozumí a váží si velké hodnoty daru milosti, které se jim dostalo, ač jí nebyli hodni.

Poslední dny pohanů budou podobné posledním dnům Židů. Dnes je mnoho samospravedlivých „křesťanů“, kteří nejsou tím stvořením, po němž Bůh touží. Ti, kdo vyrůstali v církvi, by se měli pokořit před Slovem Božím, a ne před náboženstvím, aby jim nikdo nevzal jejich korunu (Zj 3:11). Toto měl zřejmě Ježíš na mysli, když sdílel toto podobenství. **(L 18:9-14) Také některým z těch, kdo spoléhali na svou vlastní spravedlnost a ostatními pohrdali, vyprávěl podobenství: "Dva lidé se šli do chrámu modlit; jeden byl farizeus a druhý celník. Farizeus se postavil a takto se sám pro sebe modlil: „Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé, vydřiduchové, nespravedliví, cizoložníci, třeba jako tenhle celník. Postím se dvakrát do týdne, desátky dávám ze všech svých příjmů". Celník zůstal úplně vzadu. Neodvažoval se ani vzhlednout k nebi, ale bil se do prsou: „Bože, smiluj se nad hříšníkem, jako jsem já!" Říkám vám, že tento muž, nikoli tamten, odešel domů ospravedlněn** (v řeckém textu „započten mezi spravedlivé“). **Každý, kdo se povyšuje, bude ponížěn, a kdo se poníží, bude povýšen.** Samospravedlivé dítě, které dodržovalo všechny náboženské tradice, nebylo započteno mezi spravedlivé, zatímco ubohý hříšník, který činil pokání vědom si své nehodnosti, byl ospravedlněn.

Ježíš řekl farizeům, že nepřišel volat spravedlivé, ale hříšníky. Zajímal se o ty, kdo věděli že jsou hříšníky, aby je učinil Svými dětmi. Podívejte se pozorně na následující verš. **(Ř 11:32) Bůh zahrnul všechny lidi pod neposlušnost, aby se nade všemi smiloval.** Bůh naplánoval, aby se hříšníci, jimž bylo odpuštěno, stali Jeho syny. Ti, kdo předtím byli neposlušní, dovedou ocenit milosrdenství a milost a nechtějí Boha hned urazit. Bůh nás poddal tomuto padlému stvoření se záměrem učinit z nás vyšší stvoření. **(Ř 8:20-21) Stvoření je totiž podrobena marnosti (pádu a zkaženosti), ne dobrovolně, ale kvůli tomu (Bohu), který je marnosti podrobil. Chová však naději** (v řeckém textu „pevné očekávání“), **že jednou bude vysvobozeno z otroctví zkázy do slavné svobody Božích dětí.** Děti Boží mohou být stvořeny jenom z padlého stvoření, pod které je Bůh poddal, aby je pokořil. Písma nám ukazují naši nevěrnost a nehodnost, abychom mohli mít důvod k pravému pokání. **(Gal 3:22) Písmo ale zahrnuje všechny lidi pod hřích, aby všem věřícím nabídlo zaslíbení založené na víře v Ježíše Krista.** Bůh nás vyvolil ke spasení v Kristu ještě předtím, než Adam padl. **(Ef 1:4) V něm nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom před ním byli svatí a bezúhonní v lásce.** On ještě předtím, než byl stvořen svět a než Adam padl, věděl, že budeme potřebovat spasitele. Věděl, že dojde k pádu, a přesto pokračoval ve stvořitelských aktech. Z toho můžete vidět, že pád byl součástí jeho plánu. Děti, které vyrůstají s Kristem, Jej často berou jako samozřejmost a vlastně nerozumějí, co je to milost. Bůh má pro ně plán, jehož součástí může být dočasné odnětí Jeho milosti, kterou považovali za zaručenou. Nebojte se toho, nechodte viděním, ale pokračujte ve věření Bohu za ně.

Petr byl Ježíšovým dítětem, kterého vychovával, aby se stal učedníkem. Sebevědomě vyhlášoval, že Pána nikdy nezapře, i kdyby s Ním měl jít na smrt (Mt 26:33-35). Bůh lidskou sebedůvěru nemiluje, ale miluje důvěru v Boha. Jak tedy Bůh s tímto hříchem jedná? **(1K 10:12) Kdo si tedy myslí, že pevně stojí, ať dává pozor, aby nepadl.** Pád je nejlepším lékem na sebedůvěru. **(L 22:31-34) Tehdy Pán řekl: "Šimone, Šimone, hle, satan si vyžádal, aby vás tříbil jako pšenici. L 22:32 Prosil jsem ale za tebe, aby tvá víra neselhala. Až se jednou obrátíš, posiluj své bratry." Petr namítl: "Pane, s tebou jsem připraven jít i do vězení, i na smrt!" On však odpověděl: "Říkám ti, Petře, než ráno zakokrhá kohout, třikrát zapřeš, že mě znáš."** Ježíš prorokoval pyšnému Petrovi pád. Ježíš, který měl autoritu nad satanem, mu nezakázal Petra tříbit. Satan nás tříbí, aby si vzal, co je jeho. V tomto případě to byla Petrova pýcha, samospravedlnost a sebedůvěra. Pán chtěl to, co propadlo sítem, totiž pokořeného Petra. Vytříbený Petr, který se **znovu obrátil**, resp. byl obrácen, mohl nyní „**utvrzovat bratry**“. Kdyby neprošel tímto pádem, zůstal by dobrým farizejem.

(L 7:40-47) Ježíš ho oslovil: "Šimone (ty farizeji, ne Petře), chci ti něco říci." "Jen mluv, mistře," odpověděl farizeus. "Jistý věřitel měl dva dlužníky. Jeden dlužil pět set denárů a druhý padesát. Když ale neměli čím zaplatit, oběma odpustil. Pověz mi, který z nich ho bude víc milovat?" "Řekl bych, že ten, kterému víc odpustil," řekl Šimon. "Správně," odpověděl Ježíš. Otočil se k té ženě a řekl Šimonovi: "Vidíš tu ženu? Když jsem přišel do tvého domu, nepodal jsi mi vodu na nohy, ale ona mi skrápěla nohy slzami a utírala je svými vlasy. Nepolíbil jsi mě, ale ona mi od chvíle, kdy jsem vešel, nepřestala líbat nohy. Nepomazal jsi mi hlavu olejem, ale ona mi pomazala nohy mastí. Proto ti říkám: Je jí odpuštěno hodně hříchů, protože hodně milovala. Komu se odpouští málo, miluje málo." Z velkých hříšníků bývají velcí svatí, protože znají hodnotu milosti.

Podle předcházejících veršů Bůh chce lidi, jimž bylo odpuštěno mnoho hříchů a byly spaseni milostí, takže Jej velmi milují a vysoce oceňují. Takové stvoření Bůh chce, ne Adama před pádem. Ke stvoření vzniklému z posledního Adama, Ježíše Krista, patří ti, kdo padli a pak jsou spaseni milostí skrze víru. Nemusíme se bát o naše děti nebo naše milované, když se stanou hříšníky, jen „**držte pevně vyznání své naděje, že nezabloudí, neboť věrný je ten, kdo dal zaslíbení**“ Musíme s vděčností při každé příležitosti do nich zasévat semeno pravdy a neklást jim překážky. Bez působení milosti nemohou být přesvědčeni. **Bůh rozhodnutím své vůle působí všechny věci a člověk nemůže přijmout nic, není-li mu to dáno z nebe a nikdo nemůže přijít k Synu, pokud ho nepřitáhne Otec.** Bůh to učiní ve správný čas a použije k tomu naši víru, protože **víra je podstatou věcí, ve které doufáme.** Bůh některé lidi spasí až poněkud v pozdějším věku, až si vyzkouší život ve světě a zjistí, že potřebují spasení. Pokud však už od mládí věrně sloužíte Bohu, vaše odměna bude veliká.

Bůh může spasit kohokoliv a kdykoliv chce. Je důležité, abychom se žádného ztraceného člověka nesnažili spasit vlastními skutky, ale vírou uctili Boží svrchovanost při spáse člověka. **(J 6:37) Všichni, které mi Otec dává, přijdou ke mně; (J 6:44) Nikdo ke mně nemůže přijít, pokud ho nepřitáhne můj Otec...** Otec přitáhne ke Kristu, koho si vybere. Bůh si vybral nás a dává nám touhu přijít k Němu a teprve potom si i my zvolíme Jeho. **(Ž 65:5) Blaze vyvoleným, které zveš, aby stanuli na tvých nádvořích!** Bůh si někdy vybírá lidi, kteří jsou dle našeho hodnocení ti nejhorší. Bůh může spasit Pavla nebo Marii Magdalenu, která měla

sedm démonů, ale i ty, za které prosíme a věříme, že je zachrání. Vzpomínáte, jak byl Pavel obrácen, když jel pronásledovat křesťany. **(Sk 9:3-5) Když už se cestou blížil k Damašku, náhle ho obklopilo světlo z nebe. Padl na zem a uslyšel hlas: "Saule, Saule, proč mě pronásleduješ?" Zeptal se: "Kdo jsi, Pane?" Pán odpověděl: "Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ..."** Po takové zkušenosti by přijala spasení snad i opice. Toto jednání bylo absolutním projevem Boží moci. Tento všemohoucí Bůh říká: **„Když budete věřit, dostanete, o cokoli v modlitbě požádáte.“** (Mt 21:22). Bůh používá Svůj dar víry, kterou nám dal, aby manifestoval spasení těch, které si vybral již od založení světa. Modlete se a děkujte Bohu za tato spasení.

Jako bych někoho slyšel namítat: „Tož budeme věřit, že Bůh spasí d'ábla; tím by se vyřešila řada problémů“. Nemyslím si, že by vám taková víra vydržela do konce, protože víra je dar Boží (Ef. 2:8), který člověk může brát nebo nebrat. Kromě toho v Písmu nemáme žádný precedens takové žádosti, i když případy spasení celé domácnosti, tam jsou (Sk. 11:14; 18:8). Pavel a Sílás takové spasení nabídli žaláři. **(Sk 16:31) Odpověděli: "Věř v Pána Ježíše Krista a budeš spasen ty i tvůj dům!"** Oni uvěřili a byli spaseni. **(34) ... s celou domácností uvěřil Bohu....** Petr toto také kázal **(Sk 2:39) Sk 2:39 neboť to zaslíbení platí pro vás a vaše potomky i pro všechny, kdo jsou daleko - kohokoli povolá Hospodin, náš Bůh."**

V Exdu 12:3 připadal jeden zabitý beránek na jednu rodinu. Nevěřící členové rodiny jsou posvěceni naší vírou. **(1K 7:14) Nevěřící manžel je totiž posvěcen svou ženou; stejně tak nevěřící manželka je posvěcena svým mužem. Jinak by totiž vaše děti byly nečisté, jsou ale přece svaté.**

Někteří namítají, že Bůh by byl nespravedlivý, kdyby si některé vybral a jiné nikoliv. Pozdě! On už to udělal! **(Ž 147:19-20) 19 Zjevil své slovo Jakobovi, své zákony a práva Izraeli dal. Žádnému národu toto neučinil, a proto nepoznali jeho pravidla. Haleluja!** Bůh se nikdy nesnažil sdílet Svou první smlouvu s kterýmikoli jiným národem než s Izraelem. Novou smlouvu sdílí jen s duchovním Izraelem. **(Dt 7:6-7) Jsi přece svatý lid Hospodina, Svého Boha! Tebe Hospodin, tvůj Bůh, vyvolil, abys byl jeho lidem, jeho zvláštním pokladem jako žádný jiný lid na zemi. Ne proto, že by vás bylo více než jiných národů, k vám Hospodin přilnul a vyvolil si vás - vždyť jste nejnepatrnější z národů!** Bůh se neznepokojuje velkým množstvím lidí, protože si vyvolil ten nejmenší národ. Stále to tak dělá, vybírá si jen malé stádo duchovního Izraele jdoucí po úzké cestě. Abraham je otcem duchovního Izraele – Církve, ve které jsou ti, kdo chodí darovanou vírou, stejně jako chodil Abraham. **(Ga 3:7) Z toho vidíte, že synové Abrahamovi jsou lidé víry.** Pavel řekl církvi v Římě, která vznikla obrácením pohanů, že lidé všech národů, kteří věří zaslíbení, jsou Abrahamovými dětmi. **(Ř 4:16-17) Zaslíbení ovšem vychází z víry, aby se řídilo milostí, aby bylo zaručeno všemu semeni - nejen přívržencům Zákona** (přirozenému Izraeli), **ale také následovníkům Abrahamovy víry. Ten je otcem nás všech (jak je psáno: "Učinil jsem tě otcem mnohých národů").** Pravý duchovní Izrael věří zaslíbením i dnes. **(Ř 9:6-9) ... Ne všichni z Izraele jsou totiž opravdu Izrael. Ne všichni jsou jeho dětmi jen proto, že jsou símě Abrahamovo. Říká přece: "Tvé símě bude povoláno v Izákovi." To znamená, že Božími dětmi nejsou děti těla, ale za símě se počítají děti zaslíbení.** Ti, kdo věří zaslíbením, jsou znovuzrozené děti zaslíbení. Jsou Abrahamovým semenem.

Novozákonní duchovní Žid je obřezán v srdci, nikoliv na těle. **(Ř 2:28-29) Pravý Žid totiž není ten, kdo je jím zjevně** (fyzicky), **a pravá obřízka není ta zjevná na**

těle. Skutečným Židem je ten, kdo je jím v nitru (duchovně) **a má srdce obřezané Duchem, ne literou...** Povšimněte si, že Židem dnes není fyzický Žid. Židem je nyní ten, kdo má srdce obřezané od tělesnosti skrze nové zrození. **(Ga 6:15-16) V Kristu Ježíši nemá význam obřízka ani neobřízka, ale jen nové stvoření.**

Ga 6:16 Na všechny, kdo se budou řídit tímto pravidlem, ať přijde pokoj a milosrdenství jakožto na Boží Izrael. Božím Izraelem jsou ti, kdo chodí jako nová stvoření. Neznovuzrození Židé podle těla, kteří uctívají Boha v synagogách, nejsou Židy, leda že by se znovuzrodili a vešli s Bohem v Novou smlouvu. **(Zj 2:9) Znáš tvé skutky, tvé soužení a chudobu (ale jsi Bohatý), i rouhání těch, kteří si říkají Židé, a nejsou, ale jsou shromáždění satanovo.** (totéž je ve Zj 3:9). My jsem nebyli Židé, ale nyní jsme jimi v Duchu. **(Ř 9:25-26). Ř 9:25 Jak stojí u Ozeáše: "Ne Svůj lid nazvu lidem Svým, nemilovanou budu milovat. Na místě, kde slýchali: 'Nejste můj lid,' syny živého Boha se budou nazývat."** My jsme nebyli Jeho lidem, ale nyní jsme milovanými syny Božími.

(Ř 9:27) Izaiáš pak volá ohledně Izraele: "Byť bylo synů Izraele jak písku v moři, jen hrstečka z nich se zachrání. Ostatek přirozeného Izraele bude spasen většinou až poté, co budou spasení vyvolení pohané. **(Ř 11:25)... Část Izraele se zatvrdila, ale jen dokud se nenaplní počet pohanů.** Část zde znamená, že linie mezi pohany a Židy ještě není ostře vymezená. To ještě nebyla ani ve Skutcích apoštolů. Právě v této době nachází spasení více Židů, než kdykoliv v minulosti. To je znamením, že se přibližujeme ke konci času pohanů. Většina fyzických Židů přijme spasení až po pohanech.

Nám, kteří jsme Boha nehledali, byl dán dar víry, abychom se mohli stát duchovním novozákonním Izraelem, když se přirozený Izrael obrátil k Bohu zády. **(Ř 10:20) Ř 10:19 Ptám se tedy: Copak Izrael nerozuměl? Už Mojžíš kdysi řekl: "Kvůli těm, kdo nejsou národ, vzbudím ve vás žárlivost, kvůli nevědomému národu vás k hněvu popudím."**

Ř 10:20 Izaiáš to říká ještě odvážněji: "Dal jsem se najít těm, kdo mě nehledali, ukázal jsem se těm, kdo o mně nestáli." Bůh zjevil sebe sama Církvi, která Jej neznala, ani nehledala. **(21) O Izraeli však říká: "Po celý den jsem vztahoval ruce k lidu nevěřícímu a vzpurnému." (Ř 11:7)...Izrael stále nenašel to, co hledá. Vyvolení toho dosáhli, ale ostatní byli zatvrzení.** (Zde vidíme, že jen několik málo vyvolených mezi mnoha povolánými z Izraele přijalo Krista a Nový zákon. Zbytek byl odmítnut.) **(8) Jak je psáno: "Bůh otupil jejich ducha: jejich oči dodnes nevidí, jejich uši neslyší."** Ti z povoláných, kdo chodí vírou, byli tehdy i jsou dnes vyvolení, aby byli věčným lidem živého Boha.

Pavel řekl „všechn Izrael“, což jsou fyzičtí Židé a pohané, kteří jsou vírou součástí olivového kmene, a nikoliv ti, kdo byli pro svou nevíru vylomeni (Ř 11:19-25). Všichni hřešili a zasluhují si zatracení. Mýlí se snad Bůh, když k jednomu je milosrdný a milostivý a druhé bude soudit? Místo nezasloužené milosti zasluhují soud všichni.

7. kapitola

Boží svrchovanost nad klamem a podvodem

Pokud je naše evangelium pro někoho zahalené, je to pro ty, kdo hynou. Těmto nevěřícím zaslepil bůh tohoto světa mysl, aby jim nezazářilo světlo evangelia slávy Kristovy, který je obrazem Božím. (2K 4:3-4)

Bohem tohoto světa je satan, který však tento svět neřídí. Nazývá se bůh tohoto světa, protože lidé v tomto světě ho uctívají a slouží mu, ať už o tom vědí nebo ne. Každý, kdo slouží žádostem svého těla, uctívá satana a slouží mu jako Bohu. On je otcem tělesné žádosti, zvané též starý člověk. Bůh v Písmech na žádném místě satanovi nepřiznává suverenitu. Ježíš řekl: „**Je mi dána veškerá autorita na nebi i na zemi**“. Satan oslepuje mysl nevěřících, takže nechápou a nevidí světlo Evangelia. Z některých veršů Písma vidíme, že tuto autoritu oslepotvat nevěřící satan obdržel od Hospodina. **(1Pt 5:8-9) Probud'te se, mějte se na pozoru! Váš protivník d'ábel chodí kolem jako řvoucí lev a hledá kořist. Postavte se mu jakožto silní ve víře** ... Když chodíme vírou, máme schopnost satanovi odpírat, ale slovo „hledá kořist, či hledá, koho by pohltit“ ukazuje, že má povoleno sežrat ty, kdo se nemají na pozoru. Nevíra, ať už křesťanů nebo nekřesťanů, dává tomuto povolení průchod. Víra, která satanovi odpírá a svazuje ho, je dar od Boha (Ef 2:8). Satan má povoleno žrát ty, kdo tento dar nemají.

(J 12:35-36) Ježíš jim řekl: "Ještě na kratičko je světlo s vámi. Chod'te, dokud máte světlo, ať vás nezachvátí tma. (Povšimněte si slova „nezachvátí“, které ukazuje, že tma nás všechny pronásleduje. Pán říká, že světlo budeme přijímat jen ještě krátkou dobu, tak ho máme využít ke správným skutkům, aby nás nezachvátila tma.) **Kdo totiž chodí ve tmě, neví, kam jde. (36) Dokud máte světlo, věřte ve světlo** (důvěřujte mu a konejte podle něho), **abyste byli syny světla.**“ (Pokud nyní nebudeme konat podle světla, jeho účinek pomine a znovu nás obklopí tma. To se stane, když v momentu zkoušky světlo nepoužijeme a tím selžeme.) **Když to Ježíš pověděl, odešel a skryl se před nimi.** (Ježíš se skrývá před těmi, kdo si světla neváží natolik, aby podle něj konali.) **(J 12:38-40) Tak se naplnilo slovo proroka Izaiáše: "Kdo, Hospodine, uvěřil naší zprávě? Komu se Hospodinova paže zjevila?" Proto nemohli věřit, neboť Izaiáš ještě řekl: "Oslepil jejich oči a zatvrdil jejich srdce, aby očima neviděli a srdcem nepochopili a neobrátili se, abych je nemohl uzdravit."** Z Izaiáše 6:9-10 citovaného níže je jasné, že Hospodin zaslepil jejich oči a zatvrdil jejich srdce. Izrael měl světlo po dlouhou dobu, ale nepřinesl z něj žádné ovoce. Mnoho křesťanů má světlo, ale nejednají podle něho. Začnou v záři slávy, ale v pečování o věci tohoto světa, oklamávání mamonem, v soužení a pronásledování se jejich srdce zatvrdí a tma je opět zachvátí (Mt 13:19-23). Světlu musíme věřit a chodit podle něj, dokud ho máme, aby Ježíš od nás neodešel a neskrýl se před námi

(Iz 6:8-10) Vtom jsem uslyšel hlas Panovníka: „Koho pošlu a kdo tam půjde?“ I řekl jsem „Hle, zde jsem, pošli mne!“ Odpověděl: „Jdi a řekni tomuto lidu: Poslouchejte a poslouchejte, nic nepochopíte, dívejte se, dívejte, nic nepoznáte. Srdce tohoto lidu obal tukem, zacpi mu uši, zalep mu oči, aby očima neviděl, ušima neslyšel, srdcem nepochopil, neobrátil se a nebyl uzdraven.“ Bůh oslepuje oči a srdce skrze d'ábla. Když porozumíme Božímu Slovu,

Bůh nás činí odpovědné za to, abychom ve světle této pravdy chodili. **(1J 1:7) Žijeme-li však ve světle, jako je on ve světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše Krista, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu.** Chození ve světle nás posvěcuje.

Bůh má způsob, jak odplevelit Církev, jemuž většina nerozumí. **(2Te 2:3) V žádném případě se nenechte nikým oklamat. Než ten den přijde, musí totiž nastat odvrácení od Boha... (8-12) Až se pak objeví ten bezbožník, Pán ho pohltí dechem svých úst, zničí ho jasem svého příchodu. Za příchodem toho bezbožníka bude stát satanovo působení, všechna jeho lživá moc, divy a zázraky. Všemi těmi hanebnostmi bude klamat ty, kdo míří do záhuby, protože nechtěli milovat pravdu, která je mohla zachránit. Proto je Bůh vydá napospas bludu, aby uvěřili lži. Tak budou odsouzeni všichni, kdo neuvěřili pravdě, ale oblíbili si hanebnost.** Zde vidíme, že odpadnutí přichází z oklamání satanem. Bůh však posílá tyto bludy těm, kdo nemilují pravdu, která by je mohla zachránit od soudu. Ostatně tento dopis je adresován Církvi. Jen nedbalí křesťané mohou odpadnout. Dnes odpadnutí probíhá ve velkém měřítku, ale přijde ještě větší oklamávání. Než Bůh sešle soud, pošle „**působení bludu**“, aby Církev zbavil plevele. Kdo bude věřit lži? Zlí a bezbožní lidé. **(Př 17:4) Zloduch dá na hanebné řeči, lhář poslouchá jazyk zákeřný. (11) Zloduch usiluje o samou vzpouru, ukrutný posel jej však navštíví.** Plevel bude odstraněn pomocí bludů. Jasně se na nich projeví, kým jsou, protože budou kupovat lež a odpadnou. Spravedliví, kteří milují Boží Slovo a pravdu, nebudou oklamáni.

(1K 11:19) Musí totiž mezi vámi být i rozdělení (hereze, kacířstva), **aby se ukázalo, kteří z vás jsou spolehliví.** Musí se mezi námi projevit i kacířstva, aby se ukázalo, kteří z nás se osvědčili. Bůh skrze klam a zlo dělá dvě věci: odhaluje bezbožníky a zjevuje pravdu. To je už po celé dějiny Boží metoda k oddělení Jeho lidu od koukolu. Ptáci se drží svého hejna. Bůh nechá koukol svázat do snopků a spálit.

Podvod a klam je Boží metoda, která prokáže, kdo bude shledán hodným království nebeského. Nezapomeňte, že toto působení satana přijde v moci, znameních a **lživých** zázracích. Těmito náhražkami se bude snažit zpacifikovat Církev a potvrdit své lživé učení. Nefalšované dary Ducha Svatého jsou uvedeny v 1. Korintským 12:4-11, Je to slovo moudrosti, slovo poznání, víra, uzdravování, činění zázraků, prorokování, rozlišování duchů, mluvení jazyky a výklad jazyků. Pro naši vlastní bezpečnost bychom měli poslechnout Pavla, který řekl: „**nedělejte žádné věci navíc, nic nadto, co je psáno**“. Nechápu, jak tak mnozí mohou věřit, že některé z těch falešných náhražek jsou biblickými projevy Ducha Svatého. Tyto pošetilosti jsou naprosto nesrovnatelné s opravdovým spasením, uzdravením, vysvobozením a zaopatřením potřebnými dary či věcmi.

(Deu 13:1-2) Ve tvém středu by se mohl objevit prorok nebo vizionář a nabízet ti nějaké znamení či div se slovy: "Pojďme následovat cizí bohy (Elohim), **jež jsi nepoznal a sloužit jim!"** Zde máme falešného proroka, který mluví o znamení či divu, který se má stát. Žádný falešný prorok nemůže přikázat, aby se něco stalo, pokud tak neřekl Bůh. **(Pl 3:37) Kdo řekne a stane se, když Panovník nepřikázal?** Z toho je jasné, že Bůh zkouší Svůj lid klamem. Ten prorok říká: **"Pojďme následovat cizí bohy"**. To není žádná neobvyklá situace, jak bychom si mohli myslet. Je zajímavé, že hebrejské slovo označující Bohy je Elohim, což je stejný výraz označující na mnoha místech ve Starém zákoně našeho Boha. Zde ovšem mluví o falešném elohim, protože každý, kdo má Ježíše, kterého si přizpůsobil

podle sebe, má nikoliv biblického, ale falešného Ježíše. **(Deu 13:3) Neposlouchej jeho řeči. To vás Hospodin, váš Bůh, zkouší, aby se poznalo, zda milujete Hospodina, svého Boha, celým srdcem a celou duší.** Falešní proroci podvodem zkouší naši věrnost Hospodinu. Bůh říká, že je nutné, abychom byli vyzkoušeni podvodem, aby se ukázalo, zda Boha milujeme. Ti, kdo Jej milují, nepřijmou lež. **(Deu 8:2) Pamatuj na celou tu cestu, kterou tě Hospodin, tvůj Bůh, vedl těchto čtyřicet let po poušti, aby tě pokořil a vyzkoušel a aby poznal, co je v tvém srdci - zda budeš zachovávat jeho přikázání, nebo ne.** Právě o toto se jde. Prorok, sen, vidění, učení, cokoli co k nám přichází a není v souladu s přikázáními, je zkouška od Boha, která prokáže, zda jsme hodni mít účast na království.

(Ez 14:1-3) Přišli ke mně někteří ze starších izraelských a posadili se přede mnou. I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: „Tito mužové nosí v srdci své hnusné modly a kladou před sebe svou nepravost, aby o ni klopýtli. Těm mám dávat odpověď na dotazy? Modlou je cokoli, co si nárokuje více naší lásky, času nebo peněz, než dáváme Bohu; nejhorší modlou je svévole. Pokud chceme všechno tak, jak to chce Hospodin, je správné žádat Jej o pokyny? Máme-li nějaký svévolný motiv, dotazovat se Pána je nebezpečné. Možná vyhovíme svému tělu, ale ztratíme požehnání. **(Ez 14:4) Proto k nim promluv. Řekni jim: Toto praví Panovník Hospodin: Každému z domu izraelského, kdo nosí v srdci své hnusné modly a klade před sebou svou nepravost, aby o ni klopýtli, a jde za prorokem, já Hospodin dám odpověď, jak si to pro své mnohé hnusné modly zaslouží.**

Jestliže naše vůle je důležitější než Boží vůle, pak Bůh není našim Bohem a my nejsme Jeho služebníci. Než se Boha na něco dotážeme, měli bychom si sami položit otázku, zda bychom byli ochotni jít opačným směrem, než by se nám líbilo, pokud by nám tak odpověděl. Pokud bychom k tomu nebyli ochotni, máme modlu. V takovém případě bychom nejdříve měli jednat s modlou. **(Ef 5:5) Víte přece, že žádný ... chamtivý člověk (což je modlář) nemá dědictví v Kristově a Božím království.** Řecké slovo „chamtivý“ znamená „žádat si víc“. Osoba, která si žádá víc, než kolik potřebuje, je modlářem. Slovo „idolater“ (modlář) se skládá ze dvou slov: *eidos*, což znamená „to, co je vidět“ a *latres*, což znamená „sloužící něčemu“. Ti, kdo si stále žádají víc, jsou služebníci toho, co je vidět (tj. fyzických věcí), nikoliv služebníci Pána. Mohou to být nejrůznější věci: majetek, zaměstnání, náboženství, ale třeba i lidé. Lidé mohou sloužit i sami sobě. Mohou být sami sobě modlou podobně jako syn zatracení, který se posadí jako Bůh v chrámu. Jidáš, jehož Ježíš nazval synem zatracení, sedával spolu s učedníky, kteří byli chrámem Božím. Byl sám sobě modlou, protože hledal jen své uspokojení. Dnes je kolem nás mnoho Jidášů. **(Ex 20:3) Neměj žádné bohy kromě mne.** Je-li pro nás cokoli důležitější než Bůh a my to neodmítneme, oklame a podvede nás to (přivede nás to do bludu).

(Ez 14:7-8) Já Hospodin dávám odpověď každému z izraelského domu i z bezdomovců, kdo pobývá v Izraeli a odcizil se mi, každému, kdo nosí v srdci své hnusné modly a klade před sebe svou nepravost, aby o ni klopýtli, a jde za prorokem, aby se ho na mne dotazoval. Proti takovému muži obrátím svou tvář a učiním ho výstražným znamením a pořekadlem, vytnu ho ze svého lidu. I poznáte, že já jsem Hospodin. Ti, kdo se oddělují od Boha svými modlami, dostanou odpověď podle žádostí svého srdce. Bůh jim dá odpověď, která nebude pravá, ale vyhoví jejich žádostem. Bůh totiž v 8. verši řekl: **„Já Hospodin (jim sám) dám odpověď ...“** Pánova odpověď může přijít skrze falešného proroka, náboženství, myšlenku, sen, slovo nebo učení, ale přijde proto, aby oklamala, přivedila trest a dokonce i záhubu.

(Ez 14:9) Dá-li se prorok svést a promluví slovo, svedl jsem toho proroka já Hospodin. Napřáhnu na něho ruku a vyhladím ho ze svého izraelského lidu. Pravý prorok, který má modly, nebo falešný prorok může být podveden falešným slovem od Boha, jak je zřejmé z následujícího. **(2Te 2:11) Proto je Bůh vydá napospas bludu, aby uvěřili lži.** Pán posílá takové slovo, protože lidé Jej nemilují, ale milují svět. **(1J 2:15) ... Kdo má v lásce tento svět, nemá v sobě lásku k Otcí.** Jsme zde proto, aby se ukázalo, kdo z nás miluje Boha.

Bůh v těchto dnech vyčistí Svou Církev, protože je v ní mnoho model. Modlou může být i náboženství. Pokud Boží Slovo něco říká, ale my věříme raději svému náboženství, které říká něco jiného, pak je naše náboženství babylonskou modlou. Bůh pošle podvod. Můžeme pozorovat, jak se situace v náboženství zhoršuje. Čím více je věřeno náboženství místo Bohu, tím více klamů a bludů přichází. Neměli bychom se nechat řídit ničím jiným než Božím Slovem. **(Ř 3:4) V žádném případě! Ať si je každý člověk lhář, Bůh bude pravdomluvný. Jak je psáno: "Ve svých výrocích budeš ospravedlněn, ve svém soudu budeš vítězem."** Když Bohu věříme uprostřed soudu, zvítězíme. Takové lidi Bůh počítá mezi spravedlivé. Chvála Pánu, pokud přijmeme proroctví, vidění, sen, zjevení nebo slovo, které souhlasí s Božím Slovem. V Božím Slově není mnoho zvláštních pokynů. Neříká nám, kde máme žít, s kým uzavřít manželství, ale dává nám zásady, které nás přivedou k Pánově vůli ve všech oblastech. Může se stát, že si budeme něco přát tak silně, že se budeme domnívat, že jsme „dostali Slovo od Pána“. Můžeme dospět k přesvědčení, že právě toto Pán po nás chce, ale později zjistíme, že jsme se s Pánem minuli. Musíme být opatrní, protože pokud naše touha nedává první místo, můžeme být oklamáni.

Podívejme se na Balaámovu situaci ještě z jiného úhlu. Děti Izraele přebývali v rovinách moábských. Balák, moábský král, se Izraelců velmi obával. Povolal si k sobě milánské a moábské starší. Rozhodli se, že najmou Baláka, aby Izrael proklel. Balák řekl Balaámovi: „...**Vím, že komu požehnáš, je požehnaný, a koho prokleješ, je prokletý.**“ **Num 22:6**). Nebyl si vědom, že v této situaci nezáleželo na Balaámovi, ale na Bohu, protože ... **bezdůvodná kletba nezasáhne (nedojde svého cíle).** **(Př 26:2)**. Pokud by Balaám mluvil Slovo Hospodinovo, stalo by se. „Profit“ Balaám *(hříčka: nikoliv už profet = prorok, ale profit)* šel k Hospodinu s příslibem odměny od Baláka v srdci a s požadavkem proklít Izrael. **(Num 22:12-13) Bůh Balaámovi řekl: "Nechod' s nimi. Neproklínej ten lid, neboť je požehnaný!" Balaám tedy ráno vstal a řekl Balákovým hodnostářům: "Vraťte se do své země. Hospodin mi nedovolil jít s vámi."**

Balák se nevzdal. Vyslal ještě vzácnější knížata, která mu nabídla odměnu ve výši, kterou si sám určí. To byla velmi lákavá nabídka, a tak se Balaám rozhodl zeptat se Hospodina znova. **(22:19-20) I vy tu však zůstaňte na noc. Já zatím zjistím, co dalšího mi Hospodin řekne.** **V noci pak Hospodin přišel k Balaámovi a řekl mu: "Když tě ti muži přišli pozvat, vstaň a jdi s nimi. Dělej ale jen to, co ti řeknu."** Balaámovi se nelíbilo Hospodinovo „ne“, tak mu odpověděl „ano“ s úmyslem učinit konec jeho chamtivé svévoli. **(Num 22:21-22) Balaám tedy ráno vstal, osedlal svou oslici a odjel s moábskými hodnostáři. Bůh však kvůli jeho odjezdu vzplanul hněvem a Hospodinův anděl vyšel proti němu, aby mu zahradil cestu.** Všimněte si, že Bůh se na Balaáma rozhněval, protože se v rozporu s prvním Slovem rozhodl jít. Oslice nesoucí Balaáma k jeho odměně uviděla anděla s mečem v ruce a zastavila se, čímž mu zachránila život. Balaám, nevědomý si přítomnosti anděla, se na oslici rozzuřil a bil ji. Nato Bůh otevřel oslici ústa, aby

k Balámovi promluvila. Ten byl tak oslepen vyhlídkou na odměnu, že si neuvědomil, že se mu oslice snaží v jeho bláznovství domluvit. **(Num 22:32) Hospodinův anděl mu řekl: "Proč jsi už třikrát zbil svou oslici? Hle, to já jsem ti zahradil tvou zvrácenou cestu, neboť se mi vůbec nelíbí.** Hebrejské slovo přeložené do angličtiny jako „perversní, zvrácený“ zde znamená „svéhlavý, svévolný“. Právě pro tuto Balaámovu svévoli mu dal Bůh odpověď, kterou chtěl slyšet, a řekl mu, aby šel, ale mluvil jen to, co mu bude řečeno. Když ale Balaám šel, čekal na něj anděl Hospodinův, aby ho zabil.

Balaámovi se tak dostalo následujícího zjevení: **(Num 23:19) Bůh není člověk, aby lhal, není lidský syn, aby se měnil. Řekne snad něco, a nesplní, promluví snad, a nedodrží to?** Bůh nemusí měnit svá rozhodnutí; On je Bůh a nedělá chyby. Z našeho hlediska Bůh mění své rozhodnutí, když nás chce varovat, nebo když dělá sliby, které jsou podmíněny naší reakcí. Balaám od Boha skutečně chtěl, aby změnil Své Slovo. Také jsme to tak někdy dělali? Žádat od Boha přímou odpověď je velmi nebezpečné. Bůh může poslat klam, který povede k potření tělesnosti popřípadě až k záhubě, např. mečem proti nám na cestě. **(Jer 4:10) Říkám: „Ach, Panovníku Hospodine, podvedl jsi tento lid i Jeruzalém: Řekl jsi: „Budete mít pokoj“, a zatím meč pronikl až k duši. (Ju 11) Běda jim! Vydali se Kainovou cestou, pro zisk propadli bludu jako Balaám, zahynuli ve vzpouře jako Korach!** Můžeme se nechat „najmout“ našimi sobeckými touhami. Balaám chtěl, aby mu Bůh odpověděl „ano“ a odmítl slyšet na „ne“, a tak mu Bůh řekl „ano“. Buďte opatrní v tom, jak moc budete něco chtít od Boha. Bůh chce, abychom svoji vůli podřídili Jeho Vůli, toužili po tom, co chce On a nechali se vést Jím a jeho Slovem. Nedovolte rozmazlovat své tělo hlasy, které mluví opak toho, co už je řečeno ve Slově, protože jinak Bůh pošle podvod. **(2Te 2:11-12) Proto je Bůh vydá napospas bludu, aby uvěřili lži. Tak budou odsouzeni všichni, kdo neuvěřili pravdě, ale oblíbili si hanebnost.** Mnozí přijali klamné doktríny, které uspokojují jejich sobecké touhy, jako je např. doktrína o hmotné prosperitě místo sebeobětování, bezpodmínečně zaručený věčný život, takže mohou chodit podle těla bez bázně před Božími varováními, vytržení církve bez očišťování v souzení, věčný život bez učednictví a svatosti atd. V zájmu uspokojení těla se v Božím lidu vyskytují snahy ospravedlnit nebiblické rozvody, potraty, opilství, drogy, lhaní, krádeže atd. Pokoj těla je podvod. Satan a jeho služebníci jsou celí nadočkaví, aby nám řekli, co si přeje naše tělesnost slyšet. **(2K 11:14-15) A není divu, vždyť sám satan se vydává za anděla světla! Není tedy nic zvláštního, když se i jeho služebníci vydávají za služebníky spravedlnosti ...**

Balaám tedy dostal lekci, ale poučení z ní mu dlouho nevydrželo. **(Num 22:18) Balaám však Balákovým služebníkům odpověděl: "I kdyby mi Balák dával svůj dům plný stříbra a zlata, nemohl bych přestoupit rozkaz Hospodina, svého Boha, a udělat cokoli, at' malého či velkého.** To byla pravdivá slova, která však vycházela z prolhaného srdce. Balaám nepřestal být chamtivý a nakonec úplatek vzal. Skončil tím, že Baláka poučil, jak dětem Izraele nastražit do cesty kámen úrazu tím, že je naučí jíst jídlo obětované modlám a smilnit (Zj 2:14). Balaám nemohl proklít děti Izraele pro jejich postavení v Bohu. Proto Balaám Balákovi poradil, aby Izrael oklamal a svedl na místo, kde bude pod Božím prokletím. A přesně to se i stalo. Bůh věděl, co Balaám dělá. Izrael byl podroben zkoušce, ve které propadl.

Poté, co David zhřešil s Batšebou, jeho vlastní syn Abšalom se zmocnil království a David musel utéci, aby si zachránil holý život. Abšalom zdědil po Davidovi dva rádce.

(2S 16:23) Radit se s Achitofelem, který byl tenkrát rádcem, bylo jako doptávat se na Boží slovo. Takto bral všechny jeho rady jak David, tak Abšalom. Takže Achitofelova rada Abšalomovi byla dobrá jakoby přišla od Boha.

(2S 17:1-2) Achitofel také Abšalomovi řekl: "Dovol prosím, ať vyberu dvanáct tisíc mužů a ještě dnes v noci se vypravím pronásledovat Davida. Překvapím ho útokem, dokud je znavený a skleslý. Všichni jeho muži se rozutečou, takže zabijí samotného krále. Chtěl Davida dostat s menším rychlým oddílem vojska dříve, než se schová někde v poušti.

Po vyslechnutí této rady od Achitofela Abšalom zavolał Chušaje, který byl tajně věrný Davidovi. Ten králi poradil, aby shromáždil celý Izrael a chytili Davida a jeho lidi a všechny pobili. Chušaj věděl, že shromáždit celý Izrael nějakou dobu potrvá. Mezitím poslal Davidovi zprávu, aby rychle uprchl do pouště, kde bude bezpečný.

(2S 17:14) Nato Abšalom se všemi izraelskými muži prohlásil: "Rada Chušaje Arkijského je lepší než rada Achitofelova." Hospodin se totiž rozhodl zmařit Achitofelovu dobrou radu, aby na Abšaloma přivedl neštěstí. S Boží pomocí všichni muži Izraele souhlasili se špatnou radou, která Davidovi umožnila prchnout a Abšaloma stála život.

Nikdy nehleďte na velké množství těch, kdo vyznávají náboženství, protože následují vedení, které si usurpuje autoritu. Když Bůh chce někoho soudit, může dát hromadnou špatnou radu a způsobit, aby ji přijal. Dnes mnozí naslouchají špatným radám svých falešných odpadlických vedoucích, aby nakonec byli odsouzeni. Deset z dvanácti kmenů Izraele uctívalo na radu svých vůdců (1 Kr 12:25-32) obraz šelmy, zlatého býčka. Stejně je tomu dnes mezi těmi, kdo o sobě tvrdí, že jsou Boží lid, protože historie se opakuje (Kaz 1:9). Většina křesťanstva přijme znamení šelmy, ale praví učedníci nebudou svedeni, protože milují pravdu.

Achab, zlý král odpadlých deseti severních kmenů Izraele, se snažil přesvědčit Jošafata, dobrého krále kmene Juda, aby se s ním spojil a šel do války proti Aramejcům o Rámot-gileád. Jedná se o vzorový příběh spojenectví se zlem, které vedlo k oklamání. **(1Kr 22:5-6) Jošafat ale izraelského krále požádal: "Dotaz se dnes prosím na slovo Hospodinovo." Izraelský král tedy shromáždil na čtyři sta proroků a ptal se jich: "Mám jít do války o Rámot-gileád, nebo ne?"** Je třeba si uvědomit, že těchto 400 mužů nebylo Bálovými proroky. Ti byli zabiti v 1. Kr. 18 Eliášem, takže zůstali jen proroci Hospodinovi, kteří patřili Achabovi. Ten je tedy shromáždil, aby se jich zeptal, zda jít do války s Aramejci. **(6)... "Jdi," odpovídali, "a Panovník je vydá králi do rukou!"** (Jošafat se cítil nesvůj, protože Hospodin mu vložil do srdce nepokoj, aby ho varoval). **(7-9) Jošafat namítl: "To už tu není žádný prorok Hospodinův, abychom se zeptali jeho?" "Vlastně tu jeden takový je," řekl izraelský král. "Skrze něj se lze ptát Hospodina, ale já ho nesnáším, protože mi neprorokuje nic dobrého, jen samé neštěstí. Je to Michaiáš, syn Jimlův." - "To by král neměl říkat," odpověděl Jošafat. Izraelský král tedy zavolał jednoho komorníka a rozkázal: "Rychle - Michaiáše, syna Jimlova!"...(11-15) Cidkiáš, syn Kanaanův, si zhotovil železné rohy a prohlásil: "Toto praví Hospodin: Takhle utrkáš Aramejce k smrti!" Všichni ti proroci prorokovali podobně: "Jdi na Rámot-gileád! Čeká tě úspěch! Hospodin jej králi vydá do rukou!"** Posel, který šel pro Michaiáše, mu říkal: **"Podívej se, všichni proroci jako jeden muž předpovídají králi dobré věci. Raději mluv jako oni. Rekni mu něco dobrého."** (To je pokušení souhlasit s většinou, s všeobecným konsensem) **"Jako že je živ Hospodin," odpověděl Michaiáš, "budu mluvit jen to, co mi řekne Hospodin."** Když pak přišel ke králi, ten se ho zeptal:

"Michaiáš, máme jít do války o Rámot-gileád, nebo ne?" - "Jdi," odpověděl. "Čeká tě úspěch. Hospodin je králi vydá do rukou."

Uvědomme si, že Michaiášova slova **jdi, čeká tě úspěch** byla od Hospodina. Michaiáš učinil slib, že bude mluvit jen co, co mu řekne Hospodin. Bůh skrze Michaiáše řekl Achabovi, aby šel a uspěl, protože takovou odpověď král Achab chtěl. Podobně jako Balaám dostal odpověď, jakou chtěl slyšet. Bůh je suverénní, i pokud jde o klam, ale nikdo, kdo klamu podlehně, není bez viny. **(16-17) Král ho přerušil: "Kolikrát tě mám zapřísahat, abys mi ve jménu Hospodinově neřikal nic než pravdu!" Michaiáš mu tedy řekl: "Viděl jsem všechnen Izrael jak ovce po horách rozptýlen, jak ovce bez svého pastýře. Hospodin řekl mi: Pány nemají, ať vrátí se domů každý v pokoji!"** (Jediný pravdivý prorok, který nebyl motivován ziskem, zde prorokuje Achabovu smrt a porážku v bitvě.) **(18-19) "Vždyť jsem ti to říkal," obrátil se izraelský král k Jošafatovi. "Neprorokuje mi nic dobrého, jen samé neštěstí." Michaiáš ale pokračoval: "Nuže, slyš slovo Hospodinovo. Viděl jsem Hospodina sedícího na svém trůnu a všechno nebeské vojsko stojící po jeho pravici a levici.**

V Job 1:6 byli synové Boží shromážděni před Hospodinem a satan tam byl také. Co tam dělal? Bylo tam ... **všechno nebeské vojsko stojící po jeho pravici a levici.** Kdo byl po levici? Kozlové, zlí lidé (Mt 25:33). **(1Kr 22:20) A Hospodin pravil: „Kdo oklame Achaba, aby vytáhl a padl u Rámot-gileádu?“** (Hospodin žádal, aby se nějaký takový duch, který by Achaba oklamal, přihlásil.) **Ten říkal to a jiný zase ono. (21-23) Vtom vyšel duch, stanul před Hospodinem a řekl: „Já ho oklamu.“ Hospodin se zeptal: „Jak?“ Odpověděl: „Vyjdu a budu klamavým duchem v ústech všech jeho proroků.“** (Řekl „jeho“ proroků, ne „tvých“ proroků.) **Nato on (Bůh) pravil: „Ano, podaří se ti to; oklameš ho. Jdi a proved' to.“ Nuže, pohled' - do úst všech těchto tvých proroků vložil Hospodin klamavého ducha.** Opět „tvých“ proroků. Tito proroci patřili spíše Achabovi než Hospodinovi.

Odpadlické vedení severních deseti kmenů bylo Bohem oklamáno, aby Izrael šel do války, kterou nemohl vyhrát. Je zde čtyři sta Hospodinových proroků provokujících skrze lživého ducha. Jsou živi z Achabova stolu a záleží jim na jeho přízni. Je zde tedy čtyři sta falešných proroků a jen jeden pravý prorok. Podobně je tomu i dnes. Zamilovali si mzdu nepravosti. Jaký motiv může mít křesťan k tomu, aby s nimi či s kazatelem souhlasil v jejich náboženství, když oni nesouhlasí s Božím Slovem. Důvodem je modlářství, které oklamává jejich srdce.

Musíme být i vůči Pánu pravdiví a nenechat se ovlivňovat respektem k lidem, nebo respektem od lidí. Jednou jsem jako host měl kázat v jednom shromáždění, ale až po místním pastrovi, který se rozhodl kázat jako první. Chtěl to mít ode mne potvrzeno, tak se jen tak mimochodem zeptal: „že je to tak správně, Davide“? Tiše jsem odpověděl „není“ a zavrtěl hlavou. Pak za mnou přišel ještě jednou se stejnou otázkou, na kterou jsem mu dal stejnou odpověď. Dvakrát se na mě překvapeně podíval a hned nato šel za stolek kázat. Muž, který stál za mnou, to nevydržel a zeptal se mne: „Řekl jste ne?“ Odpověděl jsem: „Ano, řekl, a pokud ode mě nechtěl slyšet pravdivou odpověď, neměl se mne na to ptát.“ Po bohoslužbě za mnou pastor přišel a ptal se, co bylo špatně. Řekl jsem mu, že jeho některá tvrzení byla nesprávná, a že pravda podle Božího Slova je taková a taková. Zároveň jsem ho požádal, aby mi příště ve shromáždění nekladl žádné otázky. Nu, výslovně mne nevyhnal, takže jsem tam mohl ještě nějakou dobu působit.

Achab nevěřil svým čtyřem stům proroků a jednoho proroka se bál. **(1Kr 22:30) Izraelský král Jošafatovi řekl: "Já půjdu do bitvy v přestrojení, ty ale zůstaň v**

královském rouchu." A tak se král Izraele před bitvou přestrojil... (34) Potom kdosi náhodně (v hebrejském textu: ve své prostotě, naivitě, bezelstnosti) **vystřelil z luku a zasáhl izraelského krále mezi pláty a pancíř.** Zdá se, že tento Aramejec prostě jen střílel ve směru k nepříteli a zasáhl krále mezi pláty a pancíř. S Bohem si nemůžeme zahrávat. Nevím, kdo byl naivnější, zda muž, který vystřelil z luku, nebo Achab, který si myslel, že se může schovat před Božím hněvem tím, že se přestrojí do jiného oděvu. Tento příběh je pro nás poučením v několika směrech. Zaprvé, nemůžete jít s většinou. Zde byl poměr většiny k menšině 400 : 1, a většina se mýlila. V průběhu dějin byla zpravidla většina, která si říkala Boží lid, na omylu. Zadruhé, dříve než se budete Pána na něco ptát, hlídejte si dobře své motivy. Pokud bude váš motiv nečistý, dostane se vám odpovědi, kterou vaše tělesnost chce slyšet. V tomto případě Achab dostal odpověď, kterou chtěl slyšet, a byl zabit. Jošafat byl kázněn a málem ve spojenectví se zlým králem přišel o život. Nepoučil se však z toho a později se spojil s Achabovým následníkem a ztratil tak život i své lodě (2 Letopisů 20:35 – 21:1). Můžeme být oklamáni tím, že budeme chtít uskutečnit své žádosti, nebo následovat většinu. Nemusí to být vždy prorok, který k nám mluví. Pán nám může dát sen, vidění, doktrínu nebo člověka, kterého si vážíme, aby nás svedl na scestí. Bůh nám může odpovědět takovým způsobem, který vyhoví našim modlám a nepravostem, které si klademe před sebe, abychom o ni klopýtli.

Kdy se Jeroboám stal králem deseti severních kmenů, obával se, že jeho lid půjde uctívat Boha ustanoveným způsobem do chrámu v Jeruzalémě, kde pak už zůstane a bude sloužit judskému králi. Proto se rozhodl postavit oltáře v Betel a Dan. Jeroboám pak nechal udělat dva zlaté býčky, které v hebrejském textu nazval *Elohim*. Jménem našeho Boha pojmenoval svůj vlastní výtvar. Totéž udělal i Áron, když Izrael vyšel z Egypta. Udělal zlaté tele a nazval ho v hebrejském textu *YHWH* a *Elohim*. Stoupenci odpadlých náboženství zvěstují Ježíše, kterého si sami vytvořili, nikoli biblického Ježíše. Pavel ho nazval **jiny Ježíš (2K 11:4)**. Jeroboám a jeho lid sloužili jinému Ježíši. Zlaté tele bylo egyptským Bohem Apis, kterého nazývali stvořitelem. Řečeno jinak, uctívali Boha, kterého znali ze světa, a to ještě předtím, než jedli Beránka a vyšli z Egypta. Mnoho „křesťanů“ uctívá Ježíše, který je světu a tělu přijatelný. Není pravým Bohem, nýbrž pouhým podvodníkem. Jeroboám a odpadlíci kolem něj si také udělali kněze (pastory), kteří nebyli Levíty (1Kr 12:31). Z toho plyne, že v deseti ze dvanácti kmenů nebyli kněží ustanovení Bohem, nýbrž byli to odpadlíci. Přesně totéž se děje v církvi i dnes. Z dvanácti špehů deset přineslo špatné zprávy a zemřeli na poušti, protože svedli shromáždění k mluvení proti Hospodinu (Num 14:36-38).

Bůh poslal mladého proroka, aby prorokoval proti oltáři v Bétel. Bétel znamená v hebrejštině dům Boží. Byl to ale falešný dům Boží, protože ten pravý byl v Jeruzalémě. Král stál zrovna u oltáře a páčil před lidem kadidlo. Když prorok prorokoval proti oltáři, král vztáhl svou ruku, ukázal na proroka a řekl svým mužům, aby se ho chopili. V tom okamžiku králova ruka uschla a nemohl ji přitáhnout k sobě zpět. Oltář se roztrhl a popel z obětí se vysypal, jak to prorok prorokoval. Tím bylo jasně ukázáno, že Bůh jejich oběti na tomto odpadlickém místě nepřijímá. Král prosil proroka, aby jeho ruku uvedl do původního stavu. Na prorokovu modlitbu tak Hospodin učinil. Král nakonec chtěl, aby s ním prorok šel do jeho domu, že se mu odmění. To prorok odmítl, protože Hospodin mu přikázal, aby na tom místě nejedl chléb ani nepil vodu (1 Kr 13:8-9). Jaké to bylo místo? Bylo to místo, kde Boží lid odpadnul a kde vedoucí lidu nebyli ustanoveni Bohem. Byl to systém odpadlického náboženství.

Nesmíme jíst jejich chléb! Jíst by znamenalo mít účast na jejich falešném Ježíši, protože skutečný Ježíš je chléb života (J 6:48). Ježíš je také Slovo (J 1:1). Ježíš řekl, abychom se vystříhali kvasu farizeů. Kvasem se chléb (Slovo) mění, aby byl tělu přijatelnější, stravitelnější. Nesmíme pít ani jejich vodu, která představuje falešného ducha zformovaného falešným slovem. Ježíš nám přikazuje, abychom šli k Němu a pili živou vodu Ducha skrze Písmo. **(J 7:37-39) Ve veliký poslední den toho svátku Ježíš stál a volal: "Kdo žízní, pojd' ke mně a pij! Kdo věří ve mne, z jeho nitra potečou řeky živé vody, jak praví Písmo." (A to řekl o Duchu, kterého měli přijmout věřící v něho....** Bez této živé vody je to jen jiný Ježíš, jak ho mnozí znají a uctívají.

Prorok poslechl a od těch odpadlíků odešel. V tomto městě Bételu byl jeden starý prorok, který se doslechl, co mladý prorok učinil. Osedlal svého osla a mladého proroka dohonil. Řekl mu: **(1Kr 13:15-19) "Pojd' ke mně domů a najež se." Boží muž ale odpověděl: "Nemohu se s tebou vrátit, nemohu s tebou jít. Nebudu tu s tebou ani nic jíst, ani vody se nenapiju, protože jsem od Hospodina dostal jasný rozkaz: ,Nic tam nejez, ani nepij a nevracej se cestou, kterou jsi přišel." On mu odvětil: "I já jsem prorok jako ty. Na Hospodinův rozkaz ke mně promluvil anděl: ,Přived' ho zpátky k sobě domů, ať něco sní a napije se vody." To mu ale lhal. Vrátil se tedy s ním, pojedl u něj doma chléb a napil se vody.** Mladý prorok se mylně domníval, že Bůh změnil Své Slovo, které mu původně dal, a tak jedl a pil opadlické slovo. V Judovi 1:3 je nám řečeno, abychom zápasili o víru, jednou provždy odevzdanou svatým. Dnes mnozí tvrdí, aniž by to měli podloženo Písmem, že v době po apoštolech Bůh změnil **věčnou smlouvu**. Tato lež okradla církev o její moc a Ježíš byl nahrazen zlatým teletem. Daniel a jeho tři přátelé se odmítli poskvřovat babylonskou stravou (Dan 1:5-16), což mělo ten účinek, že měli desetkrát více porozumění moudrosti než ti, kteří jedli z králova stolu (Dan 1:17-21). Byli také jediní, kdo se nepoklonili obrazu šelmy (Dan 3:12, 18), což byla babylonská verze zlatého telete.

Mladý prorok byl sveden do novodobého evangelia. **(1Kr 13:20-22) Ještě seděli za stolem, když vtom prorok, který jej přivedl, dostal slovo Hospodinovo. Zvolal tedy na Božího muže, který přišel z Judska: "Tak praví Hospodin: ,Vzepřel ses Hospodinovu rozkazu! Nedodržel jsi příkaz, který ti dal Hospodin, tvůj Bůh, ale vrátil ses a jedl jsi pokrm a pil jsi vodu na místě, o kterém jsem ti řekl: ,Nic tam nejez ani nepij.' Proto tvé tělo nebude pochováno v hrobě tvých otců!"** Hospodin mladého proroka zkoušel, ale ten neobstál, protože mu bylo řečeno **nedodržel jsi příkaz** Hospodinův tím, že jsi vzal účast na jedení pokrmu odpadlíků. Ztratil na tomto místě život, jak se to děje i dnes mnohým. Starý prorok lhal, motivován osobním prospěchem. Na tomto opadlickém místě „zkvasil“ a stal se falešným „profitem“ (*Opět hříčka profet – profit*).

Musíme respektovat Slovo Boží natolik, aby nás nic od něho neodvrátilo k jinému Ježíši. Musíme zůstat na stráži, protože i nádoby ke cti mohou být použity k našemu vyzkoušení. Když mladý prorok odešel, potkal ho na cestě lev a zabil ho. **(1Kr 13:26) ... Hospodin ho vydal lvu. Ten ho roztrhal a zabil, jak jej Hospodin svým slovem varoval.** Lvu bylo Hospodinem dovoleno zabít toho, kde jedl opadlickou duchovní potravu. **(1Pt 4:8 ...dábel obchází jako lev řvoucí, hledaje, koho by sežral** (v anglickém: *koho by mohl sežrat*). „Mohl“ tam vyjadřuje, že dábel musí mít povolení, než někoho může sežrat. Trestem za opadlictví mladého proroka bylo, že **tvé tělo nebude pochováno v hrobě tvých otců**, což duchovně znamená, že nebude připojen ke svým otcům ve smrti, a proto ani ve vzkříšení spravedlivých.

Kdo má účast na falešném slově falešného Ježíše, ztratí svůj život prostřednictvím ďábla a nebude mezi spravedlivými ve vzkříšení. **(Zj 22:18-19) Každého, kdo slyší prorocká slova této knihy, ujišťuji: Kdokoli k nim něco přidá, Bůh mu přidá ran v této knize zapsaných. Kdokoli z prorockých slov této knihy něco odejme, Bůh odejme jeho díl na stromu života ...(Ga 1:8) Kdyby vám kdokoli - ať už my sami nebo třeba anděl z nebe - kázal jiné evangelium než to, které jsme vám kázali, ať je proklet!** (anathema, odsouzen ke zkáze).

Bůh zkoušel apoštola Pavla Svým Duchem. **(Sk 19:21) Po těchto událostech se Pavel v Duchu rozhodl, že se přes Makedonii a Řecko vydá do Jeruzaléma. "Až tam pobudu," řekl, "musím se také podívat do Říma."** Duch člověka i Duch Svatý se v řečtině píšou s malými počátečními písmeny, protože řečtina velká písmena nepoužívá. Proto se čtenář řeckého textu musí sám rozhodnout, zda jde o ducha či Ducha. Když je v následujícím i předcházejícím řeckém verši „to duch, ve smyslu ten duch, jeho duch“ jedná se o Ducha svatého. Pokud je v *anglickém* překladu spirit a nikoliv Spirit, je to chyba. Pavel se rozhodl v Duchu, že půjde do Jeruzaléma a pak do Říma. Takové rozhodnutí mu mohlo být dáno pouze od Boha, protože se jednalo o budoucnost. **(Sk 20:22) Ted' ale jdu, puzen Duchem, do Jeruzaléma. Nevím, co mě tam čeká, ačkoli mi Duch Svatý v každém městě potvrzuje, že mě čekají pouta a soužení.** Byl to Duch Svatý, který Pavlovi říkal, aby šel do Jeruzaléma, kde ho čekala pouta a soužení.

(Sk 21:4) vyhledali jsme místní učedníky a týden u nich zůstali. Ti Pavla skrze Ducha varovali, ať nechodí do Jeruzaléma. Všimněte si, že je to úplný opak toho, co bylo Duchem třikrát Pavlovi řečeno předtím. Nabízím vám výklad, že Pavel byl zkoušen **Duchem**, koho poslechne. Mohl se rozhodnout vyhovět tělu a vyhnout se duchovnímu kříži zrovna tak, jak to udělal Balaám i mladý prorok. **(Sk 21:10-11) Když jsme tam strávili několik dní, dorazil z Judska jeden prorok jménem Agabos. Přišel k nám, vzal Pavlův pás a svázal si ruce i nohy se slovy: "Tak praví Duch Svatý: Muže, jemuž patří tento pás, takto spoutají Židé v Jeruzalémě a vydají ho do rukou pohanů."** V dalším verši vidíme, že poté, co mu Duch znova řekl, že půjde do Jeruzaléma, kde bude pronásledován, je vystaven zkoušce lidským soucitem. **(Sk 21:12-14) Když jsme to uslyšeli, prosili jsme ho spolu s místními učedníky, ať nechodí do Jeruzaléma. Pavel odpověděl: "K čemu ten pláč? Proč mi lámete srdce? Pokud jde o mě, jsem připraven nejen být svázan, ale také v Jeruzalémě zemřít pro jméno Pána Ježíše!"** Když se ale nedal přesvědčit, **nechali jsme toho se slovy: "Děj se vůle Páně!"** Pavel byl zkoušen prostřednictvím proroctví i soucitem, ale přemohl, zvítězil. Poslechl to, co mu řekl Pán, což je velmi důležitá věc.

Pán nás bude zkoušet Svým Duchem, zda budeme věřit tomu, co nám řekl. Abrahámovi se narodil již dlouho předtím zaslíbený potomek, syn Izák. Bůh zaslíbil, že ustaví smlouvu s Izákem a jeho potomstvem (Gen 17:19) a že jich bude tolik, jako hvězd na nebi (Gen 15:5). **(Gen 15:6) Abram tehdy uvěřil Hospodinu a ten mu to počítal za spravedlnost.** To však Bohu nestačilo; následovala zkouška Abrahamovy víry. Po mnoha letech čekání ve víře se narodil Izák. Přišla ještě větší zkouška. **(Gen 22:1) Po nějaké době se Bůh rozhodl Abrahama vyzkoušet. Zavolal: "Abrahame!" Ten odpověděl: "Zde jsem." A on řekl: "Vezmi svého syna, svého jediného, svého milovaného Izáka, a jdi do země Moria. Tam ho obětuj jako zápalnou oběť na hoře, kterou ti určím."** (Žd 11:17) **Vírou Abraham ve své zkoušce obětoval Izáka..., o němž bylo řečeno: "Tvé símě bude povoláno v Izákovi."Počítal totiž s tím, že Bůh je schopen i křísit z mrtvých; a odtud ho**

také (obrazně řečeno) přijal. Abraham věřil původnímu zaslíbení, které mu Bůh dal, do té míry, že i kdyby ho zabil, Bůh by ho vzkřísil, aby dodržel své zaslíbení. Musíme vždy věřit původnímu zaslíbení i proti všemu, co vidíme a slyšíme. Bůh si nás vyzkouší prostřednictvím náboženství, pastorů, mluveného slova, či přátel s dobrými úmysly. Jsme zkoušeni vnějšími okolnostmi, ale pokoušeni jsme jen vlastními žádostmi, nikoliv Bohem (Jk 1:13-14). Zkoušky skrze vnější okolnosti i vnitřní pokušení jsou nutné, aby se prokázalo, kdo miluje Boha (Jk 1:12). Bůh čekal až do posledních vteřin, kdy Abraham už chtěl vrazit nůž do svého syna. Zastavil ho a řekl mu: **Nyní vidím, že se bojíš Boha.** Zda věříme Božím zaslíbením, se může prokázat jen zkouškami. Bůh pak opatřil beránka, který uvízl v keři, jako oběť místo Izáka, sémě Abrahamovo. To je předobrazem Ježíše, který zemřel za všechno Abrahámovo potomstvo včetně nás, kdo věříme.

Kdysi jsem žádal Boha, aby mi dal nové auto, což On o šest měsíců později udělal. Po roce mi řekl, abych ho prodal. To mě trochu zarmoutilo, protože bych raději prodal druhé auto, které bylo menší, a já měl pět dětí. Poslechl jsem Pána a nabídl auto k prodeji za slušnou tržní cenu. Po několika měsících inzerování, jsem se Pána zeptal, zda ještě chce, abych auto prodal, když se nepřihlásili žádní kupci. Řekl mi: „Chtěl jsem, abys to auto obětoval jako Abraham obětoval Izáka. Odpověděl jsem: „Ale Pane, Abraham Izáka neobětoval“. Pak jsem porozuměl, že Pán mě zkouší podobným způsobem jako Abraháma, zda budu ochoten obětovat něco, co pro mne bylo důležité. Bůh mi pak řekl, abych prodal malé auto, které jsem nepotřeboval. Ulevilo se mi.

Bůh řekne našemu duchu, co chce, abychom dělali. Sny, vidění, zjevení nebo mluvené slovo bude v souladu s naším duchem, ale ne s tělem. Když nás Bůh pošle na kříž, budeme zkoušeni tím, že bychom raději nešli. Jeden bratr měl vidění a věřil, že bylo od Boha. Já jsem vnímal, že se jedná o zkoušku. Pán mu ve vidění řekl, ať všechno prodá a jde na misijní pole. Mnozí se už z takové misie vrátili zranění, protože tam byli posláni náboženstvím, nikoliv Bohem. Zvažovali jsme tedy, zda v tomto případě jde o pravé slovo od Boha, nebo o zkoušku. Položil jsem mu několik otázek. Měl obavy odejít na misie, ale zároveň se nechtěl minout s Bohem a ztrácet víru. Věděl jsem, že tento bratr je zde, aby byl živen Slovem a připravován na duchovní službu, ale věděl jsem, že ještě není připraven. Poradil jsem mu, aby se modlil, a pokud mu Bůh nedá do ducha žádnou odpověď, aby to nechal být. Díky Bohu, to tak udělal. Nemáme-li jistotu Božího vedení, nemůžeme nic dělat. Neměli bychom se nechat vést proroctvím, sny nebo viděním, pokud tyto nesouhlasí s naším duchem. Jsou-li však s naším duchem v souladu, je to nádherná zkušenost. Máme se nechat vést Duchem Svatým.

Pokud nám Bůh vloží do našeho ducha něco biblického, neměli bychom si to nikým nechat vymluvit. Když Ježíš učedníkům řekl, že v Jeruzalémě má zemřít, Petr Jej pokáral. **(Mt 16:22-23) Petr ho tehdy vzal stranou a začal ho kárat: "Bůh tě chraň, Pane, to se ti nesmí stát!" On se ale odvrátil a řekl Petrovi: "Odejdí ode mě, satane! Svádíš mě, protože nemyslíš na Boží věci, ale na lidské."** Ježíš věděl, že je pokoušen satanem skrze Petra, aby konal svou vlastní tělesnou vůli.

8. kapitola

Boží svrchovanost nad nemocí, smrtí a prokletím

Prohlédněte - to já, jen já jsem Bůh, a není žádný kromě mne. Já dávám smrt a dávám život, zranit i uzdravit mohu já! - z mé ruky vás nikdo nevytrve (nevytrhne)! (Deu 32:39)

Náš Bůh dává smrt a dává život! Máte z toho nepříjemný pocit? Pro mnoho lidí je to velmi nepříjemné. Mnozí se domnívají, že jen satan nebo člověk může zabít, ale to jsou jen nádoby; pouze Bůh má autoritu na nebi i na zemi (Mt 28:18). Bůh dělá všechny tyto věci, protože On je spravedlivý soudce. Bůh na nás skutečně pracuje z obou stran. Poslal prokletí, aby nás odvrátil od hříchu a poslal také Spasitele, aby zachránil hříšníky. Bůh říká: ***Já dávám smrt a dávám život, zranit i uzdravit mohu já!*** On nás motivuje, abychom se Mu líbili, měli před ním bázeň a poslouchali Jej.

Když Bůh posílá prokletí, aby člověka přivedl ke změně smýšlení (pokání), je možné dosáhnout vysvobození z prokletí i bez změny smýšlení? Takto by to hříšník chtěl - požehnání bez pokání. Člověk vymýšlel různé způsoby, jak pokání obejít, ale z prokletí se tím nedostal. Jsme snad silnější než Bůh? Bůh řekl: ***z mé ruky vás nikdo nevytrhne.*** To je pravý opak klamu světa, ale zároveň je to i Boží záměr, aby svět byl v tomto klamán. Z prokletí nikdo nikoho nedostane jinak, než skrze evangelium. Někdy je Bůh milosrdný, ale my nemůžeme zaručit vysvobození těm, kdo nechodí pod ochranou krve. Boží služebníci, kteří jsou s Bohem v souladu, budou rozdílet Jeho dary uzdravení, vysvobození a zaopatření potřebnými dary či věcmi těm, kdo vyhověli Božím požadavkům na udělení požehnání skrze změnu smýšlení, víru a ospravedlnění.

Bůh skrze Pavla vydal jednoho člověka satanu, aby ho tak přivedl k pokání. ***(1K 5:5) Tehdy dotyčného vydejte satanovi k záhubě těla, aby jeho duch byl spasen v den Pána Ježíše.*** Ať už to chápeme nebo ne, Boží záměr předat někoho satanovi nebo démonům je dobrý. Ti ho budou trestat a u někoho i způsobí, že si uvědomí vysokou cenu hříchu. Je důležité, abychom si uvědomili, že je to Bůh, kdo se o nás stará a hlídá nás. Kdyby tomu bylo jinak, měli bychom se začít bát ďábla. Pokud by ďábel měl autoritu dělat, co sám chce, měli bychom důvod se ho bát, ale toto Ježíš zakázal. ***(L 12:4-5) Vám, svým přátelům, říkám: Nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo (satana a demony skrze lidi) a potom nemají, co by udělali víc. Ukážu vám, koho se máte bát: Bojte se Toho, který když zabije, má moc (v řeckém textu „autoritu“) uvrhnout do pekla. Ano, říkám vám, Toho se bojte.*** Nemusíme se bát nádob, které Bůh používá. Jenom Bůh má autoritu, když zabije, uvrhnout do pekla. Neslyšeli jste už někdy názor, že „Bůh nikoho do pekla neuvrhne“? Sám ne, na to má demony, ale On má pravomoc. Je nám přikázáno, abychom se báli jen Jeho. On má všechno pod kontrolou, a proto také může říci těm, kdo Jej následují, aby se ***ničeho nebáli,***

Bůh se nikdy nemýlí. Lidé Boha obviňují za smrt svých milovaných nebo za nějakou jinou tragedii, ale On má vždy pravdu v tom, co činí. Musíme si uvědomit, že Bůh se zavázal Svým Slovem. ***(Ž 119:89) Tvé slovo, Hospodine, navěky ukotveno je v nebesích.*** Když Bůh jednou něco řekne, musí si za tím stát, jinak by byl lhářem, který porušuje své slovo. Pro Svá požehnání stanovuje ve Slovu podmínky, které musíme splnit. ***(Ř 1:16) ...evangelium ... je Boží moc ke spasení každého, kdo věří ...*** Můžeme očekávat Boží zaopatření, aniž bychom věřili Jeho Slovu? Mnoho

nevěřících „křesťanů“ zakouší mnohé těžkosti, protože nesplnili podmínky. Pak říkají: „Asi to není Boží vůle, abych byl vysvobozen, uzdraven nebo požehnaný“. Ježíš nikdy neřekl, že důvod proč lidé tyto věci neobdrželi, je na Boží straně, ale řekl: **... pro vaši nevíru...; jak jsi uvěřil, tak se ti staň; víra tvá tě uzdravila...; ... staň se ti podle tvé víry ...** Ve svém domovském městě Ježíš nemohl učinit mnoho mocných skutků, pro jejich nevíru (Mt 13:58; Mk 6:5).

Pokud máme nějaký problém, měli bychom hledat vinu u sebe. **(Ga 6:7) Neplette se, Boha nikdo neošálí. Člověk sklídí to, co zasel. (Mt 7:2) Jakým soudem totiž soudíte, takovým budete souzeni, a jakou mírou měříte, takovou vám bude zase odměřeno.** Kdybychom žili v neodpuštění a přece se modlili k Bohu, aby nás uzdravil, Bůh by musel porušit Své Slovo, kdyby nás uzdravil. **(Mt 6:15) Ale když lidem jejich prohřešky neodpustíte, neodpustí ani váš Otec vaše prohřešky vám. (Jk 5:16) Vyznávejte si navzájem své se viny a modlete se jedni za druhé, abyste byli uzdraveni.** Můžeme od Boha očekávat, že nám dá, aniž bychom sami nejdříve dali? **(L 6:38) Dávejte a bude vám dáno.** Co Bůh činí, je správné a spravedlivé. Ti, jejichž víra vychází z toho, že Bůh je svrchovaný a Jeho záměr je dobrý, se Boha neptají. Věří, že Bůh má věci pod kontrolou a důvěřují Mu. Kdybychom jednali s příčinou, nemuseli bychom se již dále prokletím zabývat.

V Písmu svatém ďábel není zas až tak často zmiňován, ale křesťané o něm často mluví, že ďábel udělal tady to a tam zas tohle. On je sice jen andělem (v řeckém textu „poslem“), ale svět a sekulární církve z něj udělala Boha, **Boha tohoto světa.** Ďábel je stvořenou bytostí a je zvyklý být používán k uskutečnění Božích záměrů. Ježíš skrze svou oběť odstranil ďáblou **moc nad smrtí (Žd 2:14)** ve prospěch těch, kdo věří. Ďábel nikdy neměl autoritu nad smrtí. Autorita je právo použít moc (pravomoc).

(1S 2:6) Hospodin dává smrt i život, do hrobu i z hrobu uvádí. Smrt i život jsou v rukou Hospodina, nikoho jiného. To nás však nezabavuje naší odpovědnosti. **(Př 18:21) V moci jazyka je smrt i život...** Musíme být opatrní, abychom souhlasili s Božím Slovem a nedostali se pod prokletí (Zj 22:18-19). **(Num 14:28) ... naložím s vámi tak, jak jste sami přede mnou říkali...** **(Mt 12:37) Svými vlastními slovy budeš ospravedlněn, svými vlastními slovy budeš odsouzen.** Bůh reaguje na způsob, jakým my reagujeme na jeho Slovo. Všechno podléhá Slovu, které Bůh řekl, dokonce i Jeho vlastní vůle. **(Ž 138:2) ... svou řeč jsi vyvýšil nad každé své jméno ...** Bůh klade Své Slovo na první místo, jako normu, které máme důvěřovat dokonce více než jeho vlastnímu jménu, jež v hebrejštině znamená „charakter a autorita“. Bůh chce, abychom věděli, že On staví Své Slovo nad každou touhu nebo nad každý záměr, o nichž bychom se mohli domnívat, že je má. Vždyť Jeho touha a záměr jsou Jeho Slovo.

(1S 2:7) Sesílá bídu, dává hojnost, poníží a rovněž povýší. Mnoho křesťanů si myslí, že jejich prosperita je založena jen na jejich moudrosti a tvrdé práci. Odmalička nás učili, jak být v životě úspěšní, a že musíme hledat a využívat všechny světské prostředky k „úspěchu“. Bůh však říká: **Hledejte nejprve Boží království a jeho spravedlnost, a toto vše vám bude přidáno (Mt 6:33).** Hledáme-li nejprve svět, nebudeme mít království, ale budeme-li hledat nejprve království, naše potřeby budou naplněny. **(Fp 4:19) Kéž můj Bůh podle svého bohatství slavně naplní každou vaši potřebu v Kristu Ježíši.** Bůh naplní každou naši potřebu, aby posílil náš souhlas s Jeho Vůli a prožívání království v našem životě. Bude to pro nás dělat také tehdy, když budeme posilovat Jeho království v životech jiných lidí.

Z milosti Boží se stalo, že když jsem to tak dělal, Bůh mi řekl: „Už nikdy nebudeš pracovat pro člověka ve světském zaměstnání“. Bůh mi ukázal, že budu pracovat pro Jeho království v Pensacole ve státě Florida. Protože jsem neměl prostředky na zakoupení domu a auta a už mnoho let jsem neměl žádné dluhy, prosil jsem Pána, aby mi tam tyto věci dal zadarmo. Do šesti měsíců mi Bůh dal, oč jsem Jej žádal, ale řekl mi, abych daroval dům a auto, které jsem do té doby měl. Od té doby nás zaopatřoval vším, co jsme potřebovali. Takže já věřím, že Bůh naplní každou naši potřebu. Kdo živil a staral se o ženy a děti učedníků, když následovali Ježíše tři a půl roku a ještě i potom? Pavel v 1K 9:5 píše, že měli ženy. A kde byly ženy, tam tehdy byly i děti.

Prosperita království není prosperita tohoto světa. ***(Př 13:7) Někdo je na mizině, a chová se jak boháč, jiný má velké jmění, a dělá chudého.*** Nejsme na tomto světě proto, abychom zde zbohatli či pracovali k prosperitě starého člověka. Jsme na tomto světě proto, abychom pracovali k prosperitě duchovního člověka. Ježíš a učedníci jsou našimi vzory. Oni nemilovali věci tohoto světa (1 Jan 2:15). Jakkoliv se lidé hlásající v církvi materiální prosperitu snaží argumentovat např. tím, že Ježíš nosil drahý oděv bez švů, utkaný z jednoho kusu látky, či jakýmikoli jinými argumenty se snaží protlačit velblouda uchem jehly, není to od nich poctivé. Pán dává ďáblovi autoritu, aby nás pokoušel bohatstvím. ***(Mt 4:1) Tehdy byl Ježíš veden Duchem na poušť, aby tam byl pokoušen ďáblem. (8-9) Potom ho ďábel vzal na velmi vysokou horu a ukázal mu všechna království světa a jejich slávu se slovy: "Toť všechno ti dám, když padneš na kolena a pokloníš se mi."***

Ďábel nabídl Ježíši všechny věci na světě, když mu bude sloužit. ***(Mt 6:24) Nikdo nemůže sloužit dvěma Pánům. Bud' totiž bude jednoho nenávidět a druhého milovat, nebo se bude toho jednoho držet a tím druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu.*** To je způsob, jakým Bůh zjišťuje, kdo Jej miluje, a jakým zbavuje své pole plevele. Ti, kdo používají víru k obohacení, si říkají o oklamání. V 1 Tim 6:5-11 je věřícímu přikázáno, aby se spokojil s jídlem a oděvem a vyhýbal se lásce k penězům, kvůli které mnozí zbloudili z cesty víry, upadli do osidel pokušení a mnoha nerozumných a škodlivých tužeb, které strhují lidi do zkázy. Bohatý člověk jen pro marnost hromadí majetek, z něhož by mohlo být živo mnoho lidí. Podle Boha je na zemi dost zásob pro všechny. ***(Kz 5:11) Větší majetek živí víc lidí, co z něj tedy má jeho majitel? Je to jen pastva pro oči.*** Hladovějící lidé budou v den posledního soudu ukazovat prstem na lakomce.

Bůh poslal prokletí, aby lidi motivoval k pokání a poslušnosti. Z následujících veršů je zřejmé, kdo prokletí posílá. ***(Deu 28:15) Nebudeš-li však poslouchat Hospodina, svého Boha, nebudeš-li pečlivě dodržovat všechna jeho přikázání a pravidla, jež ti dnes udílím, přijdou na tebe a dostihnou tě všechna tato prokletí: (20-22) Hospodin na tebe pošle prokletí, děs a zmar při veškerém tvém počínání, dokud nebudeš vyhlazen. Kvůli svému zlému jednání rychle zahyneš, neboť jsi mě opustil. Hospodin tě postihne morem, dokud s tebou neskončuje v zemi, kterou jdeš obsadit. Hospodin tě raní úbytěmi, zimnicí a zánětem, palčivým horkem a vyprahlostí, plísni a sněží; to vše tě bude pronásledovat, dokud nezahyneš. (24-25) Hospodin ti pro tvou zem dá místo deště prach; z nebe tě bude zasypávat písek, dokud nebudeš vyhlazen. Hospodin nechá tvé nepřátele, ať tě porazí. Jednou cestou vytáhneš proti nim, sedmi cestami před nimi utečeš. Všechna království země tě budou mít za přízrak. (27-28) Hospodin tě raní egyptskými vředy, nežity, svrabem a prašivinou, z nichž se nikdy nevyléčíš. Hospodin tě raní šílenstvím, slepotou a pomatením myslí.***

(35-36) Hospodin tě na kolenou i stehnech raní nejhoršími vředy, z nichž se nikdy nevyléčíš, od hlavy až k patě. Hospodin tě odvede i s králem, jehož si ustanovíš, k národu, který jsi neznal ty ani tví otcové. Tam budete sloužit cizím bohům ze dřeva a kamene. Všimněte si, že Hospodin posílá prokletí. Proč světská církev říká, že Bůh tyto věci nedělá? Proč a jak to Bůh dělá? **(47-48) Když jsi měl naprostou hojnost, nesloužil jsi s radostným a vděčným srdcem Hospodinu, svému Bohu. Proto budeš sloužit svým nepřátelům, jež na tebe Hospodin pošle, a to v hladu a žizni, v nahotě a naprostém nedostatku. Vloží na tvou šíji železné jho, dokud tě nevyhladí.** Bůh používá nepřátele, aby vzbouřencům rozdílili prokletí. Jedná se o černou nebo bílou záležitost. Pokud nesloužíme Pánu, sloužíme našim nepřátelům, které Pán posílá. Pán posílá prokletí a nepřítel, aby nás ukáznil. To je úloha zlého, démonů a jednání zlých lidí s námi. Je to ale v Pánově režii. Proto bychom měli vědět, že máme mít před Ním bázeň, sloužit mu s radostným a šťastným srdcem a být Mu vděční za hojnost věcí, kterou dává.

Někteří si myslí, že jejich prokletí, které musejí snášet, není v seznamu uvedeném v Deuteronomiu 28, takže nespadá pod Pánovu vládu. **(Deu 28:61) Hospodin na tebe přivede i všechny nemoci a všechny rány, jež nejsou zapsány v knize tohoto Zákona, dokud nebudeš vyhlazen. Aha! (Př 3:7) ... Hospodina cti a zlu se vyhýbej!** Ti, kdož Boha ctí a změnili smýšlení, mají právo uplatňovat Ježíšovu obět na vysvobození z prokletí. **(Ga 3:13-14) Kristus nás vykoupil z prokletí Zákona, když se stal prokletím za nás (jak je psáno: "Proklet bud' každý, kdo visí na dřevě"), aby tak Abrahamovo požehnání přišlo v Kristu Ježíši na pohany a abychom skrze víru přijali zaslíbení Ducha.** Co je to Abrahamovo požehnání? **(Gen 24:1) Hospodin Abrahamovi ve všech věcech požehnal.** Sláva Bohu! Veškeré prokletí způsobené našimi hříchy bylo vloženo na Ježíše. Vše, co máme dělat, je změnit smýšlení a věřit. My jsme byli požehnáni ve všech věcech.

(Num 14:11-12) Hospodin řekl Mojžíšovi: "Jak dlouho mnou bude tento lid pohrdat? Jak dlouho mi bude odmítat věřit přese všechna znamení, jež jsem uprostřed nich vykonal? Udeřím na ně morem, zřeknu se jich a z tebe udělám větší a mocnější národ než jsou oni!" V Bibli jsou záznamy takových Božích pohrom. Např. za dnů Noe Bůh zničil populaci bezbožníků a zemi znovu osídlil syny Noe. Náš text hovoří o době, kdy dvanáct špehů vstoupilo do země Kanaán, kterou Bůh zaslíbil Svému lidu. Byla to Zaslíbená země. Deset špehů přineslo špatnou zprávu, že nebude možné zemi zabrat a Kanaánce porazit. To Boha rozhněvalo, protože jim řekl, že jim tuto zemi dá.

Země Kanaán je jako naše tělo. Země i tělo je z hlíny. **(1K 3:9) Jsme tedy Boží spolupracovníci; vy jste Boží pole** (v řeckém textu „obdělávaná půda“), **Boží stavba.** Bůh chce, aby duchovní člověk jako ovoce Krista, rostl a zrál v Jeho zemi. Bůh varuje ty, kdo vzali účast na Jeho Duchu a Slovu, aby neodpadli, aby nebyli jako neúrodná země. **(Žd 6:7-8) Když země vsákne vydatné deště a vydá zemědělcům dobrou úrodu, je na ní Boží požehnání. Pokud však plodí jen bodláčí a trní, je bezcenná a blízká prokletí - nakonec ji čeká spálení.** Bůh prokleje zemi, která nepřináší úrodu. Nám, kteří jsme byli znovuzrozeni, Bůh dal tuto půdu (tělo), aby bylo totálně řízeno duchovním člověkem. Bůh poslal Izraelity jako duchovního znovuzrozeného člověka, aby vzali Zaslíbenou zemi Kanaáncům, kteří představovali žádosti těla, starého člověka. Jména kmenů Kanaán v hebrejštině jsou popisem žádostí těla (Gen 10:15-18). Jejich králové představovali duchovní vládce a mocnosti ovládající tělesnost.

I dnes deset ze dvanácti pastorů přináší špatnou zprávu, že tuto zemi nejsme schopni obsadit. Učí, že bychom se měli spokojit s tím, že nám byly odpuštěny hříchy, ale že nemůžeme očekávat posvěcující vysvobození od žádostí těla a vládnout nad touto zemí pro Boha. V této figuře nám však Bůh jasně říká, abychom vzali meč Ducha, jímž je Slovo Boží (Žd 4:12), usmrtili starého člověka, který žije v naší zemi, zabrali jeho dům a pole a pěstovali na něm vlastní úrodu (ovoce Ducha). **(2K 7:1) Milovaní, když tedy máme taková zaslíbení (meč Ducha), očistěme se od každé poskvrny těla i ducha a posvěcujme se v bázni Boží.** Bůh by nám neříkal, abychom konali něco, co bychom nemohli konat vírou v Něm. **(Ga 2:20) Jsem ukřižován s Kristem. Nežiji už já** (starý člověk, Kanaánek) - **Kristus** (nový člověk, Izraelita) **žije ve mně!** Těm, kdo nevěří dobré zprávě, Bůh říká, že na ně **udeří morem a vydědí je.**

Jozue a Káleb uvěřili, že Zaslíbená země je jejich a že ji obsadí. **(Num 14:9) Jenom se nebuřme proti Hospodinu! Lidu té země se nebojte, zhltneme je jako sousto chleba! Jejich záštita je opustila, ale s námi je Hospodin; nebojte se jich!** Starý člověk je chlebem pro nového člověka. Duchovní člověk roste a pohlcuje starého člověka. Protože okupují stejné území, starý člověk musí zemřít, aby duchovní člověk mohl žít a růst. Pro ty, kdo věří, Bůh odstranil záštitu starého člověka.

(Jz 1:3) Každé místo, na něž stoupne vaše noha, jsem vám dal, jak jsem slíbil Mojžíšovi. Slovo Boží je rovněž figurou na Zaslíbenou zemi. Každé zaslíbení, na které se postavíme, nám Bůh splní. Nejsem členem žádné denominace, ale měl jsem v těchto církvích obecenství. Je mi jasné, že každá sekta věří část Slova, ze které získává zaslíbený užitek. Členové těchto sekt jsou postupně vysvobozováni k věření dalším částem Božího Slova, a tudíž i k získávání zaslíbených výhod s určitým Slovem spojených. Přesto však většina toho, co dnes v církvích slyšíme, je špatná zpráva. Domnívají se, že nelze jednat ve víře, že Bůh nás chce uzdravit, zaopatřit, posvětit nebo vysvobodit z prokletí, protože prý neznáme Jeho Vůli. Těmto lidem říkám: „Studujte Boží Slovo a zjistěte si, jaká je v těchto záležitostech Jeho Vůle a pak podle toho jednejte“, Bůh ve své svrchovanosti říká: **Vám jsem to dal.**

(Gen 7:4) Už za sedm dní totiž na zem sešlu déšť, jenž potrvá čtyřicet dní a čtyřicet nocí. Vše, co jsem učinil, smetu z povrchu země. Proč se Bůh rozhodl, že zničí zemi? **(Gen 6:12) Bůh pohlédl na zemi, a hle, byla zkažená! Každý smrtelník na zemi žil zkaženým způsobem.** Stejně tak je tomu i dnes. **(Mt 24:37) Jak ale bylo za dnů Noe, tak bude i při příchodu Syna člověka.** Když dnes říkáme, že Bůh způsobuje nadcházející zničení země, lidé jsou tím uraženi. Pokud naše mysl není obnovena Božím Slovem, myslíme si, že člověk je v podstatě dobrý a takové zacházení se nezaslouží. Bůh hodlá ukázat, že takové smýšlení je mylné.

Bůh vidí člověka jako šelmu. Člověk je schopen dělat věci, které ani šelmy nedělají. **(Kz 3:18-19) Pomyslel jsem si: Tímto způsobem Bůh lidí zkouší, aby se ukázalo, že jsou zvěř. ... všichni dýchají stejný vzduch** (v hebrejském textu „stejného ducha, stejný dech“). **Člověk zvířata ničím nepřevyšuje...** Všimněte si, že neznovuzrozený člověk je stejného ducha se zvířaty. Někteří tvrdí, že zvířata nemají ducha, což je ale také omyl **(Kz 3:21) Kdo může vědět, že lidský duch míří vzhůru, zatímco duch zvířat mizí pod zemí?** Z toho můžete vidět, že všechna zvířata nemizí dolů pod zem a všichni lidé nejdou vzhůru. Hebrejské slovo „dech“ v těchto verších označuje ducha zvířat (Gen 7:22; Ž 104:29,30). Říkají, že člověk je vyšší stvoření, protože má duši, ale že zvířata ji nemají. Omyl! **(Gen 1:30) Také veškeré**

polní zvěři, všem nebeským ptákům i všemu, co leze po zemi a co má v sobě život (v hebrejském textu „duši“, viz též Job 12:10, Lev 17:11).

Bůh říká, že neznovuzrozený člověk není vyšším stvořením než zvíře. **(Ef 2:3) My všichni jsme kdysi spolu s nimi podléhali svým tělesným žádostem. Plnili jsme přání těla a mysli, a tak jsme svou přirozeností byli odsouzeni k Božímu hněvu stejně jako ostatní.** Než jsme poznali Boha, jedinou dobrou věcí bylo, že jsme byli učiněni vhodnou půdou pro zasetí Jeho semene. Naše půda není lepší než půda kohokoliv jiného. **(Ř 9:21) Nemá snad hrnčír hlínu ve své moci? Ze stejné hroudy může udělat jednu nádobu na ozdobu a druhou na smetí.** Jako jednotlivci se ptáme: „Bože, proč jsi mne vyvolil?“. Myslíme si, že na nás muselo být něco zvláštního. Tedy některé věci na nás byly možná skutečně zvláštní. **(1K 1:27-28) Bůh ale vyvolil bláznivé ... slabé ... neurozené a opovržené ... aby se před Bohem nikdo nechlubil.** Náš starý člověk není o nic lepší než starý člověk pohana, který Boha nikdy nepozná a po celý život Jej bude odmítat. Bůh používá starého člověka jako náhradní matku pro svého duchovního člověka, kterého do nás zasévá Slovem shůry. V tom spočívá primární hodnota starého člověka pro Boha. Bůh nechce starého tělesného člověka, ale nové stvoření, které se v něm narodí. **(1K 15:50) ... tělo a krev nemůže mít podíl na Božím království ... (J 3:3) Ježíš mu odpověděl: "Amen, amen, říkám ti: Jestliže se někdo nenarodí znovu (v řeckém textu „shůry“), nemůže spatřit Boží království."**

Hospodin zničil celé lidstvo kromě Noe a sedmi dalších lidí. **(Gen 6:8) V Noemovi však Hospodin našel zalíbení. (Noe našel milost v Božích očích).** To znamená, že si Boží spásu nezasloužil. Pouze ti, kdo našli milost skrze víru a přinášejí ovoce, staví Ježíšovu archu. Soudy nad Egyptem jsou figurou (předobrazem) na soudy, které přijdou v době soužení. Při exodu soud nezasáhl jen ty, kdo snědli celého velikonočního Beránka, který byl předobrazem na Krista (Ex 12:9-11 a 29-31). Museli všechno sníst: **hlavu** (mysl), **nohy** (chození) **i vnitřnosti** (srdce) tak, aby **nic nezůstalo do rána**. Ti, kdo přijmou do své bytosti vírou v zaslíbení všechno, čím Kristus je a co činí, se prokletí hříchu a smrti vyhnou. **(Ex 12:23) ... neboť Hospodin půjde bít Egypt. Když spatří nade dveřmi a na obou veřejích krev, mine Hospodin ty dveře a nedovolí zhoubcí vejít do vašich domů a ranit vás.**

Na rozdíl od populárního názoru to byl Hospodin, kdo minul Izraelity, kteří žili pod ochranou krve, a Egyptany zahubil. Zhoubce byl pod jeho kontrolou. Z tohoto příběhu vyplývá poučení, abychom měli Boží bázeň a žili vírou pod ochranou krve. **(Ž 91:1) Ve skrýši Nejvyššího kdo přebývá, ve stínu Všemohoucího bude spočívat.**

(Ž 111:10) ... úcta k Hospodinu je klíčem k moudrosti (bázeň před Hospodinem je počátek moudrosti)! Jsme-li poslušní, nemusíme se bát. Bázeň je jen prostředkem k ukončení. Jsme-li úmyslně neposlušní, musíme se bát Boha. Hříchy nevědomosti, před vydáním Zákona (Ř 5:13; 7:8-9) a hříchy spáchané v důsledku působení zákona hříchu (Ř 7:19-25) jsou pod krví. Nemůžeme si však činit nárok na užitky vyplývající z posvěcení, pokud vědomě pokračujeme v hříchu, který jsme si předem rozmysleli. **(Žd 10:26-27) Jestliže totiž poté, co jsme poznali pravdu, vědomě pokračujeme v hříchu, nezbývá nám už žádná oběť za hříchy, ale jen hrozné očekávání Božího soudu ...** Ježíš nesl na kříži všechny hříchy. Vytrpěl také odplatu za všechny hříchy, kromě vědomé a záměrné neposlušnosti. Všimněte si, že za takový hřích **už nezbývá žádná oběť**. Měli bychom mít **hrozné očekávání Božího soudu**. Mnohým se v otázce očišťování krví dostalo živého vyučování. **(1J 1:7) Žijeme-li však ve světle, jako je on ve světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše Krista, jeho Syna, nás očišťuje od**

každého hříchu. Krev očišťuje toho, kdo žije ve světle Slova, a nikoliv ve tmě vědomé neposlušnosti.

Za vědomou neposlušnost je stanoven určitý trest. Za takový hřích musíme zaplatit zde a nyní, jak je zřejmé z následujících veršů. **(Mt 18:34-35) Jeho Pán se rozhněval a vydal ho mučitelům** (démonům), **dokud nezaplatí celý dluh. Totéž udělá i můj nebeský Otec vám, pokud každý ze srdce neodpustíte svému bratru jeho prohřešky.** Bůh použije demony, kteří nás donutí zaplatit za svévolný hřích. **(Mt 5:25-26) Se svým odpůrcem se dohodni rychle, dokud jsi s ním na cestě, aby tě tvůj odpůrce nevydal soudci (Bohu) a soudce zřizenci (démonu) a byl bys vsazen do vězení. Amen, říkám ti: Určitě odtamtud nevyjdeš, dokud nevrátíš poslední haléř.** Vězením je zde duchovní svázanost hříchem a prokletí pod správou démonů. Ježíš přišel... **vyhlásit zajatcům svobodu a vězňům,** kteří jsou svázáni, **propuštění (Iz 61:1).** Vědomá neposlušnost nás opět uvrhne do vězení, z něhož nás Ježíš vysvobodil.

David vědomě zhřešil s Betsabé. Když z toho činil pokání, prorok Nátan mu řekl: **Hospodin z tebe ten hřích sňal,** ale také řekl, že **nyní se už meč nikdy nevyhne tvému domu.** Jinými slovy, odpouštím ti, ale trest za to musíš strpět, pokutu zaplatit. David pak ztratil tři syny a mnohé ze svého lidu. Jeho vlastní syn Abšalom získal sympatie lidu a zmocnil se království. David musel utéci, aby si zachránil holý život. Netrestáme své děti za nezvládnutí určitých situací nebo za omyly, ale za vědomou neposlušnost. Pavel říká: **Nekonám totiž dobro, které chci, ale zlo, které nechci. Jelikož tedy dělám to, co nechci, nedělám to už já, ale hřích, který je ve mně. (Ř 7:19-20).** Pavel vždy znovu zklamal Boha hříchem, který dělat nechtěl. Všimněte si, že tento hřích nenáviděl a nebyl za něj shledán vinným, viníkem byla stará přirozenost. Jsme-li proti hříchu, Bůh se postaví na naši stranu proti hříchu. Postaví se na stranu duchovního člověka proti starému člověku. V tomto stavu Pavel volal k Bohu. **(24) Jak ubohý jsem člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto smrtelného těla?** Pak přijal Boží zaslíbení vysvobození vírou. **(25) Děkuji Bohu - skrze Ježíše Krista, našeho Pána!** Ježíš nesl prokletí za hřích za osobu, která – jako zde Pavel – činí pokání.

(L 14:33) Tak tedy žádný z vás, kdo se nezřekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem. Ježíš neřekl, že máme prodat všechno, co máme, ale že se máme zřici všeho, co máme. V tom je rozdíl. Měli bychom se zřici vlastnictví. Nejsme už vlastníci či vládci nad našimi právy, vůlí nebo majetkem, ale stali jsme se jejich správci. Naše sebevydání Bohu musí být bezvýhradné a bezpodmínečné. Je třeba, abychom dali všechno do Božích rukou a nechat Jeho rozhodnout, co s tím dělat. To souvisí s příběhem Ananiáše a Zafíry. **(Sk 5:1-4) Také jeden muž jménem Ananiáš se svou manželkou Zafírou prodal pozemek; část utržených peněz ale s vědomím své manželky ukryl. Zbytek přinesl a položil k nohám apoštolů. Petr mu na to řekl: "Ananiáši, to tě tak ovládl satan, že jsi lhal Duchu Svatému? Proč jsi ukryl část peněz za to pole? Copak nebylo tvé? Nemusel jsi ho prodávat. A když jsi ho prodal, bylo jen na tobě, co s penězi uděláš. Jak tě mohla taková věc napadnout? Nelhal jsi lidem, ale Bohu!"** V době, kdy se církev vzdávala veškerého luxusu, aby mohla naplnit potřeby bratří, Tito dva se chovali tak, jakoby to tak také udělali. Mysleli si, že lhali člověku, ale lhali Bohu. **(Mt 25:40) ...Amen, říkám vám, že cokoli jste udělali pro nejmenšího z těchto mých bratrů, to jste udělali pro mě.** Nechtěli, aby se lidé dověděli, že jednali ve prospěch vlastní tělesnosti. Výsledkem bylo, že je Bůh zabil. **(Sk 5:5) Když Ananiáš uslyšel ta slova, skácel se mrtev k zemi. Na všechny, kdo to slyšeli, padla veliká bázeň.**

Pak vešla Zafira. **(9-10) ... Petr jí na to řekl: "To jste se domluvili, že budete pokoušet Hospodinova Ducha? Za dveřmi už jsou slyšet kroky těch, kdo pohřbili tvého muže, a vynesou i tebe! Ihned se mu skácela mrtvá k nohám.** Bůh skrze Petra promluvil prorocké Slovo, které dalo satanovi autoritu k tomu, aby je zabil.

Jsem přesvědčen, že se to děje i dnes. Protože lidé vidí jen přirozené důvody úmrtí, nepovažují to za záležitost, která je v Boží kompetenci, a tak se nebojí. Bůh používá přirozené metody. Kdo ví, co zabilo Ananiáše a Zafiru? Možná zemřeli na infarkt. Také v dnešní církvi někteří onemocní a umírají ze stejného důvodu, z nedostatku poctivého sebevydání Bohu a tělu Kristovu. Jejich hřích poskvrňuje tělo. Jejich smrt nemusí proběhnout tak dramaticky jako u Ananiáše a Zafiry. V oné době Bůh chránil čest a čistotu církve mnohem více než dnes. Pole církve je dnes hodně zaplevelené, jak to Ježíš předpověděl. Církev znamená sbor vyvolaných. Není to budova plná lidí, kteří se nevydali Bohu. Tehdy padla velká bázeň na církev. Bylo zřejmé, že Boží ruka dopadla na pokrytce, kteří se snažili falešně připojit k církvi oddělené od světa. **(Sk 5:11) Na celou církev i na všechny, kdo to slyšeli, tehdy padla veliká bázeň.** Dokonce i nevěřící se báli Boha a Jeho lidu. Přitom měli natolik respekt, že se k nim nepřipojovali, aniž by se vydali Kristu. **(13-14) Nikdo jiný se tam k nim neodvažoval připojit, ale lid si jich velmi vážil. Množství mužů i žen se přidávalo k Pánu a věřících stále přibývalo.** Církev těchto dnů se soužením stane opět svatou; Bůh ji bude chránit od poskvrnění světskými lidmi. Mnoho lidí se připojí k Pánu.

Někteří, kdo se scházeli k Večeři Páně v Korintu, nectili církev jako Kristovo tělo a žili podle žádostí svého těla. Přejídali se a opjeli vínem, zatímco chudí bratři hladověli (1K 11:20-22). Pavel je musel napomenout, že to není pouhý obřad.

(1K 11:26) Kdykoli jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete (oznamujete) Pánovu smrt, dokud nepřijde. Když jíme chléb a pijeme z kalicha, říkáme tím: „Máme účast na Jeho smrti a životě“. Korintští sice takové sebevydání navenek vyhlášovali, ale svým chamtivým a nestřídmým chováním dokazovali opak, takže Pán na ně přivedl soud. **(27-29) Kdokoli tedy jí tento chléb a pije Pánův kalich nehodně, proviní se proti Pánově tělu a krvi. Proto ať každý sám sebe prověří (zpytuje), než jí z toho chleba a pije z toho kalichu. Kdo totiž jí a pije nehodně, jí a pije své vlastní odsouzení, neboť nerozpoznává Pánovo tělo. Proto je mezi vámi tolik slabých a nemocných a mnozí dokonce umírají.** Byli kázněni a někteří i umřeli. Nemohli sloužit jako opravdový příklad Pánovy smrti, když jejich tělo bylo tak očividně naživu. Nedbali na tělo Kristovo, ani na své svědomí. **(31-32) Kdybychom se ovšem soudili sami, nebyli bychom souzeni. Když nás však soudí Pán, je to k naší nápravě, abychom nebyli odsouzeni se světem.** Většina církve považuje nemoc a smrt za trápení od satana, nikoliv za kázněni od Pána, takže nemají důvod ke změně smýšlení.

Bůh je schopen bránit ty, kdo jsou poslušní. Připravil na Sionu duchovní archu, když je nepřítel jako povodeň zaplavil a dobyl Izrael a Judu (2Kr 18:11,13). Podobně jako v době Noe se zachránil jen ostatek, který se rozmnožil a opět zalidnil Boží zemi. **(2Kr 19:30-31) Pozůstalí z domu Judy hluboce zakořenili, vypučí vzhůru a přinesou ovoce. Z Jeruzaléma vzejde pozůstatek a z hory Sion spasení. Horlivost Hospodina zástupů to učiní!** Ti, kdo byli v arše, byli uchráněni před vodami potopy. Co se dalo, bude se dít zase (Kaz 1:9). Historie se bude opakovat, proto se uchylme do bezpečné archy. **(5) Téže noci pak vyšel Hospodinův anděl a**

pobil v jejich táboře 185 000 Asyřanů. Ráno vstali, a hle - všude samé mrtvolky! Hospodin zabil 185.000 lidí, kteří Jej neznali. To dnes počtem odpovídá nevelkému městu. Město Oklahoma, které má přes 500.000 obyvatel, truchlilo nad smrtí méně než 200 lidí. Nám to připadá jako hrozná věc, a je to skutečně hrozné. Ale Bůh je spravedlivý, když takovou věc udělá, stejně jako byl spravedlivý za dnů Noe. Ti, kdo v době útoku na Murrah Building nebo na věže World Trade Center byli skryti v Kristově arše, nezemřeli. Pouze změnili adresu! Lidi, řeknu vám, že nebe není špatné místo pobytu. Tito lidé jsou šťastni v Ježíšově náruči. **(Ž 116:15) Drahá je v očích Hospodinových smrt jeho oddaných!** Někteří při těchto katastrofách vyvázli i fyzicky, jak se to stalo lidem na Sionu nebo v arše. Byli varováni, aby tam nešli, nebo vyvázli zázrakem. Tak se stane mnohým z těch, kdo nejsou pod prokletím, protože věří v zaslíbení.

Mnozí měli sny a vidění měst a národů napadených nukleárními zbraněmi. Např. v aglomeraci New York žije více než 16 milionů obyvatel. V první skutečně světové válce bude zabito mnoho lidí. **(Jer 25:32-33) Toto praví Hospodin zástupů: Hle, vyjde zlo od pronároda k pronárodu, přičene se veliký víchř z nejudlehlých koutů země. Ti, které Hospodin v onen den skolí, zůstanou ležet od jednoho konce země ke druhému. Nebude se nad nimi naříkat, nebudou sebráni, nebudou pohřbeni; budou jako hnůj na povrchu země.** Všimněte si, že Hospodin vyčistí zemi od bezbožných.

(Zj 5:1-5) Na pravici Sedícího na trůnu jsem viděl knihu popsanou zevnitř i zvenčí, zapečetěnou sedmi pečetěmi. Potom jsem viděl silného anděla, jak volá mocným hlasem: "Kdo je hoden otevřít tu knihu a rozlomit její pečetí?" Tyto pečetě jsou pečetěmi soudu, který smete ze země mnoho lidstva. **A nikdo na nebi, na zemi ani pod zemí nemohl tu knihu otevřít ani do ní nahlédnout. Velmi jsem plakal, že se nenašel nikdo, kdo by byl hoden otevřít a číst tu knihu nebo do ní nahlédnout. Jeden z těch starců mi však řekl: "Neplač. Hle, zvítězil Lev z pokolení Juda, kořen Davidův, aby tu knihu otevřel a rozlomil jejich sedm pečetí."**

Knihu Zjevení prorokuje o soudech, které zahubí čtvrtinu lidstva (Zj 6:8), později ještě třetinu lidstva (Zj 9:15, 18) a nakonec všechny bezbožníky (Zj 20:7-9,15). Ve Zjevení 5 Jan plakal, protože nikdo nebyl hoden rozlomit pečetě soudu. Proč je to tak důležité, proč bude zabito tak mnoho lidí? Je to kvůli tomu, jak svět nakládá s Božím lidem. **(Zj 6:9-10) Když otevřel pátou pečet', viděl jsem pod oltářem duše zavražděných pro Boží slovo a pro svědectví, jehož se drželi. Hlasitě volali: "Jak dlouho ještě, Pane, ty svatý a pravý, nebudeš soudit a trestat obyvatele země za naši krev?"** V této době dojde k polarizaci světa a k orgiím pronásledování svatých. Svatí sami budou Boha prosit, aby smetl tuto šelmu ovládající celý svět a bojující proti Jeho lidu

V.1. Samuelově 4 byli Izraelité a Fílistinští ve válce. Pán mi ukázal, že to je předobraz na naše životy. Fílistinští představují karnálního či tělesného člověka a Izraelité představují duchovního člověka. Tito dva jsou neustále proti sobě ve válce **(Ga 5:17) Tělesné sklony míří proti Duchu a Duch proti tělu; navzájem si odporují, abyste nemohli dělat, co chcete.** V 1. Samuelově 4:11 Fílistinští vzali schránu Smlouvy. Pokud jsme spaseni, je naší „schránou Smlouvy“ náš duch, protože uvnitř našeho ducha je přítomen Bůh. Fílistinští v této válce vzali Izraelcům schránu. Pět fílistinských knížat se snažilo schránu umístit postupně v každém z jejich pěti velkých měst. V každém městě, kam schránu vzali, dopadlo na lid prokletí, dostávali vředy a umírali. Když náš tělesný člověk nakládá se schránou

Smlouvy, jak se mu zachce, místo aby ji přenechal našemu duchovnímu člověku, aby ji dal na místo, kam patří, dopadne na nás Boží soud. Někdy dokonce smrt! Toto je prokletí hříchu a smrti. **(1S 5:6) Na Ašdod'any pak těžce dolehla ruka Hospodinova - přinesla pohromu a Ašdod i s okolím ranila nádory.** Je to Boží ruka a Jeho prokletí, které na nás posílá, aby nás odvrátil od naší vlastní cesty, místo abychom následovali schránu Smlouvy. Kdykoliv tělesný člověk vzal schránu, Boží prokletí se evidentně projevilo. **Cesta přestupníků je tvrdá.**

(Řím 8:13-14) Žijete-li podle těla, zemřete; umrtvujete-li skutky těla Duchem, budete žít. Všichni, kdo se dají vést Božím Duchem, jsou totiž Božími syny.

Když nás schrána Smlouvy vede, jsme synové, ale když vedeme my schránu, jsme prokleti. Schrána vedla Izrael pouští stejně tak, jak jsme vedeni i my tímto světem. Bůh používá metody cukru a biče. Pět filistinských knížat představuje pět smyslů, které ovládají tělesného člověka. Žijeme-li podle těla, žijeme podle tělesných, nikoliv duchovních smyslů. **(2K 5:7) Žijeme totiž vírou, a ne viděním.** Bible nás učí, že zralí jsou ti, ... **kdo mají smysly zkušeností vycvičené k rozeznání dobrého a zlého (Žd 5:14).** Ježíš to nazval „mít oči k vidění a uši k slyšení“. V království Božím jsou bratři různé duchovní vyspělosti. Když jsi přišel k Pánu, byl jsi dychtivý dovědět se o Něm co nejvíce. Byl jsi s Bohem ráno, když jsi vstával, i večer, když jsi uléhal. Myslel jsi na Boha celý den. Tak to má být! Tato silná touha poznávat Boha a sloužit Mu by nás nikdy neměla opustit. To je chození podle Ducha. Stále se zajímáš o Boha. Pokud dojde k tomu, že tělesný člověk začne ovládat ducha, uvede tím na sebe prokletí, které ho nakonec přivede k pokání. **(1S 5:10-12) ... Když ale Boží truhla přicházela do Ekronu, dali se Ekroňané do křiku: "Stěhují sem truhlu izraelského Boha! To nás chtějí s celým naším lidem zahubit?!" Obeslali proto a shromáždili všechny filistinské vládce: "Pošlete truhlu izraelského Boha pryč," žádali. "Ať se vrátí, kam patří. Jenom ať nás s naším lidem nezapomene."** **Po celém městě se totiž rozšířila smrtelná hrůza. Boží ruka na ně dolehla velmi těžce. Ti, kdo nezemřeli, byli raněni nádory a křik toho města stoupal až k nebi.** Vidíme zde, že na tělesného člověka, který se zmocnil schrány Smlouvy, **velmi těžce dolehla Boží ruka.** Jsme chrámem Božím. Nemůžeme vzít Jeho chrám a jít s ním, kam On nechce, ani si s ním dělat, co chceme. Poslali schránu zpět s obětí za hřích pěti knížat, která vládla nad pěti městy, a za jejich obyvatele. Prokletí pak přestalo.

Vraťme se ještě k tomu, jak Bůh použil satana, aby Davida podnítil k sečtení Izraele. **(2S 24:1) Hospodin znovu vzplanul hněvem proti Izraeli. "Jdi, sečti Izraele a Judu," podnítil proti nim Davida.** Že se k tomu David nechal pohnout, byl hřích, za nímž následoval trest. **(15) Hospodin tedy na Izrael dopustil mor od toho rána až do určeného času. Od Danu po Beer-šebú zemřelo z lidu sedmdesát tisíc mužů.** Mnozí křesťané si myslí, že když nad sebou ustanoví dobrého vůdce, ochrání je to v mnoha směrech před Božími soudy. Když se Bůh rozhněval na Izrael, podnítil Davida, **muže podle Božího srdce,** aby je dovedl do situace opravňující k soudu, a zabil 70.000 Izraelitů. Neexistuje žádný způsob, jakým bychom se mohli vyhnout soudu v případě, že takový soud potřebujeme. Jestliže Bůh může použít dobrého muže, představte si, co všechno může učinit s odpadlickým vedením dnešní církve! Vedení v této zemi je zde proto, aby nás přivedlo do soudů. Uspávají lidi doktrínami prosperity, všeobecného vtržení a spasení jednou provždy. Pacifikují lidi, aby se nikdy nestali Ježíšovými učedníky. Žádný, kdo je těmito vůdci podveden, se nebude moci vymlouvat, protože měl Knihu. Důvěřovat člověku znamená dostat se do problémů.

Bůh soudí ty, kdo si přičítají zásluhy za Jeho dílo. **(Sk 12:21-23) Ve stanovený den se Herodes v královském rouše posadil na trůn a pronesl k nim řeč. Lid začal volat: "Hlas Boží, ne lidský!" A vtom jej udeřil Hospodinův anděl, protože nevzdal slávu Bohu: vypustil duši rozežrán červy.** Když jsem o těchto verších meditoval, dospěl jsem k závěru, že Bůh má jiné priority než my. Herodes zabil Jana Křtitele a Jakuba, a nyní pronásledoval církev. Bůh ale Heroda z těchto zřejmě dostatečných důvodů nezabil, ale zabil ho proto, že si přisvojil slávu, která patřila Bohu. Přitom Bůh těmito smrtmi a pronásledováními dosáhl naplnění Svého záměru. Bůh se nerozhněvá, když byl splněn Jeho záměr. Ježíš řekl, že musíme ztratit náš život, abychom získali náš Život. Tato ztráta starého života se může uskutečnit smrtí těla, kdy náš život na zemi ještě pokračuje, nebo smrtí těla při fyzické smrti. **(Ž 116:15) Drahá je v očích Hospodinových smrt jeho oddaných!** Bůh nepláče nad smrtí tělesnosti ve svých svatých. Naopak, raduje se, že s nimi teď bude mít perfektní obecenství v království, protože tělo je mrtvé. Ježíš tomu říká **vejít do života (Mt 18:8)** a týká se to umrtvování tělesnosti svatých. Je pošetil klást Bohu otázky, když nevidíme celý obraz jako On. **(Iz 57:1-2) Spravedlivý hyne a není nikoho, kdo by si to bral k srdci. Zbožní muži bývají smetení a nikoho nezajímá, že byl spravedlivý smeten zlem. Pokoje dosáhne ten, kdo jde správnou cestou. Odpočine na svém loži.**

Nejdůležitější je pro nás smrt tělesného člověka, který je nepřítelem Boha (Ř 8:7). Když tělesný člověk umírá, duchovní člověk je uvolňován ze svých pout. Když Herodes křížoval tělo Jeho svatých, Bůh Heroda nechal žít. Zabil ho, protože oslavoval sebe místo Boha. Jinými slovy, smrt je nepřítelem duchovního člověka, když žijeme podle těla. Ti, kdo jsou znovuzrozeni, ale chodí podle těla, budou duchovně **dvakrát mrtví a vykořenění (Ju 12)**. Abys mohl dvakrát zemřít, musel by ses dvakrát narodit. Tito lidé ve svém odpadání jakoby **znovu tak pro sebe křížovali Božího Syna Žd 6:6**). Jak můžeme znovu křížovat Ježíše? **Pro sebe**. Duchovní lidé v sobě mají Krista. Je to **Kristus ve vás**, jak je psáno. Kristus je v nás vydán na smrt, když necháváme žít karnálního člověka tím, že ho posloucháme. **(Ř 8:13) Žijete-li podle těla, zemřete.** Posilujeme buď duchovního člověka, nebo tělesného člověka. Možná znáte ten scénář o černém psu a bílém psu. Žijete-li bílého psa (ducha), pokouše černého psa (tělo), ale žijete-li černého psa (tělo), pokouše bílého psa (ducha).

Když Pavel kázal prokonzulovi, falešný prorok jménem Elymas mu odporoval. **(Sk 13:9-12) Saula, zvaného také Pavel, naplnil Duch Svatý. Podíval se mu zpřima do očí a řekl: "Ty d'áblův synu, plný přetvářky a podlosti! Ty nepříteli vši spravedlnosti! Nepřestaneš podvracet Hospodinovy přímé cesty? Hle, ruka Hospodinova tě teď raní slepotou! Bude to trvat, než zase uvidíš slunce!" Vtom na Elymas padla temná mlha, takže tápal kolem sebe a hledal, kdo by ho vedl za ruku. Když prokonzul uviděl, co se stalo, uvěřil, ohromen Pánovým učením.** Prokonzul přijal **Pánovo učení**, když uviděl jak byl Elymas raněn slepotou za to, že se protivil cestě Evangelia. **Pokud si myslíme, že něco způsobil d'ábel, nedostane se nám žádného Pánova učení (resp. nepřijmeme od Pána žádné poučení).** **Ruka Hospodinova** byla na Elymasovi. Toto učení prokonzula přesvědčilo, aby neodporoval Evangelium sám za sebe, ale ani ve vztahu ke svým podřízeným, takže Evangelium mělo volnou cestu a šířilo se.

Kdo činí lidi němými nebo hluchými nebo slepými? Bůh si vybral Mojžíše, který dle vlastního přiznání nebyl výřečným člověkem. Bůh ho však ujišťoval, že On sám stvořil jeho ústa, takže je může dokonale použít. **(Ex 4:11) "Kdo dal člověku ústa?"**

odpověděl mu Hospodin. "Kdo může někoho učinit němým nebo hluchým, vidoucím nebo slepým? Cožpak ne já, Hospodin?" Bůh na sebe bere odpovědnost za to, že činí lidi němými, hluchými nebo slepými. Pokud se těmto veršům vyhýbáme, skončíme nejen u nějaké vlastní chybné představy o Bohu, kterou si vytvoříme, ale ztratíme také potřebnou bázeň před Bohem. Takové smýšlení vede k ještě větší tvrdošijnosti Božího lidu a zatvrzelému nepřijímání Božího kázně. Nakonec falešní učitelé a prokletí zničí naše životy.

Pokud vy sám, nebo někdo, koho znáte, máte takovou slabost a jste pokoušen hněvat se na Boha kvůli tomuto zjevení, mějte na paměti, že Bůh působí tak, aby nám všechny věci napomáhaly k dobrému. Všichni máme slabosti, které jsme dosud nepřekonali. To by nás mělo pokořit a posílit. Někteří mají duchovní problémy, jiní zase tělesné problémy. Svaly silí cvičením. Když tato prokletí přemůžeme vírou, posílí nás to. Musíme překonat názor, že je Vůle Boží, abychom si tyto slabosti podrželi, ponechali. Bůh dal Mojžíšovi ústa a jistě by mu dal i schopnost mluvit pro (za) Něj. **(Ž 34:20) Mnohá trápení zažívá spravedlivý, Hospodin jej ale ze všech vyprostí.** Musíme mít stejného Ježíše, jakého vidíme ve Slově. **(Žd 13:8) Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky.** Ježíš v Evangelích uzdravoval tyto slabosti a neduhy a uzdravuje je i dnes. Mojí ženě i mně Pán uzdravil oči. V našem shromáždění je ještě několik dalších lidí, kteří už nemusí nosit brýle.

(Lev 14:33-35) Hospodin promluvil k Mojžíšovi a Áronovi: "Až vejdete do kanaánské země, kterou vám dávám do vlastnictví, a já na některý dům v té zemi dopustím ránu malomocenství, přijde majitel domu a oznámí knězi: „Zdá se, že můj dům je napaden ranou.“ V Levitiku 14:49-53 je popis obřadu smíření za takový dům postižený malomocenstvím, který je stejný jako obřad smíření za malomocného člověka v Levitiku 14:4-7. Z toho poznáváme, že tento dům symbolizuje přirozeného člověka, ve kterém žijeme. Písmo na jiných místech učí, že potřebujeme smíření za hřích či přikrytí hříchu, který je symbolizován malomocenstvím. Malomocenství ničí člověka jako hřích. Majitel domu musel zavolat kněze, aby dům prohlédl. Infikované kameny byly odstraněny a vyhozeny za město na nečisté místo. Místo nich byly vsazeny nové kameny a celý dům byl oškrábán (v. 40-42). Kněz pak dům znovu prohlédl a pokud zjistil, že malomocenství se opět rozšířilo, musel být dům stržen a kameny vyhozeny za město. Ukazuje to snad na to, že by Bůh měl s nevěrnými setrvávajícími ve hříchu nějaký jiný plán než jejich vyřazení? Proto, zaprvé, musíme vyznat hřích v našem domě a jednat s ním. Nakažené kameny musí být nahrazeny novými kameny. Nakonec museli oškrabat vnitřní i vnější omítku a ujistit se, že po malomocenství nezůstala ani stopa. Stejně tak to musíme udělat i my. **(2K 7:1) Milovaní, když tedy máme taková zaslíbení, očistěme se od každé poskvrny těla i ducha a posvěcujme se v bázni Boží.**

Oškrábaná omítky hříchu byla vyhozena na nečisté místo za městem. Jestliže kněz při další prohlídce zjistil, že se malomocenství v domě šíří, jediný způsob, jak se malomocenství (hříchu) zbavit, bylo celý dům demolovat a nakažený materiál vyvést na nečistou skládku mimo město. K tomu mi přichází několik veršů, které s tím souvisí. **(Zj 22:14-15) Blaze těm, kdo plní jeho přikázání, aby měli přístup ke stromu života a mohli vejít branami do města. Psi, čarodějové, smilníci, vrahové a modláři však zůstanou venku stejně jako každý, kdo miluje a provozuje lež. (Mt 7:26-27) Každý, kdo slyší tato má slova a neplní je, bude však podobný bláznovi, který svůj dům postavil na písku. Pak padl déšť a přišly záplavy a vály větry a udeřily na ten dům a spadl a jeho pád byl hrozný."** To

vše je Boží plán, aby se prokázalo, kdo bude shledán hodným království. Ti, kdo skutečně věří Slovu, ho použijí k posvěcení a budou dodržovat Jeho příkázání.

(Mt 13:37-38) ...Rozséváč dobrého semene je Syn člověka, pole je tento svět, dobré semeno jsou synové Království a koukol jsou synové toho zlého. My jsme zde připodobněni k semeni rozsévanému do světa. Pole tohoto světa představuje zkaženost, a přece je to Ježíšem pečlivě obdělávaná půda, která poslouží k tomu, že obal semene v ní odumře a život ze semene vyraší. Půda je součástí Božího plánu, včetně bezbožníků. Ti, kdo nás napadají a pronásledují, jsou součástí této půdy. I ti, kdo odpadnou, jsou součástí Božího plánu, protože jsou pro spravedlivé výstrahou a varováním.

(Pl 3:25-26) Dobrý je Hospodin k těm, kdo v něj naději složí, k duši, jež se na jeho vůli dotazuje. Je dobré, když člověk potichu čeká na spásu od Hospodina. Měli bychom trpělivě čekat pod tlakem mnoha nepříznivých situací, neboť přijde čas, kdy nás Pán zachrání, když zachováme víru. **(27) Dobré je muži, jestliže nosil jho už ve svém mládí.** Dokud jsme v Kristu ještě nevyzráli, máme tendenci jednat impulsivně, místo abychom trpělivě snášeli jho vložené na nás zkažeností světa kolem nás. **(28) Ať usedne a ztichne, když je (Bůh) na něho vložil.** Nebojujme se zkažeností světa. Bůh na nás toto jho vložil, aby naše semeno přineslo mnohonásobný užitek. **(29) Ať položí do prachu ústa, snad ještě naděje zbývá.** Jinými slovy řečeno, mluvmě pokorně, aby zůstala naděje na vysvobození od jha zkaženosti kolem nás. **(30) A nastaví líce tomu, kdo ho bije, a potupou se sytí.** Mnozí v tomto nespolupracují v souladu s Božím plánem a jsou neposlušní Ježíšova příkazu **neodporujte zlému a nastavte druhou líc.** Součástí Božího plánu je právě naše pokoření a ukřižování staré přirozenosti v nás. Je to součást toho jha. **(31) Neboť Panovník na věky nezavrhne.** Jsou období, kdy se zdá, jakoby na nás Pán zapomněl. Ano, vypadá to tak, ale přece nebudeme po Pánu chtít, aby náš z půdy vytrhl dříve než vyrašíme!

(Pl 3:32-33) Zarmoutí-li, slituje se pro své velké milosrdenství. Z rozmaru (v hebrejském „ze srdce“) **totiž lidské syny nepokoří, ani nezarmoutí.** Bůh nemá potěšení v soudu nad bezbožníky, ani v káznění Svých dětí. Bůh dělá mnoho věcí, které Jej rmoutí, ale dělá je proto, aby věci přivedl k potřebnému konci. Když vidíme, že řízení těchto věcí je v Boží kompetenci, nemysleme si, že Bůh je tvrdý. Pokud si to ještě myslíme, svědčí to o našem neúplném chápání a nezralosti.

Bůh nemá zalíbení ve stvoření ani v záhubě bezbožníků, ale obojí činí na Svou odpovědnost a ke splnění Svého plánu. **(Př 16:4) Hospodin učinil vše pro svůj záměr, také i darebáka pro zlý den.** Darebáci jsou nezbytní k tomu, aby se v soudu nad nimi ukázala Boží spravedlnost a také k tomu, aby posloužili ke káznění vyvolených v **den zlý.** Pro Boha má několik málo spravedlivých daleko větší cenu než celý svět plný bezbožníků. Bible říká, že **bezbožníci jsou výkupným za spravedlivé.** Výkupné je cena, která musí být zaplacená za něčí svobodu. Bůh ustanovil, že stvoření bezbožníků je cena, která musí být zaplacená za vysvobození spravedlivých z otroctví. **Mt 24:9 Tehdy vás budou trápit a zabíjet a kvůli mému jménu vás budou nenávidět všechny národy.** Jsme nenáviděni, aby se na nás manifestovalo jméno (v řeckém textu „charakter a autorita“) Hospodina. Přesně takto to Hospodin udělal se srdci Egyptanů, aby od nich Izraelce oddělil. **(Ž 106:25) Nechal je nenávidět jeho lid, na jeho služebníky aby vymýšleli lsti.** Bůh způsobí, aby nás svět nenáviděl **pro Jeho jméno.** Boží povaha se manifestuje v těch, kdo jsou odděleni od světa soužením. Když Bůh své dílo v nás dokončí, vysvobodí nás. **(Ž 106:10) Zachránil je před jejich soky, vytrhl je ze spárů nepřátel.**

(Jb 5:17-18) Jak blaze je člověku, jehož kárá Bůh! Trestu Všemohoucího se nezpěčuj!, On udeří, však také ošetří, zraní, svou rukou však uzdraví.'

Náš Bůh je svrchovaně a intimně zapojen do naší výchovy. Nezanedbal nás „svobodné vůlí“ zla. On působí, že všechny věci napomáhají k našemu dobrému. Napravuje nás tím, že Jeho milující ruce nás zraní a jakmile jsme už napraveni, ošetří a ováže naše rány a uzdraví nás. Šťastný je člověk, který se nechá snadno napravit, a to Božím Slovem, takže nepotřebuje Jeho kázně. **(Př 29:19) Netrestej otrocka pouhými slovy; rozumí sice, ale neodpoví!** Bláznivá vůle nechce být napravována, čímž na sebe přivádí záhubu. Bůh nás musí během našeho krátkého života obrátit dříve, než napácháme hrozné škody na sobě i na jiných. Žel, mnozí musí být vyřazeni, protože nemění smýšlení. Bůh seslal prokletí a Bůh seslal Ježíše, aby nás vysvobodil. Toto jsou dvě ruce téhož milujícího Otce. **(Ž 90:3) Obracíš člověka zpátky v prach, pravíš: "Zpátky, smrtelníci, vraťte se!"**

Mnoho církví učí, že Bůh používá zranění a soudy, aby lidi přivedl k pokoře, ale dál už nepokračují. Nechají ubohou kázněnou osobu bez naděje na vysvobození. Který otec trestá bezúčelně, aniž by dosáhl výchovného cíle? A pokud se trest mine účinkem, je to pro vzdorovitost dítěte. **(Ž 34:18-20) Volání spravedlivých Hospodin slyší, vysvobodí je ze všech úzkostí! Hospodin je blízko ztrápeným srdcím, sklíčené v duchu zachrání! Mnohá trápení zažívá spravedlivý, Hospodin jej ale ze všech vyproští.** Pokud věříme, že Pán vysvobozuje z každého trápení, jsme v tomto ohledu ospravedlněni či započtení mezi spravedlivé.

Ospravedlnění nebo spravedlnost je možno dosáhnout vírou. **(Ř 4:3) Co však říká Písmo? "Abraham uvěřil Bohu, a to mu bylo počteno za spravedlnost."**

Abrahám uvěřil, že Bůh mu dá syna. Mělo toto zaslíbení něco společného se spasením? Ne! Bůh ho nazval spravedlivým, protože uvěřil Jeho zaslíbení. V tom to je. Bůh nás ospravedlňuje za to, že věříme Jeho zaslíbením. Lidé si toto ospravedlnění spojují jen s počátečním spasením a už méně nebo vůbec ne s průběžným vysvobozováním duše ze zkaženého myšlení. Potřebujeme být ospravedlněni ve všech oblastech našeho života, které jsou všechny pokryty zalíbeními. Bez víry v zaslíbení není možné, aby se ospravedlňování uskutečnilo.

(Ř 4:18) V naději proti vší naději Abraham uvěřil, že bude otcem mnohých národů...(20-22) Nepochyboval nevěřičně o Božím zaslíbení, ale posílil se ve víře, a tak vzdal slávu Bohu. Byl totiž přesvědčen, že co Bůh zaslíbil, dokáže i splnit, a právě to mu bylo počteno za spravedlnost. Abrahám věřil tomu, co Bůh slíbil, a tím získal právo na naplnění. Bůh Marii prostřednictvím Alžběty řekl:

(L 1:45) Blaze té, která uvěřila, neboť se naplní, co jí Hospodin slíbil." Žádné zaslíbení se nemůže splnit, pokud mu nevěříme. Napřed musí proběhnout ospravedlnění vírou. **(Ř 5:1-2) Nyní, když jsme ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána, Ježíše Krista. Skrze něj jsme také vírou získali přístup k této milosti, v níž stojíme a chlubíme se nadějí Boží slávy.** Víra v zaslíbení nám umožňuje přístup k milosti spasení, uzdravení, zaopatření nebo vysvobození z prokletí. Kdykoli stojíme v milosti, jsme na správném místě, protože jsme ospravedlněni vírou. Když souhlasíme s Božím Slovem, Bůh nám to počítá za spravedlnost ještě předtím, než se Slovo uskuteční. Tím získáváme požehnání spravedlivých (ospravedlněných). **(Ga 3:13-14) Kristus nás vykoupil z prokletí Zákona, když se stal prokletím za nás (jak je psáno: "Proklet bud' každý, kdo visí na dřevě"), aby tak Abrahamovo požehnání přišlo v Kristu Ježíši na pohany a abychom skrze víru přijali zaslíbení Ducha.** Boha nijak neuctíme tím, že neseme prokletí, o němž On řekl, že ho vložil na Ježíše. Boha hněvá, když mnozí

samospravedliví si z falešné pokory drží prokletí, protože v takovém případě Ježíš na kříži za jejich prokletí zbytečně trpěl. Ti skutečně pokorní věří zaslíbením.

(Ex 15:26) Rekl: "Budeš-li opravdu poslouchat Hospodina, svého Boha, činit, co on považuje za správné, řídit se jeho příkázáními a zachovávat všechna jeho ustanovení, pak na tebe nedopustím žádnou nemoc, kterou jsem dopustil na Egypt - neboť já jsem Hospodin, tvůj lékař." Podmínkou zdraví od Boha je pokorné přijímání Jeho Slova. Bůh ale dává i nemoci, Egyptanům i Izraelcům. Mnozí v církvi však tvrdí, že nemoc není od Boha. Mají jednorukého Boha, který jen žehná. Argumentují tím, že Ježíš **kamkoli přišel, konal dobro a uzdravoval všechny soužené od ďábla, protože Bůh byl s ním (Sk 10:38)**. To je pravda. Ďábel má právo ničit a deptat hříšníka a nevěřícího „křesťana“, ale Ježíš má právo vysvobodit věřícího činícího pokání. Účelem prokletí je motivace k slyšení Božího Slova a dodržování příkázání. Chceme-li pravdu, nemůžeme si z Bible vybírat jen některé verše. Musíme věřit všem veršům ve správných souvislostech.

Bůh se nás snaží naučit, co to znamená být dobrým Otcem. Jeho milující, ale zároveň přísný přístup způsobuje bolest tělu, což nás vede k tomu, abychom spočetli náklad a obrátili se, dokud je ještě čas. **(Př 22:15) V srdci dítěte vězí nerozumnost, trestající rákoska ji ale vyžene. (Př 13:24) Kdo šetří rákosku, nenávidí své dítě, ten, kdo je miluje, včas je potrestá. (Př 23:14) Rákoskou když mu nařežeš, z pekla jeho duši vytrhneš.** „Kdo“ ve verši Př. 13:24 může být Bůh, nebo i my, lidé. Kdo se vyhýbá kázně svých dětí, ten je **nenávidí**. Prokletí ve formě kázně je projevem Boží lásky k nám. Jsme-li tělesní, nemotivuje nás láska. A když jsme nevědomí, nemotivuje nás bázeň. Pokud je bolest jediný způsob, jak zastavit pokračování v hříchu a přivést nás k věření, nezbyvá, než ho použít, protože alternativou je už jen zatracení.

Když Ježíš uslyšel o Lazarově smrti, řekl: **Ta nemoc není k smrti, ale k Boží slávě, aby skrze ni byl oslaven Boží Syn.** (J 11:4) Bůh vždy dělá věci z více než jednoho důvodu. Primární důvod Lazarovy smrti byla Boží sláva, aby se ukázala Boží díla. My postřehneme účel, který máme přímo před nosem, ale Bůh má jiné, vyšší motivy. **(J 9:1-2) Když procházel kolem, všiml si člověka slepého od narození. Jeho učedníci se ho zeptali: "Rabi, kdo zhřešil: on, nebo jeho rodiče, že se narodil slepý?"** Měli podezření, že slepota toho člověka už od narození byla způsobena určitým hříchem jeho nebo jeho rodičů. Víte, co po uzdravení tohoto člověka řekli náboženští vůdcové? **(34) Odpověděli mu: "Narodil ses v samém hříchu, a chceš nás poučovat?" A s tím ho vyhnali.** Mysleli si snad, jsouce farizeji nebo saduceji, že se nenarodili ve hříchu? Ne, až tak arogantní nebyli.

Co na tomto člověku bylo tak zvláštního, že je to přimělo říci **narodil ses v samém hříchu**? Pavel řekl: **Všichni zajisté zhřešili a nemají slávu Boží.** Mohlo to nějak souviset s hříchem, o němž bylo tehdy obecně známo, že působí slepotu od narození? Možná měli na mysli nějakou pohlavní nemoc. Podle **Nové encyklopedie Bible** vydané nakladatelstvím Zondervan se „u slepoty od narození jedná o ophtalmia neonatorum (kapavka), která po celá staletí byla primární příčinou slepoty novorozenců“. Co na to řekl Ježíš? **(3) Ježíš odpověděl: "Nejde o to, zda zhřešil on nebo jeho rodiče, ale aby na něm byly zjeveny Boží skutky.** Ježíš tím neřekl, že tento člověk a jeho rodiče byli první bezhříšnou rodinou na zemi, protože **nikdo není spravedlivý, ani jeden.** Při uzdravení slepoty tohoto muže bylo tedy Božím úmyslem lidem především ukázat, že Bůh dělá zázraky, nikoliv výslovně zdůrazňovat obecně platnou zhoubnost hříchu.

Ježíš přikázal chromému, aby vzal své lože a šel. (**J 5:14**) **Potom ho Ježíš našel v chrámě a řekl mu: "Pohled, jsi uzdraven. Už nehřeš, ať se ti nepříhoda něco horšího."** Z tohoto výroku nelze učinit závěr, že Ježíš věřil, že nemoc nebo jiné prokletí může člověka postihnout, i když nemá žádný hřích. Je ale vůbec možné, aby prokletí hříchu (Deuteronomium 28) postihlo člověka, který není hříšníkem?

Někteří by mohli tvrdit, že Job nezhrěšil, protože Bůh o něm řekl: **... ten muž je bezúhonný a poctivý, Boha ctí a varuje se zla (Jb 1:8)**. Job sám také odmítl, že by se dopustil nějaké patrné nemravnosti, a byla to pravda. Jeho tři přátelé ho mylně obviňovali, protože **... mu neuměli odpovědět tak, aby Jobovi dokázali vinu (Jb 32:3)**. Bůh je pokáral, že nemluvili pravdu a přikázal jim, aby přinesli oběť (Jb 42:7-9).

Čtvrtý muž, Elihu, mluvil k Jobovi v šesti kapitolách a Bůh ho nikdy neopravil (Job 32-37). Jeho hodnocení Joba bylo, **... že se Job považuje za spravedlivějšího než Bůh (Jb 32:3)**. To Bůh ve své řeči k Jobovi potvrdil. (**Jb 40:8**) **Chceš snad mou spravedlnost zpochybnit? Chceš mě odsoudit, abys byl bez viny?** Bůh Joba napomínal ve čtyřech kapitolách (Jb 38-41). Job **se stále považoval za spravedlivého. (32:1)**

Jak mohla Jobova samospravedlnost být v souladu s prvním názorem Boha na Joba jako na spravedlivého muže? Bůh mluvil o Jobovi Slovo víry, protože Job byl v postavení ospravedlnění vylitou krví. (**Ř 4:17**) **(jak je psáno: "Učinil jsem tě otcem mnohých národů") před Bohem, kterému uvěřil, který oživuje mrtvé a volá věci, které nejsou, aby byly.** Bůh oznamuje konec už od počátku (Iz 46:10) Bůh o nás mluví Slovo víry, protože to je Jeho metoda (s)tvoření. Chodíme-li ve světle, které máme, Bůh nás nazývá spravedlivými pro krev Ježíše. Job chodil ve světle, které měl, a to co nevěděl, bylo přikryto krví. Skrze soužení nám Bůh zjevuje ošklivé věci, kterých jsme si o sobě nebyli vědomi. Když je vyznáme a zřekneme se jich, jsme očištěni a pokračujeme v našem postavení ospravedlnění v NĚM (1J 1:7-9). Job byl vysvobozen z hříšné přirozenosti kázněním. Božím záměrem je káznit nás prokletím, abychom byli v Jeho očích oslaveni.

Bůh použil prokletí k oslavení Sebe a Svého Syna v našich očích. Ježíš prodléval ještě dva dny, když mu řekli, že Lazar je nemocný. (**J 11:4**) **Když to Ježíš uslyšel, řekl: "Ta nemoc není k smrti, ale k Boží slávě, aby skrze ni byl oslaven Boží Syn."** (**6**) **Když uslyšel, že Lazar onemocněl, zůstal ještě dva dny tam, kde byl.** Ježíš tam přišel pozdě (J 11:39), aby tak naplnil Boží záměr. (**J 11:40**) **"Neřekl jsem ti, že když budeš věřit, uvidíš Boží slávu?"**. Tento zázrak oslavil Boha a způsobil, že mnozí Ježíši uvěřili (J 11:43-45).

9. kapitola

Boží svrchovanost nad znameními, náhodou a potvrzeními

Potom ho přišli pokoušet farizeové a saduceové. Žádali ho, aby jim ukázal nějaké znamení z nebe. Odpověděl jim: "Večer říkáte: ‚Bude hezky, nebe se červená.‘ Za svítání ale: ‚Dnes bude ošklivo, nebe se červená mraky.‘ Pokrytci! Umíte rozeznat nebeské úkazy, ale znamení těchto časů rozeznat neumíte? Zlé a cizoložné pokolení vyhledává znamení, ale žádné znamení nedostane - kromě znamení proroka Jonáše." Tehdy je nechal a odešel. (Mt 16:1-4)

Dnes značně velká část křesťanstva věří, že žádat Boha o znamení je chyba. Důvodem je, že sami ve znamení nevěří. Ježíšova odpověď v Mt 16:1-4 není určena komukoliv, ale **zlému a cizoložnému pokolení**. Viděli znamení a zázraky, které činil, ale chtěli další znamení, které by potvrdilo, že je Bohem, jak sám řekl, a tak jim dal znamení Jonáše. Mohlo však nějaké znamení těmto lidem vůbec prospět? Oni Ježíše kárali a vytýkali Mu, že Jeho znamení jsou od Belzebuba. Se znameními je tomu podobně i dnes. Uzdravený slepec, který nebyl absolventem žádného semináře, ale byl Ježíšem uzdraven, jim dal rozumnou odpověď. **(J 9:30-34) ... „To je právě divné. Vy nevíte, co je zač, a přitom mi otevřel oči. Víme přece, že Bůh hříšníky neslyší; slyší jen toho, kdo Boha ctí a koná jeho vůli. Jaktěživ nikdo neslyšel, že by někdo otevřel oči slepě narozeného. Kdyby ten člověk nebyl od Boha, nic by nezmohl.” Odpověděli mu: "Narodil ses v samém hříchu, a chceš nás poučovat?" A s tím ho vyhnali.** Stejně tak je tomu se znameními, která Ježíš činí skrze učedníky dnes! Podle tohoto popisu činí znamení poslušní služebníci posláni Bohem.

Lidé upřímného srdce uznávají, že Bůh činí znamení za účelem potvrzení Svého pravého Slova. **(J 3:1-2) Mezi farizeji byl člověk jménem Nikodém, židovský hodnostář. Přišel za Ježíšem v noci a řekl mu: "Rabi, víme, že jsi přišel jako učitel od Boha. Nikdo přece nemůže dělat zázraky, které děláš ty, není-li Bůh s ním."** Nikodém uznal, že znamení uzdravení, vysvobození, zaopatření a zázraky, které Ježíš činil, potvrdovala, že je od Boha. Před svým odchodem Ježíš řekl učedníkům, podle čeho poznají ty, kdo uvěřili evangelium. **(Mk 16:15-18) Potom jim řekl: "Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří a pokřtí se, bude spasen, ale kdo neuvěří, bude odsouzen. Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: v mém jménu budou vymítat demony, budou mluvit v nových jazycích, budou brát hady, a kdyby vypili něco jedovatého, nijak jim to neublíží; budou vkládat ruce na nemocné a ti se uzdraví."** Je zajímavé, že Ježíš zde nemluvil o znamení učedníků, ale o těch, kdo uvěří skrze svědectví učedníků. Až dál mluvil o znameních činěných Jeho prvními učedníky.

(20) Oni vyšli a kázali všude a Pán jim pomáhal a potvrdoval Slovo znameními, která je doprovázela. Amen. Protože mnozí dnes nemají takovou zkušenost, že by jejich slova byla potvrzována znameními, mají tendenci změnit Ježíšovo učení na moderní evangelium, které je v souladu s jejich novými metodami. **(Žd 13:8) Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky.** Bůh i dnes potvrzuje Své Slovo znameními, která činí ti, kdo věří v pravé evangelium. Pokud změníme Boží Slovo, nevidíme žádná znamení, protože Bůh potvrzuje Své Slovo, nikoliv naše. Ježíš je jediný oprávněn stanovit nám kritéria věřícího. **(J 14:12) Amen, amen, říkám vám: Kdo věří ve mne, bude dělat skutky, které dělám já. A bude dělat ještě větší**

skutky, neboť odcházím ke svému Otcí. Jediným kritériem, jak mít znamení, je pravdivě a věrně věřit Ježíši Bible.

Někteří dnes odmítají nadpřirozenou stránku učednictví, a tak odmítají i všechna znamení. **(Iz 7:10-14) Hospodin promluvil znovu k Achazovi: Vyžádej si znamení od Hospodina, svého Boha, buď dole z hlubin nebo nahoře z výšin. Achaz odpověděl: „Nechci žádat a nebudu pokoušet Hospodina“. I řekl Izaiáš: „Slyšte, dome Davidův! Což je vám málo zkoušet trpělivost lidí, že chcete zkoušet i trpělivost mého Boha? Proto vám dá znamení sám Panovník: Hle dívka počne a porodí syna a dá mu jméno Immanuel.** Achazova zlá výmluva, proč Hospodina odmítl poslechnout a vyžádat si znamení, byla, že prý Hospodina nebude pokoušet. Není to směšné? Směšné, ale žel i aktuální. Mnozí se takto vymlouvají dodnes. Ti, kdo říkají, že byste neměli Hospodina žádat o znamení, zkoušejí **trpělivost mého Boha**. V celé Bibli je množství příkladů, jak Boží lidé žádají o znamení a je jim dáno. Bůh chce, abychom věděli o možnosti přímého dotázání se za účelem korekce, nebo potvrzení Jeho Slova těm, kdo je slyší.

O uzdravování, vysvobození, zázracích a zaopatření, což jsou všechno znamení, pojednám podrobněji v pozdější kapitole. Nyní bych se však chtěl zabývat slovem moudrosti, varováním a pokyny pro náš život. Ve Skutcích 2:17 je řečeno, že Duch bude dávat proroctví, sny a vidění. V Jb 33:14-18 je psáno, že Bůh promlouvá k lidem jednou i dvakrát ve snu, v nočním vidění, že jim otevírá uši a zpečetuje varování, jež jim dal, aby člověka odvedl od toho, co páchá, aby muže chránil před vypínavostí, aby jeho duši ušetřil před jámou a jeho život nezašel hubicí stělou, ale člověk to nepostřehne, nedbá! I v dnešní době jsou tato znamení a potvrzení ve velké míře ignorována. Někdy sny a vize přesně odpovídají a popisují danou situaci, jindy jsou to o podobenství, která vyžadují výklad ve světle Písma. Např. Josefa, Daniele a Jáкова Bůh použil k výkladu těchto znamení.

V Mt. 1 a 2 je pět znamení či zjevení daných Bohem ve snu, v nichž Bůh mluvil, aby dal moudrost, vedení, varování a splnění proroctví. Josefovi anděl ve snu řekl, aby se nebál vzít si Marii za manželku. Znamení hvězdy přivedlo mudrce k Ježíši. Pak byli ve snu varováni, aby se nevraceli k Herodovi, který chtěl zjistit místo pobytu Ježíše, aby Ho mohl zabít. Josef byl pak ve snu varován andělem, aby vzali Ježíše a uprchli do Egypta. Pak byl ještě ve snu upozorněn andělem, kde se usadit, aby se naplnilo proroctví o Ježíši z Nazareta.

V Novém zákoně je spousta takovýchto znamení, což bylo vedení od Boha, podle něhož apoštolové jednali. **(Sk 16:9-10) Tam měl Pavel v noci vidění. Stál před ním nějaký Makedonec a prosil ho: "Přijď do Makedonie a pomoz nám!" Jakmile Pavel přijal to vidění, ihned jsme se rozhodli vyrazit do Makedonie, přesvědčení, že nás Pán povolal, abychom jim kázali evangelium.** Učedníci měli vidění oslaveného Ježíše oslaveného na hoře. Zachariáš viděl ve vidění Gabriela. Andělé se zjevili ženám ve vidění, aby jim oznámili, že Ježíš žije. Pavel (a mnoho dalších i dnes) byl přiveden k Pánu skrze vidění. Vidění přivedlo Ananiáše k Pavlovi, aby byl skrze něj uzdraven a naplněn Duchem svatým. Že Ananiáš přijde, bylo Pavlovi potvrzeno ve vidění. Kornéliovi se ve vidění zjevil anděl a poslal ho k Petrovi, aby mu vysvětlil cestu spásy. Mezitím měl vidění Petr, k němuž sám dostal výklad v tom smyslu, že pohané mohou být také spaseni. Pán povzbuzoval Pavla ve vidění, aby se nebál směle kázat, aby mnozí mohli uvěřit. Jan měl vidění Zjevení.

Když jsem byl velmi mladým učedníkem, ptal jsem se Pána ohledně protichůdných pohledů na vtržení církve. Byl jsem ve svém pokoji, Bibli před sebou a prosil jsem Boha, aby mi tomu dal porozumět. Najednou moji mysl zaplavilo

porozumění, které bylo slovem moudrosti, jak jsem zjistil později. Všechny verše do sebe najednou zapadaly. Rozrušen jsem vyskočil a běžel do kuchyně říct mé ženě, co se stalo. Ještě nikdy jsem neobdržel tak jasně nadpřirozené zjevení, ale protože jsem předtím už slyšel, že taková zjevení existují, požádal jsem Pána o znamení v tom smyslu, aby mi někoho poslal, kdo by mi přesně řekl, co mi bylo ukázáno.

Asi za týden jsem mým přátelům v místním shromáždění řekl o zjevení, které jsem měl. Opakovaně mi bylo řečeno, že jsem se minul s Bohem. Pak se tam u příležitosti posvěcení a odevzdání nové školy do provozu, které se mělo konat v pátečním večerním shromáždění, objevil nějaký pastor. Někteří ze „zralejších“ bratří si ho vzali stranou, aby ho přesvědčili o správnosti svého názoru. Toho večera jsem odešel dříve, takže až později jsem se dověděl od jednoho bratra, že ten pastor jim řekl přesně totéž, co jsem jim řekl já.

Pozval jsem toho pastora jménem Bolivar a ještě další bratry do mého domu. Když Bolivar uslyšel mé jméno, rozrušilo ho to a začal vyprávět události, které předcházely jeho příjezdu do našeho shromáždění. Když přijel do Opelousas, Louisiana, měl zjevení silnice 61. V tom vidění viděl na silnici 61 znamení (ukazatel), na kterém bylo napsáno tři míle k L's. Našel si na mapě silnici 61 a jel podle ní do Baton Rouge, kde jsme bydleli, ale stále tomu vidění nerozuměl. Hledal v telefonním seznamu, které shromáždění by měl navštívit. Přestože naše denominace by byla ta poslední, kterou by si vzhledem ke svému úzkoprsému sektářství sám vybral, přece šel. V našem městě je mnoho církví, ale on dorazil v pátek večer do té naší. Když pak byl u mě doma a uvědomil si, že mé jméno je Eells (někdy vyslovované též L's – els), a že jsme tři (tříčlenná rodina), rozhodl se, že zkontroluje počítadlo ujetých kilometrů. Zjistil, že od silnice 61 po příjezdovou cestu k mému domu je to přesně 3 míle! Svrchovaný Bůh vás může dostat tam, kde vás chce mít. Bolivar dostal totéž zjevení jako já týden předtím. Všimněte si, že potvrzení zde bylo dáno skrze doslovné (přesné) znamení.

Toho dne jsme byli na biblické hodině přítomni tři bratři, tedy dva bratři a já, kdo jsme hledali potvrzení zjevení, které každý z nás měl. Don Robertson je už od mládí mým blízkým přítelem a ten druhý bratr mi svědčil. Měl před lety vidění, v němž mu muž hnědé pleti říká pravdu o vtržení církve. Když tedy toho dne přišel k nám na biblickou hodinu a uviděl Bolivara, poznal v něm onoho muže z vidění; dokonce měl i stejný oblek. Pán mu řekl: „To je on, sedni si a poslouvej“. Další přítel, Skip Chenevert, měl zjevení o synech Božích, které Bolivar potvrdil. Marii a mně pak také řekl, že jednoho dne se odstěhujeme na Floridu, což se i stalo.

Velmi důležitým znamením v Písmu je los. Může to být velmi užitečný nástroj, kterým Bůh může dát potvrzení, vedení, pokyn nebo upokojit spor mezi lidmi. Je třeba zdůraznit, že los není nástrojem předpovídání budoucnosti a může být použit jen k spravedlivému účelu a v poctivé snaze. Předpokládejme, že v nějaké záležitosti si myslíte, že jste s Pánem zajedno, ale někdo jiný má opačný názor a také si myslí, že je v souladu s Pánem. Rozhodne los. **(Př 18:18) Los dokáže ukončit sváry, i mocné dovede rozsoudit.** Mezi mou nejstarší dcerou a dcerou jiného muže vznikly nějaké problémy; tehdy byly obě ještě v dětském věku. On a jeho dcera sváděli vinu na moji dceru, která tvrdila opak. Chtěl jsem zjistit pravdu. Metal jsem los a Pán mi velmi jasně řekl, že on se mýlí a jeho dcera lže, což se nakonec i potvrdilo.

Někteří lidé říkají, že losování už není v dnešní době duchovní. Co je ale duchovního na tom, když jsou lidé v nepřátelském sporu? Pokud se nacházíte ve skupině lidí, kteří vám nemusí důvěřovat, ale důvěřují Pánu, a potřebujete rozhodnutí, může rozhodnout los. Los však může zklaMt V Ezechieli 14 vidíme, že

Bůh oklamal člověka, který nosil v srdci modlu a kladl před sebe svou nepravost, a pak chtěl vedení od Pána. Pokud máte skrytý motiv, pak nezáleží na tom, zda odpověď přijde od proroka, ze Slova Božího, nebo jako výsledek vašeho vlastního uvažování, nebo prostřednictvím losu, protože nemůžete dostat jinou než klamavou odpověď. Změňte smýšlení, svěťte svoji cestu Pánu a teprve pak se ptejte. V Levitiku 16 je popsán řád pro den smíření. Kněz vezme dva kozly a o obou bude losovat. Los rozhodne, který kozel bude obětován a který bude propuštěn. K losování se použijí dva kameny, černý a bílý. Bílý kámen se nazýval los pro Hospodina a černý los pro Azáela. Je to skutečně předobraz na Pána a na nás. On byl obětován jako obětní beránek za hřích, abychom my mohli být propuštěni. Velekněz sáhl do váčku a vytáhl jeden kámen, bílý nebo černý. To rozhodlo, co se stane kozlovi stojícím před veleknězem.

Dovolte mi zde říci něco z historie. Podle talmudu byl 240 let před narozením Ježíše uveden do úřadu jeden velekněz, který se jmenoval Šimon Spravedlivý. Šimon Spravedlivý byl znám jako věrný a čestný velekněz. Svoji službu začal 240 let před narozením Ježíše a vykonával ji po 40 let. Kdykoliv Šimon, po celé období 40 let, sáhl do váčku, vytáhl los pro Hospodina, což bylo považováno za přijetí jejich oběti Hospodinem. Šimon měl sebou vždy, po celých 40 let své služby, když vcházel do nejsvětější svatyně, karmínově zbarvenou šňůrku. Když z nejsvětější svatyně vycházel, byla šňůrka bílá. To pravděpodobně symbolizovalo očištění krví.

Pokaždé, když měl vstoupit do nejsvětější svatyně, měl Šimon vidění. Viděl muže oblečeného v bílém, jak vstupuje do nejsvětější svatyně spolu s ním. Když pak vycházel, měl vidění muže vycházejícího s ním. V poslední den Šimonovy služby s ním vešel muž oblečený v černém, ale ven už s ním nevyšel. Šimon to sám správně vyložil, že to znamená, že zemře. Toho dne zemřel. Dalších 200 let se nekonala žádná zvláštní znamení. Los někdy vyšel bílý, pro Hospodina, a jindy zase černý, pro Azáele. Takto to fungovalo až do ukřižování Pána. Pak nastalo další období 40 let od ukřižování do zboření chrámu. Během tohoto období velekněz při losování vždy vytáhl černý kámen. To si samozřejmě vyložili tak, že Bůh jejich obět nepřijímá. Když odmítli Ježíše, Bůh odmítal jejich oběti. Pravděpodobnost, že se tak bude dít celých 40 let, je jedna ku jednomu trilionu a sto miliardám. Toto znamení losu prokázalo Boží svrchovanost v Novém zákoně a potvrdilo Ježíše jako Mesiáše.

Mnoho lidí, kteří nevěří v Boží suverenitu, věří něčemu, co nazývají štěstím, šancí, sázkou nebo osudem. Žádná taková věc však ve skutečnosti neexistuje. Je to jen jejich fiktivní představa. Někdy se může jednat o klam démonickým duchem. **(Ga 6:7) Neplette se, Boha nikdo neošálí. Člověk sklídí to, co zasel. (J 3:27) Jan odpověděl: "Člověk nemůže přijmout nic, není-li mu to dáno z nebe.** Ve skutečnosti jsme sami strůjci svého osudu tím, že věříme nebo nevěříme Božím zaslíbením a zaséváme svoji setbu, která dozraje ke sklizni dobrého nebo zlého.

Př 16:33 Člověk si do klína hází losem, jak ale dopadne, to určí Hospodin. Hospodin určuje, jak los dopadne. Nezáleží na tom, jak ve víře losuješ, zda použiješ kameny, hodíš mincí nebo budeš žádat Boha o znamení; vždy se jedná o Boží vedení, jehož se ti dostane. Bůh na tvoji víru odpoví. Občas jsem si vyzkoušel, že to funguje. Měla by to být v našem životě běžná praxe? Ne. Měli bychom se naučit slyšet Ducha svatého. Někdy si však nejsme jisti tím, co slyšíme a potřebujeme potvrzení.

V talmudu jsou popsána další znamení, které se staly v období 40 let po ukřižování Ježíše. Západní kahan sedmiramenného svícnu ve svatyni každou noc zhasl. Dali si vždy velmi záležet na tom, aby sedmiramenný svícen nikdy nezhasl,

protože byl symbolem života Izraele. Na kahany byly připojeny nádoby s olejem, což mělo zaručit, že zásoba oleje nikdy nedojde. Kněží pečovali o to, aby olej nikdy nechyběl. Předpokládalo se, že světlo Božího lidu nikdy nezhasne, ale zhasínalo každou noc po dobu 40 let. Pravděpodobnost takového jevu je mimo možnost pochopení rozumem. To bylo jasným znamením, že Bůh Izrael zavrhl. Také dveře do svatyně se každou noc zdánlivě samovolně otevíraly, přes všechny snahu kněží tomu zabránit. To je znamením od Boha pro nás, abychom vstoupili do nejsvětější svatyně (přítomnosti Boží) skrze víru v Ježíše Krista (Žd 10:19,20). Dalším znamením, které to potvrdilo, bylo roztržení chrámové opony odshora dolů, když byl Ježíš ukřižován. (Mt 27:51). Nebyl žádný důvod, aby o tom kněží podávali falešnou zprávu, protože to jistě pro ně nebylo dobrým znamením. Bůh je svrchovaný i ve znameních.

Dovedete si představit, že Bůh měl takovou kontrolu nad losováním, že na lodi plné lidí byl vylosován jediný viník? V Jon. 1 se Jonáš vzbouřil proti Bohu a utíkal od Něj. Loď, na které se plavil, postihla prudká bouře a lodníci se báli, že se loď potopí. ***(Jon 1:7) Zatím se mezi sebou lodníci smluvili: „Pojďte, budeme losovat a poznáme, kvůli komu nás postihlo toto neštěstí“.*** ***Losovali tedy a los padl na Jonáše.*** Jaká byla šance vylosovat Jonáše? Naprosto mizivá! Bůh je svrchovaný a ti pohané to věděli lépe, než dnes mnozí křesťané. Možná nevěděli, k jakému Bohu se modlí, ale věděli, že ať je jím kdokoli, je to svrchovaný Bůh. Věděli, že na lodi je někdo, kdo je příčinou prokletí, jehož důsledky ponесou všichni, a věřili, že los odhalí, kdo to je. Jejich moudrost zahanbuje dnešní církev. Proto také Pavel přikázal Korinťanům, aby ze svého středu vyloučili bezbožníky (1K 5).

Marie a já jsme několik let dostávali vidění a sny, že se přestěhujeme z Baton Rouge v oblasti Louisiany do Pensacoly na Floridě. Když jsme o tom jednou mluvili, šel jsem k Pánu a tázal se, kdy se tyto vize a sny mají uskutečnit? Otevřel jsem Bibli a můj pohled hned spočinul na Habakukovi 2:3, kde je řečeno: ***Vidění už ukazuje k určitému času, míří neomylně k cíli; prodlévá-li, vyčkej, neboť přijde zcela jistě, zadržet se nedá.*** To bylo Boží znamení pro nás. Bylo specifické a zcela k věci. V té době jsme, Marie a já, začali být netrpěliví a už bychom byli rádi věděli, kdy se budeme stěhovat. V té době jsme se jen velmi zřídka dívali na televizi. Když jsem televizor zapnul, zrovna tam byl Charles Stanley a říkal: „ti, kdo očekávají na Hospodina ...“ Věděli jsme, že tato slova jsou znamením pro nás, abychom byli trpěliví. Hned nato jsem šel k ošatce na chleba, kde jsme měli lístky s biblickými verši. Jeden jsem vytáhl a podal ho Marii. Stálo tam: „ti, kdo očekávají na Hospodina ...“ To bylo další, již třetí potvrzení. Pán chtěl, abychom se upokojili a čekali, protože On to hodlal uskutečnit v Jeho čase. Pokud věříme, že Bůh svrchovaně promlouvá skrze znamení a potvrzení, On nám může dát takový pokoj i uprostřed zkoušek!

Když byla Marie těhotná, měla sen. *Ve snu viděla velkého chlapce a malé děvčátko, Když se probudila, hlas řekl: „Justin Josef a Jennifer Joy“.* Mysleli jsme, že budeme mít jistě dvojčata. Po určitém čase Marie doma porodila normálně velkého chlapce 3,5 kg, ale žádné děvče. To nás překvapilo, protože jsme byli zvyklí, že se nám sny vyplnily. Marie se domnívala, že sen o dvojčatech se splní až později. Řekl jsem jí: „Ne, Marie, toto je Justin Josef V našem snu byl větší, protože se měl narodit jako první a Jennifer Joy byla menší, protože se narodí později“. Marii to však vůbec nepřesvědčilo, a my jsme potřebovali vědět, jaké dát chlapci jméno. Vytáhl jsem z kapsy 3 stejné mince a řekl: „Prosme Pána, ať nám dá znamení. Hodím mincemi a padne třikrát hlava, protože je to Justin“. Když jsme se pomodlili, hodil jsem mincemi. Padla třikrát hlava. Ani to ji nepřesvědčilo. Řekl jsem: „Zopakuj losování ještě jednou

a zase bude třikrát hlava“. A skutečně, zase padla třikrát hlava. Nato Marie řekla: „Nevím, Davide“. Řekl jsem: „O.K., hodím mincemi ještě jednou, ale pak už Pána nebudeme pokoušet“. Uhodli jste! Zase třikrát hlava! Jaká je „pravděpodobnost“, že padne třikrát za sebou hlava? **(Př 18:18) Los dokáže ukončit sváry, i mocné dovede rozsoudit.** Za dva roky a tři měsíce se narodila naše malá Jennifer Joy. Jennifer Joy znamená „čistá radost“. S těmito jmény jí Pán dal i vlastnosti.

Narození Jennifer bylo pro nás znamením, že nastal Boží čas našeho stěhování do Pensacoly. Asi pět let před narozením Jennifer měla Marie sen, jak se procházíme našim domem v Pensacole, já s malým děvčátkem na zádech. (To se přesně tak splnilo). Ve snu také viděla, že byla dokončena mezistátní silnice v úseku od Baton Rouge do Pensacoly. Výstavba se dlouho protahovala a byla dokončena až v době našeho stěhování. Hodnota těchto znamení, potvrzujících že jste v souladu s dokonalou Boží Vůlí, je neocenitelná. Křesťané často, bez ohledu na možnost využít biblická znamení, pokračují k vlastní škodě svou vlastní cestou. Slovo nám neříká, kdy a kam se přestěhovat, koho si vzít, kde pracovat, ale ukazuje nám, že Bůh tato znamení používá k takovému vedení.

Když Jennifer měla asi 16 měsíců, věděli jsme, že nastal čas stěhování, protože už byla stejně velká jako ve snu. V tom čase jsem některé bratry požádal, aby se se mnou shodli na tom, že Bůh nám v Pensacole dá dům a auto. Učinili jsme tak podle Slova: **(Mt 18:19) Říkám vám také, že pokud se dva z vás na zemi shodnou ohledně čehokoli, za co by prosili, stane se jim to od mého nebeského Otce.**

Týden po této modlitbě víry se moje žena Marie a dcera Debora dostaly do automobilové bouračky, když jely po bulváru Florida Boulevard v Baton Rouge. Zdůrazňuji Florida Boulevard, protože to bylo znamení, že tato autohavárie sehrála důležitou úlohu v souvislosti s přestěhováním po mezistátní silnici (interstate boulevard) na Floridu *(a tedy i v souvislosti s novým autem a domem v Pensacole. Boulevard znamená bulvár, tj. širokou třídu se stromořadím po stranách, ale i hlavní - v tomto případě mezistátní - silnici)*. Musely zastavit za Cadillacem, který jel před nimi, a zezadu do nich narazil Lincoln, jehož řidič koukal po okolí. Naši Toyotu napasoval do kufru Cadillacu a úplně ji zdemoloval. Manželka a dcera utrpěly lehká zranění. Když auto otevírali hydraulickými kleštěmi, aby je vyprostili, přišel nějaký člověk a řekl Marii: „Nebojte se, má výbornou pojistku“, což jí připadlo divné. Řidič Lincolnu si dělal velké výčitky. Byl to šéf velké logistické firmy, která měla samopojištění. Jeho auto bylo pojištěno 100/300/100. Řekl, že s pojišťovnou bude jednat v náš prospěch. Jaká je „pravděpodobnost“, že vám někdo takový zdemoluje auto? Jak se dalo očekávat, zástupci pojišťovny k nám byli velmi velkorysí. Bůh použil tuto metodu jako odpověď na moji modlitbu, aby nám dal dům a auto. Zničené auto nám vyměnili za lepší. Za peníze, které jsme dostali jako odškodnění navíc, jsme druhé větší rodinné auto vyměnili za nové a ještě zbylo na koupi domu, a to vše za peníze nepodléhající zdanění. Na toto finanční vyrovnání navazuje další příběh.

Náš mladý přítel Rick Knight bydlí v oblasti Baton Rouge. Asi pět let před výše popsanou nehodou měl sen. *V tom snu přišel navštívit našeho souseda Bruceho. Ten mu řekl, ať se podívá směrem k našemu domu. Uviděl tam stěhovací vůz zaparkovaný zádí u vchodu do našeho domu. Stěhovali jsme se do Pensacoly. Přišel nám pomoci nakládat věci. Ukazoval jsem mu nějaké dokumenty, na kterých bylo napsáno „důchod“ a řekl mu: „Už nikdy nebudu pracovat pro člověka v běžném zaměstnání“.*

Když mi Rick sen vylíčil, Duch mi potvrdil jeho pravdivost. V zaměstnání jsem lidem řekl, že půjdu do důchodu a odstěhujeme se do Pensacoly. Samozřejmě mi

všichni říkali, že v 37 letech mi nikdo důchod nedá. Mýlili se, jak se později ukázalo. Rafinerie Exxon, kde jsem pracoval, chtěla nahradit některé ze svých dobře placených zaměstnanců dělníky s pracovní smlouvou na dobu určitou. Nabízeli důchod každému, kdo měl odpracováno více než 15 let. O této jejich nabídce jsem vůbec nemusel přemýšlet, protože jsem měl svá znamení. Několik lidí pak za mnou přišlo s tím, že jsem to vlastně předpověděl. Bylo to pro ně svědectví, že Bůh nám může odhalit budoucnost.

S Rickem jsme se pak několik let neviděli, ale onoho víkendu, kdy jsme se stěhovali, se zastavil u Bruceho v jeho domě. Ten mu ukázal směrem k našemu domu. Viděl přesně to, co tehdy ve snu: stěhovací vůz zaparkovaný zádí ke vchodu do našeho domu. Když nám rozrušený Rick pomáhal nakládat věci, řekl jsem mu o mém odchodu do důchodu. Obdržel jsem celoroční odstupné a malý důchod do doby, než dosáhnu důchodového věku, pokud Exxon bude stále solventní a Pán si mne zde ještě ponechá. Roční odstupné přišlo ve stejné době jako první ze dvou splátek odškodného za autohavárii. To stačilo na koupi domu v Pensacole a na roční živobytí. Druhá splátka byla stanovena a doručena poté, co jsme dali naše auto k dispozici misijní stanici v Pensacole. Z druhé splátky jsme koupili druhé auto. Obsah snu se tak dokonale naplnil.

Mohli byste se ptát: „Jak je možné, aby s tak nízkým důchodem už nikdy nemusel pracovat pro člověka?“ Několik měsíců před odstěhováním z Baton Rouge mi Pán dal další znamení. Ve snu jsem se náhle ocitnul před obrovským palácem, který, jak věřím, představoval Nový Jeruzalém. Otevřely se velké dveře a Pán tam stál oblečen jako Král. Uvedl mě dovnitř a ukázal mi věž, která byla postavena z trámů podobně jako srub a která se zužovala směrem k vrcholu, kde bylo místo pro stání. Pán mi zjevil, že to představuje moji službu. Ukázal mi také knihu plateb, ve které byla na každý měsíc stanovena určitá částka. Pán řekl: „Chci to pro tebe“. Tím mínil věž a platby. Od r. 1986 jsme žili z finančních částek, které odpovídaly průměrné částce v knize plateb a které nám zázračně přicházely z různých míst. I když jsme - k našemu vyzkoušení - měli hubené i tučné měsíce, průměr připadající na 1 měsíc odpovídal tomu, co řekl Pán. Abychom peníze dostali, museli jsme chodit vírou. Toto znamení mě ujistilo ve víře, že Bůh se postará o naše potřeby i bez viditelných prostředků podpory.

Pak jsem měl další vidění, v němž jsem byl uchvácen vysoko nad krajinu Baton Rouge, kde jsem bydlel. Když jsem pohlédl směrem k Floridě, uviděl jsem tam tu věž v Pensacole. O několik měsíců později nám Bůh zázračným způsobem koupil dům a auto v Pensacole, Florida, kde teď bydlíme. Pán mi dal vhled, co ta věž znamená. Jednotlivé trámy jsou svatí, kteří jsou na mnoha místech v Písmu připodobněni ke stromům. V rozích jsou trámy spojené a vytvářejí tak kříže. Boží lid, který se v jednotě shromažďuje a nese svůj vlastní kříž vytváří pevnou věž před tváří nepřítele. Izraelité stavěli takové věže ve svých městech a někdy i na místech pastvy svých stád na ochranu před nepřítelem (Sd 9:46, 51). **Př 18:10 Hospodinovo jméno** (v hebrejštině „charakter a autorita) **je pevnou věží; spravedlivý se uchýlí do jeho bezpečí.** Pravda z nás buduje věž, která má charakter a autoritu Ježíše na ochranu před nepřítelem. Přicházejí velmi tvrdé časy a mnoho nepřátel. Zůstávejte skryti za vysokými zdmi duchovního Sionu, ve **věži stáda** (Mich 4:8).

Mám zkušenost, že Pán mnohokrát použil los jako znamení, aby ukázal svou svrchovanost a vedení i jiným lidem. Když jsme už věděli, že se budeme stěhovat do Pensacoly, ptal jsem se Pána, co udělat s naším karavanem (*mobile home, mobilní dům*). Marie se mně zeptala, zda bychom ho mohli prodat. Když jsem se v té

záležitosti modlil, Pán mi vnukl, abych karavan dal nám známým křesťanským manželům Mike a Karen Burley z Houstonu, Texas. Když jsem je kontaktoval, zjistil jsem pouze, že ztratili práci i bydlení od firmy. Když jsem Marii řekl, co mi řekl Pán, neměla v tom jistotu. Chtěl jsem, aby Pán Marii potvrdil, že darovat karavan je Jeho vedení. Aby v té věci měla pokoj, navrhl jsem, že požádáme Pána o znamení. Prosil jsem Pána, aby toto rozhodnutí potvrdil tím, že padne 6x po sobě hlava mince, a přesně tak to i proběhlo. Jaká je „šance“, že padne 6x po sobě hlava? To Marii přesvědčilo. Aniž bych je informoval o tom, co Pán řekl, nabídl jsem jim, že s námi nějakou dobu mohou bydlet. Marie mi připomněla, že Karen měla sen, ve kterém jsme opustili místo svého bydliště, a když jsme se po určité době vrátili, zjistili jsme, že v našem domě (v *mobilním domě, karavanu*) bydlí někdo jiný. Tehdy jsme se jí neptali, zda ví, o koho se jedná. Když se k nám nastěhovali, připomněl jsem jim ten sen. Pak jsem Karen řekl: „Myslím, že vím, kdo to bydlel v našem *mobilním domě*. To jste byli vy, že?“ Opověděla: „Ano, my“. (Karen to věděla už v době, kdy ten sen dostala, ale moudře to zamlčela, protože nechtěla, aby to vyznělo jako prorokování k vlastnímu prospěchu). Řekl jsem: „Tak dobře, je to váš dům“. Samozřejmě byli nadšeni tím, jak se Bůh o ně už dopředu, dříve než vznikla potřeba, postaral. O několik měsíců později nám Bůh opatřil v Pensacole dům a auto. Události následující po losování nám potvrzovaly, že znamení byla od Boha, který je i v tomto svrchovaný. Můžete si to někdy vyzkoušet. Tím netvrdím, že byste měli řídit svůj život podle losu, ale myslím tím možnost žádat v některých případech o potvrzení a vedení. Když znamení souhlasí s vaším duchem, vede vás to k větší důvěře, že to byl Pán, kdo k vám mluvil. Nepotřebujeme, aby šestkrát po sobě padla hlava mince. Čím více Pánu důvěřujeme, tím méně důkazů potřebujeme, že k nám mluví Bůh.

Izraelité na základě losování rozhodli o tom, komu se dostane která část Zaslíbené země. Losováním rozhodli, kdo půjde do války první. Tím nezůstával žádný prostor pro hádky. Někdy je takový postup nezbytný, protože ani duchovní lidé spolu nemusí vždy souhlasit a nemůžete je nutit, aby vám vždy věřili. V 1. Samuelově 10:1 Saul tajně pomazal Saula, aby byl králem. Později musel lidu dokázat, že to bylo Boží vedení. **(1S 10:19-20) *Vy jste ale dnes zavrhli svého Boha, který vás vysvobozuje ze všech vašich neštěstí a úzkostí. Řekli jste: 'Ustanov nad námi krále.' Ted' se tedy podle svých kmenů a rodů postavte před Hospodinem.*** ***Samuel pak nechal předstupovat všechny izraelské kmeny. Los označil kmen Benjamín. „Los označil“*** znamená, že ze 12 kmenů byl vylosován kmen Benjamín. **(21) *Nechal tedy po jednotlivých rodech přistupovat kmen Benjamín a označen byl rod Matri. Nakonec byl označen Saul, syn Kišův.*** Losováním byl výběr zúžen na jednoho, který však už byl předtím na krále pomazán. Z celého Izraele jen jeden člověk, Saul. Stejně svrchovaného Boha máme i v Novém zákoně. Něco jako šance prostě neexistuje. Proč Samuel neřekl: „Hospodin mi řekl, že králem bude Saul, a já jsem ho už pomazal“? Proč Samuel nepomazal Saula před očima všech, aby to všichni věděli? Bůh nechtěl, aby vznikly spory nebo rozdělení Izraele kvůli výběru krále. Bůh nechtěl, aby – až by bylo všechno řečeno a vykonáno a Saul pak odpadl a dělal hrozné chyby – lid Samuela obvinil, že vybral špatného krále. Jedinými lidmi, kteří losování neuznávali, byli „nějací ničemové“. **(1S 10:27) *Nějací ničemové ale říkali: "Tenhle že nás zachrání?"***

Jonatán žádal znamení od Hospodina: **(1S 14:6-10) *Jonatan řekl svému zbrojnoši: "Pojd', pronikneme ke hlídce těch neobřezanců (Filistinců) . Snad bude Hospodin při nás. Vždyť Hospodinu není zatěžko zvítězit, ať už jich je mnoho nebo málo." Zbrojnoš mu odpověděl: "Udělej, cokoli máš na srdci.***

Obrat' se, kam chceš - jsem přece s tebou jedno srdce." Jonatan mu na to řekl: "Podívej se, pronikneme k těm mužům a ukážeme se jim. Jestli nám řeknou: ,Zastavte se, dokud k vám nedorazíme!' zůstaneme na místě a nebudeme k nim šplhat. Jestliže řeknou: ,Vylezte k nám!' polezeme, protože to pro nás bude znamením, že nám je Hospodin vydal do rukou." Jonatán měl víru, že Hospodin potvrdí jeho znamení a vnukne Filistincům tyto myšlenky a slova. Zároveň nevěřil, že ďábel by mohl zasáhnout klamavou odpovědí. Bůh je věrný a chce, abychom od Něj žádali znamení, aby mohl ukázat, že je s námi a dává nám vítězství nad našimi nepřáteli. Jonatán dostal znamení, které žádal a tak věděl, že Bůh mu vydal Filistinské do jeho rukou. Když Jonatán pobil asi 20 mužů na polovině honu pole, nastalo zemětřesení, které ostatní zahnilo na útěk. Jak Filistinští prchali, Jonatán využil příležitosti a pobíjel je, jak to jen šlo. **(1S 14:24) ... Saul zavázal vojsko touto přísahou: "Zlořečený ten, kdo okusí pokrm před večerem, dokud se nepomstím svým nepřátelům."** Jonatán, který o přísaze nevěděl, nabral na hůl plástek medu a jedl. Ostatní mu pak řekli o přísaze.

(1S 14:36-37) Potom Saul prohlásil: "Pojďme se v noci pustit za Filistinci a plnit je až do svítání. Ani jednoho z nich nenecháme!" - "Udělej, jak myslíš," odpověděli mu. Kněz ale řekl: "Přístupme sem k Bohu." Saul se tedy ptal Boha: "Mám se pustit za Filistinci? Vydáš je Izraeli do rukou?" On mu ale toho dne neodpověděl. Zjistil jsem, že Bůh nám nechce vždy odpovědět. Job musel až do konce vydržet v hrozné zkoušce bez odpovědi od Hospodina. Musel Hospodinu důvěřovat. Někdy Bůh chce, abychom mu nechali východisko. V některých situacích nelze dát jednoznačnou odpověď „ano“ či „ne“. Správná odpověď by mohla znít „ano, ale ještě ne teď“ nebo „zatím ne, ale později ano“. Při metání losu jsem cítil, že Pán mě vedl k tomu, abych používal dvě mince. Domnívám se, že důvodem je, aby mohla při jednom hodu padnout dvakrát hlava v případě odpovědi „ano“, nebo dvakrát orel v případě „ne“, nebo hlava a orel ve smyslu „nechci ti odpovídat tímto způsobem a v tomto čase“. Vždy jsem v srdci cítil, že Bůh si chce ponechat tuto možnost východiska či úniku.

Když jsem metal los v již popsané záležitosti našeho domu, použil jsem dvě mince a vždy padla dvakrát hlava. Když jsem byl mladý v Pánu, dostal jsem tímto způsobem potvrzení odpovědi na mnoho otázek. Čím jsem byl v Pánu starší, tím méně jsem měl spoléhat na losování. Losování a jiná znamení mi však pomohla ujistit se, že ke mně v určité záležitosti mluvil a vedl mě Pán. On chce, abychom si postupně odvykali od nezbytnosti vyžadování znamení a získávali větší jistotu slyšení Jeho hlasu. Přesto však někdy los používám. Bůh nechce, abychom vyžadovali znamení o tom, co je jasně řečeno v Jeho Slově. Boží Slovo má konečnou platnost. Bůh nám nemusí potvrzovat to, co je podle Jeho Slova pravda. Mému nejstaršímu synovi před několika lety nabídl místní prodejce motocyklů zaměstnání a vyzval ho, aby si podal písemnou žádost o zaměstnání. Ptal jsem se losem Pána, zda syna zaměstnají a odpověď byla „ano“. Pak jsem Pána ještě žádal o verš týkající se toho zaměstnání. Otevřel jsem Bibli a verš, na který mi padl zrak, vyjadřoval, že se synem nebudou jednat úplně na rovinu. Pomyslel jsem si: „Znamená to snad, že zaměstnání dostane, ale neřekli mu pravdu?“ Pak se ukázalo, že mu přislíbili práci už od prosince, ale přijali ho až od ledna. Proběhlo to tedy přesně tak, jak mi to Pán ukázal.

(1S 14:24) ... Saul zavázal vojsko touto přísahou: "Zlořečený ten, kdo okusí pokrm před večerem, dokud se nepomstím svým nepřátelům." Jeho syn Jonatán vyřčenou kletbu neslyšel a pojedl něco medu. Saul chtěl odpověď od Hospodina, zda má vyrazit proti Filistínským. Ale Hospodin Saulovi neodpovídal a Saul pojal

podezření, že odpověď nepřichází, protože někdo zhřešil. **(1S 14:38-46) Saul proto řekl: "Pojďte sem, všichni vůdcové vojska! Zkoumejte a zjistěte, jaký hřích byl dnes spáchán. Jako že je živ Hospodin, zachránce Izraele, i kdyby šlo o mého syna Jonatana, musí zemřít!" Nikdo z mužů mu neodpovídal. Řekl tedy celému Izraeli: "Vy budete na jedné straně a já se svým synem Jonatanem na druhé." Lid Saulovi odpověděl: "Udělej, jak myslíš." Saul tedy Hospodina, Boha Izraele, žádal: "Ukaž spravedlivě." Los pak označil Jonatana a Saula, kdežto lid vyvázl. "Losujte mezi mnou a Jonatanem," řekl Saul. A los označil Jonatana. Saul tedy Jonatanovi řekl: "Pověz mi, cos provedl." Jonatan mu odpověděl: "Ochutnal jsem trochu medu na konci hole, kterou jsem měl v ruce. A za to teď mám zemřít." Saul prohlásil: "Jestli ne, ať mě Bůh potrestá a ještě mi přidá! Musíš zemřít, Jonatane." Lid se ale proti Saulovi ozval: "Jonatan že má zemřít? Ten, který Izraeli získal to veliké vítězství? To tedy ne! Jako že je živ Hospodin, ani vlas mu z hlavy nepadne. Vždyť mu dnes pomáhal Hospodin!" A tak lid zachránil Jonatana před smrtí. Saul pak ukončil pronásledování Filistinců a ti se vrátili, odkud přišli. Jonatán byl tedy z celého Izraele vylosován jako ten, kdo byl příčinou, proč Bůh mlčel. My máme téhož svrchovaného Boha! Bůh Saulovi nedal odpověď, protože kletba, kterou vyslovil, nebyla naplněna. Bez odpovědi od Hospodina by Saul proti Filistinským nevyšel, i kdyby byla velká šance je zničit. Mnozí se dnes dávají do pohybu, když je k tomu vhodná příležitost a důvod, ale syny Božími jsou ti, kdo jsou vedeni Duchem Božím.**

Apoštolé uvažovali, kdo by měl nahradit Jidáše. **(Sk 1:20-26) "V knize Žalmů je psáno: ‚Jeho přibyték ať zpusťne a zůstane neobydlený‘ a ‚Jeho pověření ať přijme jiný.‘ Jeden z těch, kdo s námi chodili po celý čas, kdy Pán Ježíš přebýval mezi námi, od Janova křtu až do dne, kdy byl od nás vzat vzhůru, se proto musí stát spolu s námi svědkem jeho vzkříšení." Navrhli dva - Josefa Barnabáše, zvaného také Justus, a Matěje. Potom se modlili: "Ty, Pane, znáš srdce všech lidí. Ukaž, kterého z těch dvou jsi vyvolil, aby měl podíl na této službě a stal se apoštolem namísto Jidáše, který se odvrátil a odešel, kam patří." Potom losovali: los padl na Matěje, a tak byl připočten k jedenácti apoštolům. Většina církví je dnes toho názoru, že toto řešení situace bylo chybné. protože dvanáctým apoštolem měl být Pavel. Tato doktrína, která se v širokém měřítku ujala, vychází z předpokladu, že apoštolů bylo jen dvanáct. Kvůli této doktríně není řecké slovo „apostolos“ ve většině veršů v Novém zákoně překládáno jako apoštol. My však nemáme právo věřit, že by mělo být překládáno jiným slovem než apoštol. Z toho pak vychází, že v Novém zákoně je celkem nejméně 25 apoštolů. Apoštoly máme i dnes. Bůh vybral losováním Matěje, aby jako dvanáctý apoštol zaujal Jidášovo místo. Stoupenci té doktríny také říkají, že o Matějovi už není dále (od Sk 1 do Zj 22) v Písmu zmínka, ale to platí i pro většinu ostatních apoštolů. Iz 53 popisuje obětavý život a smrt Ježíše. V této kapitole byla zjištěna přeskoková (skip) sekvence jmen Ježíše a dvanácti apoštolů včetně Matěje, kromě Jidáše a Pavla. Už od doby Izaiáše je tedy psáno (i když pod povrchem, v hlubších vrstvách textu), že Matěj nahradí Jidáše. Apoštolé z Židů používali los po celý svůj život při rozhodování o důležitých záležitostech, protože věřili ve svrchovaného Boha, který odpovídá na modlitby.**

Bůh zvolil Gedeona, aby vedl Izrael proti Midjancům a Amálekovcům a synům východu. Gedeon měl strach, protože věděl, že nemá dost silnou armádu a také mu chyběla sebedůvěra. Chtěl důvěru ve vítězství od Boha. **(Sd 6:36-40 Gedeon pak Boha požádal: "Chceš opravdu skrze mne zachránit Izrael, jak jsi řekl? Hle,**

pokládám zde na mlatu ovčí rouno. Bude-li rosa jen na rounu, a na zemi všude kolem sucho, poznám, že skrze mne zachráníš Izrael, jak jsi řekl." A tak se stalo. Druhého dne, hned jak ráno vstal, stiskl rouno a vyždímal z něj rosu - plnou číši vody. Gedeon pak Bohu řekl: "Nehněvej se na mne, když ještě jednou promluvím. Prosím, ať mohu to rouno zkusit ještě jednou. Ať je, prosím, sucho jenom na rounu, a na zemi všude kolem rosa." A Bůh tak té noci učinil. **Jedině na rounu bylo sucho, ale na zemi všude kolem rosa. To byl od Gedeona vůči Pánu vsutkový požadavek. Gedeon žádal opět znamení, k němuž přirozeným způsobem nemohlo dojít. Rouno by normálně muselo nasáknout rosou. V tomto případě však bylo rouno suché a okolní zem mokrá. Bůh nemá problém s činěním takových znamení pro nás, když od Něj potřebujeme odpověď.**

Před několika lety jsem sloužil evangeliem člověku, který už málem uvěřil, ale měl ještě mnoho otázek a také problém věřit, že Bůh ho individuálně miluje. Navrhl jsem mu, aby požádal Boha o znamení: „Bože, jestli mě miluješ, dej, ať prší, i když bude svítit slunce“. Když to příštího dne přesně tak proběhlo, byl bez sebe radostí. Když totiž poklekl u své postele a vyslovil tu modlitbu, podíval se z okna a hle, slunce svítilo a pršelo. Potřeboval to. Přesvědčilo ho to, že Bůh je osobní Bůh a Spasitel.

Jindy zase jsem v jedné třídě, kde jsem vyučoval, žákům navrhl, aby každé ráno dali první místo Bohu a hodinu Jej hledali v Jeho Slovu a teprve pak se vypravili do školy. Navrhl jsem jim, aby zkusili určité znamení. Řekl jsem jim: „Pokud věříte tomu, že Bůh chce, abyste s Ním každého rána měli jednu hodinu společenství, nechejte budík nastavený na dobu, v kterou normálně vstáváte, ale požádejte Boha, aby vás probudil hodinu před tím, než budík zazvoní. Když se ráno probudíte, podívejte se, kolik je hodin“. Druhý den skoro každý žák přišel do školy s rozzářeným obličejem a hlásil, že když se ráno po probuzení podíval na budík, bylo přesně o hodinu méně než na kolik měl nastaveno zvonění. Tento projev Boží svrchovanosti a poznání, že je Boží vůle, aby se s Ním každého rána setkávali, na ně udělalo hluboký dojem. Na lidi vždy velmi zapůsobí poznání, že Bůh je osobně miluje a má o ně zájem.

Děti Izraele šly do války proti Filistinským a Filistinští vzali schránu Smlouvy (Hospodinovu truhlu). Odvezli tuto svou kořist do Filistie a pak ji stěhovali z města do města. Na každé město, které schránu přijalo, padlo prokletí. Lidé onemocněli nádory a umírali. Brzy pak žádali filistinská knížata, aby schránu z jejich města odvezli. Když schránu Smlouvy vystavili vedle jejich boha Dáгона, ten padl tváří k zemi, hlava a ruce uražené od trupu.

Filistinských knížat se zmocnila hrůza před Bohem Hebreů. Vzpomněli si, co tento Bůh učinil Egyptu a Faraovi, když vysvobozoval Izrael. Kněží a věštcí jim poradili, ať žádají od Boha znamení, jestli se skutečně jedná o Jeho soud nad nimi. (1S 6:7-12) Proto teď připravte jeden nový vůz a dvě otelené krávy, na něž nebylo nikdy vloženo jho. Obě krávy zapřáhněte do vozu a jejich telata od nich odveďte domů. Vezměte Hospodinovu truhlu, naložte ji na vůz, ty zlaté předměty, které s ní vracíte jako odškodnění, přidejte do mošny po straně a pošlete ji pryč. Pak uvidíte: Zamíří-li k hranici svého kraje směrem k Bet-šemeši, pak nám toto hrozné neštěstí způsobil on. Pokud ne, budete vědět, že nás nezasáhla jeho ruka, ale stalo se nám to náhodou." **Tělo může věřit v náhodu proti všem danostem. Krávy, které předtím nikdy netahaly vůz, protože nikdy nebyly zapřážené, by normálně šly za svými telaty domů. Nikdy by neodešly od svých telat do země, kde nikdy nebyly. Bylo zcela nemožné, aby krávy šly cestou, kterou šly. To mohl způsobit jen Bůh, který svrchovaně ovládal i chování těchto krav. (1S 6:10-12)** A tak to

udělali. Vzali dvě otelené krávy, zapřáhli je do vozu a jejich telata zavřeli doma. Hospodinovu truhlu naložili na vůz spolu s mošnou, v níž byly ty zlaté krysy a podobizny nádorů. Krávy zamířily rovnou k Bet-šemeši. Šly stále stejným směrem po téže silnici. Bučely, ale neuhnuly napravo ani nalevo... **Nezdálo se, že by se bučícím kravám líbilo přivést Boží schránu nazpět do Izraele. Filistinští věděli, že to způsobil Bůh a dokonce Mu přinesli oběť. Nastavili podmínky tak, aby se znamení o tom, že je Bůh trestá, nemohlo normálním způsobem uskutečnit. Žádali Boha o něco nenormálního. Vy to tak můžete také udělat, a když to tak uděláte, nikdy na to nezapomenete a nezapomenou na to ani Filistinští ve vašem okolí.**

Před několika lety jsem Pánu připomínal moje dva nejstarší syny, kteří byli vychováni v Pánu, ale dělali si své vlastní věci (dělali si věci po svém). Modlil jsem se a svěřoval je do Pánovy ruky, ale protože se mi zdálo, že to trvá už dlouho, žádal jsem Pána, aby mi dal do jejich situace Slovo. Otevřel jsem Bibli a můj prst ukázal na verš: Byl zbožný a bohobojný s celým svým domem, dával mnoho almužen lidu a stále (pravidelně) se modlil k Bohu (Sk 10:2). **Stále se modlil znamená stále předkládal svoji žádost Bohu, což jsem dělal, takže Bůh měl mé syny stále na paměti. Otevřel jsem Bibli ještě jednou a prst ukázal na Dokonáno jest (J 19:30). **Bůh mi tím vlastně říkal: „Modlil jsi se, a já jsem tvou modlitbu slyšel. Nyní už jen věř tomu, že záležitost je vyřízena“.** Ježíš řekl: (Mk 11:24) Proto vám říkám: Věřte, že všechno, o co při modlitbě prosíte, jste dostali, a budete to mít.**

Jednou jsem měl velké bolesti a ztratil hodně krve. Měl jsem v tom pokoj, protože Kristus nás po mnoho let vždy uzdravoval. Napadlo mi, že by to mohla být rakovina, ale nikomu jsem o tom neřekl, jen mému příteli Mikeovi Burley, který se se mnou sjednotil ve víře. Brzy nato jsem potkal dvě sestry, které mi řekly, že se modlí za Boží služebníky včetně mně a že jim Pán řekl, že budu mít bitvu s rakovinou a že zvítězím. Poděkoval jsem s tím, že jsem již měl stejnou předtuchu. Šel jsem domů a prosil Pána v této záležitosti o Slovo. Otevřel jsem Bibli a můj prst ukázal: Umřeš; neuzdravíš se." (2Kr 20:1). Řekl jsem: „Pane, to nepřijímám, protože to není to, co mi Tvé Slovo zaslíbujete. Řekl jsi mi jeho ranami jste byli uzdraveni a také věřte, že všechno, o co při modlitbě prosíte, jste dostali, a budete to mít.“ **A tak jsem tedy prosil jsem Boha, aby mi dal jiné slovo. Otevřel jsem moji Bibli a prst spočinul na Neumřu, ale budu žít (Ž 118:17). **Přesný opak! Jediné dva takové verše v celé Bibli! Pomyslete jen, jaká Boží svrchovanost – nechat otevřít Bibli na určité stránce a řídit můj prst, aby ukázal na určitou přesnou část určitého verše. Jak hrozným Bohem On je! Bůh mě zkoušel, zda budu věřit Písmu. Pokud nikdy nepřijmete to, co je v rozporu se Slovem, budete požehnání. Symptomy nemoci postupně mizely, až úplně odešly.****

Jedna naše známá sestra, která bydlela několik hodin cesty od nás, měla tak velký nádor, že vypadala, jako by byla už několik měsíců těhotná. Zavolala mi a já jsem nádor proklet ve jménu Ježíše. Hned na to mi znovu volala a oznámila mi, že to splasklo jak balon, ze kterého se vypustí vzduch. Později to začalo znovu růst. Prosil jsem Pána, aby mi dal do situace této sestry slovo. Pětkrát po sobě jsem otevřel Bibli a prst vždy ukázal nějaký verš týkající se vzkříšení z mrtvých. Ty verše jsem si všechny zapsal. Ptal jsem se Pana: „Co mi tím chceš říct? Chceš ji už brzy vzkřísit z mrtvých, nebo mluvíš o jejím vzkříšení v poslední den?“ Znamení, které mi Pán dal, bylo prorocké a uskutečnilo se

(zatím v čase jen v tom, že umřela), i když to, že umřela, nebylo pro ni to nejlepší Boží. Lékaři se obávali ji operovat. Vypadala, jako by byla už v devátém měsíci těhotenství. Její rodina ji nutila, aby odjela do Mexika a podrobila se tam terapii. Víím, že v konečné fázi své zkoušky kolísala ve víře, sama mi to řekla. Neodsuzuji ji za to. Byla věrnou věřící ženou odevzdanou Pánu, který ji po většinu jejího křesťanského života uzdravoval ze všech nemocí. Její manžel rozhodl, že jim nejde ani tolik o hledání Pánovy Vůle v této věci, jako spíše o naplnění jejich vlastní touhy, když budou za ni věřit, že bude uzdravena. Jistě, Ježíš i učedníci se modlili za lidi, kteří měli vlastní touhu být uzdraveni a Bůh je všechny uzdravil (Mt 4:24; 8:16; 9:35; 12:15; Sk 5:16) skrze jejich víru. Ž 103:3) On ti všechny tvé viny odpouští, on tě uzdravuje ze všech nemocí. V minutě, kdy vzdali svoji víru v její uzdravení a modlili se „Pane, je-li to Tvá Vůle ...“, ta sestra padla mrtvá. Její manžel i lékaři tím byli šokovaní, protože předtím nejevila žádné bezprostřední příznaky umírání. Přiznal mi, že ve chvíli, kdy z jejich úst při společné modlitbě vyšla ta slova, padla mrtvá. Řekl mi: „Davide, my jsme ji zde drželi vírou“. Pomyslel jsem si: „Jo, to bychom měli dělat“.

Když jsme Paulině Warner, sestře z našeho shromáždění, oznámili smutnou zprávu, řekla, že ji to úplně vyvedlo z míry, protože si myslela, že se budou držet své víry. Řekla, že pomýšlení, že je možné ztroskotat ve víře, ji vyděsilo. Když o tom jízdu v autě přemýšlela, byl jí řečen verš Sk 5:1. Pauline mi zavolala mobilem a řekla mi označení toho verše. Protože neznala jeho text, chtěla, abych jí ho přečetl. (Sk 5:1) Také jeden muž jménem Ananiáš se svou manželkou Zafirou prodal pozemek (v anglickém též majetek, possession). Nejdřív jsem jí řekl, že nevidím žádnou souvislost, protože pokud šlo o finance, byli Pánu věrní. Pak mi náhle přišlo, že jeden muž a jeho žena prodali majetek. Uzdravení je našim majetkem na základě Nové smlouvy zpečetěné Pánovou krví. Podle Ježíše je to chléb dětí. Nikdy bychom se neměli modlit „je-li to Tvá Vůle ...“, když Písmo Boží Vůli jasně zjevuje (1 Pt 2:24; Ž 103:3). Ježíš a apoštolové se takto při uzdravování, vysvobozování nebo zaopatření potřeb nikdy nemodlili. Z toho vidíme, že je možné přijmout lež výměnou za zaslíbení (zaslíbený majetek, pozemek v zaslíbené zemi). Tento verš, který byl Pauline řečen ve vztahu k oné modlitbě „je-li to Tvá vůle“ mnohým pomohla porozumět, že bychom se měli držet neochvějné naděje, kterou vyznáváme - vždyť Ten, který dal zaslíbení, je věrný (Žd 10:23).

Následující text popisuje znamení, které stále vyvolává úžas věřících lidí nad Boží suverenitou. (2Kr 20:1-8) V té době Ezechiáš na smrt onemocněl. Prorok Izaiáš, syn Amosův, jej navštívil a řekl mu: "Tak praví Hospodin: Dej své věci do pořádku, protože umřeš; neuzdravíš se." Ezechiáš se obrátil tváří ke zdi a modlil se k Hospodinu: "Ach Hospodine, pamatuj prosím, že jsem před tebou žil v pravdě a s upřímným srdcem a že jsem dělal, co je v tvých očích správné." A Ezechiáš plakal a plakal. Izaiáš ještě ani nevyšel z prostředního nádvoří, když dostal slovo Hospodinovo: "Vrať se a řekni Ezechiášovi, vůdci mého lidu: Takto praví Hospodin, Bůh tvého otce Davida: Slyšel jsem tvou modlitbu a viděl jsem tvé slzy. Hle, uzdravuji tě! Třetího dne vejdeš do Domu Hospodinova. Přidám ke tvým dnům patnáct let. Kromě toho vysvobodím tebe i toto město z rukou asyrského krále a budu je chránit. Udělám to pro sebe a pro svého služebníka Davida." Potom Izaiáš řekl: "Přineste hroudu fíků." Přinesli je, přiložili na vřed a Ezechiáš byl uzdraven. "Jaké dostanu znamení, že mě

Hospodin uzdraví a že třetího dne vejdu do Hospodinova domu?" zeptal se Ezechiáš Izaiáše. Můžeme se ptát: „Proč nevěřil Hospodinu?“ Protože Ezechiáš mluvil s prorokem Izaiášem. Bible nám říká, abychom zkoumali duchy proroků (1 Jan 4:1). Při osobním proroctví k osobě se často stává, že vám prorok řekne něco, co víte jen vy. To je znamením, že prorok nemluvil jen ze své vlastní mysli. Jindy se pravdivost klíčových událostí proroctví potvrdí až jejich naplněním, takže z toho poznáte, že proroctví bylo od Pána. ***(Pl 3:37) Kdo řekne a stane se, když Panovník nepřikázal?*** Podle toho zjistíte, zda zkoumaná osoba je pravým prorokem.

Existuje mnoho proroků, kteří mají ducha věštby (věšteckého ducha). Tito duchové neřídí budoucnost, takže tito proroci mají jen nízké procento naplněných proroctví. Ti, kdo jdou k těmto prorokům, si neuvědomují, že tito duchové jim řeknou to, co plánují uskutečnit, ale co jim Pán vždy nedovolí. ***(2Kr 20:9-11) Izaiáš odpověděl: "Toto je znamení od Hospodina, že vykoná, co ti slíbil: Má stín postoupit o deset stupňů, nebo se má o deset stupňů vrátit?" Ezechiáš řekl: "Je snadnější, aby stín o deset stupňů postoupil. At' se tedy raději o deset stupňů vrátí." Prorok Izaiáš pak volal k Hospodinu a ten vrátil stín dolů po stupních Achazova schodiště o deset stupňů zpět.*** Ezechiáš nevěděl, že pro Boha je stejně **snadné** stín o deset stupňů vrátit. Myslel si, že svým požadavkem znamení Bohu zkomplikoval.

Když Eliáš nevěděl, co Elišovi odpovědět, nechal odpověď na Bohu skrze znamení. ***(2Kr 2:9-12) Eliáš tam Elišu vyzval: "Řekni, co pro tebe mám udělat, než budu od tebe vzat." Eliša odpověděl: "Prosím, at' mi případnou dva díly tvého ducha!" Eliáš mu řekl: "Žádáš o nesnadnou věc. Pokud ale uvidíš, jak jsem od tebe vzat, tvá žádost se splní. Pokud ne, nesplní se." Šli tedy spolu dál a rozmlouvali, když vtom je náhle rozdělil ohnivý vůz s ohnivými koni - Eliáš ve vichru vystoupil do nebe! Eliša na to hleděl ...*** V tomto případě Eliáš nevěděl, zda Bůh hodlá či nehodlá dát Elišovi dvojnásobný díl Ducha. Domníval se, že Eliša svůj požadavek asi přehnal. Ostatně Eliáš byl hned po Mojžíšovi druhým člověkem, skrze něhož Bůh učinil nejvíce zázraků. Eliáš ponechal na Hospodinu, zda Elišův požadavek potvrdí znamením, a Bůh tento přístup poctil. Eliša obdržel dvojnásobný díl Ducha. Pak šel a dělal dvakrát tolik zázraků.

Bůh se v dějinách projevuje jako svrchovaný vládce, který ve svých znameních pro nás používá lidi a události. ***(1K 10:11) To všechno se jim stalo pro výstrahu a bylo to zapsáno pro poučení nám, kdo jsme se octli na konci věků*** (místo českého „pro výstrahu“ je v anglickém textu „jako příklad“ a v řeckém textu „jako figura, typ, předobraz nebo stín“). Podle Deuteronomia 21:17 dvojnásobný díl dědictví byl určen pro prvorozeného syna. Eliša jako druhorozený syn dostal **dvojnásobný díl Ducha** než prvorozený syn Eliáš. Dostal tedy od Boha Otce dvojnásobný díl dědictví. Podobně tomu bylo u dvojic synů Efraim a Manases, Jákob a Ezau, Izák a Izmael a Ábel a Kain, kdy druhorozený syn Otce obdržel dědictví prvorozeného. Každá z těchto dvojic synů je typem dvou synů Boha Otce. Bůh řekl: ***Izrael je můj syn, můj prvorozený*** (Ex 4:22). Církev je jeho znovuzrozeným či druhorozeným synem. Jak řekl Ježíš: ***Takto budou poslední první a první poslední*** (Mt 20:16). Církev se narodila jako poslední, ale co do pomazání, dědictví a postavení je u Boha první.

Každá z těchto dvojic synů nám dává zjevení rozdílu mezi přirozenými prvorozenými syny a duchovními druhorozenými syny. Efraim byl druhým synem Jákoba, který je nejjasnějším předobrazem Ježíše v Bibli. Efraim obdržel dvojnásobný díl dědictví, které mělo připadnout Manasesovi (Gen 48:17-19). Efraim

znamená „**množství**“ (hebrejsky plnost) **národů**“, protože představoval Církev všech národů. Církev je druhorozeným (znovuzrozeným) synem Otce, jenž obdržel dvojnásobný díl dědictví než měl obdržet Izrael, který dědictví odmítl.

Stejným způsobem, **za mísu čočovice**, prodal svůj dvojnásobný díl dědictví i Ezau. Jinak řečeno, Ezau chodil podle těla. Jákobem, druhorozeným synem, jsme jen tehdy, když přijmeme novozákonní dvojnásobný díl pomazání, které přirozený Izrael prodal. Musíme od Ježíše přijmout to, co od Něj odmítl přijmout Izrael. Moderní bezmocné evangelium nám neprospěje. Dnes jsou mnozí v Církvi stejní jako Ezau, nepřijímají dvojitý díl svého dědictví. Přijmi svůj dvojnásobný díl pomazání a buď naplněn Duchem a novozákonními dary.

Pavel nás jako Církev varuje, abychom nebyli jako prvorození Izmaelové, synové otrokyně, která rodí děti do otroctví, podrobené Zákonu a náboženství (Gal 4:21-31), nýbrž povzbuzuje a napomíná nás, abychom byli jako druhorození Izákové, děti svobodné ženy a děti zaslíbení. Musíme mít nový život skrze víru a postupovat tak, abychom dosáhli zaslíbení. Jedním z nich je, že **spravedlivý bude živ z víry**. Být synem zaslíbení znamená mít účast na životě, požehnáních a díle Krista skrze víru. Velikým zaslíbením, které nás zplnomocňuje vejít do všeho, co Otec zaslíbil, je **Otcovo zaslíbení**. **(Sk 1:4-5) Když se s nimi (Ježíš) sešel, přikázal jim: "Neopouštějte Jeruzalém, ale očekávejte Otcovo zaslíbení, o kterém jste mě slyšeli mluvit. (5) Jan křtil vodou, ale vy budete brzy pokřtěni Duchem Svatým. (8) Přijmete ale moc Ducha Svatého přicházejícího na vás a budete mými svědky ..."** Duch svatý je oním dvojnásobným dílem dědictví dané nám Ježíšem po Jeho smrti a zmrtvýchvstání.

Korporativně je prvorozený přirozený Izrael předchůdcem druhorozeného duchovního Izraele, což je Církev. Individuálně jsme jako ti dva synové – narodíme se nejdříve z těla a pak z Ducha. **(1K 15:45-49) Jak je psáno: "První (prvorozený) člověk, Adam, se stal živou duší," ale ten poslední (druhorozený) Adam se stal obživujícím duchem. Nejdříve však není to duchovní, ale to přirozené, teprve potom to duchovní. První člověk byl z prachu země, druhý člověk sám Pán z nebe. Jaký byl ten z prachu země, takoví jsou ti pozemští, a jaký ten nebeský, takoví i nebeští. Jako jsme nesli obraz toho, kdo byl z prachu země, tak poneseme (v řeckém textu „nesme“) i obraz toho nebeského.** Všichni jsme se narodili z prvorozeného Adama a musíme se narodit i z druhorozeného Adama, Ježíše. Ježíš jako druhorozený Syn a všichni, kdo jsou v NĚm, představují dokonalé (dokončené) Boží stvoření. Většina přirozeného Izraele měla příležitost stát se součástí tohoto dokonalého stvoření, avšak své právo prvorozeného prodala. V nadcházejících dnech dostanou ještě jednu šanci.

Církev, která je složena z věřících Židů a pohanů, je předmětem prvořadého Božího zájmu. Ježíš je duchovním otcem dvanácti patriarchů Církve, stejně jako Jákob je tělesným otcem dvanácti patriarchů Izraele. Církev přijala jméno Ježíše Krista (kristovci, křesťané) a je tělem Kristovým. Stejně tak Izrael přijal Jákobovo jméno „Izrael“, které mu dal Bůh (Gen 32:28). Jákob je jasným předobrazem Ježíše. Měl dvě manželky, dcery jednoho otce, který je předobrazem Otce. Tyto ženy představují přirozený Izrael a Církev jako duchovní Izrael. Jákob celým svým srdcem miloval druhorozenou dceru Ráchel, která představuje Církev, kterou Ježíš stejně tak miluje. Byl však přinucen vzít si nejdřív (jako první) manželku prvorozenou dceru Leu, která představuje přirozený Izrael (Gen 29:26). Ježíš nejdřív (jako první) miloval Církev, protože stejně jako On je narozená shůry, ne ze země. Izrael, s výjimkou

věrných vyvolených, miloval svět a Bůh se s ním proto rozvedl (Jer 3:8; Iz 50:1; Oz 2:2-4).

Dalším zajímavým faktem je, že když Jákob přecházel Jordán se dvěma rodinami, aby se vrátil do Zaslíbené země jakožto předobrazu nebe, označil sám sebe jako přicházejícího s dvěma tábory (v anglickém „jako dvě společnosti“). **(Gen 32:10) ... nejsem hoden všeho milosrdenství a věrnosti, kterou jsi svému služebníku prokázal - vždyť jsem tento Jordán překročil pouze s holí, a teď jsou ze mne dva tábory!** Z Izraele se staly dva tábory – prvorozený přirozený Izrael a znovuzrozený duchovní Izrael, což je Církev. Přejít přes Jordán představuje smrt a vzkříšení. Potom, jak se dalo očekávat, v nebi uviděli Boží tvář. **(30) Jákob pak to místo nazval Penuel, Boží tvář, neboť řekl: "Viděl jsem Boha tváří v tvář a byl jsem zachráněn!"**

Lea i Ráchel měly služebné, které Jákobovi (jako Ježíši) porodily více dětí než ony. Pavel o těchto služebných či děvečkách řekl: **Děti opuštěné je totiž mnoho, více než té, jež muže má (Ga 4:27)**. Je jasné, že v Izraeli i Církvi jakožto v Pánově semeni (potomstvu) je více těch, kteří jsou v otroctví, než těch, kteří jsou svobodní a mají k Pánu dokonalý vztah jako Jeho nevěsta. Mnozí v Církvi jsou v otroctví hříchu, náboženství nebo zákonictví a nejsou svobodní k následování Ducha, bez něhož se žádný Boží syn neobejde (Ř 8:14). Otroctví z nás dělá otroky, zatímco svoboda z nás dělá syny. **(J 8:31-32) Židům, kteří mu uvěřili, Ježíš řekl: "Když zůstanete v mém slově, budete opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí ... (J 8:34-35) ... každý, kdo hřeší, je otrokem hříchu. A otrok nezůstává v domě navždy, navždy zůstává syn. Pavel to potvrzuje: Vyžen otrokyni i jejího syna. Syn otrokyně nebude dědit se synem svobodné! (Ga 4:30)** V dalších kapitolách je dobrá zpráva, že nemusíme žít v otroctví.

Aby lidé mohli vejít do království, musí být všichni znovuzrozeni shůry. **(J 3:3) Ježíš mu odpověděl: "Amen, amen, říkám ti: Jestliže se někdo nenarodí znovu (v řeckém textu „shůry“), nemůže spatřit Boží království. (5) ... nemůže vejít do Božího království.** Podle Ježíše, starozákonní spravedlivý šel k Abrahámovi (do Abrahámovy náruče, L 16:22). Když Ježíš ve smrti sestoupil do nejnižších částí země, kázal v tomto vězení duchům, kteří uvěřili evangeliu a byli znovuzrozeni shůry. Pak tyto zajaté vedl vzhůru do nebe (Ef 4:8,9; 1 Pe 4:19). Starozákonní spravedliví z Izraele jsou nyní v Církvi. Pozůstatek přirozeného Izraele bude znovuzrozen shůry a připojí se k duchovnímu Izraeli, tj. k Církvi (k vyvolaným).

To ukazuje na svrchovanost Boha, který dává Církvi znamení ve všech biblických předobrazech a stínech, a také na mylnost názoru, že Církev je dodatečný nápad či plán Boha poté, co Izrael zklamal. Církev je korunou Božího stvoření, i když všichni nedosáhnou postavení (statusu) Nevěsty. V pozdějších kapitolách je vysvětlen dvojnásobný díl dědictví.

10. kapitola

Boží svrchovanost skrze nás

Jsem ukřižován s Kristem. Nežiji už já - Kristus žije ve mně! Svůj život v tomto těle žiji ve víře v Božího Syna, který si mě zamiloval a vydal za mě sám sebe (Ga 2:20).

Učím se, že to nejsem já, kdo žije křesťanský život a činí skutky Krista, ale že jsem přijal svoji smrt, aby ve mně mohl žít Kristus a činit Jeho skutky skrze mne. Ježíš se vzdal svého přirozeného těla, aby mohl přijmout společné tělo a tak pokračovat v mnohem větším měřítku ve vysvobození tohoto padlého stvoření. **(1K 12:27) Vy jste tedy tělo Kristovo a jednotlivě jeho částí.** My nejsme tělem **jiného Ježíše**, slabého a bezcenného. Jme tělem stejného Ježíše, který chodil v tomto prvním těle a uplatňoval Boží moc při vysvobození zajatých. **(Žd 13:8) Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky.** Je smutné, že většina nesouhlasí, že Kristovým plánem je pokračovat v uplatňování Jeho svrchovanosti nyní i v Jeho druhém těle. **(Am 3:3) Půjdou spolu dva, jestliže se nedohodli?** Tato kapitola je věnována tomu, abychom se dostali do souladu s Božím Slovem, aby Kristus v nás mohl žít a uplatňovat Svoji autoritu skrze nás. Synové krále jsou princové, kteří dospívají, aby mohli zdědit Jeho autoritu a svrchovanost. **(Ž 45:17) Místo svých otců budeš mít potomky, uчиниš je knížaty všude na zemi!**

Tělesné smýšlení je nepřitelem Boha a nemůže se mu poddat (Ř 8,7). V Adamovi jsme všichni zemřeli a stali se Bohu neužitečními. Přebýváním v Kristu se stáváme nádobami Jeho vládní autority. **(1K 15:22) Jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu všichni ožijí.** **(Ř 5:17) Kvůli provinění jediného člověka vládla skrze toho jednoho smrt.** **Cím spíše tedy ti, kdo přijímají hojnou milost a dar spravedlnosti, budou vládnout v životě skrze toho jediného, Ježíše Krista!** Bylo Božím záměrem, abychom přijali Boží milost a **vládli v životě.** Jak v nás postupně umírá Adam, je ožívován duchovní člověk. **(2K 4:16) Proto se nevzdáváme. Ačkolí totiž navenek (adamovská povaha, já) podléháme zkáze, uvnitř (Kristu v nás) se obnovujeme den co den.** Čtením Slova a změnou našeho tělesného smýšlení a života přijímáme Kristovo myšlení a život, takže On pak může vládnout skrze nás.

(2K 4:11) My živí, jsme pro Ježíše stále vydáváni na smrt, aby byl na našem smrtelném těle zjeven také Ježíšův život. Můžeme očekávat, že skrze smrt mého já se může Ježíšův život projevat v našem lidském těle. Kristův život zde není jen Jeho ovocem, ale také Jeho službou, jak uvidíme dále. Ti, kdo učí, že nemůžeme v tomto životě očekávat projevy Kristova života, jsou bludaři. **(2J 7) Do světa vyšla spousta bludařů, kteří nevyznávají Ježíše Krista příšlého v těle.** Až Ježíš přijde ve fyzickém těle, bude mít oslavené tělo. Nyní však přichází v tělech Svého těla, tj. v tělech věřících. Ti kdo kážou, že naší konečnou nadějí zde je pouze dosáhnout odpuštění, nikoliv však proměnění, jsou bludaři. Pavel odhalil tajemství, když napsal: **Kristus je ve vás! Ta naděje slávy!** **(Ko 1:27)** Dále vysvětluje, že moudrost v tomto tajemství spočívá v tom, **(28) abychom každého člověka přivedli k dokonalosti v Kristu Ježíši.** Kristus ve vás má moc nad hříchem a nad prokletím kolem vás. Když si uvědomíme a budeme uskutečňovat, že Jeho záměrem je žít v nás, pak naše víra v to, co On může dělat v nás a skrze nás exponenciálně poroste. **(Fm 6) Kéž**

poznání (v řeckém textu „společné sdílení“) všeho dobrého, co máte v Kristu Ježíši, vede k tomu, aby se naplno projevila štědrost tvé víry.

Jak přijímáme mysl Kristu, která je Božím slovem, jsme proměňováni. **(Ř 12:2) Nenechte se formovat tímto světem - raději se nechte proměňovat obnovou své mysli, abyste dokázali poznat, co je Boží vůle - co je dobré, náležité a dokonalé.** Pokud při čtení Slova nečiníme pokání (v řeckém textu „neměníme smýšlení“), nepřijímáme žádnou proměnu k Ježíšovu životu a dílu. Věřit evangeliu je první a nezbytná podmínka. **(Ga 2:20) Jsem ukřižován s Kristem. Nežiji už já - Kristus žije ve mně!** Starý člověk zemřel na kříži a nyní žije Kristus ve mně. Víra v tyto skutečnosti nás ospravedlňuje a opravňuje nás k tomu, abychom to také uskutečnili. Mnozí tomu nevěří a myslí si, že nezbyvá než pokračovat v hříchu a držet se naděje na odpouštějící Boží milost. **(Ř 6:1-2) ... Budeme pokračovat v hříchu, aby se rozmnožila milost? V žádném případě! Jak bychom mohli nadále žít v hříchu my, kdo jsme mu zemřeli?** Všimněte si, že v důsledku milosti nemusíme žít ve hříchu. **(3-4) Nevíte snad, že když jsme byli pokřtěni do Krista Ježíše, byli jsme všichni pokřtěni do jeho smrti? Křtem jsme s ním pohřbeni do smrti, abychom - tak jako byl Kristus vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou - i my vkročili do nového života ...** Když jsme byli pokřtěni, starý hříšník zemřel a byl pohřben, takže nyní můžeme žít novým životem. **(5) Jsme-li s ním ztotožněni ve smrti, jistě s ním budeme ztotožněni i v jeho vzkříšení.** Vírou ve křtu umíráme a jsme vzkříšeni. Mrtvý ani zmrtvýchvstalý člověk nemůže hřešit. **(6) Víme přece, že naše staré já bylo ukřižováno s ním, aby hříšné tělo pozbylo moci, abychom již dále nesloužili hříchu.** Vírou jsme zemřeli, a nyní v nás žije Kristus. Byli jsme **vysvobozeni z nadvlády temnoty... (Ko 1:13).** To je skutečně dobrá zpráva.

Z moci hříchu jsme vysvobozeni jen tehdy, když tomu věříme. Tato zaslíbení nyní můžeme použít jako dvousečný meč a odstranit zkaženost z našeho života. **(2K 7:1) Milování, když tedy máme taková zaslíbení, očistíme se od každé poskvrny těla i ducha a posvěcujeme se v bázni Boží.** Jsme odpovědni za to, že se vírou v zaslíbení očistíme.

Ti, kdo věří zaslíbením, ponese ovoce Ježíše na svém smrtelném těle (L 1:31-35). Ježíš řekl: **... Má matka a moji bratři jsou ti, kdo slyší Boží slovo a plní je (L 8:21).** My, kdo neseme ovoce Ježíše, jsme typově Jeho matkou. V podobenství o rozsévání Ježíš rozséval semeno (v řečtině „sperma“) Slova do našeho srdce. Protože Slovo je duchovní semeno Ježíše, může přinést zase jen jeho úrodu. Žádné slovo člověka nebo náboženství to nemůže učinit. Ze čtyř druhů půdy, tj. těch, kdo přijali Slovo, jen jeden druh přinesl užitek – 30, 60 nebo 100násobný. Marii bylo řečeno: **Blaze té, která uvěřila, neboť se naplní, co jí Hospodin slíbil. (L 1:45).** Protože uvěřila Slovu, porodila plod Života - Ježíše. Aby se Slovo v nás mohlo uskutečnit, musíme mu věřit. **(Žd 4:2) I nám přece byla zvěstována dobrá zpráva, stejně jako jim. Slyšené slovo jim ale nepomohlo, neboť se u posluchačů nesetkalo s vírou.** Podobně jako Izrael, i my můžeme slyšené Slovo učinit neúčinným naší vlastní nevírou. Pokud neseme ovoce stejného Ježíše, dokazujeme tím, že jsme praví věřící, Ježíš řekl: **Podle ovoce je poznáte,** ne podle toho, co o sobě sami říkají.

Pavel nám ukázal, jak máme cvičit tuto víru naší obnovenou představivostí. **(2K 3:18) My všichni s odkrytou tváří jako v zrcadle odrážíme Pánovu slávu a tehdy jsme Pánovým Duchem proměňováni k jeho obrazu, od slávy k slávě.** Je-li naše tvář skutečně odkryta, pak vidíme vírou dokončené dílo Boží v zrcadle, kterým je **Kristus ve vás, ta naděje slávy.** Jen když budeme vidět Ježíše Slova v zrcadle,

budeme proměňováni do obrazu Božího. Ježíš, kterého vidíme, musí být tím Ježíšem, který má moc nad hříchem a prokletím kolem nás. Většina křesťanů považuje za pyšné ty, kdo v zrcadle vidí vírou už ne sebe, ale Ježíše. Ve skutečnosti však mají pouze takoví věřící správný postoj pokory vůči Slovu. Ten, kdo v zrcadle uvidí jen svůj přirozený obličej, nebude mít víru poslechnout. (Jk 1:23) Kdo Slovu naslouchá, ale neřídí se jím, podobá se člověku, který se vidí v zrcadle, Tito lidé nespojili víru s Evangeliem, takže to se v nich nemůže uskutečnit.

(Ř 6:11-12) Stejně tak se i vy považujte za mrtvé hříchu a živé Bohu v Kristu Ježíši, našem Pánu. Nenechte proto ve svých smrtelných tělech vládnout hřích, nepodléhejte jeho žádostem. Povšimněte si, že pokud se vůči hříchu budeme považovat za imunní, hřích nás nebude ovládat. To znamená věřit, že Ježíš nesl váš hřích a že můžete Boha ve svobodě poslouchat. **(Ř 1:16) Nestydím se za Kristovo evangelium - vždyť je to Boží moc ke spasení každého, kdo věří ...** Ti, kdo vírou nepřijmou moc panovat nad hříchem, se ukážou být nikoliv pšenící, ale koukolem nenesoucím užitek. **(Ř 6:17-18) Ano, byli jste služebníci hříchu, ale díky Bohu, že jste celým srdcem uposlechli to učení, do něhož jste byli uvedeni. Tak jste byli osvobozeni od hříchu a stali se služebníky spravedlnosti.** Uvěříme-li pravému učení a budeme podle něj jednat, budeme vysvobozeni od hříchu. Ježíš řekl: **Poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí.** Pokud nás naše pravda nevysvobozuje, pak to buď není PRAVDA, nebo jí ve skutečnosti nevěříme. Pokud nevítežíš, studuj pravdu, ne náboženství.

Nedávno mi přišel e-mail typu „běda mi“ od přítele, který se rmoutil nad svojí neschopností překonat určitý hřích. V jeho dopisu jsem zdůraznil výrazy jako „nemohl jsem odolat, propadl jsem tomu, mé tělo je slabé, dostali mě, nemám naději, nemám žádnou vůli, jsem poražen, jsem úplně vyřízen“ a poslal mu to zpět s poznámkou: „To, že selháváš, neznamená, že bys měl vzdát víru. Před 2.000 lety jsi byl vysvobozen z hříchu. Porovnej své vyznání podtržených výrazů nevíry s tím, čemu bys správně měl věřit. (Poslal jsem mu dobrou zprávu o vysvobození z hříchu.) Že zůstáváš v otroctví hříchu, svědčí o silné negativní víře. I když zatím prohráváš, drž se biblické víry a choď vírou. To tě vysvobodí z otroctví.

Tento můj přítel hřešil proti své vůli, takže to nebyla úmyslná neposlušnost. Selhával ve víře. Nevěřil, že může dosáhnout zaslíbení, a to ho okrádalo o moc. Víra, která skončí fiaskem, musela být už od začátku vadná. Pokud hřešíme, musíme udělat určité kroky, kterými položíme základ pro svou víru. Pokud říkáme, že nemáme žádný hřích, tedy pokud se vydáváme za spravedlivé, klameme sami sebe (1 J 1:8). Pokud vyznáme své hříchy, bude nám odpuštěno a budeme očištěni od každého hříchu (9). Nejdříve bychom měli vyznat své hříchy. Potom – podobně jako Izraelité, kteří byli uštknuti od hadů, se obrátili a pohlédli na obětního hada na kůlu, na něhož uviděli vložen svůj hřích a prokletí – bychom se měli obrátit a vyznat Ježíšovu oběť za nás (Num 21:8). Od té chvíle bychom měli věřit, že náš hřích byl vložen na Něj a že jsme vysvobozeni. Jak řekl Jan Křtitel:... **hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa.** Boží postesk k Zákonu Staré smlouvy byl, že **nemůže ty, kdo je (oběti) přinášejí, nikdy přivést k dokonalosti (Žd 10:1). (4) krev býků a kozlů přece nemůže hříchy nikdy odstranit. (14)... neboť jedinou obětí přivedl ty, které posvěcuje, k věčné dokonalosti.** Starý zákon umožňoval přikrytí krví a odpuštění hříchů, ale nemohl vysvobodit z hříšné povahy. I dnes ještě mnozí kážou jen to, co nabízel Starý zákon, a ty, kdo jim věří, ponechávají v otroctví hříchu. Mnozí z vás, poté co přišli k Pánu, prožili úplné vysvobození od určitých hříchů. Pravé evangelium učí, že Bůh chce, aby tento proces pokračoval dál.

Slyším běžně kázat, že jsme jenom hříšníci spasení milostí. Možná vás to překvapí, ale takové tvrzení v Bibli nenajdete. Milostí spasený hříšník je protimluv. Člověk je buď hříšník, nebo je spasen od hříchu milostí. Ježíš vždy rozlišoval mezi Svými následovníky a hříšníky.

(Mt 26:45) ... je Syn člověka vydáván do rukou hříšníků. (L 6:33-34) Chováte-li se dobře k těm, kdo se chovají dobře k vám, jaká je to zásluha? Totéž přece dělají i hříšníci. Půjčujete-li těm, od nichž očekáváte, že vám to vrátí, jaká je to zásluha? I hříšníci přece půjčují hříšníkům, aby totéž dostali zpět.

Někteří také říkají, že Pavel, už jako učedník, tvrdil, že je největší z hříšníků. Chyba! Tvrdil, že byl největším hříšníkem z těch, které Ježíš přišel zachránit od hříchu. **(1Tm 1:15) Je to jistá pravda - kéž by ji každý přijal: Kristus Ježíš přišel na svět, aby spasil hříšníky. Já jsem z nich nejhorší,** (Pavel byl ukázkovým příkladem Boží moci spasit kohokoli.) **(16) ale proto se nade mnou Bůh smiloval, aby Kristus Ježíš na mně nejhorším ukázal svou bezmeznou trpělivost pro příklad těm, kdo v něho mají uvěřit k věčnému životu.** Pavel tím pouze vyjádřil, že byl Boží mocí vysvobozen ze svých hříchů páchaných v minulosti a že nyní byl započten mezi věrné. **(12-13) Jsem vděčný Tomu, který mě zmocnil - Kristu Ježíši, našemu Pánu - že mě poctil tou výsadou** (v anglickém „že mě započtel mezi věrné“), **abych mu mohl sloužit. Předtím jsem byl rouhač, pronásledovatel a tyran, ale Bůh se nade mnou smiloval, neboť jsem ve své nevěře nevěděl, co dělám.** Když Pavel řekl, že jsme byli hříšníky, kteří však byli ospravedlněni, vztahoval to i na sebe. **(Ř 5:8) Bůh ale dokazuje svou lásku k nám: Kristus zemřel za nás, když jsme ještě byli hříšníci. (19) Jako se neposlušností jednoho člověka mnozí stali hříšnými, tak se také poslušností jednoho mnozí stanou spravedlivými. (Ga 2:17) Když tedy hledáme ospravedlnění v Kristu, poněvadž se ukazuje, že i my jsme hříšní, znamená to, že Kristus napomáhá hříchu? V žádném případě! (1K 6:9-11) Copak nevíte, že nespravedliví nebudou mít podíl na Božím království? Neplette se! Smilníci, modláři, cizoložníci, rozkošníci, zvrhlíci, zloději, lakomci, opilci, pomlouvači ani vydřiduchové nebudou mít podíl na Božím království. A takoví jste někteří byli, ale jste omyti, jste posvěceni a jste ospravedlněni jménem Pána Ježíše a Duchem našeho Boha.**

Bůh skrze Pavla a řekl, že Ježíš je oddělený od hříšníků. **(Žd 7:26) Přesně takového velekněze jsme potřebovali! Je svatý, nevinný, neposkrvněný, oddělený od hříšníků a vyvýšený nad sama nebesa.** Ti, kdo se ve svém hříchu ospravedlňují tvrzením, že jsme všichni jen hříšníci ospravedlnění milostí, neobdrží od našeho Velekněze milosrdenství. **(Př 28:13) Kdo přikrývá své viny, úspěchu nedosáhne, kdo je vyznává a opouští, ten milost zakusí.** David řekl, že hříšníci budou odděleni od spravedlivých a budou souzeni. **Ž 1:1 Blaze člověku, který nechodí, jak radí ničemní, na cestě hříšných nestojí, ve spolku posměvačů neseď. (5) Ničemní na soudu neobstojí, stejně tak hříšní uprostřed poctivých.**

Pokud budeme věřit evangeliu podvodníka, že našim údělem je zůstat hříšní, místo abychom byli vysvobozeni od hříchu, pak to tak i budeme mít. Ježíš řekl: **Jak jsi uvěřil, tak se ti staň a Staň se ti podle tvé víry.** Je důležité, abychom věřili přesně tomu, co Boží Slovo říká. Je důležité, abychom v zrcadle viděli biblického Ježíše, nikoliv jiného Ježíše vymyšleného lidmi (2K 11:4). Pokud dnes v zrcadle nemůžeme většinou vidět jiného než humanistického Ježíše, jak je dnes nejčastěji kázán, pak nezbyvá než se nechat dále klamat Tento Ježíš ale nemá žádnou moc. Má Ježíš ve vašem zrcadle moc nad hříchem a prokletím? Má moc sloužit

k uzdravení, vysvobození a zaopatření? Pokud ano, pak to bude moci dělat i skrze vás.

(Ko 1:21-23) I vás, kteří jste mu kdysi byli cizí a svými myšlenkami i zlými skutky nepřátelští, nyní již usmířil (v řeckém textu „vyměnil, zaměnil“). **Ve svém lidském těle podstoupil smrt, aby vás před sebou postavil svaté, bez poskvrny a úhony - pokud ovšem zůstáváte pevně ukotveni ve víře a neuchylujete se od naděje evangelia** (původního Evangelia), **jež jste slyšeli ...** Nyní jsme smířeni skrze kříž, pokud budeme pokračovat ve víře, neodchylujíc se od pravého Evangelia. Původní řecky výraz „smíření“ je „vyměnění, zaměnění“. Na kříži Ježíš vyměnil Svůj život, požehnání a moc za náš starý život, prokletí a slabost. Náš starý hřích a ovšem i trest za něj je na kříži, a nyní Kristus žije v nás. Bůh nás vyměňuje, aby nás učinil svatými a bez poskvrny a vysvobodil nás z našich minulých zlých skutků. Kristus, který nese požehnání spravedlnosti a moci, uplatní skrze nás Svoji svrchovanost, protože v nás žije. Nyní jsme služebníky smíření (2K 5:18-21). Jinými slovy, je teď našim úkolem rozdílet či zprostředkovat tuto výměnu těm, kdo věří, aby byli zachráněni od hříchu, uzdraveni, vysvobození a zaopatření.

Prokletí jsou vyjmenována v Deuteronomiu 28 a zahrnují všechno zlé, co se člověku stane jako výsledek porušení Božích ustanovení zákona. Ježíš nesl tato prokletí, takže budeme mít nad nimi autoritu, jak v našem životě, tak v životech těch, kdo věří. **(Ga 3:13-14) Kristus nás vykoupil z prokletí Zákona, když se stal prokletím za nás ...,aby tak Abrahamovo požehnání přišlo v Kristu Ježíši na pohany...** Ježíš se stal prokletím a nyní my, kdo věříme, máme **Abrahámovu požehnání**. On byl požehnan ve **všech věcech (Gen 24:1)**. Výměna se uskutečnila na kříži, ale manifestována může být, až když na prokletí aplikujeme Evangelium. Adam žil před pádem v zahradě Eden bez nemocí, zkaženosti a v hojnosti všeho. Podívejte se kolem sebe. Na veškerém stvoření se projevuje prokletí jako následek pádu. Ježíš Svým životem a smrtí prokletí zrušil. On předal svoji službu Svým učedníkům a přikázal jim, aby ji předávali svým učedníkům a tak dále až i nám (Mt 28:19,20). Nakonec však Evangelium bylo úplně prokvašeno náboženstvím, takže dále pak už byla předávána jen vnější forma nábožnosti, která zapírá Boží moc (2 Tim 3:5).

Duch svatý zplnomocňuje ty, kdo Jej přijali, aby vešli do všeho, čím Kristus je. V dopisu Efezským se Pavel modlí: **Kéž vás jeho Duch podle bohatství jeho slávy posilní ve vašem nitru. Kéž Kristus přebývá skrze víru ve vašich srdcích! Kéž jste zakořeněni a ukotveni v lásce, abyste spolu se všemi svatými mohli postihnout, jaká je šířka, délka, výška i hloubka, a poznat Kristovu lásku přesahující chápání, abyste byli naplněni do veškeré plnosti Boží (Ef 3:16-19.** Zaopatření v plném rozsahu Kristem v Jeho šířce, délce, výšce, hloubce a lásce je nám dáno skrze víru. Potřebujete **postihnout** Krista vírou, jsouce zmocňování Božím Duchem, **abyste byli naplněni do veškeré plnosti Boží.** Zdá se to být až příliš dobré, než aby to mohla být pravda? Evangelium znamená dobrá zpráva. Já jsem Slovo Boží nepsal, jen mu věřím. Bratři a sestry, nedovolte, aby vás náboženství zastavilo.

Všimněte si výrazu **do veškeré plnosti Boží**. Jestliže, jak praví Genesis 1, každé semeno plodí podle svého druhu, jaké semeno bylo zaseto do nás? Po rodičích jsme nejprve pokolením padlého lidství. Potom, podle podobnosti o rozsévači, přijímáme semeno (v řeckém textu „sperma“) Slova (Ježíše) a jsme znovuzrozeni shůry. Toto semeno není semenem člověka, ale Boha. **(J 1:1) ... a to Slovo bylo Bůh. (J 3:6-7) Co se narodilo z těla, je tělo; co se narodilo z Ducha, je duch. Nediv se, že jsem**

ti řekl: Musíte se znovu (v řeckém textu „shůry“) **narodit**. Když Ježíš řekl Židům, že je Syn Boží, chtěli ho kamenovat a řekli Mu: ... **Jsi člověk, a děláš ze sebe Boha!** (J 10:29-33). Věděli, že pokud by Bůh měl syna, byl by také Bohem.

J 10:34 Ježíš odpověděl: "Není ve vašem Zákoně psáno: „Řekl jsem: Jste bohové“? Jestliže ty, k nimž přišlo Boží slovo, nazval bohy - a Písmo nemůže být zrušeno - proč mně, kterého Otec posvětil a poslal na svět, obviňujete z rouhání, když jsem řekl: „Jsem Boží Syn“? Původní řecký text u slov jako „bohové“ nebo „duch“ nerozlišoval velká a malá počáteční písmena. Ježíš tím říkal, že Židé, kteří přijali starozákonní Slovo litery, byli v postavení bohů. Oč více jsme v takovém postavení my, kdo jsme přijali novozákonní Slovo Ducha. Jsme bohové, nikoliv v těle, které je semenem muže, ale v duchu, protože jsme semenem Boha. **Slova, která jsem vám mluvil, jsou duch**. Protože každý druh plodí podle svého druhu, syn psa je pes, syn člověka je člověk a syna Boha je bůh. Čím více semen zasejeme do dobré půdy, tím více se v nás Bůh projeví. (Ř 1:3-4) **Toto evangelium je o jeho Synu - který se tělem narodil z Davidova semene** (Ježíš byl podle těla byl syn člověka), **Duchem Svatým však byl skrze vzkříšení z mrtvých mocně označen jako Boží Syn** (Boží Syn v duchu - o našem Pánu Ježíši Kristu. Každý z nás je jako Ježíš podle těla synem člověka ale synem Božím v duchovním člověku. (Žd 2:17) **Proto se musel ve všem připodobnit svým sourozencům** ... Ježíš byl ve všem učiněn jako my. (18) **Protože sám trpěl ve svých zkouškách, může teď pomoci** (v řeckém textu „přijít na pomoc“) **těm, kdo procházejí zkouškami**. Jako Syn člověka Ježíš znal pokušení, a proto je schopen nám pomoci. Náš Ježíš je **jednorozený Boží Syn** a my jsme skrze Něj znovuzrození synové Boží.

(Ef 4:11-13) **To on rozdal své dary - apoštoly, proroky, evangelisty, pastýře a učitele** – (Nikolaité resp. Mikulášenci chybně učí /Zj 2:6, 15/, že některé úřady či služebnosti už skončily, ale Slovo Boží nic takového neříká) - **pro přípravu svatých k dílu služby, aby se Kristovo tělo budovalo, abychom nakonec všichni dospěli k jednotě víry a poznání Božího Syna, k dokonalému lidství, k plné míře Kristovy dospělosti**. Je pro nás připravena Kristova plnost (úplná dospělost) v celé její spravedlnosti a rozsahu služby. Odpadlická církev nám říká, že tato plná míra Krista je nedosažitelná, protože počítá jen s lidskými, ne s Božími schopnostmi. Říkají, že Bůh není schopen a ochoten nás plně spasit z moci hříchu a zkaženosti. (Žd 7:25) **Proto také může dokonale spasit ty, kdo skrze něj přistupují k Bohu, neboť je stále živ, aby se za ně přimlouval**.

Jako bych některé slyšel: „Davide, ale já žádného takového nevidím Jak je to možné?“ Zprv, pokud nemáme zcela obnovenou mysl Slovem, nejsme schopni takové lidi rozpoznat. Jen několik málo lidí postřehlo, že Ježíš má v sobě plnou míru Božství. Vedoucí činitelé Izraele to nerozeznali. I Jeho učedníci o NĚm pochybovali. Petr Jej napomínal a Tomáš Mu nevěřil. Pán ale otevře to nejlepší víno až nakonec.

(2Te 1:10) **V ten den Pán přijde, aby byl oslaven svými svatými a obdivován všemi věřícími včetně vás, kdo jste uvěřili našemu svědectví**. Pavel věřil, že přijde den, kdy svatí budou mít tu milost věřit plně Jeho učení a manifestovat Ježíše. Když se to stane, Pán přijde. On přijde, až jeho úroda dozraje ke sklizni. (11-12) **Proto se za vás stále modlíme. Prosíme našeho Boha, aby vás uznal za hodné svého povolání a aby mocně naplnil každý váš ušlechtilý záměr i každý skutek víry. Tak bude jméno našeho Pána Ježíše Krista oslaveno ve vás a vy v něm díky milosti našeho Boha a Pána Ježíše Krista**. Boží milost skrze víru svatých bude manifestovat charakter a autoritu Ježíše při přípravě na Jeho dílo a Jeho příchod.

Prorok Joel ohlašuje plnou obnovu všeho, co Božímu lidu vzalo prokletí a náboženství. ***(Joel 2:23-25) Jásejte, synové Sijónu, radujte se z Hospodina, svého Boha, neboť vám dá učitele spravedlnosti a jako na začátku vám sešle hojnost dešťů podzimních i jarních. Humna budou plná obilí, lisy budou přetékat moštem a čerstvým olejem. Tak vám nahradím, co po léta požíraly kobylky a brouci, různá havěť a housenky, mé veliké vojsko, které jsem na vás poslal.*** Tento hmyz představuje prokletí Boží úrody či prokletí Jeho lidu. Bůh říká, že podzimní a jarní déšť naradí ztráty, které po léta působil hmyz. Tento déšť v Joeli 2:28, 29 byl rozpoznán jako vylití Ducha svatého na Boží lid.

Petr toto Joelovo prorockví cituje a vylití Ducha o Letnicích označuje za jeho naplnění. ***(Sk 2:16-17) Děje se ale, co bylo předpověděno ústy proroka Joele: V posledních dnech, praví Bůh, vylijí svého Ducha na veškeré lidstvo. Vaši synové i vaše dcery budou prorokovat, vaši mladíci uvidí vidění, vaši starci budou snít sny. Jarní déšť Ducha přišel v posledních dnech Božího lidu Staré smlouvy a podzimní déšť přijde v posledních dnech Božího lidu Nové smlouvy.*** Tento jarní déšť přišel na Židy, kteří uvěřili, aby je obnovil po velkém odpadnutí, a pak přešel na pohany. Učedníci, kteří přijali tuto moc Ducha, chodili, jak chodil Ježíš a činili Jeho skutky. Pohané je nazvali kristovci, ve smyslu podobní Kristu. Takových je dnes poskrovnu, ale příběh ještě neskončil. Příjemců jarního deště nebylo za téměř celých 2.000 let mnoho. Podzimní déšť přijde na věřící, obnoví Církev do Kristovy podoby a pak přejde na Židy.

Kdy podzimní déšť přijde? Židé i Církev odpadli a už 2.000 let neuskutečňují to, co je dáno v Evangelích a Skutcích. Duch Boží říká: ***(Oz 5:15) Odejdu, vrátím se ke svému místu, dokud nevyznají svou vinu a nezačnou mě hledat. Ve svém soužení mě budou hledat za úsvitu.*** Z toho je zřejmé, že Pán zanechal Izrael a Církev jejich vlastní vůli a falešnému vedení. Uprostřed soužení, které již začalo, bude lid činit pokání. ***(Oz 6:1-3) Pojd'te, vraťme se k Hospodinu, on nás rozsápal a také zhojí, zranil nás a také obváže. Po dvou dnech nám vrátí život, třetího dne nám dá povstat a my před ním budeme žít. Poznávejme Hospodina, usilujme ho poznat. Jako jitřenka, tak jistě on vyjde. Přijde k nám jako přivaly dešťů a jako podzimní déšť, jenž svažuje zemi.*** Pán přijde jako podzimní (pozdní) déšť. V těch, kteří jej přijmou, bude Duch Svatý manifestovat Ježíše Krista. Vidíme, že ***na úsvitu třetího dne přijde pozdní déšť,*** který Boží lid po dvoudenním (2.000-letém) období naplní mocí a obnoví ho.

Co znamenají tyto dva dny a kdy nastane úsvit třetího dne? ***(2Pt 3:8) Jednu věc si uvědomte, milovaní: u Pána je jeden den jako tisíc let a tisíc let jako jeden den.*** Četl jsem spisy otců rané Círky a mohu vám říci, že všeobecně věřili v prorocký den trvající 1.000 let a že po šesti těchto dnech od počátku přijde doba konce. Tomuto věřili i hinduisté, muslimové a Židé. Gibbon v e své knize ***Vznik a pád římské říše*** uvádí, že raní křesťané tomu také věřili. Našel jsem v Bibli více než tucet velmi překvapivých zjevení o tisíciletém dnu, který ukazuje na dobu, v níž nyní žijeme. Bible zahrnuje sedm tisíciletých prorockých dnů. Tyto dny se počítají od stvoření prvního Adama do narození posledního Adama, Ježíše Krista (1K 15,45), což odpovídá 4.000 rokům či čtyřem dnům. I když od doby Ježíše bylo kalendářem různě manipulováno, většina věří, že se nyní nacházíme na úsvitu třetího dne, resp. na začátku třetího tisíciletí od narození posledního Adama, tj. na začátku doby konce, kdy Bůh dokončí Svá díla. ***(Gen 2:2) Sedmého dne Bůh dokončil dílo, na němž pracoval; sedmého dne odpočinul od veškeré práce, kterou dělal.*** Podle tohoto předobrazu Bůh hodlá dokončit dílo nového stvoření ráno sedmého dne,

zvaného v některých předobrazech též třetí den, a odpočinout. Přicházející pozdní déšť obnoví svatost, moc a schopnost pravých věřících sloužit jako Ježíš.

Jak praví Šalomoun: (Kz 1:9) Co bylo dříve, to zase bude, to, co se dělo, se bude dít ... To, co se stalo po jarním dešti popisovaném ve Skutcích, stane se i ve skutcích po vylití podzimního deště našich dnů. Odpadlický Boží lid bude bojovat proti tomuto pohybu Ducha a bude odmítnut. Pronásledovaný, Duchem naplněný pozůstatek přivede znamením a zázraky k probuzení milovníky pravdy po celém světě. První déšť byl nejdříve nabídnut Izraeli, ale protože se mnozí rouhali, byl dán pohanům. Pozdní déšť bude nejdříve dán Církvi, ale když se mnozí budou rouhat, bude dán pozůstatku Izraele. Děkuji Bohu, že z Jeho milosti jsem nebyl zatvrzelý a přijal jsem Jeho jarní déšť. To mi dalo život v zaopatření Božími zázraky, ale pozdní déšť bude daleko větší.

Mají všichni věřící možnost přijmout jarní nebo podzimní déšť Ducha svatého? Ježíš řekl svým učedníkům:... **říkám vám, kteří jste mě následovali ve znovuzrození ... (Mt 19:28)**. Slovo „znovuzrození, regenerace“ pochází z řečtiny a znamená „nové narození“. Učedníci byli znovuzrození, ale neměli Ducha Svatého, protože Ježíš jim řekl ... **žije u vás a bude ve vás (J 14:17)**. Později jim řekl: **Přijmete ale moc Ducha Svatého přicházejícího na vás a budete mými svědky ... až na konec světa. (Sk 1:8)**. Když přichází Duch, obdržíme moc, abychom mohli být svědky Ježíše. Učedníci byli ztracenými nazývaní kristovci, protože činili skutky Ježíše.

Odpadlická církev našich dnů oddělila mnohé od naplnění mocí tvrzením, že všichni, kdo se znovuzrodili, automaticky mají Ducha Svatého. Ježíš nic takového neučil, ani později učedníci. Ani Pavel tomu nevěřil. **(Sk 19:1-2)... Pavel ... našel nějaké učedníky. Zeptal se jich: "Přijali jste Ducha Svatého, když jste uvěřili?" Odpověděli: "Nikdy jsme o Duchu Svatém ani neslyšeli."** Tito učedníci ještě nezakusili naplnění Duchem. **(6) Když pak na ně Pavel položil ruce, sestoupil na ně Duch Svatý, takže začali mluvit v jazycích a prorokovat.** Proč by věřící potřebovali modlitbu, aby přijali Ducha, kdyby to bylo automatické? Když přijali Ducha, poznali to podle znamení a darů, jak je zřejmé ze všech případů zaznamenaných v Nové smlouvě.

(Sk 8:14-17) Apoštolové v Jeruzalémě uslyšeli, že Samaří přijalo Boží slovo, a tak k nim vyslali Petra a Jana. Ti přišli a modlili se za ně, aby přijali Ducha Svatého. (Na nikoho z nich totiž ještě nesestoupil; byli pouze pokřtěni ve jméno Pána Ježíše.) Vkládali tedy na ně ruce a oni přijímali Ducha Svatého. Věřící pokřtěni ve vodě přijali Ducha Svatého až poté, co přišli apoštolé a modlili se za ně.

Náš duch musí být znovuzrozen ještě předtím, než do něj přijde Duch Svatý, aby v něm přebýval. Ztracení nemohou přijmout Ducha, protože Ježíš řekl: ... **totiž Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijmout ... (J 14:17)**. Zaslíbení smlouvy je jasné v tom, že ti, kdo mají **nového ducha**“ mohou mít **Mého Ducha. (Ez 36:26-27) A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstráním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. Vložím vám do nitra svého (Mého) ducha, učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje řády a jednat podle nich.** Když Duch Boží přijde do vašeho znovuzrozeného ducha, aby v něm přebýval, zmocní vás k poslušnosti Božímu Slovu.

Ježíš měl dva duchy – znovuzrozeného lidského ducha a Ducha Svatého, Ducha Božího. Při spasení přijímáme znovuzrozeného ducha, který je podle Jeho obrazu a nazývá se **Kristův Duch**. Teprve potom jsme schopni do svatého, znovuzrozeného chrámu přijmout **Božího Ducha**, který ho naplní mocí. Všimněte si jasného rozdílu mezi těmito dvěma stavy. (**Ř 8:9-11**) **Přebývá-li však ve vás Boží Duch, pak nežijete v těle, ale v Duchu.** (Boží duch nás zmocňuje, abychom byli duchovní lidé.) **A kdo nemá Kristova Ducha, ten není jeho.** Nemáme-li Kristova Ducha, nejsme znovuzrozeni. **Je-li však Kristus ve vás, tělo je sice kvůli hříchu mrtvé, ale duch díky spravedlnosti žije.** Duch Kristův nezplnomocňuje (nenaplnuje mocí) naše padlé tělo, ale dává nám Jeho Ducha života (*je pro nás Duchem oživujícím*). **Přebývá-li ve vás Duch Toho (Boha), který vzkřísil Ježíše z mrtvých, pak Ten, který vzkřísil z mrtvých Krista, obžíví i vaše smrtelná těla svým Duchem, který ve vás přebývá.** Když přijmeme Ducha Božího, naplní naše těla mocí a Božím životem stejně jako naplnil Ježíše. (**Mk 5:30**) **Ježíš v nitru ihned pocítil, že z něj vyšla moc. Otočil se v davu a zeptal se: "Kdo se dotkl mého roucha?"** To je uzdravující moc Ducha Božího, která vyšla z Ježíšova těla.

(Sk 5:32) A my jsme svědky těchto věcí a rovněž tak Duch Svatý, jehož Bůh udělil těm, kdo ho poslouchají. Milý příteli, poslechni a přijímej. Jsi-li znovuzrozený, žádej Boha, aby ti dal Svého Ducha. (**L 11:13**) **Jestliže tedy vy, kteří jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš nebeský Otec dá Ducha Svatého těm, kteří ho prosí?"** Bůh dává Ducha Svatého jenom těm, kdo Mu patří. (**Sk 2:18**) **Jistěže na své služebníky a služebnice v těch dnech vylijí svého Ducha a budou prorokovat.**

Touto mocí pozdního deště Bůh zamýšlí v nejvěrnějších z Jeho lidu úplně odstranit prokletí hříchu a smrti. (**1K 15:51-52**) **Ted' vám prozradím tajemství: všichni nezemřeme, ale všichni budeme proměněni - naráz, v okamžiku, za zvuku polnice ohlašující konec. Až zatroubí, mrtví budou vzkříšeni k nesmrtelnosti (v angl. „vzkříšeni neporušitelní“) a my budeme proměněni.** Na konci velkého soužení, kdy Bůh převezme svět, při zatroubení poslední polnice, budeme proměněni. (**Zj 11:15**) **Tehdy zatroubil sedmý anděl (zatroubení poslední polnice) a v nebi zazněly mocné hlasy říkající: "Království světa se stala královstvím našeho Pána a jeho Mesiáše, jenž bude kralovat na věky věků!"** Kdo jsou tito lidé, kteří nezemřou, ale budou proměněni při zvuku poslední polnice? Všichni, kdo hřeší, zemřou. (**Ez 18:4,20**) ... **Zemře ta duše, která hřeší ...** Ježíš řekl Svým učedníkům, že budou muset ztratit svůj život, aby život našli. (**Mt 16:25**) **Kdokoli by si chtěl zachránit život (duši), ztratí jej, ale kdokoli by ztratil svůj život pro mě, ten jej nalezne.** Řecké slovo pro „život“ je v tomto verši **psuche** neboli duše. Naše duše je naše mysl, vůle a city. Ježíš říká, že musíme ztratit naše tělesné smýšlení, vůli a city, abychom získali duchovní mysl, vůli a city.

I když všichni Boží vyvolení ztratí své životy, fyzicky všichni nezemřou. Někteří budou proměněni, aniž by museli umírat, protože oni už svůj starý život umrtvili. (**Ř 8:6**) **Tělesné smýšlení vede ke smrti, ale smýšlení Ducha k životu a pokoji.** Ti, kdo smýšlí tělesně, musí zemřít, aby smýšlení Ducha mohlo žít. Každý, kdo ve své mysli, vůli a citech nepřekonal hřích, musí zemřít. (**Ř 6:23**) **Odměnou hříchu je totiž smrt ...** Hřích musí být přemožen ještě předtím, než může být přemogućena smrt. Ježíš zemřel, aby nás zmocnil ke ztrátě starého života, k získání Jeho života a k překrytí Jeho krví v během procesu dozrávání. Tento proces může být ukončen

fyzickou smrtí uředníka nesoucího ovoce, který nestačil dokončit ukřižování svého starého života. Tento proces může být dokončen v tomto životě, když umíráme sami sobě skrze víru v to, co Ježíš vykonal na kříži. Ti, kteří nehřeší, již nepodléhají prokletí smrti. Enoch a Eliáš symbolizují tyto lidi, kteří nezemřou, protože chodí vírou v Bohu. Ježíš zvítězil ve Svém prvním těle, takže to může nyní činit ve Svém druhém těle, které sestává z věřících nesoucích své kříže. On zrušil všechno ze starého života, i posledního nepřítele, jímž je smrt. **2Tm 1:10 ... Krista Ježíše, který zrušil vládu smrti a skrze evangelium zjevil život a nesmrtelnost.** Až Bůh zruší vládu šelmy, nevěstky a starého života nad Svým lidem, bude přemožena i smrt. **(1K 15:24-6) Potom přijde konec: až Kristus přemůže veškerou vládu, vrchnost a moc, předá království Bohu a Otcí. Musí totiž kralovat, než mu Bůh položí všechny nepřátele k nohám. Poslední nepřítel, jenž bude přemožen, je smrt.**

Mocným nepřítelem, který vládne nad Božím lidem, je starý život těla. **(Ř 8:7) Tělesné smýšlení je Bohu nepřátelské, neboť není a ani nemůže být poddáno Božímu zákonu.** Ježíš tyto nepřátele přemohl za nás na kříži, my však musíme chodit vírou, jinak se to neprojeví. Vzkříšení a vtržení, jimiž oběma bude zrušena smrt, nastane až nakonec, až On zruší veškerou jinou vládu nad Jeho lidem, nikoliv sedm let předtím, když tyto vrchnosti budou ještě vládnout. Ježíš řekl:

... já ho pak vzkřísím v poslední den J 6:44) ... v poslední den (39). Na konci bude ještě jedno vzkříšení spravedlivých zemřelých, takže všichni jsou zahrnuti (Zj 20:4; 1K 15:22-24). Ke vtržení dojde zároveň (1Te. 4:15-17).

(J 11:25-26) "Já jsem vzkříšení i život," řekl jí Ježíš. "Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít (vzkříšení). A každý, kdo žije a věří ve mne, nezemře navěky..." V této větě mluví o fyzické smrti a jistotě vzkříšení. Aby prokázal moc Boží spásy, On obnoví v těchto posledních dnech víru v to, že Ježíš zrušil hřích a smrt. Někteří pak smrti uniknou. **(Žd 11:5) Vírou byl Enoch odsud vzat, aby nespátřil smrt: "zmizel, protože ho Bůh vzal."** Ještě než byl vzat, měl pověst **Božího oblíbence.** Víra v možnost být přemožitelem bude obnovena pozdním deštěm. **(2Te 1:10) V ten den Pán přijde, aby byl oslaven svými svatými a obdivován všemi věřícími včetně vás, kdo jste uvěřili našemu svědectví.**

Kdy se tyto věci stanou? Ježíš nám dal jasné vodítko v předobraze či figuře **(Mt 16:28) ... někteří z těch, kdo tu stojí, jistě nezakusí smrt, dokud nespátří Syna člověka přicházet v jeho království.** Všimněte si, že řekl, že někteří, co zde stojí, nezemřou, dokud neuvidí příchod Pána. **Zde** – kde to je? Oni v předobraze stáli před koncem šestého dne, resp. šestého tisíciletí, což dokazuje následující verš. **(Mt 17:1-2) Po šesti dnech Ježíš k sobě vzal Petra, Jakuba a jeho bratra Jana, vyvedl je o samotě na vysokou horu a proměnil se před nimi. Jeho tvář zazářila jako slunce a jeho šaty zbělely jako světlo.**

Někteří ze současníků uvidí přicházet Pána, protože žijí na konci šesti dnů či 6.000 let. Nyní je již **po šesti dnech** a my se nacházíme na úsvitu sedmého dne, kdy Petr, Jakub a Jan viděli přicházet Pána v Jeho oslaveném těle. V předobraze tři uředníci viděli Pánův příchod, aniž by zemřeli. Petr, Jakub a Jan, kteří byli Pánovi nejbližší uředníci, jsou zde také předobrazem toho, že **... My, kdo se dožijeme Pánova příchodu, nepředejdeme ty, kdo zesnuli (1Te 4:15).** Dva svědky představují mučedníci, kteří jsou vzkříšení za zvuku poslední polnice (Zj 11:12,15). Tyto dvě skupiny dokládají vzkříšení a vtržení při příchodu Pána podle Jeho Slova.

11. kapitola

Poslední Adam obnovil naši vládu

... *poslední Adam se stal obživujícím duchem (1K 15:45).*

Boží svrchovanost se projevuje skrze ty, kdo věří Evangelium a nechají Ježíše, který je v nich, aby uplatňoval vládu nad tímto padlým stvořením. Někteří říkají, že Ježíš vládl, protože byl Božím Synem, ale my nemůžeme doufat, že v tom budeme stejní jako On. Ježíš však nic takového neřekl, jak dále uvidíme. Je pravda, že Ježíš byl Boží Syn (duchovní člověk), přebývající a zmocňující syna člověka (přirozeného člověka, Ř 1:3). Ježíš obvykle nazýval sám sebe **synem člověka**. V době, kdy rozdíl Boží spásení, ještě nebyl dán Nový zákon, jen Starý zákon. Ježíš vždy jednal tak, **aby se mohla naplnit Písma**. Sám sebe nazýval **synem člověka**. Jsem si jist tím, že Židé pochopili, co říkal. Výraz **syn člověka** znali ze Starého zákona. Ježíš o sobě řekl, že Otec **mu dal také pravomoc konat soud, protože je Syn člověka (J 5:27)**. Ježíš tuto pravomoc neměl, protože byl Boží Syn, ale protože byl synem člověka. Tato pravomoc byla dána člověku. Adam a jeho děti tuto pravomoc ještě měli, a ďábel ji uchvátil. **(Gen 1:26-28) Bůh řekl: "Učiňme člověka k našemu obrazu, podle naší podoby! Ať panují nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nad dobytkem, nade vsí zemí i nad veškerou havětí lezoucí po zemi." Bůh stvořil člověka ke svému obrazu ... Bůh jim řekl: "Plodte a množte se, naplňte zem, podmaňte si ji ... (panujte nad ní).**

Adam byl stvořen k obrazu Božím, což zahrnovalo i vládnutí. Adamovi a jeho dětem bylo dáno, aby vládli nad celou zemí. Adam tuto schopnost ztratil, jak pro sebe, tak pro své děti. Vlastně se jí vzdal. **Ř 6:16 Nevíte, že když někomu sloužíte, musíte ho poslouchat? Stáváte se služebníky toho, koho posloucháte ...** Adam prostřednictvím Evy poslechl ďábla a předal mu své vlastní dominium. Jakmile poslechl, stal se služebníkem hříchu a ďábla. Panoval nad ním ďábel, panovalo nad ním prokletí a skrze prokletí ještě zase panoval ďábel. První Adam podlehl pokušení, ale poslední Adam nepodleh. Pavel o Ježíši řekl, že ... **poslední Adam se stal obživujícím duchem (1K 15:45)**. Ježíš řekl: „**Slova, která jsem vám mluvil, jsou duch a život**“. Jeho slova v nás, kteří Mu věříme, vytvářejí Jeho ducha. On jako poslední Adam je duchovním otcem stvoření duchovního člověka. Poslední Adam při pokušení ďáblem nepadl, a tak získal zpět vládu pro Sebe i Svě děti. **(Žd 2:5-6) Ten budoucí svět (v řeckém textu „obydlený svět“) ... Bůh nesevěřil andělům... Co je člověk, že na něj pamatuješ, co je lidský tvor, že tě zajímá?** On nesevěřil obydlenu zemi pod autoritu andělů, ale člověka. Ježíš sestoupil na zem a přijal podobu hříšného těla. Každý anděl má moc a schopnosti, které nejsou omezeny tělem. Bible o Ném říká, že byl unaven, hladový a žíznivý. Byl **pokoušen ve všem, podobně jako i my**, ale nepodleh hříchu. Jedním z důvodů, proč Ježíš musel přijít v podobnosti těla hříchu a stát se člověkem, je, že Bůh chtěl, aby měl vládu nad zemí a předal ji Svým duchovním dětem. **(Ž 115:16) Hospodinu patří nejvyšší nebesa, zemi však lidem daroval!**

(1K 15:21) Jako skrze člověka (v angl. Adama) přišla smrt, tak skrze člověka (Krista) přišlo zmrtvýchvstání. Když Adam zemřel, veškeré semeno (potomstvo) lidstva bylo v jeho bedrech a zemřelo s ním. Když zemřel a byl vzkříšen poslední Adam, všechno potomstvo synů Božích bylo v Ném, protože On je Slovo Boží, to

semeno (v řeckém textu *sperma*), které rozsévač vyšel rozsévat. Když byl vzkříšen, semeno všech Jeho dětí bylo v Něm. Každý, kdo přebývá v Kristu nebo ve Slovu, vstal z mrtvých z hříchu a prokletí. Soužení prověří, kteří z mnoha povolanych byli před založením světa vyvoleni. Jeho děti jsou Jeho semeno, Slovo. Jsou Slovem přebývajícím v těle. **(Ř 5:17) Kvůli provinění jediného člověka (Adama) vládla skrze toho jednoho smrt. Čím spíše tedy ti, kdo přijímají hojnou milost a dar spravedlnosti, budou vládnout v životě skrze toho jediného, Ježíše Krista!** (posledního Adama). Adam nás vydal pod vládu smrti a prokletí, ale Ježíš nás obnovil. Ti, kdo mají dar milosti a spravedlnosti, jsou určeni k tomu, aby **vládli v životě** skrze Krista.

(Žd 2:6) (cituje Žalm 8) ***Písmo na jednom místě prohlašuje: "Co je člověk, že na něj pamatuješ, co je lidský tvor, že tě zajímá?"*** Když Ježíš Židům pověděl, že je synem člověka, někteří z nich museli postřehnout, že aplikuje sám na sebe 8. žalm. Jeho text se týká obou Adamů a těch, kdo jsou v nich. Bůh dal pravomoc Adamovi a jeho dětem. Je zde zmíněn člověk a syn člověka. **(Gen 1:26) Bůh řekl: "Učiňme člověka k našemu obrazu, podle naší podoby! At' panují ...** Adam to ztratil, jak sám pro sebe, tak pro své děti, když padl do područí ďábla. Poslední Adam ďábla přemohl a vládu mu odebral. Ježíš předal tutéž autoritu svým učedníkům, kteří byli synové člověka a synové Boží. Nenarodili se jako synové Boží; museli se znovuzrodit z Boha přijetím živého Slova. Syn člověka žije v synech člověka a zmocňuje je.

(Žd 2:7-8) (cituje Žalm 8) ***O málo nižším než anděly jsi jej stvořil, slávou a ctí jsi korunoval jej, nad dílem svých rukou jsi jej ustanovil, k jeho nohám jsi složil vše ...*** Z toho je zřejmé, že Bůh zamýšlel dát člověku vládu nad zemí a nad Jeho stvořením. Tímto člověkem jsou hebrejští křesťané (Hebrew Christians), děti nového stvoření z posledního Adama. Dílo Božích rukou zde znamená i prvky, nikoliv jen věci vyskytující se v přírodě, *kteře jsou z těchto prvků vytvořené*. Dokonce i věci vyrobené lidskou rukou jsou vytvořené z Božích prvků. Z Boží milosti jsem přikazoval autům, pračkám, ledničkám a mnoha jiným věcem, aby se opravily, a stalo se. To jsem ovšem **neučinil já, ale Kristus** žijící ve mně skrze Slovo. Důvodem, proč mnozí takto nevládnou, je, že odmítají přijmout Slovo.

Tuto autoritu předal poslední Adam Svým dětem, jak vyplývá z následujících Pánových výroků: ***Jako Otec poslal mně, tak posílám já vás; co svázete (odmítnete) na zemi, bude svázáno (odmítnuto) v nebi a co rozvázete (přijmete) na zemi, bude rozvázáno (přijato) v nebi; dávám vám autoritu nad veškerou mocí nepřitele; o cokoli na modlitbě věříce požádáte, obdržíte; kdokoli by řekl této hoře: 'Zvedni se a vrhni se do moře,' a nepochyboval by v srdci, ale věřil by, že se děje to, co říká, bude mít, cokoli řekl.*** Ježíš tuto pravomoc předal všem svým učedníkům a dává ji i dnes.

(Žd 2:8) .. k jeho nohám (v angl. pod jeho nohy) **jsi složil vše**. (Všechny věci byly dány pod nohy Ježíše a Jeho těla, neboť my jsme v Něm). ***Když tedy vše položil do jeho moci, nezbylo nic, co by mu nepoddal.*** Tímto výrokem jsou všechny věci poddány vládě **člověka** a **syna člověka** ve verši Žd 2:6. Porovnejme tento výrok s dalším svědectvím v epistoletě Efezským, že všechno poddal pod Jeho nohy. Ježíš byl **vyvýšen (Ef 1:21-23) vysoko nad každou vládu, mocnost, moc i panství, i nad každé jméno, které se vyslovuje, at' už v tomto věku, nebo v budoucím. Bůh "poddal všechno pod jeho nohy" a jako hlavu všeho jej dal církvi, která je jeho tělem, totiž plností Toho, který naplňuje všechno ve všech.** Ježíš je hlavou těla, tj. Církve; Bůh ale poddal všechny věci pod nohy těla. Z toho vidíme, že pokud jsme i těmi nejnižšími údy těla, což jsou chodidla, máme vládu

nade všemi věcmi. Tato vláda je naše, když zůstáváme v těle, poddání hlavě. **(J 15:7-8) Jestliže zůstanete ve mně a má slova zůstanou ve vás, prostě, o cokoli chcete, a stane se vám to. Když poneseíte hojné ovoce, bude tím oslaven můj Otec a budete moji učedníci.** Učedníci jsou ti, kdo nesou ovoce skrze vyslyšené modlitby, protože Slovo v nich přebývá. Křesťané, kteří tímto způsobem nezůstávají v těle, a nespasení, kteří do těla vzkříšeného Krista dosud nepřišli, tuto vládu spolu s prvním Adamem ztratili. My máme tuto vládu jen proto, že v Něm zůstáváme a Slovo v nás žije.

(Ef 1:22-23) Bůh "poddal všechno pod jeho nohy" a jako hlavu všeho jej dal církvi, která je jeho tělem, totiž plností Toho, který naplňuje všechno ve všech. Tento verš, kromě toho, že všechno je poddáno pod autoritu nejnižších údů těla, pod nohy, má také historický aspekt. V Danieli 2:31-45 je vize antikristova království od dob Daniele až dodnes. Socha zobrazovala člověka, jehož hlava, prsa, paže, břicho, nohy (chodidla), představují různé světovládné říše. O hlavě je řečeno, že je to Babylonská říše (verše 37 a 38) z doby Daniele. Chodidla představují poslední antikristovu říši našich dnů. Nohy (chodidla) Krista mají také svůj „historický aspekt“, totiž představují konec doby těla Kristova na zemi. Jinými slovy nohy antiKrista budou v těchto dnech bojovat s nohama Krista.

Daniel na rozdíl od mnoha jiných věděl, že my zvítězíme! **(Dan 2:34) Viděl jsi, jak se bez zásahu rukou utrhl kámen a udeřil do železných a hliněných nohou sochy a rozdrtil je. (45) ... neboť jsi viděl, že se utrhł ze skály kámen bez zásahu rukou ...** Skála je království Boží. Kámen utržený ze skály je Kristus ve Svém věrném pozůstatku (ostatku) posledních dnů. „Bez zásahu rukou“ znamená, že kámen není dílem lidí nebo náboženství, ale Boha. Tento kámen udeří do antikristova těla posledních dnů, tj. do nohou sochy, a rozdrtil je. Daniel tuto pravdu potvrzuje v další vizi antikristovského systému poslední doby. **(Dan7:26-27)... avšak zasedne soud a vladařskou moc mu (svatí posledních dnů) odejmou, a bude úplně vyhlazen a zahuben. Království, vladařská moc a velikost všech království pod celým nebem budou dány lidu svatých Nejvyššího ...** Antikristovské království bylo zničeno i v Egyptě, aby Boží lid mohl být vyveden z tohoto druhu světa. Faraovi bylo řečeno: **... Ještě pořád nechápeš, že s Egyptem je konec? (Ex 10:7).** Stejné soudy, ze stejných důvodů, jsou vysloveny i ve Zjevení. Jako vždy, i zde tyto soudní výroky vyslovují svatí.

Vraťme se však k dopisu Židům. **(Žd 2:8) .. k jeho nohám jsi složil vše. Když tedy vše položil do jeho moci, nezbylo nic, co by mu nepoddal. Teď ovšem ještě nevidíme, že by vše bylo v jeho moci.** Ačkoliv vidíme tuto autoritu uplatňovanu jen sporadicky nemnohými věřícími Slovu, skutečností je, že všechny věci Mu byly poddány. Povzbuzení pozdním deštěm, svatí již brzy začnou uplatňovat znamení a zázraky, na nichž budou záviset jejich životy. Mnozí se brzy ocitnou na poušti v situacích nouze, kde budou mít obecenství s učedníky a přijímat od nich zjevení a zkušenosti. Bůh zničí náboženství vymyšlené člověkem a přivede svůj lid do obecenství s těmi, kdo si již vycvičili svoji víru v těchto oblastech. Uplatňování vlády se stane nezbytností, a protože potřeba vlády bude naléhavá, Bůh vyleje Svého Ducha. Svatí (posvěcení) budou věřit Slovu. Neměli bychom však na nic čekat, protože Bůh řekl, že nyní již nezbylo nic, co by nebylo poddáno nejnižšímu údů církve. Můžeme být mezi Božími prvotinami, jako Mojžíš, Áron, Josef, Eliáš, Ježíš a syn – pacholík (syn –muž), dítě ženy (Zj 12)..

(J 15:7) Jestliže zůstanete ve mně a má slova zůstanou ve vás, prostě, o cokoli chcete, a stane se vám to. Mnozí věří, že nemůžeme jednat ve víře, pokud

neznáme Boží Vůli. Pokud je Slovo v nás a my zůstáváme vírou v Kristu, pak **proste, o cokoli chcete, a stane se vám to.** Boží Slovo je Jeho Vůle. Je-li Jeho Slovo v nás, známe Jeho Vůli a měli bychom podle ní jednat. Bůh nám dal tuto vládu, abychom ji používali a tak Jej oslavili. **(8) Když poneseíte hojné ovoce, bude tím oslaven můj Otec a budete moji učedníci.** Vyslyšené modlitby, znamení, zázraky, uzdravení, vysvobození a zaopatření, které oslavují Boha, patří k vybavení Ježíšových učedníků (v řeckém: „žáků, následovníků“). Nikdo, kdo uplatňuje tuto vládu, v tom není dokonalý, pokud není ve víře. Chodíme a jsme ospravedlnění vírou v Ježíše. Jsme Boží synové skrze Ježíše a synové člověka skrze Adama. Mimo (vně) Boha nemáme žádnou autoritu; máme ji pouze vírou v Ježíši Kristu. **(J 14:12-13) Amen, amen, říkám vám: Kdo věří ve mne, bude dělat skutky, které dělám já. A bude dělat ještě větší skutky, neboť odcházím ke svému Otci. O cokoli poprosíte v mém jménu, to udělám, aby byl Otec oslaven v Synu.**

Praví věřící dělají Ježíšovy skutky podle Jeho Slova. Podmínkou vykonávání vlády není zralost, ale víra. Duchovní děti mají prostou, ale mocnou víru.

12. kapitola

Nádoby vládnoucí skrze víru

Amen, říkám vám, že kdokoli by řekl této hoře: ‚Zvedni se a vrhni se do moře,‘ a nepochyboval by v srdci, ale věřil by, že se děje to, co říká, bude mít, cokoli řekl (Mk 11:23).

Slovo „kdokoli“ zahrnuje vás i mne. Jsme povolání uplatňovat vládu skrze mluvené slovo víry. Když vládu uplatňujeme ve službě, děje se tak příkazováním, jak to činil i Ježíš a učedníci. Všimli jste si někdy, že když sloužili lidem, neprosili Boha, aby uzdravil, vysvobodil nebo zaopatřil? Oni tyto věci příkazovali, protože věděli, že Bůh je lidu své smlouvy zaručil. **(Fp 4:19) (Kéz) můj Bůh podle svého bohatství slavně naplní každou vaši potřebu v Kristu Ježíši.** (v angl. textu bez kéž). Oni tyto věci viděli již jako uskutečněné na kříži a dané Božími zaslíbeními k rozdělení lidem při službě. **(2Pt 1:3-4) Vše, co potřebujeme k životu a zbožnosti, je nám darováno jeho božskou mocí skrze poznání Toho, který nás ve své slávě a ušlechtilosti povolal k sobě. Takto nám byla darována úžasná a vzácná zaslíbení, abyste skrze ně získali účast na Boží povaze**

Bůh stále vládne skrze ty, kdo obnovili svoji mysl Slovem. **(Zj 5:9-10)... Jsi hoden vzít tu knihu a otevřít její pečeti, neboť jsi byl zabit a vykoupils Bohu svou krví lidi z každého pokolení a jazyka, lidu i národa. Učinil jsi nás králi a kněžími našemu Bohu a budeme kralovat nad zemí.** O Božích svatých je řečeno, že budou vládnout na zemi ještě před otevřením pečeti velkého soužení. Máme pravomoc vládnout, jak vládl Ježíš, protože On žije v nás skrze Slovo, které jsme přijali do našich srdcí. Čím více Jeho Slova přijmeme, tím více On může žít skrze nás, protože On je ve Slově. Slovo říká „**panujte nad zemí**“. Ježíš je nám příkladem Syna Božího, který manifestuje vládu skrze syna člověka. On nám ukázal, co má člověk poslaný šířit Evangelium dělat se Slovem Božím a Duchem v něm. Tímto Slovem a Duchem vybavil své učedníky a poslal je do celého světa tento proces opakovat.

(Mt 28:19-20) Proto jděte, čiňte učedníky ze všech národů...a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa. Přikázal apoštolům, aby tutéž autoritu a přikázání předávali dalším a tak z nich činili učedníky, kteří by pokračovali ve vykonávání tohoto církevního práva až do dnešních dnů. My všichni bychom měli od našich učitelů přijmout stejnou autoritu, přikázání a dary, které byly dány prvním učedníkům. Co se ale stalo? Odpadlické náboženské tradice lidí se staly! Poslušnost Ježíšovu přikázání by způsobila šíření víry geometrickou řadou až do dnešních dnů, a to by otřásl světem. Ježíš řekl, že bude s učedníky při vykonávání tohoto poslání **až do skonání světa**. Protože první učedníci zde tak dlouho nepobyli, je jasné, že tím mluví také k nám.

Takže co jim, a tím i nám přikázal? Ježíš nám přikázal, abychom kráčeli v jeho šlépějích. **(J 20:21) "... Jako mě poslal Otec, i já posílám vás. (Mt 10:8) Nemocné uzdravujte, malomocné očist'ujte, mrtvé křiste, demony vymítejte. Zdarma jste dostali, zdarma dejte.** Přijali jsme stejnou pravomoc, jakou měl Ježíš a první učedníci, abychom konali stejné dílo. **(J 14:12) ... Kdo věří ve mne, bude dělat skutky, které dělám já. A bude dělat ještě větší skutky, neboť odcházím ke svému Otcí.** Ti, kdo věří, budou nádobami Boží svrchované vlády na zemi. Musíme

poslechnout všechny tyto příkazy, které jim Ježíš dal. Bylo nám předáno velké poslání od Pána. Když budeme činit učedníky, musíme jim také předat příkaz, aby činili tyto věci. **(Mk 16:15) Potom jim řekl: "Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu stvoření.** Tato slova zřejmě nejsou určena jen prvním učedníkům, protože nešli do celého světa, ani nekázali všemu stvoření. Toto dílo dokončí až učedníci v těchto dnech.

V následujícím verši Ježíš říká Svým apoštolům, podle čeho poznají ty, kdo uvěřili jejich Evangelium. **(16-18) Kdo uvěří a pokřtí se, bude spasen, ale kdo neuvěří, bude odsouzen. Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: v mém jménu budou vymítat démony, budou mluvit v nových jazycích, budou brát hady, a kdyby vypili něco jedovatého, nijak jim to neublíží; budou vkládat ruce na nemocné a ti se uzdraví.** Tato znamení nebyla určena prvním učedníkům, nýbrž těm, kdo přijdou po nich a uvěří jejich Evangelium. Takže doktrína, že tato znamení už s apoštoly pominula, je zřejmá lež, která však mnoho Božích lidí zbavila moci. **(2Tm 3:1) Bud' si jist, že v posledních dnech nastanou nebezpečné časy. (2) Lidé budou ... (5) z vnějšku budou ztělesněním zbožnosti, ale její obsah jim bude cizí** (kralická: **majíce způsob pobožnosti, ale moci její zapírajíce**). **Od takových se odvracej.** Máme příkaz opustit bezmocné nebiblické náboženské instituce vytvořené člověkem.

Někteří si myslí, že znamení a zázraky jsou dány jen lidem, kteří mají dar uzdravování, činění zázraků a dar víry. Ježíš řekl: **... kdokoli by řekl... a nepochyboval by v srdci ... bude mít, cokoli řekl (Mk 11:23).** Kdokoli bez pochybování přikáže, bude to mít. To zřejmě zahrnuje každého, kdo věří pravému Evangelium. Pavel říká, že kázal **... v moci divů a zázraků, v moci Božího Ducha, takže jsem od Jeruzaléma až po Illyrii vše kolem dokola naplnil Kristovým evangeliem (Ř 15:19).** Při kázání plného Evangelia je demonstrována jeho moc k vysvobození z prokletí. Svět už je unaven informací, že Ježíš zachraňuje. Lidé to chtějí vidět. Někteří si myslí, že tyto věci praktikují jen supervyzrálí svatí. Zralost však znamená být jako dítě a prostě věřit Slovu našeho Otce. Mladá víra je mocná. **(Ž 8:3) Chválou z úst kojenců a nemluvnat jsi proti nepřítelům sílu dokázal, mstivého protivníka abys překonal!** Bůh slovy z úst kojenců překonává Jeho a naše nepřátele. Malé děti, duchovní i tělesné, které mají jen malou znalost, uvidí znamení a zázraky a vykážou vládce a mocnosti do jejich mezí. Ježíš řekl Svým učedníkům: **... pokud se neobrátíte a nebudete jako děti, vůbec do nebeského království nepřijдете. Kdokoli se poníží a bude jako toto dítě, ten je v nebeském království největší (Mt 18:3-4).** Jen ti, kdo budou podobní dětem, vstoupí do království. Ale co je království? Království je tam, kde je dokonale konána Boží Vůle a kde není žádné prokletí. **(Mt 6:10) Ať přijde tvé království! Ať se stane tvoje vůle jako v nebi, tak i na zemi.** Bůh používá naše modlitby, aby přinesl království nebeské na zem. **(Mt 10:7-8) Jděte a ohlašujte: „Nebeské království je blízko!“ Nemocné uzdravujte, malomocné očist'ujte, mrtvé křist'ete, démony vymítejte. Zdarma jste dostali, zdarma dejte.** Blízko království jsem tehdy, když jsme v blízkosti těch, kdo uplatňují vládu nad prokletím. **(L 11:20) Vymítám-li však démony Božím prstem, jistě k vám přišlo Boží království.** Jakmile jsme byli vysvobozeni z prokletí, přišlo k nám království, na němž můžeme mít účast a předávat ho dalším, kteří věří.

Jednou si moje žena postěžovala, že se nám pokazila pračka. Obrátil jsem se k dětem a řekl jim, aby na pračku položili ruce a přikázali jí, aby fungovala. Poslechly s dětskou vírou a pračka se hned rozběhla. Několikrát, když jsme jeli autem v hustém dešti, jsem jim řekl, ať ukážou prstem na nebe a poručí dešti, aby přestal. Děti nejsou

pyšné a nebojí se vypadat před jinými hloupě. Prikázaly, Bůh poctil jejich víru a přestalo pršet, někdy i okamžitě.

Když jsme se stěhovali na Floridu, děti našly na silnici veverku s přeraženou páteří. Přišly za mnou, že si veverku vezmou sebou a postarají se o ni. Řekl jsem jim, že nemocnou veverku nepotřebujeme a ať jdou a poručí, aby byla uzdravena. Poslechly a veverka utekla na strom. O několik let později udělaly totéž s veverkou, která spadla s dubu na náš dvůr. Také za mně a Marii se mnohokrát v moci modlily.

Jednoho horkého dne jsem vytáhl sekačku na trávu. Snažil jsem se ji nastartovat. Tahal jsem za šňůru, až jsem se celý zpotil. Při kontrole svíčky jsem zjistil, že nedává jiskru. Nechtělo se mi dál pátrat, v čem je příčina. Zavola jsem hochy, aby se se mnou sjednotili. Prikázali jsme sekačce, aby fungovala. Zda svíčka jiskří, jsem pak už nekontroloval, ale sekačka fungovala.

Jednou jsem u vchodu na verandu našel jednu botu. Zavola jsem všechny děti a pokáral je, že jsem jim už říkal, aby na zápraží nenechávaly boty, protože přiběhne pes, jednu botu někam schová a druhá už nebude k ničemu. Pak jsem si uvědomil, že pes udělal přesně to, co jsem vyslovil. Prohledali jsme celý dvůr, ale botu jsme nenašli. Řekl jsem dětem: „pomodleme se v jednotě, aby Bůh psa přiměl k tomu, aby botu přinesl nazpět“. Děti nemají s vírou problém. Tak jsme se chytli za ruce a sjednotili se v prosbě. Druhý dne ráno jsme z okna uviděli, jak pes jde přes dvůr s botou v hubě a pokládá ji na zápraží. Haleluja! Učte své děti věřit prostým způsobem a nepouštějte k nim žádné teology.

Tuto autoritu bychom měli přijímat od Pána jako malé děti, i přes naše vlastní selhání a slabosti. Z milosti Boží jsem prikázal a stalo se: obnovení zraku, uzdravení zlomenin, uzdravení z rakoviny a jiných nemocí, zastavení krvácení, úprava krevního tlaku na normál, vymítání démonů, vzkříšení z mrtvých, návrat z komatu, utěsnění vodních čerpadel, obnovení ložisek alternátorů, obnovení motorů, aby nekouřily a nespalovaly olej, zastavení nebo změnu směru hurikánů, ochrana majetku, zastavení bouřky nebo podpora deště, vyhnání krtek ze zahrady, usmrcení krtonožek, benzin do nádrže, nastartování motoru a mnoho dalších. U každého z těchto znamení byl někdo přítomen jako svědek. Ty věci jsem dělal ***ne já, ale Kristus*** žijící ve mně skrze Slovo. Bůh nás nezanechal bez pomoci. To my jsme Jej nechali „na holičkách“. On touží používat nás jako nádoby ke konání Jeho díla. ***(Fp 4:13) Všechno mohu v Kristu, který mě posiluje.***

__Bůh chce, abychom prikazovali a nepochybovali. Kázal jsem v jedné misijní církvi v Pensacole. Na výzvu šla dopředu dívka a byla spasena. Naznačovala, že má problém, o kterém by si chtěla promluvit. Byla zoufalá, protože nedávno zabila své nenarozené dítě. Muž jiné rasy, který byl příbuzným jejího manžela, ji znásilnil. Bála se, že manžel to zjistí a doma bude peklo. Tři dny předtím byla v nemocnici, kde kontrolovali ultrazvukem srdeční činnost plodu a odebrali jí vzorek plodové vody. Prohlásili, že dítě je mrtvé a naplánovali ji na potrat spojený s dilatací a kyretáží.

Když mluvila, přišlo mi zeptat se jí, zda někomu nedluží odpuštění. Řekla, že si myslí, že jeden doktor záměrně vyvolal potrat jednoho z jejích dětí. Řekl jsem jí: „Když jste teď sama udělala v podstatě totéž, nemyslíte si, že byste mu měla raději odpustit?“ Souhlasila, a tak jsem jí navrhl, aby se za něj pomodlila, což udělala. Zeptal jsem se jí, zda chce být naplněna Duchem svatým. Po krátkém vyučování o křtu Duchem Svatým souhlasila, a tak jsme se modlili. I když to byla velmi tichá dívka, po naplnění Duchem hlasitě chválila Pána a radovala se. Pak mi přišlo na mysl a i ústy jsem vyslovil, že věřím, že Pán chce vzkřísit její

dítě.“ Když jsem to řekl, pastor, který seděl vedle mně, jeho sekretářka, diákon a ještě několik žen odešli z modlitebny. Nevěnoval jsem tomu pozornost a pokračoval jsem. Požádal jsem Marii, aby položila ruku na její břicho a přikázali jsme duchu života, aby se vrátil do toho dítěte. Pak jsem dívku poučil, jak má chodit vírou a odešel jsem z modlitebny. Když jsem procházel chodbou, otevřely se boční dveře a onen pastor mě pozval dál do místnosti, kde byli ti lidé, co s ním odešli z modlitebny. Řekl mi: „Davide, Bůh to pro ni neudělá“. Já nato: „A proč by to neudělal? On: „Protože zabila své dítě“. Já: „Asi nerozumíš, co je to milost. Ona už je novým stvořením, které se neprovinilo tím, co spáchal starý člověk. A navíc, když tomu chci věřit, proč bouráš moji víru? Nechej mě tomu věřit“. A šel jsem ven. Dívka tehdy přenocovala na té misijní stanici a ráno mi telefonovala, že chtěla, aby ji někdo odvezl do nemocnice, ale nikdo nebyl ochoten. Nato já, že tam s ní rád pojedou. Cestou do nemocnice jsem jí připomínal, aby poslechla Ježíše podle Marka 11:24 a věřila, že již přijala to, za co se modlila. Také jsem jí řekl, aby nedbala na to, co jí budou říkat lidé, kteří chodí podle vidění. Byla velmi prostého ducha. Všechno to pro ni bylo nové, ale respektovala Slovo.

V nemocnici ji pokárali, že si ještě nenechala udělat dilataci s kyretáží a řekli jí, že se tím sama ohrožuje. Lékaři řekla, že by chtěla stav dítěte znovu zkontrolovat. Souhlasil a poslal ji s technikem do jiné místnosti. Technik zapojil sonograf a monitor srdeční činnosti, ale nezjistil žádné známky života; dítě se už čtvrtý den nehýbalo. Řekl jí: „Paní, budete muset podstoupit dilataci s kyretáží, protože vaše dítě je mrtvé“. Řekla: „Tak tohle nepřijímám“. Když to řekla, monitor srdeční činnosti začal registrovat stahy srdíčka a dítě se silně pohnulo. Vyšetření ultrazvukem ukázalo, že dítě žije. Nevěřící technik řekl: „To je zázrak“. Nevím, jak to Bůh udělal, ale o několik měsíců porodila krásného kluka, jehož otcem byl zřejmě její manžel. To byla odpověď na její modlitby. Manželovi o znásilnění nic neřekla. Tato znovuzrozená sestra nechodila viděním, ale vírou, a Bůh potvrdil Své Slovo zázrakem. Chvála Pánu! Když vyprávím tento příběh, nemohu někdy ani pořádně mluvit a příběh souvisle dovprávět, jak mě vždy znovu tak předivná Boží milost dojme.

Nyní následuje zkrácená verze biblické studie, kterou jsme měli na téma vliv představivosti na naši víru. Skutečná víra aktivuje celého člověka. (Ř 10:10) Víra v srdci vede ke spravedlnosti, vyznání ústy pak vede ke spáse. Je marné a nepřinese žádné ovoce, když srdce věří, ale tělo nereaguje a zůstává v nečinnosti, nebo když tělo jedná, ale srdce nevěří. Bůh dal člověku představivost, která účinně propojuje srdce člověka s jeho činy. Naše představivost by měla být obnovena, aby námi mohla víra bez překážek proudit. Pokud chceme vyhrát náš boj s tělem a ďáblem a činit Ježíšovy skutky, musíme odvrhnout (zbořit, zbourat) zlou představivost. (2K 10:4-5) Zbraně našeho boje nejsou tělesné, ale od Boha mají sílu k boření hradeb. Jimi boříme výmysly (v angl. představy, imaginations) i každou nadutost, která se staví proti poznání Boha. Jimi podmaňujeme každou myšlenku k poslušnosti Kristu. Odvržené představy a myšlenky musí být nahrazeny biblickými. Např.: (2K 3:18) My všichni s odkrytou tváří jako v zrcadle odrážíme Pánovu slávu a tehdy jsme Pánovým Duchem proměňováni k jeho obrazu, od slávy k slávě ... Obnovená představivost vidění Ježíše v zrcadle přivádí k dokonalosti naší víru, uschopňuje nás připodobnit se Jeho obrazu a činit Jeho skutky. Takovou pravou, Slovu věrnou víru měl i Pavel. Ga 2:20) Jsem ukřižován s Kristem. Nežiji

už já - Kristus žije ve mně!... **Máme věřit, představovat si, očekávat a vyznávat, že Ježíš žije v nás. Ježíš říká, že když budeme věřit, budeme dělat Jeho skutky a ještě větší skutky.** (J 14:12) Kdo věří ve mne, bude dělat skutky, které dělám já. A bude dělat ještě větší skutky, neboť odcházím ke svému Otci.

Po tomto vyučování nám byla dána příležitost uvést to do naší praxe. Na nejbližší biblické hodině Pauline Warner žádala o modlitbu za Jacqui Kitts, která nemohla přijít, protože jí celý obličej opuchl od hnisavého zánětu zubu. Navrhl jsem, abychom si představili Jacquin opuchlý obličej a poručili zubu, aby se uzdravil a otoku, aby splaskl a nakonec abychom si představili její usmívající se obličej v normálním stavu. Všichni souhlasili, takže jsme mohli začít jednat dle navrženého postupu s tím, že já vyslovím náš společný příkaz k jejímu uzdravení. Ta představa byla biblická, protože Ježíš, který žije v Jacqui, nemá žádný zánět ani otok. Je jen třeba, abychom přijali vzkříšený život Krista. (1J 4:17) ... vždyť jsme na tomto světě takoví, jako je on. Pán nás učil modlit se ať přijde tvé království! Ať se stane tvoje vůle jako v nebi, tak i na zemi (Mt 6:10). V Božím království není žádná nemoc. Jacqui byla uzdravena Ježíšovými ranami před 2.000 lety. Příštího rána mi Jacqui volala a zvěstovala dobrou zprávu. Řekla, že včera večer, v době kdy se obvykle modlíme, otok z jejího obličeje opadl a zub byl uzdraven. Spolu jsme se z toho radovali a děkovali Pánu.

Bůh nám brzy poskytl několik příležitostí, abychom mohli tímto způsobem cvičit svoji víru. V naší další biblické hodině nám Bob Aicardi pověděl, že vodní hladina v jeho bazénu klesá asi o 10 cm za týden. Kontroloval těsnost potrubí a šroubení, ale nic nezjistil. Účet za vodu se mu tím dost zvýšil. Bob volal k Bohu: „Pane, není žádný důvod, aby se toto dělo s mým bazénem. Patřím tobě a nejsem pod prokletím“. Když nás Bob požádal, abychom se sjednotili na modlitbě, vizualizovali jsme si v představě, jak z bazénu prosakuje voda, a poručili jsme, aby to přestalo. Řekl jsem: „Ve jménu Ježíše ti, bazéne, poroučím, abys už nepropouštěl ani kapku vody“. Pak jsme si bazén představili už opravený, utěsněný. V dalších dnech Bob v očekávání, že Bůh už pro něj v té věci jednal, sledoval vodní hladinu a zjistil, že únik vody se úplně zastavil. Není Bůh úžasný?

Bob pak přišel do biblické hodiny ještě s jednou žádostí o modlitbu. Vyprávěl, že po nastěhování do domu obcházel pozemek a žádal Boha, aby kolem něj a jeho rodiny postavil ochrannou zeď. Po dobu 3 a 1/2 let se nevyskytl žádný hmyz ani hlodavci. Ale včera zjistil, že krtonožky podrývají trávník před domem a živí se jeho kořínky. Soused měl obavu, že přijdou i na jeho trávník a tak Bobovi doporučil, aby použil jed. Bob chtěl pocvičit svoji víru a něco proti tomu podniknout, a to co nejrychleji. Když požádal o modlitbu, představili jsme si jeho trávník před domem plný krtonožek. Bob se modlil: „Ať je z krtonožek hnojivo“. Prikázal jsem jim ve jménu Ježíše umřít a skončit s vrtáním chodbiček v tom pozemku. Pak jsme si vizualizovali, každý svým vlastním způsobem, krtonožky už mrtvé. Navrhl jsem Bobovi, aby si rozsah poškození travního porostu nějak označil. Bob pak hlásil, že už nenašel žádné další stopy po činnosti krtonožek, jejichž mrtvolky posloužily v půdě jako hnojivo, Chvála Bohu! On dává věřícím autoritu a chce nás používat, abychom pokračovali v rušení prokletí (v kažení d'áblových skutků). Bobova nemovitost posloužila mnohým jako velké svědectví. Měl tam později problémy s mravenci, a pokaždé, když jim poručil vymřít, tak vymřeli.

13. kapitola

Autorita v modlitbě

Mt 21:22 Když budete věřit, dostanete, o cokoli v modlitbě požádáte."

Někdy si nemůžeme vzpomenout na verš, na jehož základě bychom se potřebovali modlit za určitou věc. V takovém případě je vhodné použít všeobecná zaslíbení. Ježíš předal věřícím svoji autoritu v modlitbě prostřednictvím zaslíbení. (Mt 18:18) Amen, říkám vám, že cokoli svážete (zakázete) na zemi, bude svázáno (zakázáno) v nebi, a cokoli rozvážete (dovolíte) na zemi, bude rozvázáno (dovoleno) v nebi. Je snad pro Boha nebezpečné dávat lidem takovou pravomoc? Vůbec ne. Většina křesťanů však svá srdce nenaplnila natolik Božím Slovem, aby těmto zaslíbením věřila. Víra je ze slyšení a slyšení skrze Slovo Boží. Aby tomu člověk věřil, musí mít obnovenou mysl, která nepochybuje. Pokud má obnovenou mysl Kristovu, je na Kristu zcela závislý a Kristu podřízený. Víra je totiž dar Boží, takže brzy zjistíte, že vaše víra nepůjde tam, kde Bůh nechce, abyste byli. (J 15:7) Jestliže zůstanete ve mně a má slova zůstanou ve vás, prostě, o cokoli chcete, a stane se vám to.

Když jsem byl ještě duchovním dítětem, miloval jsem Slovo a byl jsem přesvědčen, že je každý verš pravda. Ještě než mě náboženští lidé stačili říci, že takovým věcem nemohu věřit, já už jsem je začal používat. Přišli s tím už pozdě, protože jsem už zakusil moc Slova v praxi. Takže k tomu, abychom cvičili svoji víru, nemusíme být už několik let v Kristu. Musíme být přesvědčení o tom, že i to, co čteme poprvé, je slovo naprosto věrného Boha. Vyhýbejte se vůdcům, kteří tvrdí, že jsou už mnoho let takzvaně „v Kristu“, ale těmto veršům nevěří. Mnozí z těchto lidí, kteří se stále učí, ale nikdy nemohou přijít k poznání pravdy, zůstanou po celý svůj bezmocný život lidmi dvojaké mysli.

Novozákonní modlitba by neměla být zaměňována se starozákonním způsobem modlitby. David se modlil večer, ráno a v poledne a Daniel se modlil na kolenou třikrát denně, obrácen obličejem směrem k chrámu v Jeruzalémě. Nemusíme se modlit směrem k chrámu; my jsme chrámem. Neseme sebou Pána na každé místo a do každé situace, kde je modlitby zapotřebí. Proto je nám řečeno bez přestání se modlete (1Te 5:17). Potřebujeme se modlit, když vidíme potřebu modlitby a je na nás břemeno modlitby. Dnes jsou však věřící v církvi vedeni většinou ke starozákonnímu vztahu k Bohu. Neměli bychom s modlitbou zákonicky čekat až na večer, kdy jsme unaveni, nebo na ráno, kdy si nemůžeme vzpomenout, za co bychom se měli modlit. To pak není vroucí modlitba spravedlivého, která dokáže mnoho (Jk 5:16). To však neznamená, že

bychom se nemohli každý den v určitou dobu soustředit jen na modlitbu. Boží plán pro duchovní lidi, kteří máme Ducha Svatého, je být s Ním v neustálém spojení, jinak se k Němu chováme jako k zavazadlu a bez přestání Jej ignorujeme. Kvůli tomu jsme se ovšem nestali Jeho chrámem. Bez přestání se modlit někdy vyžaduje modlit se také v myslí. On nás dobře slyší. (1Pa 28:9 ... Hospodin zkoumá všechna srdce V nebi jsou myšlenky slyšet. Můžeme mít s Bohem neustálé společenství a bez přestání se za všechno modlit. Jak se zpívá v jedné písni: „... Zbytečně jsem snášel mnohý žal, protože vše nésti Pánu na modlitbě jsem zapomněl.“

Ježíš nám dal autoritu ve třech různých typech modlitby. V Písmu máme příklady modlitby víry, modlitby ve shodě a neodbytné modlitby.

Modlitba víry je nejčastější modlitbou pro zralého křesťana, který se bez přestání modlí. Klíčem k modlitbě víry je věřit, že jste již obdrželi. (Mk 11:24) Proto vám říkám: Věřte, že všechno, o co při modlitbě prosíte, jste dostali, a budete to mít. Pokud možno, buďte o pravdě Božího Slova přesvědčeni, modlete se modlitbou víry a věřte, že jste již obdrželi, protože někdy nebudete mít čas „prorazit modlitbou, promodlit se až k trůnu.“ (Žd 11:1) Víra je podstata věcí, v něž doufáme, důkaz skutečností, jež nevidíme. (V angl.: Víra je ujištěnost o věcech, v něž doufáme a přesvědčenost o věcech, jež nevidíme). Každá modlitba musí být zakončena vírou, která je podstatou, ze které žádaná potřeba vznikla. My Bohu dáme podstatu a On nám dá odpověď.

Důvodem, proč Ježíš řekl: Věřte, že všechno, o co při modlitbě prosíte, jste dostali, a budete to mít, protože naše zaopatření bylo naplněno na kříži. Následující verše říkají, že jsme již všechno obdrželi a na nás je už jen všemu věřit: (Ef 2:8) Touto milostí jste skrze víru spaseni... (1Pt 2:24) On sám na svém těle vzal naše hříchy ... Jeho rány nás uzdravily! (Ko 1:13) On nás vysvobodil z nadvlády temnoty a přenesl do království svého milovaného Syna. (2K 5:18) ... který nás se sebou smířil; (Ga 2:20) Jsem ukřižován s Kristem. Nežiji už já - Kristus žije ve mně; (Ga 3:13) Kristus nás vykoupil z prokletí ... (1Pt 1:3) ... Otec ... nám ve svém velikém milosrdenství daroval nový život, když vzkřísil Ježíše Krista z mrtvých. (Žd 10:10) ... jsme jednou provždy posvěceni ... (2Pt 1:3) Vše ... je nám darováno ... Ježíš nám ve svém dni soudu, který se ovšem konal také v minulosti, řekl: Nyní se koná soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vyvržen ven (J 12:31). ... ale buďte stateční - já jsem přemohl svět (J 16:33); Dokonáno jest (J 19:30). Proto máme věřit, že jsme už obdrželi. Dábel byl poražen a s ním i prokletí. Byli jsme spaseni, uzdraveni, vysvobozeni a zaopatření vším, co potřebujeme.

Vykoupení z prokletí se skutečně stalo! Ve skutečnosti Boží ... dílo je ovšem hotové už od stvoření světa (Žd 4:3), když svým Slovem uskutečnil svůj plán. Věrným Božím synům už stačí jen vstoupit do tohoto díla vírou, že již obdrželi. Protože Boží díla jsou dokončena, měli bychom věřit a odpočinout od našich vlastních skutků, jimiž bychom chtěli dosáhnout spasení, uzdravení a vysvobození. Žd 4:3) ... takže do odpočinku vcházíme jen my, kdo jsme uvěřili. To je svátek duchovního odpočínutí. (Žd 4:9) Proto tedy Božímu lidu nadále zůstává svátek (v řeckém textu: sabbatismos – držení odpočinku). Toto každodenní odpočínutí zaslíbené v Nové Smlouvě je náš duchovní sabat. (10) Vždyť ten, kdo vstoupil do jeho odpočinku, odpočinul od svých skutků, tak jako Bůh odpočinul od svých. Odpočínutí znamená věřit v minulém čase daným zaslíbením.

(Žd 4:1) Zaslíbení o vstupu do jeho odpočinku stále platí, a tak si dejme pozor, aby se neukázalo, že je někdo z vás propásl. (2) I nám přece byla zvěstována dobrá

zpráva, stejně jako jim. Slyšené slovo jim ale nepomohlo, neboť se u posluchačů nesetkalo s vírou, **Naší vírou v každé z těchto zaslíbení vcházíme do dalšího a většího odpočinutí. Jestliže např. věříme, že Jeho ranami jsme byli uzdraveni, pak přestaneme uzdravení hledat a odpočineme přijetím faktu, že uzdravení bylo uskutečněno na kříži. To je pravá víra, kterou Bůh nikdy nenechá bez odpovědi. Tím, že věříme zaslíbením, vcházíme do odpočinutí od našich vlastních skutků. Pokud Boží dítě říká, že věří, že již přijalo, ale pokračuje dál ve snaze dosáhnout uzdravení světskými metodami, svědčí to o jeho dvojaké mysli.** (Jk 1:6) Ať ale žádá ve víře a bez pochybností. Kdo pochybuje, podobá se totiž mořské vlně, větrem bičované a hnané sem a tam. (7) Ať nikdo takový nečeká, že od Pána něco dostane – (8) člověk s dvojakou mysli je totiž ve všem nestálý. **Ti, kdo pokračují ve snaze získat to, co Bůh dal zdarma, věří ve spasení ze skutků.** (Žd 4:10) Vždyť ten, kdo vstoupil do jeho odpočinku, odpočinul od svých skutků, tak jako Bůh odpočinul od svých. (Žd 3:19) Vidíme tedy, že nemohli vejít kvůli nevěře.

Protože zaslíbení o vysvobození z prokletí jsou formulována a tudíž byla i dokonána v minulém čase, když jim věříme, musíme přestat pracovat resp. usilovat o jejich dosažení. Zlé nevěrné (nevěřící) srdce do odpočinutí nevchází. Bůh se hněval na Izrael, protože ve svých zkouškách v poušti nevěřili Jeho Slovu (Žd 3:8-10). (Žd 3:11) Rozhněván jsem tenkrát odpřisáhl: Do mého odpočinku nikdy nevкроčí! (12) Dávejte pozor, bratři, aby někdo z vás neměl zlé a nevěrné srdce, které by se odvracelo od živého Boha... (14) Jsme přece Kristovými společníky (**Kristova zdraví, svatosti a požehnání**) - pokud si tu počáteční jistotu neochvějně udržíme až do konce. **Když věříme, že jsme obdrželi, dostáváme se do pozice slabosti, protože nemůžeme naprosto nic pro dosažení žádoucího výsledku udělat. Tato slabost je naší pouštní zkušeností, protože Egypt, resp. svět nám nemůže pomoci. V poušti zachraňuje jen Boží moc. Bůh říká: Má moc se plně projevit uprostřed slabosti (2K 12:9). Naší zbraní proti našim nepřátelům, kteří se snaží přemluvit a odradit nás od našich smluvních práv, je dvojsečný meč těchto v minulosti daných zaslíbení (Žd 4:11,12).**

Rád bych se s vámi podělil o jeden dobrý příklad Boží moci pravého evangelia skrze naše dřívější (minulé) zaopatření. Před lety jsem se setkal s jednou dámou, která měla dva velké už neoperovatelné nádory. Uvedla seznam několika známých kazatelů, kteří se modlili za její uzdravení. Řekla mi: „Davide, nechápu, proč jsem nebyla uzdravena“. „Ptáš se, proč jsi nebyla uzdravena. Díváš se chybným směrem. Otoč se a podívej se do minulosti, protože Jeho ranami jsme byli uzdraveni (1 Pt 2:24). Díváš se dopředu na své budoucí uzdravení, ale ono se už stalo vzadu, v minulosti. Máš malou naději, ale žádnou víru. Víra ... volá věci, které nejsou, aby (v angl. „jako by“) byly (Ř 4:17). Víra se dívá nazpět na to, co bylo dosaženo na kříži. Ježíš řekl: Věřte, že všechno, o co při modlitbě prosíte, jste dostali, a budete to mít (Mk 11:24). Sestro, to je evangelium, kterému musíš věřit.“ Viděl jsem, jak po těchto několika slovech její oči zazářily a obličej se rozjasnil. „Nyní se ještě jednou pomodlíme, ale tentokrát uvěř Písmu a věř, že jsi uzdravení obdržela, ať už se to okamžitě projeví nebo neprojeví.“ Souhlasila, a tak jsem nemoc ostře pokáral a přikázal, aby sestra byla ve Jménu Ježíše uzdravena. Pocítila, že nádory okamžitě odešly. Radovali jsme se a děkovali Bohu společně. „Sestro, kdybys to byla udělala, když se za tebe ti kazatelé modlili, mohla jsi být už tehdy uzdravena“.

Ježíš se zaručil, že Otec vždy odpoví na modlitbu ve shodě. **(Mt 18:19) Říkám vám také, že pokud se dva z vás na zemi shodnou ohledně čehokoli, za co by**

prosili, stane se jim to od mého nebeského Otce. Modlitba ve shodě je nejsilnější modlitbou. **(Dt 32:30) Jak to, že jeden zažene jich tisíc, dva jak deset tisíc na útěk obrátí?** Spojením víry se násobí její síla. Např. zavolání starších církve, aby se modlili modlitbu víry a pomazali nemocného olejem k uzdravení by mělo probíhat vždy ve shodě (Jk 5:14,15). Osoba, za kterou se starší modlí, by měla být ve shodě s vírou starších, že Ježíšovými ranami byli (ta osoba, ale i starší) uzdraveni (1 Pt 2:24). Ježíš nám dal příklad v tom, že od potřebných osob nejdříve získal jejich souhlas projevený slovy nebo činem víry, a teprve pak se za ně modlil.

Modlitbu ve shodě používám ve své službě často, protože udržuje víru v mysli osoby nacházející se v nouzové situaci. V jednom malém shromáždění byl jeden smutný muž, od něhož manželka odešla za jiným mužem. Zavolal jsem ho dopředu a zeptal se, zda by se mohl se mnou podle Mt 18:19 shodnout na tom, že jeho žena přijde na příští shromáždění a posadí se vedle něho. Byl tím nadšen, a tak jsme se ve shodě pomodlili. A skutečně na další shromáždění přišla a posadila se vedle něj. Oba byli pokojní. Muž, za nímž odešla, ji ztloukl a vyhodil i s jejími věcmi z bytu. Bůh, který je mocen vyřešit každou naši nouzi, věrně drží své Slovo!

(Mt 18:20) Neboť kdekoli se shromáždí dva nebo tři v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich. **Při modlitbách podle této metody v malých skupinách uvidíme konsekvantní, mocné Boží odpovědi na modlitby. Před lety, když jsem ještě pracoval pro Exxon Refinery, přicházeli lidé z prostředí různých církví, kteří tam také pracovali, abychom se modlili a studovali Boží Slovo. Pokud jsme chtěli jít do Slova a společně dospět k určitému stupni souladu a zralosti, na modlitbu už nezbývalo mnoho času. První věc, kterou jsem tam učil, byla modlitba ve shodě. Naše modlitební žádosti jsme sdíleli a předkládali v co nejjednodušší a nejkratší formě. Pak jsme všichni souhlasili s tím, že tyto potřeby byly naplněny, někdy i s příkazem, aby se tak stalo, ale vždy s děkováním Bohu, načež jsme pokračovali ve studiu Slova. Zcela jistě jsme nebyli vyslyšeni pro naši mnohomluvnost, ale byli jsme vyslyšeni. Z počátku většina bratří, kteří ještě nezažili, že by Bůh odpovídal na modlitby, neměli víru, aby sami o něco žádali. Byli však povzbuzeni, když viděli, jakou moc má společná víra, a brzy se horlivě modlili. Viděli jsme navrácení zraku slepým, zmizení nádorů a rakoviny, uzdravení z nejrůznějších nemocí, vymítání démonů, naplnění finančních potřeb, opravené stroje, obnovená manželství, spasení duší, naplnění Duchem svatým atd. Dokonce i ztracení (nevěřící) nás v určitých záležitostech žádali o modlitby. Největším zázrakem však vždy bylo, když mnozí z účastníků modliteb začali věřit v Ježíše, jak praví Písmo a přestali být křesťany jen podle jména. Mnozí činili pokání z nečestných praktik, jako krádeže nástrojů, švindlování s přesčasy, daňové podvody. Můj šéf si mě jednou zavolal, aby mi vyjádřil uznání a pochvalu za pozitivní změny, které zaznamenal v jednání účastníků těchto shromáždění, a tak jsem mu vydal svědectví o svrchovaném Bohu.**

Skrze modlitbu ve shodě Bůh mění i srdce lidí v našem okolí. (Př 21:1) Královo srdce je v Hospodinově ruce - jak vodní strouhu je směřuje, kam chce. Mnohokrát jsme Boha prosili, aby naklonil smýšlení lidí ve prospěch Jeho dětí, které se ocitly v nouzových situacích. Jeden bratr z našeho shromáždění jménem Tony Nassef měl firmu zabývající se inženýringem životního prostředí. Majitel jednoho řetězce projeden zadal Tonio firmě zakázku za 1,9 milionů USD. Pak ale byl nespokojen s rychlostí odváděných výkonů, přestože práce byly plněny v rekordním čase. Vlastník, prezident a viceprezident té firmy měli s Tonym telefonickou

konferenci trvající jedna a půl hodiny, ve které Tonymu nadávali, spílali a vyhrožovali soudní žalobou, pokud se tempo prací nezrychlí. Během této konference a po ní se Tony modlil k Bohu o milost, a aby odejmul jeho hněv vůči těmto lidem. Tony mě pak kontaktoval a modlili jsme se ve shodě, aby mu byl Bůh milostiv a změnil nepříznivý postoj těch lidí. Shodli jsme se na tom, že Bůh otevře jejich oči a oni ocení rychlost a odbornost služeb, které jim Bůh prostřednictvím Tonyho firmy poskytl. O 17 hodin později viceprezident Tonymu volal, že majitel ho požádal, aby se jeho jménem omluvil za to, co Tonymu řekl a zároveň Tonyho požádal, aby pro ně dál pracoval. Uvedl také, že kvalita odváděných prací je velmi vysoká, že má k Tonymu a jeho firmě plnou důvěru a ať plnění zakázky pokračuje způsobem, který Tony uzná za vhodný a nikoliv tak, jak to původně majitel chtěl. Z Boží milosti byla práce dokončena za čtvrtinu obvyklé doby, což pro majitele znamenalo úsporu 1,5 milionu USD. Toto je jeden z mnoha příkladů, kdy Bůh změnil nepříznivý postoj lidí jako odpověď na modlitbu ve shodě. Bůh nikomu nestrání; pro vás to udělá také. (podívej se na Sk 10,34)

Jednou jsme se už potřebovali trochu zrekreovat, a tak jsme, celá rodina, vyrazili na pláž Pensacola Beach. Cestou v autě jsem ve shodě s členy rodiny předložil Bohu tuto prosbu: „Otče, nestává se tak často, že bychom se jeli rekreovat. Proto tě prosíme, aby se den vydařil. Prosíme tě, dej nám slunný den, ale ne příliš horký. Prosíme, dej nám místo na pláži, kde nebude mnoho naháčů (totiž lidí v barevném spodním prádle zvaném též plavky). Děkujeme ti za to v Ježíšově jménu.“ Ze silnice vedoucí podél pláže není na pláž kvůli písčným dunám vidět, ale všude kolem silnice parkovalo množství aut, což nedávalo příliš naději na soukromí. Vybrali jsme tedy určité místo, zaparkovali a přes duny přešli na pláž. Kamkoli oko dohlédlo, všude bylo plno lidí. Pomyslel jsem si: „Pane, toto není to, za co jsme prosili“. Po krátké době jsme zpozorovali černá mračna blížící se od pevniny k pláži. Pro ty, kdo to tam neznají, doplním, že pláž se nachází na velmi dlouhém ostrově, který se rozprostírá souběžně s pevninou ve vzdálenosti několika kilometrů od ní. Opět jsem si pomyslel: „Pane, tak za toto jsme neprosili“. A to jsme ještě nevěděli, že bouří doprovázela tornáda. Čím více se černý mrak blížil, tím více lidí opouštělo pláž.

Marie mi řekla, abychom raději také odjeli, ale já jsem se snažil držet toho, za co jsme se modlili, takže jsem váhal a zároveň cítil, že nemáme odjíždět. Okraj bouře se k nám pomalu přibližoval a Marie opět řekla, abychom raději jeli pryč. Rozhlížel jsem se po pláži v obou jejích směrech, ale kromě nás tam už nikdo nebyl. Nato Pán promluvil k mému duchu: „Proč tu bouří neodfoukneš?“ Jsa v této věci trochu introvertní, nechtěl jsem, aby mě Marie a děti viděly foukat do větru. Popošel jsem tedy několik metrů k moři a začal jsem foukat. Bouře velmi rychle utichla a změnila směr. Ustoupila o několik kilometrů dál a zastavila se. Pojala mě Boží bázeň a zároveň vděčnost Pánu! Měli jsme teď na pláži krásný slunný den, nepříliš horký a bez polonahých lidí v okolí. Zůstali jsme na místě ještě asi dvě hodiny. Cestou zpět, když jsme byli asi v polovině mostu na pevninu, začalo pršet. Lidé ve městě Gulf Breeze a v Pensacole nevěděli, že na Pensacola Beach svítí slunce, tak nikam nevyjížděli. Bůh myslí na všechno! Když jsme se vraceli k domovu, viděli jsme stržené markýzy na obchodech, vyvrácené stromy a další zjevné znaky prošlého tornáda. Děti se ptaly, co se stalo. Řekl jsem, že jsem asi foukal příliš silně, z čehož měly velkou legraci. Bůh nám chtěl ten den požehnat a zároveň nám dát svědectví o své všemohoucnosti v odpovědi na naši modlitbu víry předloženou Mu ve vzájemné shodě.

Ježíš nám dal ještě jednu záruku, která se týká neodbytné modlitby. (L 11:8) Říkám vám: I kdyby nevstal a nedal mu to kvůli jejich přátelství, zvedne se a dá mu, co potřebuje, kvůli jeho neodbytnosti. (9) A tak vám říkám: Proste a bude vám dáno, hledejte a naleznete, tlučte a bude vám otevřeno. (10) Každý, kdo prosí, dostává, kdo hledá, nalézá a tomu, kdo tluče, bude otevřeno. **Ježíš trval na tom, že na vytrvalou modlitbu, hledání a tlučení na dveře obdržíme odpověď. Je zde však rozdíl mezi neodbytností a mluvením naprázdno.** Mt 6:7 Když se tedy modlíte, neříkejte prázdná slova jako pohané, kteří si myslí, že budou vyslyšeni pro množství svých slov. **Marné, prázdné opakování je pokusem získat spasení vlastními skutky a není podloženo vírou, že Bůh odpoví. Neodbytnou modlitbu je vhodné použít v případě, kdy nám chybí víra k modlitbě víry. Neodbytnost je způsob, jakým lze získat víru. Víra je dar, který dostáváme od Boha, a bez ní nemáme přístup k milosti.** (Ef 2:8) Touto milostí jste skrze víru spaseni. Není to z vás - je to Boží dar. **Neodbytná modlitba nemůže obejít víru, ale musí vírou končit, Abychom obdrželi odpověď, musíme se cvičit ve víře.** (Žd 11,6) ... a bez víry si přece jeho oblibu nikdo nezíská. Kdo přichází k Bohu, musí věřit, že Bůh je a že odměňuje ty, kdo jej hledají. **Každý pravý věřící dostal určitou míru víry** (Ř 12:3), **ale musíme se naučit víru používat.**

Uvedu příklad na porovnání modlitby víry, modlitby ve shodě a neodbytné modlitby. V r. 1984 jsem zkypril pozemek kolem domu jako přípravu na obnovu trávníku. Protože zrovna bylo deštivé období, položili jsme na zem kvádry a na ně prkna jako nouzový chodník k domu. Můj druhý syn Nathan, kterému tehdy byly tři roky, šel se mnou po těch deskách. Uklouzl a padal do bláta. Zachytil jsem ho za paži v předloktí, která však nevydržela kolmé zatížení padajícím tělem. Ucítil jsem, jak kost v mé ruce praskla a on vykřikl bolestí. Když jsem ho bral do náruče, věděl jsem, že ruka je zlomená. Plakal a ruku si přidržoval. Donesl jsem ho ke vchodu do domu a řekl jsem si, že Marii nebudu znepokojoval a o zlomenině jí neřeknu. Věřím, že tu myšlenku mi v tu chvíli vnukl Bůh. Když jsem jí ho předával, řekl jsem jí, že si poranil ruku při pádu z chodníku. Ukolébávala ho v náruči a modlila se. Za chvíli usnul a Marie začala prohlížet jeho ruku. Když se dotkla zlomeniny, vykřikl. Řekla mi: „Davide, ta ruka není poraněná, ale zlomená.“ „Ano, vím, ale Bůh nás vždy uzdravoval a uzdraví nás i tentokrát“. Souhlasila. Když Nathan usnul, uložili jsme ho k sobě do postele. Já jsem se ještě pomodlil modlitbu víry; věřil jsem, že jsem obdržel a brzy jsem usnul. Marie, která se nemohla upokojit, se až do čtyř hodin do rána modlila neodbytnou modlitbu. Nathan několikrát za noc plakal.

Ráno jsme se tiše přesunuli do kuchyně na kávu. Když se Nathan ozval, nakoukli jsme do ložnice. Uviděl nás, usmál se a po všech čtyřech lezl po posteli. Chytil jsem ho za paže a vyhodil do výšky a zase zachytil. Stále se smál. Byl úplně uzdraven! Chvála Bohu! Přestože jsme problém atakovali různým způsobem, dospěli jsme ke stejné víře, vyjádřené modlitbou ve shodě ve 4 hodiny ráno. Příteli, Bůh tě nezklame, ale modlitba musí končit vírou; člověk dvojaké myslí nic neobdrží (Jk 1:6-8).

14. kapitola

Autorita nad démony

Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: v mém jménu budou vymítat démony ... (Mk 16:17)

__Všimněte si, že jedinou podmínkou pro vymítání démonů je být pravým věřícím. I tento verš je adresován nikoliv prvním učedníkům, ale těm, kdo uvěří jejich slovu. Pravděpodobně třetina Ježíšovy služby spočívala ve vymítání démonů. Učedníci měli v této službě pokračovat, a Pán jim také přikázal, aby dbali na to, aby jejich učedníci dělali totéž, až do skonání světa. (Mt 28:19) Proto jděte, čiňte učedníky ze všech národů... (20) a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa.

Je velká radost vidět, jak jsou lidé vysvobozováni z pout. (L 10:17) Když se těch sedmdesát vrátilo, radostně mu říkali: "Pane, i démoni se nám poddávají ve tvém jménu!" Těchto sedmdesát učedníků bylo již druhou skupinou stále se zvětšujícího množství učedníků, kteří přijali autoritu nad démony. V současné době mnoho nevědomých náboženských vůdců přivedlo mnohé do svázanosti, do institucí a smrti, protože v této věci Pána neposlechli. (L 10:19) Hle, uděluji vám moc šlapat po hadech a štírech i po veškeré síle nepřítele a vůbec nic vám neublíží. (20) Neradujte se ale z toho, že se vám poddávají duchové; spíše se radujte, že vaše jména jsou zapsána v nebesích." Když máme autoritu nad mocí nepřátelských duchů, jsou nám zcela poddáni a nemohou nám ublížit, pokud tomu věříme. Obeznamenost s Božím Slovem a naplněnost Duchem nás zmocní a ochrání před těmito podvodníky.

Pán rozděluje démony do dvou kategorií: hadi a štíři. Hadi, jejichž jed je v jejich hlavách, jsou démoni, kteří oklamávají mysl. Had svedl Evu nabídkou zakázaného ovoce ze stromu poznání dobrého a zlého (Gen. 3:5,6). Existují zakázané dary poznání, které Satan uděluje svým podřízeným podvodníkům, které někdy napodobují pravé dary. (Deu 18:10) Ať se u tebe nenajde, kdo by svého syna či dceru provedl ohněm! Stejně tak žádný věstec (věštění, falešné proroctví), jasnovidec (vykladač časů a znamení), hadač, čaroděj, (11) zaříkávač (hypnotizér, mág), vyvolávač duchů (který se radí s duchem prostřednictvím posedlého média), vědma (okultistka nebo vykladačka) ani ten, kdo se doptává mrtvých (médiu nebo spiritista, který předstírá, že se doptává mrtvých). (12) Každý, kdo páchá něco takového, je pro Hospodina ohavný ... Tyto falešné služebnosti jsou dnes označovány moderními názvy a někdy se vydávají za křesťanské služebnosti (duchovní úřady). Ve Sk 16:16 je psáno o otrokyni, která měla věšteckého ducha (v řeckém textu: „nějakého ducha, pythona). Tento had, věštecký duch propůjčil oné otrokyni schopnost falešného proroctví. Pastor církve, ve které jsem sloužil, měl takového ducha falešného proroctví. Modlil jsem se za shromáždění, aby ho Bůh odhalil. Nato měl jeden bratr sen, v němž tento pastor měl podobu hada mluvícího do mikrofonu a uvádějícího tím shromáždění do spánku. Jiná sestra ho zase viděla ve snu jako draka, který je ve Zj 12.9 nazván dávným hadem. Když zkoumala jeho příjmení, zjistila, že znamená „had“.

Někteří z těchto falešných služebníků hada jsou podobni faraonovým mudrcům a kouzelníkům, kteří napodobovali Boží znamení a zázraky konané

Mojžíšem (Ex 7:11,22; 8:7). Je zajímavé, že některé Boží soudy mohli napodobit (proměna hole v hada, vody v krev, vyvedení množství žab), ale nedokázali je už odstranit. Mojžíš je odstranit, což znamená, že Bůh kouzelníkům dovolil prokletí ještě zvětšit, ale nikoliv Egypt z prokletí vysvobodit. To platí stejně tak i dnes.

Mám přítele, který se zapletl do duchovní služby, která vykazovala mnoho znamení a zázraků. Zjistil jsem však, že tyto nadpřirozené jevy nebyly dary zaopatření, tak jak jsou uvedeny v knize Skutků nebo v listu Korintským 12 a 14. Tyto znamení a zázraky se zdály být placebem k utišení touhy po nadpřirozenu. Byla to znamení líbící se tělu, která nepřinesla žádné praktické, trvalé vysvobození z kletby. Uvědomil jsem si zapojení klamavých duchů a některé jsem skrze dar rozeznání duchů dokonce viděl. Když se je někteří pokoušeli přinutit, aby se drželi Slova, vymluvili se tím, že Bůh dělá novou věc.

Můžeme mít sice nové zkušenosti, ale Šalamoun říká: **Není nic nového pod sluncem.** Měli bychom pro naše znamení a zázraky najít předchozí případy (precedenty) ve Slově. Pavel varoval před lživými znameními a zázraky, které přichází skrze Satana a jeho přísluhovače, ale jsou poslány Bohem k oklamání těch, kdo nemilují pravdu (2Te 2:9-12). Modlil jsem se za jednu sestru, o které jsem věděl, že byla obdarována sny a viděními, aby ji Pán varoval před tím, co se děje. Když jsem se s ní příště setkal, vyprávěla mi o tom, že v jejich shromáždění měla vidění. Zmizel strop a ona uviděla ohromného rudého draka (starého hada) roztaženého nad celou budovou. Bůh zjevně říkal, že Satan tam vykonával vládu skrze klam. Pak měla další vizi: Trójský kůň na kolečkách vjel zadními dveřmi do shromáždění. Hlas ji pověděl, „Křesťané ho tam dotáhli“. Kůň symbolizoval falešný dar, ve kterém byl ukryt nepřítel, aby je porazil.

Pokud vás démoni nemohou držet mimo církev, použijí jinou strategii. Existují náboženští duchové, kteří se specializují na držení lidí v otroctví falešných „křesťanských“ náboženství, která neučí vysvobození Slovem. Dnes v církvi působí mnoho hadích duchů, kteří mnohé svádějí k **démonickým naukám**, jak Pavel píše v 1Tm 4:1-3. Hadí duchové se projevují např. jako falešné pokyny, nauky, proroctví a vedení. **(2K 11:13) Takoví rádoby apoštolové jsou ve skutečnosti podvodníci, kteří se vydávají za apoštoly** (v řeckém textu: „vyslance“) **Kristovy. (14) A není divu, vždyť sám satan se vydává za anděla** (v řeckém textu: „posla“) **světla!** (15) Není tedy nic zvláštního, když se i jeho služebníci vydávají za služebníky spravedlnosti. Nakonec ale dopadnou, jak si zaslouží. **Slovo „anděl“, řecky angelos, se někdy překládá jako „posel“ a týká se služebníků poslaných Bohem nebo jiných služebníků (L 7:24,27; 9:52). Je zřejmé, že do duchovních úřadů infiltrovali lidé vyslaní Satanem prostřednictvím jejich vlastního ega a náboženských organizací. Ježíš i Pavel učili, že takových služebníků je většina (J 10:8; 2K 2:17).**

Hadí duchové mohou kazit mysl např. chtíčem, chamtivostí, vztekem, hořkostí, lhaním, sexuální perverzí, alkoholismem, modlářstvím a nečistotou. Lukáš 8:35 ukazuje, že šílenství v různých formách je démonického původu. Kdysi, při službě skupině starších lidí, jsem byl veden, abych poručil zlému duchu, aby vyšel z jedné starší ženy velmi chmurného vzhledu, která trpěla Alzheimerovou chorobou. Když jsem duchu poručil, aby vyšel, její výraz tváře se změnil, usmála se a řekla velmi srozumitelně: „Velice vám děkuji, potřebovala jsem to“. To většinu přítomných šokovalo, protože ji nikdy

neslyšeli mluvit. Tak jsem zjistil, že Alzheimerova choroba může být způsobena démonem.

Existuje náznak, že duchové nemoci (L 13:11) jsou hadí duchové. Když Izraelité zhřešili, Bůh poslal jedovaté hady, aby je uštkli, a oni umírali. Hadí uštknutí způsobuje tělesnou slabost a ochrnutí. Když se Mojžíš za ně modlil k Hospodinu, nechal přibít měděného hada na kůl, a kdo na něj pohlédl, byl uzdraven (Num 21:4-9). Had na kůlu znázorňuje Krista (J 3:14), který se stal za nás hříchem (2K. 5:21) a nesl prokletí hada (Ga 3:13), abychom my mohli být uzdraveni (1Pt 2:24). Hada na tyči jako symbol zdravotnického byznysu si „vypůjčili“ zdravotnické organizace.

Nemoci, o kterých text Nového Zákona prokázal, že byly způsobeny démony, jsou např. kulhavost (L 13:11); němota (Mt 12:22); slepota a němota (Mt 9:32,33; L 11:14); němota a hluchota (Mk 9:25); různé nemoci (Mt 15:22,28); epilepsie (Mt 17:15,18); a posedlost zlými duchy (L 8:2,36,42; Sk 10:38). V Novém Zákoně jsou další případy uzdravení, kde se zřejmě jedná o vysvobození, které zde neuvádím. Vedle těchto jsem viděl uzdravení z rakoviny, kašle, vyrážky, cukrovky, artritidy, alergií, nespavosti, chronických bolestí, AIDS, nervozity a mnoho jiných, které si už nevybavuji. Jsem si jist, že kdyby se daly dohromady všechny zkušenosti věřících, byl by tento seznam daleko delší. Někteří tvrdí, že tyto nemoci mají přirozené příčiny. Skoro všechny nemoci způsobené démony mají přirozené příčiny.

Druhou kategorií, kterou Ježíš uvádí, jsou štíří duchové. Řecké slovo pro „štíra“ je **scorpios**, což znamená „rozptýlení“ nebo „proniknout a zahnat na útěk“. Štíří duchové strachu, deprese, manické deprese, paranoie, starosti, úzkosti, sebevraždy, viny, zavržení a šílenství – abych jich alespoň několik jmenoval – pronikají do mysli a způsobují, že člověk utíká od nepřítele, kterého by měl honit. Škorpionův jed je v jeho ocase, právě jako v žihadle sršně. Sršeň může přimět velkého muže k útěku ze strachu. Bůh poslal **sršně**, aby skrze strach vypudili nepřítele před Izraelity (Deu 7:20; Joz. 24:12; Ex 23:27,28). Ježíš učil, že již svázal silného muže (Satana a jeho démony) a rozdělil kořist z jeho domu (L 11:20-23). Ohledně těchto kořistí, Ježíš řekl: **„Ten, kdo se mnou neshromažďuje, rozptyluje.** Řecké slovo pro „rozptyluje“ je zde „scorpizo“. Pokud neshromažďujeme kořisti Satanova domu, totiž ztracené (nespasené lidi) pro Boží království, budeme před škorpiony prchat. Musíme být nádoby Boží svrchovanosti, abychom je porazili a zajaté osvobodili.

Běžně učenou falešnou doktrínou je, že křesťané nemohou mít démony. Když Ježíš poslal své učedníky aby „vyháněli démony“, řekl jim: ... Nechodte na cestu pohanů (**ztracených, nespasených**), nevstupujte do města Samaritánů, ale raději jděte ke ztraceným ovcím z Izraelova domu (Mt 10:5,6). **Neposlal je k těm, kteří neměli Smlouvu s Bohem, ale spíše jenom k těm, kteří ji měli. V Novém Zákoně jsou to křesťané, kdo mají smluvní sliby vysvobození, uzdravení a zaopatření, ne svět. (Ko 1:13).**

Neboť máme přísliby vysvobození, můžeme je užívat pro sebe a ty, jež přicházejí ke Kristu. (2K 7:1) Milování, když tedy máme taková zaslíbení, očistíme se od každé poskvrny těla i ducha a posvěcujeme se v bázni Boží. **Věřící mají očistit své já, což je synonymum pro duši (srovnej Mt 16:26 s L 9:25) jak od tělesnosti, tak od zlých duchů. Pavel varoval křesťany před „přijetím odlišného ducha“ (2Kor. 11:4). Také je nám řečeno nedávejte místo ďáblu (Ef 4:27). Jednoduše nemáme dávat žádný prostor v nás ďáblu a jeho přísluhovačům.**

(L 13:11) A hle, byla tam žena postižená už osmnáct let duchem nemoci; byla sehnutá tak, že se vůbec nemohla narovnat. (16) A tato dcera Abrahamova, kterou

satan držel svázanou už osmnáct let, nesměla být v sobotu rozvázána ze svého pouta?" **Podmínkou pro vysvobození bylo být dítětem Abrahamovým, což jsou také křesťané.** (Ga 3:7) Z toho vidíte, že synové Abrahamovi jsou lidé víry.

Ježíš řekl, že byl poslán pouze k domu izraelskému. Když byl kananejskou ženou požádán, aby vyhnal z její dcery ducha nemoci, Ježíš řekl: *Není správné vzít chléb dětem a hodit ho štěňatům.* (Mt 15:22-28). **Z tohoto můžeme vidět, že Boží děti mají smluvní právo na chléb vysvobození a uzdravení od Otce, ale ztracení ho nemají. Protože Ježíš začínal Nový Zákon, připočetl této ženě víru za spravedlnost (Gal. 3:6), a vyhověl jejímu požadavku. Démony vymítám už od r. 1976, a většinou z křesťanů. Při tom mi ve většině případů pomáhal dar rozlišování duchů, kdy vidím demony v očích lidí. Neznám nikoho s takovým darem, který se může projevat různým způsobem, aniž by věřil, že křesťané mohou mít demony.**

Nikdy nemůžeme vymítat demony ze ztracených lidí, pokud k tomu nejsme vedeni Bohem, protože jejich dům není naplněn Kristem, aby je bránil proti dalším sedmi ještě horším duchům. (Mt 12:43) Když nečistý duch vyjde z člověka, bloudí po vyprahlých místech a hledá odpočinek, ale nenachází.

Mt 12:44 Tehdy si řekne: 'Vrátím se do svého domu, odkud jsem vyšel.' A když přijde a nalezne ho vymetený a ozdobený, ale prázdný, (45) jde a přibere k sobě sedm jiných duchů, horších než je sám. Pak vejdou dovnitř, zabydlí se tam a nakonec tomu člověku bude hůře než na začátku. Tak tomu bude i s tímto zlým pokolením. **Vidíme zde pokolení Božích lidí, kteří přijali vysvobození od Ježíše, ale později vysvobození ztratili, protože nepokračovali jako učedníci. Totéž se stává vysvobozeným novozákonním věřícím i dnes. Musí pokračovat v chození ve Smlouvě a být naplňováni Slovem a Duchem Božím, aby nedávali místo d'áblu. Pokud nás Pán vede k zachraňování ztracené osoby, může to znamenat, že zamýšlí tuto osobu spasit. Vysvobození může také zastavit osobu posedlou démonem, aby brzdila Boží dílo – viz např. vymítnutí věšteckého ducha z otrokyně, protože Pavlovi překážel v jeho službě (Sk 16:16-18).**

Moje matka, která se nikdy nestala věřící křesťankou, k nám přijela na delší návštěvu. Byla po mnoho let mučena demencí, paranoiou, manickou depresí, jak je to označováno psychiatry. Začala nás v naší domácnosti trápit. Účet za telefon se neúměrně zvýšil, po celou noc nás budila, nechávala přes noc otevřenou ledničku, informovala nás o věcech v okolí, které se nestaly a stěžovala si na nemoci, které neměla. Celkově byla velmi svévolná. I když jsme demony v ní svázali, výsledky byly jen dočasné. Argumentoval jsem Pánovi tím, že ačkoliv ona nemá právo na vysvobození na základě Smlouvy, trápí náš dům, který však není pod prokletím, ale pod požehnáním. (Ga 3:13) Kristus nás vykoupil z prokletí Zákona, když se stal prokletím za nás (jak je psáno: "Proklet buď každý, kdo visí na dřevě (14) aby tak Abrahamovo požehnání přišlo v Kristu Ježíši na pohany ... **Ve světle tohoto Slova jsem Pána žádal o povolení vyhnat z ní demony a vysvobodit nás od nich.**

Má nejmladší dcera Jennifer měla té noci sen. Viděla dům mé matky uprostřed našeho domu. Její dům byl tři patra vysoký a procházel naší střechou. Z druhého patra vedla dřevěná lávka na ulici, po které pochodovalo směrem k ulici pět kuřat. Děkoval jsem Pánu za toto jasné vedení a povolení. Výklad je, že tři patra představují ducha, duši a tělo duchovního domu mé matky. Pět kuřat je pět démonů. Podle Zj 18:2 jsou démoni nečistí duchové. Tato kuřata opouštěla její duši, tedy druhé patro, což naznačovalo, že máme pravomoc je vypudit. Z toho vyplývá následující slovo

zjevení: Kdykoliv se duchovní dům někoho jiného dostane pod autoritu našeho domu, máme autoritu nad démony. Ježíš použil Jairovu víru k uzdravení jeho dcery, setníkovu k uzdravení jeho služebníka, kanaánské ženy k uzdravení její dcery a Petrovu k uzdravení jeho matky, což jsou příklady práva uplatnit víru na ty, kdo jsou pod naší autoritou. Moje matka také činila překážky naší službě podobně jako ta otrokyně Pavlovi, který z ní proto věšteckého ducha vyhnal.

V tu noc matka řádila, takže to vypadalo, že se zase nevyspíme. Bušila na dveře naší ložnice a já jsem jí odpověděl: „Nebudeš to dělat“. Marie a já jsme šli do jejího pokoje a přikázali démonům jejich jmény, která nám přišla na mysl, aby z ní vyšli. Vzpomínám si, že jejich jména byla demence, paranoia, manická deprese, svévole či tvrdohlavost a ještě tam byl jeden další, jehož jméno jsem už zapomněl. Ačkoliv démoni mohou mít individuální jména, reagují také na název nemoci, kterou způsobují. Nečekali jsme, až se dostaví výsledky, ale zalehli jsme a měli dobrý spánek. Příštího rána jsme si povšimli, že v jejím pokoji je klid. Nakoukli jsme dovnitř. Ji jsme nezahledli, zato však všude hrozný nepořádek. Na podlaze prostěradla, přikrývky, polštáře a další věci, jako by tam někdo celou noc zápasil. Vešli jsme do pokoje a ona vylezla zpod postele. Hned jsme viděli, že je to úplně jiná žena, než jsme předtím znali. Byla milá, poddajná a pokorná a zůstala taková nějakou dobu, po kterou jsme jí sloužili evangeliem. Věděli jsme, že dům je třeba zaplnit Božími věcmi, jinak se démoni vrátí. Avšak místo aby přijala evangelium, vymlouvala se, že má svoje náboženství, takže démoni se pomalu začali vracet, i když už ne v takové síle jako předtím. V té době se rozhodla odstěhovat do domova pro seniory s péčí. Než zemřela, stále mi říkala, že zná Ježíše a že je jejím Spasitelem.

Starozákonní schrána smlouvy nebo chrám symbolizuje nás. My jsme chrámem Božím. Máme vnější nádvoří (tělo), svatyni (duše) a svatyně svatých (duch). Zlí lidé vstoupili do vnějšího nádvoří, ba i do svatyně, kde se chytili rohů oltáře (1Kr 1:50; 2:28), ale do svatyně svatých mohl vstoupit jen velekněz. Kdyby tam vstoupil někdo jiný, zemřel by. V souladu s tímto předobrazem mohou démoni vstoupit do našeho těla, dokonce obsadit i duši, ale do našeho ducha může vstoupit jen náš Velekněz Ježíš, leda že bychom byli zavrženi (2K 13:5). Démoni mohou trápit duši (rozum, vůli a city) z vnějšku nebo z těla, které obsadili. Dokážou na určitou krátkou dobu přejít z těla do duše, ale pak se opět stáhnou do těla, takže trápený člověk se jeví jako normální. Svět to nazývá schizofrenií.

Démoni mohou vstoupit do těla, protože tělo je nepřitelem Boha, který přebývá ve vašem duchu (Ř 8:7; Ga 5:17). Slyšel jsem některé citovat domnělý verš: „Můj Duch nebude přebývat v nečistém chrámu“, aby jim podepřeli přesvědčení, že křesťané nemohou mít démony. Žádný takový verš však neexistuje! Naše tělo je natolik porušené, že nemůže vstoupit do království. (1K 15:50) Říkám vám, bratři, že tělo a krev nemůže mít podíl na Božím království a smrtelnost nemůže mít podíl na nesmrtelnosti. Protože tělo se nachází mimo království, mohou do něj vstoupit démonští duchové. Z této pevnosti pak mohou vstoupit do duše.

Démoni mohou vstoupit do duše, protože část duše, která není posvěcena Slovem, je tělesná. (Lev 17:11) Vždyť život (v hebrejském textu „duše“) těla je v krvi! Proto jsem vám ji určil na oltář, k vykoupení vašich životů (duší). Vždyť krev, ta vykupuje život (duši)! Povšimněte si, že v typu (předobrazu) musí tělo zemřít, aby byla duše vysvobozena. V kterékoli části duše (mysl, vůle, city), ve které jsme nepřekonali pokušení, nejsme posvěceni či učiněni svatými. Všichni jsme překonali některé věci, které nás v našem životě už neovlivňují, resp. nejsou pro nás pokušením. Avšak některé věci nás ještě ovlivňují a právě tam jsme otevření

k působení démonů. S tím má každý křesťan své zkušenosti. Pokud chodíme ve svévolné neposlušnosti, zveze si do této oblasti démonický útlak nebo posedlost.

Démoni se mohou přenášet z generace na generaci stejně jako hříšná přirozenost. (Ex 34:7) pamatující na milosrdenství tisícům pokolení, odpouštějící nepravost, provinění i hřích. Nezapomíná však trestat, ale za nepravost otců volá k odpovědnosti syny i vnuky do třetího i čtvrtého pokolení. Máme přítelkyni, která adoptovala tři děti – sourozence. Na evidenci rodičovství jí nesdělili, kdo jsou biologičtí rodiče. Všechny děti měly milou a shovívavou povahu. Během puberty však začaly mít stálé potíže se lhaním, krádežemi, smilstvem, alkoholem a drogami, což nebylo projevem padlé přirozenosti, ale bylo duchovně vynucované a neodolatelné, což je jistým znamením působení démonů.

Adoptivní matku, která se snažila děti vychovávat podle Bible jako věřící, to velmi rmoutilo. Ačkoliv jsme z nich několikrát vymítali demony, výsledky nebyly trvalé. Rozhodla se, že zjistí, kdo jsou jejich biologičtí rodiče. Šla na úřad pro evidenci rodičovství, kde jí nakonec dovolili nahlédnout do jejich spisů. Tak zjistila matku, kterou i s babičkou pozvala na návštěvu. Byla ohromena tím, že i když děti vychovávala od malička, projevovali se na nich stejní duchové jako v jejich biologických předcích. Jejich babička přiznala, že jsou pokrevními potomky Jesse Jamese. To, kým se staneme, není dáno jen prostředím. Mnoho vlastností, někdy i nějakého démona, zdědíme od pokrevních příbuzných. (Lev 17:11) Vždyť život (v hebrejském textu „duše“) těla je v krvi ... Díky Bohu, skrze pokání a víru v evangelium, můžeme přijmout duchovní transfuzí Ježíšovu krev. V době psaní těchto řádků jsem tuto naši přítelkyni kontaktoval. Řekla mi, že přijala ujištění od Pána, že tyto děti, tehdy již dospělé a mimo domov, budou spaseny. Řekla, že prožitá potíže velmi přispěly k pokoře jí samé i dětí, na nichž pozoruje znamení pokání.

Nemluvím o tomto případě jen jako o takovém, ale v souvislosti s tím, že někdy se snažíme někoho ukvapeně a předčasně vysvobodit. Bůh skrze Pavla vydal vzpurného křesťana Satanu, aby ho přivedl k pokání. (1K 5:5 Tehdy dotyčného vydejte satanovi k záhubě těla, aby jeho duch byl spasen v den Pána Ježíše. Snažit se takového člověka vysvobodit z prokletí nařízeného Bohem k ukřižování jeho těla a k přivedení k pokání by bylo škodlivé. Bůh na určitou dobu může poctit víru svého služebníka tím, že člověk stížený prokletím by byl dočasně vysvobozen. Když však Bůh na někoho uvalí prokletí, aby mu dal za vyučenou, nemůžete předčasným zásahem dosáhnout trvalé odstranění prokletí. To se vrátí, pokud ten člověk nečiní pokání. (1Tm 1:20) Mezi nimi je i Hymenaios a Alexandr, které jsem vydal satanovi, aby se odnaučili rouhat (v řeckém textu „mluvit proti“). Kdyby těm dvěma někdo sloužil k vysvobození ještě předtím, než by změnili smýšlení, bylo by to kontraproduktivní. Nejdříve potřebovali někoho moudrého, kdo by jim řekl, že jejich problémy jsou způsobeny tím, že mluvili proti království. Proto potřebujeme slyšet hlas Ducha. Slyšel jsem, že démoni si činili nárok na člověka a nechali se slyšet: „mám právo být v něm“, nebo „on mě chce“. Někdy se jedná o lež, ale někdy je to pravda. Můžete je vyhnat, ale oni se hned vrátí, pokud pro to existuje důvod.

Vymítal jsem demony z ženy, která byla střídavě v péči psychiatrické léčebny. Byla úplně vysvobozena, takže už nemusela brát léky. Později se však démoni vrátili, takže přišla k nám a byla opět vysvobozena. Démoni se však vrátili znova. Začal jsem se jí podrobněji vyptávat a zjistil jsem, že si stále stěžovala na to, jak s ní jednají její příbuzní. Upozornil jsem ji, že Ježíš učil, že když my neopustíme našim spolužebníkům, Otec nás vydá „mučitelům“ či démonům, dokud nezaplatíme celý

dluh hříchu (Mt 18:34, 35). Tvrdila, že není neodpouštějící a že její přístup k nim je správný. Navíc se urazila, že jsem ji obvinil, že problém je v ní, nikoliv v jejích příbuzných. Byla zřejmě nakažena kořenem hořkosti (Žid 12:15). Řekl jsem jí, že démoni neodejdou, dokud nezmění smýšlení. Pokud vím, dosud se u ní nic nezměnilo.

V misijním shromáždění, o kterém jsem se již zmínil, jsme vymítali mnoho démonů z bezdomovců, opilců, prostitutek a narkomanů, kteří přišli k Pánu. Jeden opilec jménem Jim přišel během vyučování, byl zázračně spasen a okamžitě vystřízlivěl. Od té doby se v misijní stanici ubytoval. Tehdy se mnou jeden z diákonů začal diskutovat o otázkách souvisejících s démonologií. Vnímal jsem, že není úplně odevzdaný Pánu a tak jsem mu poradil, aby se nejdříve nechal naplnit Duchem svatým a teprve pak, v moci Ducha a s posíleným darem rozlišování duchů, se pustil do jejich vymítání. Následujícího dne mi pastor telefonoval a sdělil mi, že diákon šel na misijní stanici vymítat demony z Jima, u kterého se začali nevysvětlitelným způsobem a nadpřirozenou silou projevovat. Démoni v Jimovi honili diákona po misijní stanici a doslova ho prohodili tlustým sklem vchodových dveří, které se celé vysypalo. Diákon zůstal ležet zakrvácený na podlaze a křičel, ať ho někdo těch démonů zbaví. Šel kolem znovuzrozený křesťan, který si nebyl příliš jistý, jak postupovat, ale poručil jim, aby ve Jménu Ježíše přestali. Démoni poslechli a diákona odvezla sanitka do nemocnice. To by se bývalo nemuselo stát, kdyby diákon byl před Bohem v pořádku.

Pastor mi pak řekl, že on a jeho sekretářka se šli podívat, co je s Jimem, ale byli také zahrnutí na útěk. Žádal mě, zda s tím mohu něco udělat. Odpověděl jsem něco v tom smyslu, že já nemohu, ale Pán může. Potkal jsem je před budovou. Společně jsme prošli rozbitými vchodovými dveřmi a sálem směrem k Jimovu pokoji. Vešel jsem hned dovnitř, ale pastor a jeho sekretářka zůstali stát před dveřmi. Šel jsem najisto k Jimovi, který seděl na druhém konci dlouhé místnosti. Než jsem se k němu stačil přiblížit, vyskočil s rukama jako prackami s drápy, s divokým vzezřením proti mně a vrčel jak velký starý medvěd. Bez přemýšlení, hlasitě a ostře jsem vykřikl „SEDNOUT“! Jimův výraz se okamžitě změnil a sedl si jako poslušné štěně. Ohlédl jsem se a uviděl v pootevřených dveřích dvě hlavy. Normálně to nedělám, ale tentokrát jsem démonům poručil, aby mi řekli svá jména. Když mě jména různými hlasy řekli, poručil jsem jim v Ježíšově Jménu, aby vyšli. Někteří odmlouvali, argumentovali či jako obvykle lhali, ale já jsem trval na svém. Jeden žádal, zda by mohl vstoupit do psa. Rozhlížel jsem se po místnosti, ale žádného psa jsem neviděl. Až později jsem zjistil, že jeden byl ve vedlejší místnosti. Řekl jsem démonu: „Ne, ale můžeš vstoupit do nejbližšího švába“. (Někde v okolí bude jistě pomatený šváb!)

Jeden z démonů žádal, zda může vstoupit do sekretářky, která stále ještě stále ve dveřích. To jsem ale také odmítl. Později jsem se dověděl, že žije způsobem vzbuzujícím důvodné pochybnosti. Pastor ke mně přistoupil a také démonům poroučel. Když na něj mluvili, zdálo se, jako by jim byl sympatický, což opět vzbudilo moje podezření, které bylo opět oprávněné. Pastor a sekretářka udržovali intimní vztahy, které před ostatními tajili. Pán pak ke mně promluvil: „Démoni vstoupili prostřednictvím televize“. Zeptal jsem se Jima: „Na co jsi se v televizi díval“? V tu chvíli byl schopen odpovědět vlastním hlasem a ukázal mi video s porno filmem, na který se díval. Muži, pornografie zničí vaši věčnou duši. Pokud by byl Jim ponechán v rukou vedení této církve, skončil by v blázinci. Po vyhnání devíti či deseti démonů Pán řekl: „Jsou tam ještě dva. Nechej je být.“ Pomyslel jsem si, že je to zvláštní. Při následujícím shromáždění šel Jim dopředu, aby mu bylo slouženo k dalšímu

vysvobozování. Žádal jsem Pána o moudrost v záležitosti pastorova zvyku srážet lidi v Duchu na podlahu, i když na mně a Marii to nemělo žádný účinek. Pastor položil ruku na Jimovo čelo, a ten začal padat. Bez přemýšlení, automaticky jsem Jima podržel, aby nepadl. Pak jsem démonům poručil, aby vyšli, a poslechlí. Když jsem o tom později uvažoval, přišlo mi, že ďábel chtěl mít Jima v bezvědomí na podlaze, a tím zabránit vymítání.

Ve své službě jsem viděl několik lidí sražených v Duchu na zem, ale nikdy jsem neuplatňoval víru k tomu, aby se tak dělo. Pavel byl sice na cestě do Damašku sražen na zem, ale on sám, ani nikdo jiný v první církvi v této věci víru neuplatňoval. V Bibli o tom žádná zmínka není, takže bychom se měli ... držet toho, co je psáno, (1K 4:6).

Mám podezření, že cokoliv se stane obvyklou okázalou show, přináší slávu člověku. Jak jsem se už zmínil, ten pastor byl had. V době, kdy „přišel k Pánu“, účinkoval ve známé rockové kapele a vozil sebou spoustu těžkých zavazadel. Žádal jsem Pána, aby mi zjevil, o jaké demony se v jeho případě jedná. Příští den mi zavolaly z různých měst dvě dámy, které se navzájem neznaly. Pán jim řekl, aby mi vyřídily, že ten muž má stejné duchy jako Jim Jones.

15. kapitola

Co svazovat a co rozvazovat?

Amen, říkám vám, že cokoli svážete (zakázete) **na zemi, bude svázáno** (zakázáno) **v nebi, a cokoli rozvážete** (dovolíte) **na zemi, bude rozvázáno** (dovoleno) **v nebi. Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: v mém jménu budou vymítat démony ... (Mt 18:18)**

__Víra povoluje projevy Boží moci skrze tělo Kristovo a zakazuje skutky d'áblovy. Ježíšovy podmínky pro přijetí Jeho požehnání jsou jasné: Jak jsi uvěřil, tak se ti staň a staň se ti podle tvé víry a víra tvá tě uzdravila... Jak věříme, tak Bůh jedná. Nevíra zakazuje (znemožňuje) přijmout od Boha užítky, protože On stanovil podmínky, které nezmění, jinak by byl lhářem. Nevíra dovoluje d'áblu, aby pokračoval v rozdílení prokletí. (Mk 6:5) A nemohl tam vykonat žádný zázrak, jen na několik nemocných vložil ruce a uzdravil je. (6) Překvapen jejich nevírou ... Ani Ježíš nemohl (měl zakázáno) konat mocné skutky pro ty, kdo nevěřili. At' už to víme nebo nevíme, svými myšlenkami, slovy a činy stále něco zakazujeme nebo povolujeme. Protože všechna moc v nebi i na zemi byla dána Ježíši, který ji předal svým učedníkům, odkud má svoji moc d'ábel? Dostává jí z naší nevíry, z našich slov a neposlušnosti.

(Zj 22:18) Každého, kdo slyší prorocká slova této knihy, ujišťuji: Kdokoli k nim něco přidá, Bůh mu přidá ran v této knize zapsaných. (19) Kdokoli z prorockých slov této knihy něco odejme, Bůh odejme jeho díl z knihy života (v angl. „ze stromu života) **a ze svatého města a z dobrých věcí v této knize zapsaných.** Přidávání k Božímu Slovu nebo ubírání z Božího Slova dovoluje d'áblu rozdílet prokletí a zakazuje rozdílení Božích požehnání pro nás a skrze nás. Bůh to tak ustanovil, aby nás motivoval k návratu do souladu s Ním. Adam vypadl ze souladu s Bohem a upadl do prokletí, a Bůh nařídil, aby se vrátil do souladu (smlouvy) s Ním a dostal se ven z prokletí. Náš nesoulad s Bohem není v žádném případě překážkou Jeho svrchovanosti. Způsobí jen to, že se zastaví naše kooperace s Ním a přestaneme být nádobami této kooperace. **(L 19:40 ... kdyby zmlkli, křičelo by kamení!** Ježíš tím jasně říká, že Bůh si vždy najde vhodnou nádobu. Jediná otázka je, zda to budeš ty.

Abychom mohli přijímat nebo rozdílet Jeho požehnání, naše řeč musí být v souladu s Božím Slovem, aniž bychom něco přidávali nebo ubírali. V Žid 3:1 je Ježíš nazván **veleknězem našeho vyznání.** Řecký výraz pro vyznání je **homologeó**, což znamená „mluvit stejně“. Jinými slovy, Ježíš obětuje před Otcem náš slovní souhlas s jeho Slovem. Skrze Ježíše přinášíme Otci chválu. **(Žd 13:15) Skrze něj neustále přinášíme Bohu oběť chvály, totiž ovoce rtů, vyznávajících** (mluvících stejně) **Jeho jméno.** V řečtině i hebrejštině „jméno“ znamená „charakter a autoritu“. Pokud chceme trvale přijímat užítky od Boha, musíme neustále mluvit v souladu s charakterem a autoritou Ježíše, jenž je Slovem Božím. Pokud nesouhlasíme s charakterem a autoritou Božího Slova, Ježíš nám užítky vyplývající ze zaslíbení odepře. **(Mt 10:32) Kdokoli mne vyzná** (bude mluvit stejně jako já) **před lidmi, toho i já vyznám** (budu mluvit stejně) **před svým Otcem v nebesích. (33) Kdo by mne ale před lidmi zapřel, toho i já zapřu před svým Otcem v nebesích.**

Věrní věřící mluví v souladu se Slovem a dostávají od Krista jeho požehnání. Mnozí se diví, jak to že neobdrželi to, co Bible zaslubuje, přitom ale jejich mysl a činy s tím nejsou v souladu. **(Ř 10:10) Víra v srdci vede ke spravedlnosti, vyznání ústy pak vede ke spáse.** Povšimněte si, že spása přichází, když věříme a mluvíme v souladu s ní. Mnozí nevědí, co je to plnost spasení. „Spasení“ je řecky **soteria**, což znamená „všechno, co **soter** či spasitel poskytuje, čím zaopatřuje“. Zeptali jsme se jednoho Řeka na význam slova **soteria**. Řekl: „To znamená, že jsem jako malé dítě zaopatřen vším, co potřebuji“. Slovesný tvar k **soteria** je **sozo**. Toto řecké slovo je překládáno jako „spasen“, kdy mluvíme o záchraně duše (L 7:50), nebo jako „uzdraven“, když mluvíme o uzdravení (L 8:48; Jk 5:15), nebo jako o vysvobození z posedlosti démony. Jako „zachráněn“ je překládáno také v případě záchrany z nepříznivých okolností (Mt 8:25, Ju 1:5). Spasení zahrnuje všechny užítky, za které Kristus zaplatil. Zde vidíme, že abychom získali užítky od Boha, nestačí jen věřit srdcem. Pokud má člověk víru, bude vycházet i z jeho úst. **(2K 4:13) Protože však máme stejného ducha víry, o níž se píše: "Uvěřil jsem, a tak jsem promluvil," i my věříme, a tak mluvíme.** Je tedy zřejmé, že víra bez skutků je mrtvá. A také, že Ježíš je prostředníkem mezi Otcem a námi, pokud svoji víru osvědčíme i slovy.

(L 12:8) Říkám vám: Kdokoli mne vyzná před lidmi, toho i Syn člověka vyzná před Božími anděly. **(9) Kdo mne ale před lidmi zapře, ten bude zapřen před Božími anděly.** Je bezpodmínečně nutné, abychom před lidmi říkali, co říká Bůh, aby pak tato slova mohla být předána andělům k uskutečnění. Vyznáváme-li zaslíbení Božím Slovem, Ježíš zplnomocní anděly, aby nám administrovali užítky ze spásy Bohem. **(Žd 1:14) Andělé jsou ovšem pouzí služebníci, duchové posílání sloužit těm, jimž se má dostat spásy.** Andělé mají autoritu k administrování (rozdílení) našeho spasení, když se staneme **poslušni Jeho Slova. Dobrořečte Hospodinu, jeho andělé, vy mocní hrdinové, kteří jeho slovo konáte, vy, kteří jeho slovo plníte poslušně!** **(Ž 103:20)** Když andělé slyší. Jak mluvíme Slovo, mají od Ježíše autoritu k jeho splnění. Když mluvíme nevíru, strach a obavy, je to negativní víra, resp. víra v prokletí. To dává démonům autoritu, aby administrovali prokletí. **(Num 14:28) Jakože jsem živ, praví Hospodin, naložím s vámi tak, jak jste sami přede mnou říkali.**

Jednoho dne jsem cítil, že následujícího dne bych měl vyučovat o důležitosti správného vyznávání. Tu noc jsem měl velmi živý sen. Byl jsem ve válce s obry o zemi, kterou obsadili. (V duchovním smyslu je náš život zemí, která musí být získána pro Boha. **(1K 3:9) Jsme tedy Boží spolupracovníci; vy jste Boží pole** (v řeckém textu: obdělávaná půda), **Boží stavba.** V Malachiáši 3:11,12 nám Duch říká, že ponese-li plody, **budeme rozkošná země.** Izraelité, kteří reprezentovali duchovního člověka, usilovali o zabrání Zaslíbené země obývané Kananejci, kteří reprezentují karnálního člověka. To je také náš boj. **(Ga 5:17) Tělesné sklony míří proti Duchu a Duch proti tělu; navzájem si odporují, abyste nemohli dělat, co chcete...** Jsme v bitvě, která rozhodne, kdo bude vládnout v Zaslíbené zemi našeho života.)

V této bitvě jsem zajal jednoho z nepřátel a držel ho na obojku, který mu zřejmě měl zabránit v mluvení. (Pán mi pomohl porozumět, že tímto nepřítelem byl můj karnální (tělesně smýšlející) člověk). U zatáčky, kterou jsme procházeli, stál u plápolajícího táboráku obr. Věděl jsem, že je to obr, i když ve skutečnosti nebyl větší než já. (Obr může být nepřítel nebo překážka, kterou vnímáme jako větší než jsme my nebo větší než naše schopnost převzít kontrolu nad naším životem pro Boha. Když jsme se k obru přiblížili, na chvíli jsem obojek povolil a můj nepřítel k němu

začal promlouvat: „Větší, větší, větší“. Když jsem zjistil, že můj nepřítel má schopnost obra zvětšovat do hrozných rozměrů, otočil jsem se, úderem karate do ohryzku ho umlčel a řekl jsem: „Ne, menší a menší!“ (Na tom je vidět, že karnální člověk, pokud mu to dovolíme, má autoritu mluvit do jakékoli nepříznivé situace a tím ji ještě zhoršovat. Tělo chodí podle vidění, ne podle víry. Na druhé straně, duchovní člověk má autoritu mluvit k obrům, jako jsou hříchy, nemoci, prokletí a potřeby, a tím je zmenšovat až do jejich úplného vymizení).

Máte oči k vidění a uši k slyšení, jak říká Ježíš? Když Jošua (hebrejsky Ježíš) vedl Izrael, aby zabral Zaslíbenou zemi, museli porazit pět králů, kteří v té zemi vládli nejdříve (Jozue 10:3,16). Pět králů, kteří nejdříve vládou našim životům, je pět tělesných smyslů. Znovuzrozené smysly nás uschopňují prakticky „zakoušet Slovo“.

Žd 5:13 *Kdokoli se živí mlékem, protože nepřivykl slovu spravedlnosti, je ještě nemluvně. (14) Hutný pokrm je ale pro dospělé, to jest pro ty, kdo mají smysly zkušeností vycvičené k rozeznání dobrého a zlého.* Kojenci nemají znovuzrozené smysly a nemohou následovat svého otce. Ti, kdo mají smysly přizpůsobené Slovu spravedlnosti a jedí hutný pokrm, jsou schopni chodit tak, jak chodil Ježíš. **(J 4:34) Ježíš jim řekl: "Mým pokrmem (řecky: tuhou stravou) je konat vůli Toho, který mě poslal, a dokončit jeho dílo.** Ježíš nereagoval na to, co cítil, slyšel a viděl svými přirozenými smysly. Dělal jen to, co viděl a slyšel od Otce (Jn 5:19,30). To z něj činilo spolehlivého reprezentanta Otce, protože nemohl být manipulován vnějšími okolnostmi, podmínkami nebo lžemi. **(Gen 21:8) Když dítě povyroستlo, přestalo se kojít. V den, kdy se Izák přestal kojít, vystrojil Abraham velikou hostinu.** Izák tak přestal být závislý na matce a mohl chodit se svým otcem. Také matka Samuele jej mohla dát do služby Hospodinu až poté, co ho odstavila (1S 1:11,22). Duch učil skrze Pavla, že ti, kdo jsou odloučeni od svých bratří sektářstvím (denominacionalismem), potřebují ještě mléko (1K. 1:10-14; 3:1-5) a jsou závislí na své duchovní matce.

(Jz 10:16) Oněch pět králů však uprchlo a skrylo se v jeskyni u Makedy. (17) Když Jozue dostal zprávu, že těch pět králů našli ukrytých v jeskyni u Makedy, (18) nařídil: "Přivalte k ústí jeskyně velké balvany a postavte tam stráže. V Žd 6:4-8 Duch učí, že jsme zemí, která nasákla deštěm Ducha a Slova, aby mohl přinést ovoce. Ústí jeskyně v naší zemi jasně symbolizuje naše ústa. Jozue, který je předobrazem Ježíše, vydal příkaz zablokovat ústí jeskyně velkými kameny, aby pět králů nemohlo uniknout. Pavel (Ef 2:20) i Petr (1Pt 2:7,8) Ježíše nazývají kamenem. Jan Jej nazývá Slovem (J 1:1,14; Zj 19:13). Kameny tedy představují Slovo Boží v našich ústech, které zabraňuje pěti smyslům mluvit. Je to podobné jako v onom mém snu: pokud karnální člověk mluví, obři se zvětšují. Pokud duchovní člověk mluví Slovo, obři se zmenšují. Ježíš učil, že když mluvíme slovo víry, hory (obři) stojící nám v cestě, budou odstraněny (Mk 11:23). Deset z dvanácti zvědů vyslaných na průzkum zaslíbené země se vrátilo a mluvili jen o tom, co viděli, cítili a slyšeli svými tělesnými smysly, o tom, jak velcí jsou tam obři (Num 13:27-33). Tato **špatná zpráva** způsobila, že lidé uvěřili, že zemi není možné obsadit. Protože uvěřili zlé zprávě, všichni v poušti zemřeli.

Podobně ani země našeho života nemůže být obsazena našim duchovním člověkem, pokud nezačneme mluvit zaslíbená Slova místo negativních věcí, které nám naše karnální smysly ukazují. Musíme mít duchovní smysly, kterými ochutnáváme Slovo, takže pak můžeme vidět, slyšet, cítit a čichat (rozlišovat), že jsme na kříži byli spaseni, vysvobozeni a zaopatřeni všemi potřebnými věcmi. **(Ž 34:9) Okuste a vizte, jak dobrý je Hospodin, blaze člověku, jenž doufá v něj!**

(2Pt 1:3) Vše, co potřebujeme k životu a zbožnosti, je nám darováno jeho božskou mocí skrze poznání Toho, který nás ve své slávě a ušlechtilosti povolal k sobě. (4) **Takto nám byla darována úžasná a vzácná zaslíbení, abyste skrze ně získali účast na Boží povaze a unikli zkáze, do níž se svět ve své žádostivosti řítí.** (Ř 10:17) **Víra je tedy ze slyšení zprávy a tou zprávou je slovo Boží.** Nemůžeme být vedeni Duchem, zatímco činíme rozhodnutí a mluvíme podle toho, co vnímáme tělesnými smysly a rozumem. Jednou mi zavolał jeden bratr, že by se mnou rád mluvil o snu, který se mě týká. V tom snu mi řekl, že mu připomínám někoho, o němž četl v Izaiáši. Na to jsem mu v tom snu odpověděl, že vím, o které verše jde a citoval jsem mu je. Jedním z nich byl (Iz 11:3) **A bude stížitelný v bázni Hospodinově, a nebude podle vidění očí svých souditi, ani podle slyšení uší svých trestati.**

Když Jozueho (Ježíšova) armáda uvěznila pět králů, pronásledovala a porazila jejich armády karnálních mužů (Jz. 10:19,20). Pán nás povede jako svoji armádu k vítězství nad tělesnými (karnálními) smysly za účelem porážky tělesného člověka. **(2K 4:16) Proto se nevzdáváme. Ačkoli totiž navenek (naš tělesný člověk) podléháme zkáze, uvnitř (duchovně) se obnovujeme den co den. (18) Proto se nedíváme na to, co je vidět, ale na to, co vidět není. Vše viditelné je totiž dočasné, ale neviditelné je věčné.** Zatímco máme duchovní oči, jimiž vidíme zaslíbení, která se ještě neprojevila, karnální člověk bude umírat a duchovní člověk zaujme jeho místo. (Ř 6:6) **Víme přece, že naše staré já (karnální člověk) bylo ukřižováno s ním, aby hříšné tělo pozbylo moci, abychom již dále nesloužili hříchu.** Pokud člověk má oči a uši, aby tomuto uvěřil, co budou mluvit jeho ústa? Řekne spolu s Pavlem: **Nežiji už já (karnální člověk), ale žije ve mně Kristus (duchovní člověk).**“ Existují zaslíbení, které pokrývají každou potřebu, kterou člověk jen může mít, ale Boží lidé pokračují v mluvení špatné zprávy, zprávy o tom, co vidí tělesnými očima.

Když se Jozue vrátil, poručil svým duchovním mužům, aby krále vyvedli z jeskyně a řekl jim: ... **položte si nohu na šíji těch králů!" Přicházeli tedy a stoupali jim na šíje.** (Jz 10:24) Tím bylo karnálním smyslům zabráněno, aby do doby, než budou ukřižovány, mluvily. **(26) Potom je Jozue dal pobít a pověsit na pěti kůlech. Na těch kůlech pak viseli až do večera. (27) Když slunce zapadalo, Jozue přikázal, ať je sejmu z kůlů a hodí je do jeskyně, kde se předtím skrývali. K ústí jeskyně pak navršili veliké balvany, které tam jsou až dodnes.** Jen se podívejte na ty podobnosti mezi tímto a Ježíšovým ukřižováním. (Sk 5:30; 10:39) ... **Ježíše, jehož jste vy přibili na kříž a zabili.** Ježíšových pět smyslů bylo ukřižováno. Ježíš musel být sňat s kříže před začátkem soboty (J 19:31). Jeho tělo dali do jeskyně, která posloužila jako hrob, který zavalili velkým kamenem (J 20:1). Dobrá zpráva je, že protože náš tělesný (starý, karnální) člověk byl ukřižován s Kristem, smysly našeho starého člověka pro nás byly již umrtveny. Pokud budeme chodit ve víře, že se tak stalo, Bůh to na našem těle bude manifestovat.

Jozue také řekl: **Nebojte se a nestrachujte, buďte silní a stateční. Takto Hospodin naloží se všemi nepřáteli, proti nimž budete bojovat.** (Jz 10:25). Klíčem k vítězství nad všemi našimi nepřáteli je přemožení karnálních smyslů Slovem. Církev potřebuje mít (Slovem) **vycvičené smysly, aby rozlišovala dobré od zlého.** Právě toto způsobilo, že malý David zvítězil nad obrem Goliášem. Šel se s ním utkat tak, že ... **vybral si pět oblázků z potoka, vložil je do kapsy ve své pastýřské mošně, do ruky vzal prak a vyrazil na toho Filistince (1S 17:40).** Potok zde představoval **očistnou koupel vodou Slova (Ef 5:26).** Pět oblázků

představovalo pět Davidových smyslů ohlazených působením vody Slova. (Z toho můžete vidět, že velké balvany navršené ve vchodu do jeskyně, aby zabránily pěti králům z jeskyně vyjít, nepředstavovaly pouze Slovo jako takové, ale Slovo manifestované skrze duchovní smysly.) Těmito znovuzrozenými smysly David věděl, že reprezentuje Hospodina, že má autoritu nad Božími nepřáteli, že vyzbrojen Boží mocí je mnohem víc než pouhým soupeřem obra i s jeho zbraněmi a že může mluvit Slovo Víry, které se stane. **(1S 17:45) David mu ale odpověděl: Ty proti mně jdeš s mečem, kopím a šavlí, ale já jdu proti tobě ve jménu Hospodina zástupů, Boha izraelských šiků, které jsi urážel. (46) Dnes tě Hospodin sevře do mé ruky, zabiju tě a useknu ti hlavu. Mrtvoly filistinského vojska dnes nechám ptákům a divoké zvěři, takže celá zem pozná, že Bůh je s Izraelem.** Povšimněte si, že Boží vedení projevené skrze znovuzrozené smysly jednoho člověka způsobilo, že celý Izrael porozuměl a uvěřil, že přemůže armádu Filistinců.

(1S 17:49) Sáhl rukou do mošny, vzal odtud kámen, vystřelil z praku a zasáhl Filistince do čela. Kámen se mu zaryl do čela a on se skácel tváří k zemi. **Který z obnovených smyslů reprezentoval tento jeden kámen, který zabil Goliáše? Snad by se dalo říci, že to bylo slyšení, protože David mluvil jen to, k čemu měl uši k slyšení, ale já věřím, že Goliáše zabil Davidův jazyk. Jazyk nejen ochutnává a rozlišuje, co tělo přijme nebo odmítne, ale také mluví to, co tělo již přijalo. Davidovy smysly směle mluvily jeho ústy slovo víry, které se proto muselo uskutečnit. Když David Goliáše skolil, utal mu hlavu jeho vlastním mečem (1S. 17:51), čímž naplnil slova víry.**

Naším vyznáním věci zakazujeme nebo dovolujeme a určujeme, kdo zvítězí v bitvě v nebesích. Vítězství v nebeských bitvách nemá nic společného s moci andělů nebo démonů, ale s naší autoritou. Svázání Satana a jeho uvržení do propasti (Zj 20:1, 2) snadno zvládne jeden anděl. (Zj 12:7) Tehdy nastal v nebi boj: Michael a jeho andělé bojovali proti drakovi. A drak bojoval, i jeho andělé, (8) ale nic nezmohli. Na nebi už se pro ně nenašlo místo ... I když boj probíhá mezi anděly a démony, svatí slovy svých úst dávají autoritu vítězné straně. (11) Zvítězili však nad ním krví Beránka a slovem svého svědectví a nelpěli na svém životě až do smrti. **Svatí slovy svého svědectví andělům a démonům vždy něco buď zakazují, nebo dovolují. Totéž říká i Pán Ježíš: Amen, říkám vám, že cokoli svážete (zakázete) na zemi, bude svázáno (zakázáno) v nebi, a cokoli rozvážete (dovolíte) na zemi, bude rozvázáno (dovoleno) v nebi. ... (Mt 18:18). Proto máme motivaci souhlasit vždy s Božím Slovem, i pokud je to v rozporu s tím, co vidíme přirozeným lidským zrakem.**

Slovo Boží v nás dává autoritu andělům k vítězství nad Satanem. Mnozí říkají: „svazují démony“ nebo „uvolňují anděly“, ale přitom pokračují v nesouhlasu s Božím Slovem. To jsou pak jen žvásty, kterými se nic nedosáhne. Ježíš ani Jeho učedníci takové výroky nepoužívali. Ani my nemusíme, stačí souhlasit s Jeho Slovem v našem každodenním myšlení, mluvení a skutcích. Tím démonům budeme zakazovat a andělům dovolovat, aby konali. Kromě myšlení a mluvení jsou důležité i skutky, protože není možné vyznávat Krista, zároveň svévolně žít v hříchu a přitom očekávat, že démoni si nechají od nás něco zakazovat.

Je nezbytné nutné, abychom činili pokání, změnili své smýšlení, a tím zrušili Satanovu schopnost nás ovládat. **(2K 10:4) Zbraně našeho boje nejsou tělesné, ale od Boha mají sílu k boření hradeb. (5) Jimi boříme výmysly (představy) i každou nadutost, která se staví proti poznání Boha. Jimi podmaňujeme každou**

myšlenku k poslušnosti Kristu. Chceme-li vítězit v bitvách v nebeských oblastech, musíme nejdříve dosáhnout vítězství v naší mysli a jazyku. **(Př 18:21) V moci jazyka je smrt i život, kdo rád mluví, jí jeho ovoce.**

16. kapitola

Skutky dokončují víru

Právě tak víra bez skutků, víra sama o sobě, je mrtvá (Jk 2:17).

Víra bez skutků, které jsou s ní v souladu, nemá žádnou moc. **(Jk 2:14) K čemu to je, bratři moji, když někdo tvrdí, že má víru, ale neprojevuje se to skutky? Copak ho taková víra zachrání? (17) Právě tak víra bez skutků, víra sama o sobě, je mrtvá.** V Bibli nejsou zaznamenány žádné případy, kdy by Boží lid byl zachráněn, vysvobozen nebo zaopatřen, aniž by jednal ve víře. **(18) Někdo na to řekne: "Jeden má víru, druhý zase skutky." Nuže, ukaž mi tu svou víru bez skutků a já ti ukážu svou víru na svých skutcích.** Mnozí říkají, že i když měli víru, výsledek se nedostavil, ale tak jako neexistují křesťané bez ovoce, tak i naši víru můžeme ukázat jen na odpovídajících skutcích. Ježíš nikdy neřekl, že bude soudit naši víru, ale řekl, že bude soudit naše ovoce a naše skutky (Zj 2:5, 23, 26; 3:1, 15). **(22) Vidíš? Víra podporovala jeho skutky a díky těm skutkům jeho víra došla naplnění!** Naši víru přivádíme k dokonalosti, resp. dokončujeme ji především prostřednictvím jazyka, ale i jiným způsobem. Petr dokončil svoji víru, když vystoupil z člunu na hladinu. Deset malomocných dokončilo svoji víru, když se šli ukázat jako uzdravení, i když jako uzdravení nevypadali. Odpověď vždy následuje až po skutcích.

Když moje žena Marie a já jsme prvně přišli k Pánu, Marie trpěla chronickým zánětem močových cest. Měla za sebou již jednu cystoskopii v nemocnici, ale záněty pokračovaly a zanechávaly po sobě zjizvenou tkáň. Lékař doporučil zákrok zopakovat, ale pojišťovna financování v následujícím měsíci odmítla. Lékař tedy předepsal antibiotika a léky proti bolesti a stanovil termín další předoperační prohlídky na dobu, kdy by pojišťovna již mohla poskytnout finance. Během této doby jsme ve Slově našli zaslíbení o uzdravení a Duchem naplněný pastor se za Marii modlil. Z počátku jsme nepozorovali žádnou okamžitou změnu, ale pak jsme měli překvapující zkušenost, která nám otevřela oči.

Když se Marie ptala, kde jsme udělali chybu, Pán jí jasně řekl, že nám chybí víra. Pán řekl: „Když věříš, že jsem tě uzdravil, proč bereš všechny ty léky?“ Jinými slovy: „Proč tvé skutky neodpovídají tomu, o čem říkáš, že tomu věříš?“ Marie neváhala, léky spláchla do umývadla, čímž dokončila svoji víru a byla okamžitě uzdravena! Jsem si jist, že mnozí by nesouhlasili s mojí teologií, ale skutečné výsledky nelze popřít. Pán jí neřekl, že se musí zbavit léků, aby mohla být uzdravena. To je zákonitvív, které lidi zraňuje, Pán jí řekl, že bude-li ***věřit, že uzdravení přijala***, pak tomu budou odpovídat i její skutky. ***Víra sama o sobě, bez skutků, je mrtvá ... a ukážu ti svou víru na svých skutcích. Víra musí předcházet skutky***, stejně jako kůň jde před vozem, protože ***víra dochází naplnění ve skutcích***. O měsíc později, v den stanovený lékařem k provedení předoperační prohlídky, se symptomy vrátily. Tehdy jsme však už byli poučeni o našich právech v Bohu a o našem nepříteli. Věděli jsme, že symptomy právě v tento den jsou způsobeny zlou inteligentní bytostí. Dábla jsme pokárali a symptomy přestaly. Toto je právě moment, kdy mnozí nemoc znovu přijmou, a tím ztratí uzdravení.

Začátkem osmdesátých let jsem měl několikrát po sobě vidění, v němž jsem při jízdě na motocyklu narazit do auta, které prudce zahnu do mého jízdního pruhu. Abych se vyhnul nárazu tělem do boku auta, postavil jsem se (vyskočil jsem) na motocykl. To není obvyklý způsob reakce motocyklisty na střet s překážkou. Motocyklista obvykle motocyklista položí stroj na bok a snaží se ho zbrzdit smykem. To opakované vidění bylo varováním. Pán se mnou jednal, aby mě přiměl dodržovat povolenou rychlost na mezistátní silnici. Neposlechl jsem s výmluvou, že policie mě jistě nebude stíhat kvůli překročení limitu o několik mil za hodinu. Bůh nesouhlasil a použil tvrdší výchovný prostředek.

Když jsem se přibližoval svou obvyklou zvýšenou rychlostí k začátku nadjezdu (přes nějakou jinou silnici), řidič auta jedoucího přede mnou z neznámé příčiny prudce zabrzdil, což ho otočilo napříč ve směru jízdy, jak jsem to viděl v těch viděních. Tím zabral dva jízdní pruhy, takže všechny ostatní auta rychle odbočila do třetího krajního pruhu. Neměl jsem na vybranou. Stačil jsem ještě motocykl strhnout tak, aby nenarazil do dveří u řidiče a vyskočil jsem na motocykl, což – jak věřím – jsem měl v mysli naprogramováno z těch vidění. Kdybych motocykl položil bokem na vozovku, pravděpodobně bych to nepřežil. Můj motocykl vrazil do auta a já jsem letěl dopředu přes jeho kapotu. Dopadl jsem asi o 20 m dál od místa nárazu na vozovku nadjezdu. Uvědomil jsem si, že raději bych byl divákem než účastníkem této nehody. Vzhledem k mému letu vzduchem bez helmy a tvrdosti betonu jsem zázrakem vyvázl poměrně dobře. Přistál jsem na ruku a obličej. Okamžitě mi došlo, že nevidím. Aby mě nepřejelo další příjíždějící vozidlo, odvalil jsem se ke krajnici s obrubníkem. Zaplavil mě duch chválení v takové síle, jakou jsem do té doby nezažil. Jak jsem tam tak ležel a chválil Pána, postupně se mi vrátil zrak. Nic nejelo kolem, až se objevili policisté. Asi si mysleli, že jsem pomatený náboženský fanatik. Fanatik snad, ale určitě ne pomatený.

Ještě jedna věc mi utkvěla. Policista se mě zeptal, jestli jsem měl připnutý bezpečnostní pás. Když jsem viděl, že otázku myslí vážně, odpověděl jsem mu, že jsem jel na motocyklu a že motocykly žádné pásy nemají. Na to se prostě otočil a šel pryč. Přijela sanitka, do které mě naložili. Ptal jsem se řidiče, jestli mě odveze domů, ale odmítl to. V nemocnici jsem měl stále ještě nádherně oživeného ducha a svědčil jsem ošetřovatelkám a technikům, kteří rentgenovali moji ruku. Za chvíli přišel doktor a řekl mi, že mám zlomenou ruku, kterou je třeba dát do sádry. Řekl jsem mu, že žádný sádrový obvaz nechci, protože Bůh mě uzdraví a že chci jít domů. Doktor chtěl sešít můj roztržený horní ret a bradu obnaženou až na kost. Trval jsem na tom, že Bůh mě uzdraví. Marie, která právě přišla do nemocnice, mě prosila, abych si rány nechal zašít, že se na to nemůže dívat. Tak jsem tedy souhlasil. Doma jsem pak zjistil, že stehy nedržely, tak jsem je vytáhl a Bůh rány zacelil.

Nemohl jsem chodit, protože nohy i ruce mě při chůzi strašně bolely. Než jsem přeletěl přes kapotu, jedna bota se buď zahákla o motocykl, nebo noha se z ní při náhlém zastavení motocyklu o překážku vyzula, což asi usměrnilo můj let nad silnicí ve směru jízdy. Když jsme přijeli k domu, Mike Burley mě přenesl dovnitř a modlili jsme se modlitbu víry. Za pár dní jsem už kulhal kolem domu, abych cvičil svaly. Soused zrovna pokračoval v odstraňování uschlých stromů ze svého pozemku. Přiblížil jsem se až ke kmeni, který ležel nejbliž ohništi. Ještě před nehodou jsem sousedovi v čištění zahrady pomáhal a tak jsem dostal nápad: „Co kdybych ten kmen posunul nad oheň tak, aby vprostředku uhořel na dvě části, se kterými by se pak dalo snadněji manipulovat?“. Myšlenky pokračovaly: „Jo, to by šlo, akorát že by se ti přitom utrhla ruka“. Ale pak: „Pokud jsi byl Ježíšovými ranami uzdraven, pak ten

kmen můžeš zvednout“. Věřím, že tato myšlenka přišla od Pána, který mi tím připomněl, abych jednal podle toho, co říká Slovo. Z Boží milosti jsem se tedy sehnul, uchopil ten kmen a dotáhl ho na oheň. Okamžitě jsem si uvědomil, že ruka mě vůbec nebolí. Pán tak manifestoval mé uzdravení. Také v evangeliích, když lidé konali na Ježíšovo slovo, zázrak se dostavil.

Před návratem do práce ve firmě Exxon jsem musel projít kontrolou zdravotního stavu. Řekl jsem firemnímu lékaři, že Pán mě uzdravil, takže mohu znova nastoupit do práce. Nato doktor, že to není možné, protože taková zlomenina se hojí nejméně 12 týdnů. Otázal jsem se ho: „Doktore, jakého jste vyznání?“ „Episkopálního“ „A vy episkopálové nevěříte, že Bůh uzdravuje?“ „To ano, ale věříme, že uzdravuje prostřednictvím lékařů“. Já: „Ale v tomto případě to tak neudělal“. On: „To mi budete muset dokázat“ a poslal mě na rentgen. Když jsem se pak vrátil do jeho ordinace a on si snímky prohlédl, řekl: „Něco tady nehraje“. Já: „Ale ne, všechno hraje. Copak bych se zlomenou rukou mohl takhle cvičit?“ – a převedl jsem mu pár kliků. Byl z toho sice vyveden z míry, ale do práce mě pustil.

Mým prvním pracovním úkolem bylo natáhnout lana přes vrchní část chladicí věže o průměru 12 m, a fixovat jimi chladicí věž proti vibračním způsobeným větrákem instalovaným uvnitř chladicí věže. Zatím co Melvin Jenkins, můj parťák, jednou rukou natahoval lano a druhou přidržovat věž, aby se nekymácela, já jsem měl lano v natažené poloze upevnit šroubem s maticí. Melvin se brzy unavil a lano se mu už nedařilo dostatečně napínat, takže jsme se vystřídali. Satan mě pokoušel, abych se neopovažoval ruku zatížit, ale já jsem ho z Boží milosti ignoroval a jednal jsem ve víře. Vší silou jsem uzdravenou rukou táhl za lano. Melvin tím byl překvapen a zeptal se. „Tu ruku jsi měl opravdu zlomenou?“ „Měl, rentgenový snímek to potvrdil.“ Toto a ještě další svědectví ho nakonec přivedlo k obrácení a přijetí Pána.

Moji dva nejstarší synové se dali na závodní motokros, což je víceméně akrobatická jízda na terénním motocyklu po umělých terénních muldách, včetně obrátů o 180 stupňů, skoků atd. Je tomu už několik let, co takhle na místní trati trénovali. Corban, nejstarší syn, se pokoušel zdolat dlouhý skok, ale špatně dopadl, takže stroj se smýkal po zemi jedním směrem, a on druhým směrem. Náthan to pak líčil, že Corban chvíli zůstal bezvládně ležet na zemi, ale pak se zvedl a šel k motocyklu, na který znovu nasedl. Corban řekl, že si nepamatuje, že by šel k motocyklu, ale vzpomněl si, že nabyl vědomí, když už na něm seděl a díval se přes čelní sklo. Corban měl očividnou zlomeninu pravé ruky asi 10 cm pod loktem. Zlomená kost napínala kůži. Náthan, který ještě neměl řidičský průkaz, motocykl nastartoval, nasedl na sedadlo za řidičem a Corban s ním odjel domů. Když jsme konfrontováni pohledem např. na takovou zlomeninu, Satan zaútočí strachem. Je možné se mu však vzepřít a použít štít víry, takže jeho ohnivé šípy se odrazí. Nejúčinnější je šípy štítem odklonit ještě předtím, než se stačí rozhořet a způsobit oheň, který by pak nešel uhasit. Nad Corbanovou rukou jsme se pak modlili modlitbu víry a ruka byla za několik dní úplně zdravá. Bůh je v plnění svého Slova absolutně věrný.

Asi o rok později Corban a jeho bratranec Tommy jeli na motorkách ve volném terénu v určitém náskoku před Náthanem, který měl za úkol je dohonit a předjet. V jednom místě Náthan vyletěl ze zatáčky a skončil v korytě potoka. Když dlouho nejel, začali ho oba hoši hledat. Několikrát trasu po stopě nazpět projeli, ale nenašli ho. Když znovu projížděli kolem místa, kde se Náthan vyboural, přijížděla potokem nějaká žena na čtyřkolce, která je zavedla k Náthanovi ležícím v bezvědomí na břehu potoka. Odvezli ho do nemocnice v Jay na Floridě a pak nám zavolali. Když jsem se

spojil s nemocnicí, řekli mi, že má zřejmě zlomenou ruku a že mluví zmateně, z čehož usuzují, že má otok mozku. Z toho důvodu ho také hned nechali převézt do Baptistické nemocnice v Pensacole, která měla potřebné přístrojové vybavení. Když jsem tam přijel, ležel na jednotce intenzivní péče. Ruku měl zlomenou v předloktí o kousek níž než před rokem jeho bratr. Zlomenina nebyla otevřená, ale kost byla vychýlená asi o 3 cm a napínala kůži. Každým pár minut opakoval stále stejné otázky. Modlili jsme se za jeho duševní zdraví. Pak jsem se ho zeptal, zda chce věřit, že ho Bůh uzdraví. Pravděpodobně proto, že jiný způsob uzdravování prakticky nikdy nepoznal, odpověděl, že chce. Nato jsme se modlili modlitbu víry. Protože jsme ze Slova i z vlastní zkušenosti věděli, že víra bez odpovídajících skutků je bezcenná, řekli jsme ošetřující sestře, že chceme odjet domů. Řekla, že s tím nemůže souhlasit, protože s otokem mozku by mohl umřít, a také že má zlomeninu ruky. Ujistil jsem ji, že jsme se modlili a že všechno bude v pořádku.

Šla rychle pro lékaře, který se nás snažil varovat stejnými argumenty, ale nakonec to vzdal. Předložili nám k podpisu nějaké dokumenty, které zbavovaly nemocnici veškeré odpovědnosti. Náthan se s mojí pomocí dobelhal k autu.

Druhý den ráno už mu to myslelo mnohem lépe, a také měl chuť k jídlu, trochu i chodil a vůbec vypadal mnohem lépe. Byl schopen se už sám osprchovat a také stav ruky byl očividně lepší. Ten den odpoledne nás navštívila pracovnice Péče o děti a rodinu. Když jsem jí otevřel dveře, řekla: „Nevypadáte, že by vás moje návštěva překvapila“. Odpověděl jsem: „Ne, paní, ale jste u nás vítána“. Zeptala se mne, zda nemám něco proti lékařům. „Vůbec nic, ale věřím, že Bůh vždy uzdravuje nemocné, kteří Mu věří.“ Řekla nám, že zpráva, kterou obdržela, nás obviňuje ze zanedbání lékařské péče. Chtěla Náthana vidět, tak jsme ho zavolali. Prohlédla si ho a položila mu několik otázek, které zodpověděl. Když skončila, řekla: „Nevidím žádný důvod v šetření dále pokračovat. Chlapci se zřejmě daří dobře, ale protože jsme byli požádáni o provedení kontroly, zůstane o tom v dokumentaci po dobu pěti let záznam.“ S tím odešla a my jsme se s Péčí o děti a rodinu od té doby už nesetkali. Náthan se brzy vrátil zcela do normálu. Chvála Bohu, který nás uschoptil věřit a jednat podle Jeho Slova a zachránil nás od dalších akcí ze strany Péče o děti a rodinu.

Než jsme poznali Pána, Marie rodila naše první dítě, Deboru. Porod se hrozným způsobem protahoval. Trvalo to už jeden a půl dne. Debora byla v obrácené poloze, ale lékař i my jsme doufali, že se otočí do normální polohy hlavou ven a císařský řez nebude nutný. Lékař dal Marii lék proti bolesti, který však měl ten vedlejší účinek, že měla potíže s vytlačováním dítěte. Aby tento vedlejší účinek potlačili, dali jí kapačku. Po opakovaných pokusech dostat dítě ven, kdy už jsme se rozhodli pro císařský řez, dítě se otočilo a narodilo se normálně. Pokud by to Bůh neudělal, my bychom nebyli mohli udělat to, co od nás chtěl, abychom udělali potom později při porodu našeho druhého dítěte.

Zanedlouho po narození Debory jsme přijali Pána a objevili jsme víru. Byli jsme svědky toho, že Bůh dělá úžasné věci a tak jsme se naučili věřit, že On může učinit cokoli. Když bylo na cestě naše druhé dítě, cítili jsme, že Pán po nás chce, aby se chlapec narodil doma. (Říkám chlapec, protože Marie měla sen, ve kterém viděla Corbana s jeho charakteristickými znaky.) Známi se snažili zásobit mě literaturou o rození dětí, ale já jsem nespolehal na svoji vlastní moudrost, ale na Boží moudrost. Už jsem např. věděl, jak zavázat pupeční šňůru. Když přišel čas Corbanova porodu, nevěděli jsme - protože jsme neměli sonograf - že je v obrácené poloze. Můžete si představit, jaký to byl pro nás šok, když se nejprve ukázal maličký palec u nohy a já

jsem zakřičel: „Co to je?“ Když nám došlo, jaká je situace, horlivě jsme se modlili. Cítili jsme silnou Boží přítomnost.

Teď se nesmějte! Přikázal jsem dítěti, aby ve jménu Ježíše vyšlo ven, což se také za chvíli stalo. Náš syn se narodil nohama napřed, jednou nohou nahoru, jednou nohou dolů a celé tělíčko obráceně. Tehdy jsme nevěděli, že tyto případy se vyskytují jen ojediněle. Od lékařů jsem se pak dověděl, že v těchto případech porod proběhne vždy císařským řezem. **(Jer 32:27) Hle, já jsem Hospodin, Bůh veškerého tvorstva. Je pro mne něco nemožného?** Corban vypadal přesně tak, jako ho Marie viděla ve snu.

Protože jsme měli, Marie a já, navzájem neslučitelnou krev, Corban se narodil s novorozeneckou žloutenkou. Modlili jsme se nad ním a děkovali Bohu za jeho uzdravení. Pak jsme se snažili opatřit mu rodný list. Zavolali jsme veřejnou zdravotní stanici, kde službu konající dámu zajímalo, zda máme problémy s přesunem do nemocnice. Když jsme řekli, že jsme vůbec nezamýšleli do nemocnice jet, řekla, že k nám hned někoho pošle, kdo rodný list vystaví.

Když sestra, která přijela, uviděla Corbanovu žlutou barvu, řekla: „Pane, musíte s tím dítětem do nemocnice na transfúzi krve. Má otravu krve“. Víra se dokonává v našich skutcích. Řekl jsem: „Ne, paní, my jsme se za něho modlili, takže bude v pořádku. Ježíš řekl: **Věřte, že všechno, o co při modlitbě prosíte, jste dostali, a budete to mít.** Byla zdvořilá, už nic nenamítala a odešla. Nevěděli jsme, co má v úmyslu, ale když se po nějakém čase vrátila, Corban byl už úplně zdrav. Sláva Bohu! Řekla: „Tohle normálně bez transfúze není možné“. Byla v úžasu, ale šťastná.

Náthan se narodil o 15 a půl měsíce po Corbanovi. Narodil se předčasně 7 týdnů před odhadnutým termínem porodu a vážil jen 1,9 kg. Modlili jsme se za něj, položili ho do postýlky a rozsvítili nad ním žárovku, aby ho zahřívala. Když jsme zavolali na zdravotní středisko, ozvala se v telefonu stejná paní jako minule. Zeptala se: „To jste zase vy?“ A můžete hádat, co bylo dál. Poslala k nám stejnou sestru, která u nás byla po porodu Corbana, a s ní ještě další sestru. Její první otázka byla: „Můžeme se podívat na to dítě, co se narodilo asi před rokem?“ „Jistěže můžete“. Corban hezky spinkal. Řekla tiše té druhé sestře: „To je to dítě, o kterém jsem ti vyprávěla“. Bylo nám jasné, že uzdravení Corbana pro ně bylo svědectvím. Při prohlídce Náthana neshledaly nic znepokojivého. Vypadalo to, jakoby už také získaly trochu víry. Náthan přerostl děti, které se narodily v normálním termínu ve stejný den jako on. Chvála Bohu!

Když Marie znovu otěhotněla, spadla ze schodiště a tvrdě si narazila břicho. Krátce poté, k našemu velkému zklamání, porodila mrtvé dítě. Při prohlídce tělíčka jsem zjistil, že má prasklou lebku, asi tlakem na pánevní kost při nárazu. Ptal jsem se Pána, zda chce dítě vzkřísit, ale cítil jsem, že Jeho odpověď je „ne“. Pán nám také oběma, každému zvlášť, připomněl, že po uvěření a přijetí Pána jsem se modlil, že pokud by některé z našich dětí, které budeme vychovávat, mělo skončit nespasené, ať si ho raději vezme k sobě ještě jako nemluvně. **(Kz 6:3) Kdyby měl člověk třeba sto dětí a dožil se velké spousty let, kdyby v tom životě neužil štěstí, říkám, že nedochůdče bez hrobu je šťastnější!** **(4) Přišlo nazmar a ve tmě zmizí, jeho jméno zůstane skryté v tmách, (5) nevidí slunce a o ničem neví, na rozdíl od něj má ale klid!** Porozuměli jsme, že naše dítě vešlo do Pánova odpočinutí, a to nás upokojilo. Když jsme uvážili, že z převážné většiny dětí vyrostou bezbožníci a rebelové proti Bohu, byli jsme Pánu za jeho rozhodnutí vděční. Důvěřujeme Pánu, že milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému. Potrat je sice hrozný hřích, ale kdyby bezbožní rodiče tyto děti vychovali, většina z nich by se proti Bohu zatvrdila a

byla zatracena. Bůh je svrchovaný i v tomto. Jak jsem se už dříve zmínil, naše dvě nejmladší děti se také narodily doma. Nesnažíme se nikoho ovlivňovat, ale věříme, že naše zkušenosti mohou být pro jiné věřící v podobných situacích na cestě pouští užitečné.

Z některých těchto svědectví by si někdo mohl učinit závěr, že víra funguje vždy velmi rychle, takže pokud Bůh rychle neodpoví, stala se někde chyba, nebo Bůh prostě neslyšel. Převážná většina odpovědí na modlitbu přichází až po zkoušce víry. Zkouška spočívá v tom, že jsme konfrontováni na jedné straně s naléhavou potřebou a na druhé straně se zaslíbením v Božím Slově, které této potřebě vyhoví. Takto byl zkoušen na cestě pouští Izrael a stejnými zkouškami procházíme dnes i my. Bůh Abrahámovi zaslíbil potomstvo, ale napřed ho podrobil zkoušce. **(Ř 4:18) V naději proti vši naději Abraham uvěřil, že bude otcem mnohých národů; bylo mu totiž řečeno: "Tak početné bude tvé símě. (19) I když mu bylo skoro sto let, neochaboval ve víře: nehleděl na své už nemohoucí tělo ani na neplodnost Sářina lůna. (20) Nepochyboval nevěřícně o Božím zaslíbení, ale posílil se ve víře, a tak vzdal slávu Bohu.** Abrahámovi bylo 75 let, když mu Bůh řekl: **Učiním tě věhlasným národem a požehnám ti. Zjednám ti věhlasné jméno a budeš požehnáním. (Gen 12:2, 4)** Musel čekat dalších 25 let, během nichž Sářino i jeho tělo dále stárlo. Bůh čekal, až se Abrahám i Sára vzdají všech svých přirozených snah, jejichž produktem byl Izmael, a teprve pak zaslíbení naplnil. Abrahám nedovolil, aby to, co viděl a prožíval, zničilo jeho víru v Boží zaslíbení, takže obdržel.

Pokud máme během zkoušky dvojakou mysl, nemůžeme nic obdržet. **(Jk 1:5) Schází-li někomu z vás moudrost, ať žádá Boha a ten mu ji dá - je přece štědrý ke všem a bez výhrad! (6) Ať ale žádá ve víře a bez pochybností. Kdo pochybuje, podobá se totiž mořské vlně, větrem bičované a hnané sem a tam. (7) Ať nikdo takový nečeká, že od Pána něco dostane – (8) člověk s dvojakou myslí je totiž ve všem nestálý.** Protože toto je Pravda, jaké jsou naše šance, pokud jsme pochybovali? Než byl Izák počat, Abrahám a Sára se smáli, protože nevěřili, že by ještě mohli mít syna (Gen 17:17; 18:12,15). Bůh ve slavné zprávě o Abrahámově víře však toto selhání vynechal. Proč? Abraham i Sára zřejmě učinili pokání a opět chodili vírou. Bůh už jejich hřích nepřipomíná a vynechal ho i ve zprávě uvedené v Řím 4. **(Iz 43:25) Já, Já sám vymažu kvůli sobě tvoje nevěrnosti, na tvé hříchy nevzpomenu.** Chvála Bohu!

Nacházíme se v boji o to, o čem Bůh říká, že je naše v Kristu, v němž nám bylo ve všem požehnáno v nebeských oblastech. (Ef 1:3) Požehnán buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás v Kristu požehnal veškerým duchovním požehnáním v nebesích! Kristovým vzkříšením jsem byli posazeni na nebeská místa přebohatého zaopatření. **(Ef 2:6) Spolu s ním nás vzkřísil a posadil na nebesích v Kristu Ježíši.** To, co je nám dáno pozíčně, naším postavením v Kristu, se uskuteční, když naše víra zvítězí nad nevírou. Bůh dal Izraeli zaslíbenou zemi (Joz. 1:2), kterou si však musel vydobýt mečem, který představuje Slovo (Žid. 4:12). Pavel pokračuje a říká, že abychom v tomto boji dosáhli této pozice, musíme chránit naši mysl a srdce a použít meč Slova. (Ef 6:10-18). **(Ef 6:12) Náš zápas totiž není proti krvi a tělu, ale proti vládám, mocnostem a světovládcům tohoto temného věku, proti duchovním silám zla v nebesích.** Hordy démonů se nás snaží jakoukoli lží, náboženstvím a manipulací udržet mimo převzetí našeho dědictví. Vírou v zaslíbení jim musíme násilně odebrat to, co je naše. **(Mt 11:12) Ode dnů Jana Křtitele až dosud nebeské království snáší násilí a násilníci je uchvacují.** Musíme **bojovat dobrý boj víry**, abychom si od Satana vzali nazpět co, o čem Bůh

říká, že je naše. **Držíme jasné vyznání** vírou, že máme věčný život, že jsme spravedlností Boží v Kristu, atd. Tím tato zaslíbení **uchopíme**. (1Tm 6:11) **Ty ale jako Boží člověk od takových věcí utíkej a následuj spravedlnost, zbožnost, víru, lásku, trpělivost a mírnost. (12) Bojuj ten dobrý boj víry. Chop se věčného života, k němuž jsi povolán** (v řeckém textu „pozván“), **a k němuž ses přihlásil jasným vyznáním před mnoha svědky**.

Tento boj vyhrájeme, když budeme věřit, že jsme těmi, kým podle Boha jsme, a že můžeme dělat to, o čem Bůh říká, že to můžeme dělat, a že máme to, o čem Bůh říká, že to máme.

17. kapitola

Metody a Boží Sláva

Bůh ale vyvolil bláznivé tohoto světa, aby zahanbil moudré. Bůh vyvolil slabé tohoto světa, aby zahanbil silné. (28) Bůh vyvolil neurozené a opovržené tohoto světa, ba dokonce to, co nic není, aby obrátil vniveč to, co je, (29) aby se před Bohem nikdo nechlubil (1K 1:27-29).

Sekularizovaná církev bude vždy Boží metody považovat za bláznivé, slabé, nízké a bude jimi pohrdat. Po svém otci jsem byl náchylný na záněty nosohltanu a vnitřního ucha. V době, kdy jsem přišel k Pánu, mi při zánětu několikrát praskly ušní bubínky. Velmi jsem se toho obával, protože to bylo velmi bolestivé. Po zjizvení bubínek se zhoršil můj sluch. Stejně jako můj otec jsem po většinu roku sebou nosil nosní sprej k uvolnění dutin. Sprej zničil sliznici v mém nose, což problém ještě zhoršilo. Proto jsem pak začal používat slanou vodu ve spreji, která však nebyla tak účinná. Nepomohl ani penicilin, ani vitamin C.

Krátce poté, co jsem přišel k Pánu, jsem zjistil, že už nemusím hledat své uzdravení, protože před 2000 lety jsem byl uzdraven Ježíšovými ranami. Ve víře jsem zahodil svůj sprej i vitamin C. Od té doby se mi dutiny už neucpávaly, i když jsem se nachladil. Také ušní bubínky už nepraskaly. Toto svědectví pomohlo mnohým, kteří také uvěřili a byli uzdraveni. Na konci všech mých snah spasit se sám lidskými metodami mi Bůh dal pohled víry, kterým jsem uviděl jeho skutky. Boží metoda spočívá v mojí víře v Něj v kombinaci s mojí vlastní slabostí. On řekl: ***Má moc se plně projeví uprostřed slabosti (2K 12:9).*** Svět víru považuje za bláznivou, slabou a k ničemu, ale tato víra uvádí v činnost Boží moc.

Ještě než jsem poznal Pána, jsem se ucházel o zaměstnání v Exxonu. Firemní lékař zjistil, že mám zhoršený sluch od zjizvených bubínek a nefunkční šelest na srdci, kterým jsem měl už od dětství. Málem mě kvůli tomu do zaměstnání nepřijali. O několik let mě pozvali na kontrolu zdravotního stavu. Po zjizvení bubínek ani po šelestu na srdci už nebyla žádná stopa. Jen několik málo záznamů ve zdravotní kartě rovněž svědčilo o téměř nulové nemocnosti. Metody tohoto světa mi nepomohly, ale víra v Boží zaslíbení mě úžasným způsobem vysvobožovala. Sláva Bohu!

Nedávno jsem ve zprávách národní televize slyšel zprávu o antibakteriálním mýdle, jehož účinek spočíval nikoliv ve zničení bakterií, ale ve vyvolání jejich odolnosti. Totéž se stalo v případě penicilinu. Vznikly nové odolné kmeny, proti nimž zatím není žádný lék. Také jedy z postřiků pronikají do vodních zásob a způsobují množství nemocí. I na vaší zubní pastě je informace, že obsahuje fluorid, což je smrtelný jed. The ***Journal of the American Medical Association***, svazek 284, ze 26.7.2000, referuje, že v pořadí třetí největší příčinou úmrtí jsou v USA samotní lékaři, kteří z iatrogenních příčin způsobí smrt 250.000 pacientů ročně! Iatrogenní znamená vyvolaný činností lékaře, způsobem léčby či terapií použitou zejména v komplikovaných případech. Jestliže toto přiznává samotná lékařská organizace, jak vysoké asi musí být skutečné číslo obětí? Jestliže Bůh dnes léčí především prostřednictvím lékařů, jak mnozí věří, je jasné, že přitom dělá hodně chyb. Mám přítele jménem John Falmer, který je lékařem. Nevěřící pacienty sice také léčí

medikamenty, ale za věřící se raději modlí s dobrým výsledkem. Problém je, že většina nemá zájem o vysvobození ze svého prokletí, pokud je podmíněno pokáním a vírou, a tak je léčí, jak jen může nejlépe.

Moje matka brala celé roky léky. Jednou četla v *Reader's Digest* článek o vedlejších účincích léků. Vedlejší účinek léku, který užívala, byla rakovina prsu a zelený oční zákal, a ona obě tyto nemoci už měla. Bylo to hrozné.

Oblíbený lékař mého otce mu po vyšetření řekl: „Jediné, co vám mohu zaručit, je, že nezemřete na srdeční infarkt. Máte srdce mnohem mladšího muže“. Asi za měsíc otec utrpěl těžký srdeční infarkt. Byl jsem přesvědčen, že to bylo způsobeno kyslíkem, který bral v jednom léku, protože jednu plíci, zničenou kouřením, mu operativně odstranili. Jiní dva moji blízcí přátelé si poškodili ledviny jako druhotný efekt léku, který jim byl předepsán, a lékaři to v obou případech přiznali. Člověk si způsobuje prokletí, které někdy ještě dále zmnožuje, ale není schopen se z něj vlastním úsilím vysvobodit. Pokud by toho byl schopen, Ježíšova smrt by byla zbytečná. Věřím tomu, že Božím záměrem je, abychom pochopili, že kromě Božího vysvobození skrze Ježíše Krista neexistuje žádné trvalé vysvobození. To, jak chápe vysvobození svět, je podvodem, protože modly a bůžci nic nezmohou. Bůh chce, abychom tomu porozuměli.

Bylo nám řečeno, že Bůh nyní používá moderní metody, aby nás vysvobodil z prokletí. Boží způsob je vždy ve svobodě. Spasení je z nezasloužené milosti, zadarmo, projev Boží přízně. Ježíš i Jeho učedníci zprostředkovali lidem uzdravení, vysvobození nebo jinou formu spásy vždy zadarmo. Svět za službu vždy vyžaduje peníze. Chudým lidem je často odepřeno ošetření, někdy i s následkem smrti. V království Božím se ošetření dostane všem za předpokladu, že věří. Bůh touží používat stejnou metodu, jako používal ve skutcích popsaných v Bibli, což je Slovo víry. Je to jediná metoda, která nedává slávu člověku. Pokud je např. křesťan uzdraven z nějaké nemoci, při čemž byl zároveň v péči lékařů, každý chce hned vědět, jaký bral lék a kdo ho léčil. Bůh se nechce o svoji slávu dělit s někým jiným. Neodsuzuji ty, kdo se svěřují do péče lékařů a zdravotníků. Nabízím dobrou zprávu, že Ježíš vás uzdravil už před 2000 lety. Stačí jen číst Nový Zákon, abychom zjistili, že Bůh lidskou metodu nikdy nepoužil. Toto poznání nám bude k užítku v nadcházejícím pobytu na poušti.

Brzy dojde k tomu, že Boží lid nebude se světem moci kupovat ani prodávat. Církev se ocitne v poušti, kde už nebude žádné sloužení modlám tohoto světa. Boží lid zde bude mít velký nedostatek lékařů, léků, právníků, bankéřů, psychiatrů, pojišťoven, veřejných služeb všeho druhu, potravin, pitné vody a všeho dalšího. Tam se ukáže Boží moc v lidské slabosti (2K 12:9, 10). Dnes církev používá pro zásobení se těmito věcmi stejných metod jako svět, čímž je pro něj přijatelná.

Bůh má zvláštní metodu, jak zadarmo vysvobozuje z prokletí a prokazuje svoji svrchovanost, aniž by dával slávu člověku. **(1K 1:28) Bůh vyvolil neurozené a opovržené tohoto světa, ba dokonce to, co nic není, aby obrátil vniveč to, co je, (29) aby se před Bohem nikdo nechlubil.** Vidíme, že Bůh vyvolil něco, co neexistuje ve fyzickém světě, aby zničil věci, které existují. **To, co nic není**, jsou zaslíbení uvedená ve Slově, která nevidíme naplněná. **To, co je**, jsou prokleté věci, jako hřích, nemoci a nedostatek, tedy věci, které Bůh chce **obrátil vniveč**. Jste-li např. nemocen, je to **věc, která je**, zatím co **jeho ranami jsme byli uzdraveni** je věc, která ve fyzickém světě **není**. Bůh v tomto zaslíbení vyvolil víru jako **věc, která není**, aby obrátil vniveč nemoc. Ježíš a učedníci používali Boží metodu, aby naložili (jednali) s prokletím tak, že Bůh způsobí, resp. **volá věci, které nejsou, aby byly**.

(Ř 4:17). Prostě přikázali, že už se tak na základě zaslíbení stalo. Oni nevyvolili věci, které jsou, jako např. lékaře, medicínu, psychiatry aj., aby obrátili vniveč věci, které jsou, jako např. nemoc, trápení, nedostatečné zaopatření potřebami aj. Věci, které se jeví v tomto prokletém světě, jsou věcmi, které jsou. **(Žd 11:3) Vírou rozumíme, že vesmír byl stvořen Božím slovem, takže věci, které vidíme, nevznikly z viditelných.**

Boží metoda je používat, podobně jako v evangeliích a ve Skutcích, Jeho Slovo, nikoliv věci, které se jeví či zdají být. Při mazáním olejem to zřejmě není olej, ale víra, která uzdravuje. Olej je jen symbolem Ducha svatého. Pavlův kapesník neuzdravoval; uzdravovala síla jeho víry (Sk 19:12). Někdo by si mohl myslet, že Ježíš jednou také při uzdravení slepého v J 9:6,7 použil věc, totiž hlínu se slinou. Nebyla to hlína, která uzdravila oči slepého, ale umytí hlíny z jeho víček; hlína zde symbolizuje adamovskou přirozenost a věci, které jsou (Job 10:9; 33:6; Iz 29:16; 45:9), protože člověk byl stvořen z hlíny.

Jinými slovy: naše oči musí být vyčištěny od hlíny, aby prohlédly. Potřebujeme duchovní zrak, abychom uviděli zaslíbení uchopitelná vírou **(2Pt 1:3) Vše, co potřebujeme k životu** (v řeckém textu: zoe, „Boží život“) **a zbožnosti, je nám darováno** ... Abychom duchovně prohlédli, musíme vědět, že Ježíš nám již dal Svůj život a požehnání. Musíme být očištěni od tělesného vidění, které nás vzdaluje od Božích požehnání. **Neduchovní člověk** (stvořený z hlíny) **ovšem nepřijímá věci Božího Ducha, neboť jsou pro něj bláznovstvím, a nemůže je pochopit, neboť se jim dá rozumět** (v řeckém textu: „zkoumat nebo vidět“) **jen duchovně (1K 2:14).** Mimochodem, slina z Ježíšových úst symbolizuje to, co vychází z Pánových úst a dává člověku život, Slovo many (Deu 8:3; J 1:1-3; 6:33-51).

Kdysi jsem slyšel jednoho kazatele tvrdit: „Důvodem, proč Pavel činil všechny ty zázraky, bylo, že s ním byl lékař Lukáš“. Omyl! Ani v jednom verši nevidíme náznak, že by Lukáš použil své lékařské schopnosti, jejichž výsledkem by stejně nikdy nemohl být zázrak. Řecké slovo ***latros*** je chybně přeloženo jako „lékař“, ale znamená „léčitel“. Také Ježíš je v NZ označován jako ***latros***, léčitel. Překladatelé zde přizpůsobili text svým moderním představám. „Lékař“ znamená osobu provozující lékařskou praxi, což Ježíš ani apoštolové nikdy nedělali. Řecký termín pro léky je ***pharmakia*** (farmaka) a je překládáno jako „čarování“ nebo „kouzelnictví“, které Pavel uvádí v Ga 5:20 jako skutky těla. Národy jsou podváděny ***farmakii*** (kouzly, Zj 18:23). Lukáš byl léčitel stejně jako Ježíš a ostatní učedníci.

Těmto lidem by se mohlo zdát divné, proč Ježíš a jeho učedníci při uzdravování nebo vysvobození nepoužívali „věci, které jsou“. Pokud Pavlův kapesník měl moc uzdravit, proč mohl uzdravit až poté, co se ho Pavel dotkl? Kapesník posloužil jen jako médium, skrze které bylo pomazání k uzdravení přeneseno vírou na nemocného. Modlil jsem se nad kapesníky, vodou, ale i lidmi použitými jako médium, a nemocní byli uzdraveni. Jeden bratr, jehož žena byla velmi nemocná, přišel do našeho shromáždění. Byl velmi zarmoucený, málem až k slzám. Tento bratr nebyl ještě přesvědčen o tom, že potřebuje být naplněn Duchem svatým. Když jsem se v myšlenkách ptal Pána, co dělat, přišlo mi, abychom se nad ním modlili a předali mu uzdravující moc, což jsme i učinili. Pak jsem mu řekl: „Teď, bratře, jdi vložit ruce na svou ženu, a ona bude uzdravena“. Nebyl přesvědčen o tom, že máme právo používat dar uzdravování, ale šel domů a vložil na ženu ruce. Když tak učinil, byla hned uzdravena, a on se celý rozrušený vrátil do shromáždění. Vidíte tedy, že nezáleží na médiu, ale na uzdravující moci víry projevené prostřednictvím média, ať

už věci nebo člověka. Také Ježíš propůjčil učedníkům autoritu k uzdravování ještě předtím, než přijali Ducha svatého.

Jak tedy máme používat Boží metodu vyvolání **věcí, které nejsou?** Tak, že **vyvoláme věci, které nejsou, aby byly (Ř 4:17)**. To jinými slovy znamená souhlasit se zaslíbením a prohlásit ho již za uskutečněné. Bůh vyvoluje použití **to, co nic není, aby obrátil vniveč to, co je, aby se před Bohem nikdo nechlubil (1K 1:28,29)**. Bůh nemá zájem používat lidské vynálezy ani zájem na tom, aby se někdo před ním chlubil. Boží spása nepřichází na základě našich skutků, nýbrž na základě odhlížení od problému a zaměření pozornosti na zaslíbení. 2. Korintským 4:17, 18 učí, že naše trápení bude dočasné, pokud **se nedíváme na to, co je vidět, ale na to, co vidět není**. Když Izraelité pohlédli na ránu od kousnutí hadem (prokletí) a na hada na kůlu (Kristus, který za nás jako prokletý trpěl na kříži, J 3:14), byli uzdraveni (Num 21:4-9).

Osten v Pavlově těle neměl nic společného s nemocí, ale démonem, který ho přiváděl do ponižujících situací, ze kterých se sám ve své slabosti nemohl dostat, takže ho zachraňovala přítomná Boží moc. Jeho rada Timoteovi vyvolává v některých věřících pochybnosti co se týká používání léků. V předcházejícím i následujícím verši se píše o hříších. **(1Tm 5:22) Na nikoho nevkládej ruce ukvapeně a neměj účast na cizích hříších; zachovávej si čistotu. (23) Nepij už samotnou vodu, ale s ohledem na svůj žaludek a své časté nemoci** (v řeckém textu „asthenia, slabost“) **užívej trochu vína. (24) Hříchy některých lidí jsou zjevné, ještě než přijde soud, hříchy jiných ale až potom. (25) Stejně tak i dobré skutky - některé jsou zjevné, a ty ostatní nezůstanou skryty.**

Asthenia, překládané někdy jako nemoci, jsou v podstatě slabosti, jak je jasné z jiných textů, kde je toto slovo přeloženo správně. **(1K 1:25) ... Boží slabost je nad lidskou sílu**. Protože Bůh není nemocný či chorý, správný překlad je „slabost“. **(2K 13:4) Byl sice ukřižován jako slabý, ale teď žije Boží mocí; i my jsme v něm slabí, ale pro vás s ním budeme žít Boží mocí**. Víme, že Ježíš Kristus nebyl ukřižován jako nemocný, ale jako slabý, protože se nebránil, když byl přiveden před Piláta a židovské vůdce. Timoteus měl duchovní slabost, pro kterou bylo jediným lékem duchovní víno Ježíšova charakteru. Žaludek nebo břicho bylo duchovně považováno za místo vlády tělesného člověka, z něhož vycházely žádosti těla puzené hříchem. **(Fp 3:19) Jejich konec je záhuba, jejich Bůh břicho a jejich sláva v jejich hanebnostech. Takoví myslí jen na pozemské věci**. Petr nazval ty, kdo se vrací ke svým hříchům, **umytou sviní, která se znovu válí v bahně**.“ Slovo svině snad nejlépe vystihuje charakter těch, kdo slouží svým tělesným choutkám.

Na druhé straně víno bylo považováno za lék vysvobozující z otroctví hříchu. Víno reprezentuje Ježíšovu krev. **(Mt 26:27) Potom vzal kalich, vzdal díky a podal jim ho se slovy: "Pijte z něj všichni, (28) neboť to je má krev nové smlouvy, která se prolévá za mnohé na odpuštění hříchů. (29) Říkám vám, že od této chvíle už neokusím plod vinné révy až do dne, kdy ho s vámi budu pít nový v království svého Otce**.“ Skrze naší vlastní krev jsme zdělili žádosti těla hříchu, ale skrze Ježíšovu čistou krev je tato hříšná přirozenost zrušena, odstraněna. **(Lev 17:11) Vždyť život těla je v krvi! Proto jsem vám ji určil na oltář, k vykoupení vašich životů. Vždyť krev, ta vykupuje život!** Jeho krev je v nás do té míry, do jaké měníme své smýšlení a podílíme se na životě Jeho Slova. **(J 6:53) Ježíš jim řekl: "Amen, amen, říkám vám: Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev (víno), nemáte v sobě život. (54) Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má věčný život a já ho vzkřísím v poslední den**. Mít účast na Jeho krvi či víně je záležitostí chození (žití) v Jeho Slově vírou v Jeho krev, která nám byla dána. **(1J 1:7) Žijeme-li však ve**

světla, jako je on ve světla, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše Krista, jeho Syna, nás očisťuje od každého hřichu.

Spojená plodná víra, která přebývá v údech varného Kristova těla, je odpovědí na otázku, proč Izaiáš poručil: **(Iz 38:21) At' vezmou svazek suchých fíků, a přiloží na vřed, a bude uzdraven.** Fíky zde představují Tělo Kristovo nebo Izrael, jak ho Ježíš varuje, že nenese ovoce. **(L 13:6) Potom jim vyprávěl toto podobenství: "Jeden člověk vysadil na své vinici fíkovník. Přišel a hledal na něm ovoce, ale marně. (7) Řekl tedy vinaři: 'Podívej se, už tři roky přicházím a hledám na tom fíkovníku ovoce, ale marně. Poraz ho. Proč tu má zabírat místo?' (Zj 6:13) a nebeské hvězdy (Abrahámovo sémě) padaly na zem, jako když fíkovník zmítaný velkým větrem shazuje své pozdní fíky.** Ježíš rozpoznal pod fíkovníkem Natanaele jako spravedlivého Izraelitu, v němž není žádná lest. (Jn 1:47-50). Všimněte si, že v předcházejícím verši, tedy ještě předtím, než byl svazek fíků přiložen na vřed, byla vyjádřena víra v Ezechiášovo uzdravení, za které budou Hospodina v Jeho domě chválit. **(Iz 38:20) Hospodin vysvobodil mne, a protože písně mé zpívati budeme po všechny dny života našeho v domě Hospodinově.** Svazek fíků je zde přirozeným podobenstvím vyjadřujícím duchovní skutečnosti, podobně jako např. Ježíšovo podobenství o zasetí pšenice a koukolu.

18. kapitola

Záruka daná důvěrou v Boží příslib versus pojištění

Když Hospodinu řekneš: "Jsi mé útočiště," Nejvyššího když zvolíš za svůj příbytek (Ž 91:9)

Toto vyznání víry a z něj přicházející vysvobození funguje jen na základě toho, co říká Slovo. Je tomu už několik let, co jsem v Louisianě přijal zjevení související s pojištěním automobilů. Bylo to v době, kdy ještě nebylo uzákoněno žádné povinné pojištění motorových vozidel. Pán se mnou začal duchovně jednat. Přišlo mi, že Bůh je svrchovaný Pán i nad tím, čemu my říkáme „nehody“. **(J 3:27) Člověk nemůže přijmout nic, není-li mu to dáno z nebe.** Z toho vyplývá, že dopravní nehoda se nám nemůže přihodit, aniž by ji Bůh seslal. Bůh řekl, že když se budeme modlit ve víře, tak obdržíme. Proto jsem Jej mohl prosit, aby má vozidla chránil před nehodami, a On tak učinil. Pak mi také přišla myšlenka: K čemu potřebuji pojištění, když věřím Jeho příslibu ochrany? **(Ž 91:9) Když Hospodinu řekneš: "Jsi mé útočiště," Nejvyššího když zvolíš za svůj příbytek,** (povšimněte si, že dobré vyznání předchází výslednému užitku.) **10 žádné neštěstí se ti nepřihodí, rána se vyhne tvému obydlí. (11) Vždyť kvůli tobě pověřil anděly, na všech tvých cestách aby tě chránili, (12) na rukou aby tě nosili, nohu o kámen aby sis nezranil.** Když přebýváme vírou v Kristu, andělé nás chrání před nehodami. Výjimkou je zkouška, jakou prošel Job, která odhalí skryté nedostatky (Job 32:1,2). Při takové zkoušce Bůh přesně dávkuje a kontroluje káznění a později nahradí vše, co vzal. Jobovi Bůh všechno dvojnásobně nahradil, a to bez pojišťovny. Bůh touží být naší jistotou a bezpečností. **(Ž 119:122) Zaruč se ve prospěch svého služebníka. (Žd 7:22) a tak se Ježíš stal ručitelem mnohem lepší smlouvy.** Bůh a Jeho zaslíbení jsou pro věřícího zárukou zaopáření potřebami a zárukou ochrany.

Když jsem porozuměl, co mi Pán říká, zrušil jsem pojištění na auto. Pak jsem zavolal agentovi pojišťovny, kde jsem měl životní pojistku. Když přišel, řekl jsem mu, že už pojištění nebudu potřebovat, protože Bůh bude ručitelem mé ochrany. Byl to dobrý luterán, snažil se mne – v jeho očích fanatika – přivést k rozumu, ale marně. O týden později jsem zajel k supermarketu Stop-N-Go a šel dovnitř. Když jsem šel chodbou, uslyšel jsem ránu, která otřásla okny obchodního domu. Uviděl jsem, že někdo naboural v mé nepřítomnosti do mého auta. Šel jsem ven a zjistil, že starý těžký Buick narazil předkem na zadní roh mé dodávky značky Datsun a nadzvedl ho asi o 30 cm. Hleděli jsme na to beze slova. Kapota, mřížka před chladičem a nárazník jeho auta byly asi 15 cm promáčklé jako by narazil do velkého dubového kmene. Přitom bylo zajímavé, že dodávky Datsun station jsou lehké vozy s karoserií z tenkého plechu, který se dá málem promáchnout loktem. Tenhle tank vrazil do plastového krytu levého zadního světla mého auta, aniž ho poškodil. Nehtem palce jsem z pastu seškrábl kousek barvy z jeho kapoty. Chvíli jsme mlčky stáli a hleděli na ten zázrak. Na mém autě nebyl ani škrábanec nebo promáčklé místo. Předivný Bůh! Moje chatrné auto, které bylo již zralé do šrotu, se ukázalo být ve střetu s Buickem připomínajícím tank nezdolným. Boží ručení bylo spolehlivější než pojistka.

Ten člověk řekl: „Asi mi selhaly brzdy“ a pak ještě zabručel: „Na nových autech jsou teď jistě spolehlivější“. Zatím co jsem uvažoval o směšnosti jeho výroku, nasedl do auta a odjel. V tu chvíli mi došlo, že jsem propásl nejlepší šanci podat mu

svědectví. Naskočil jsem do auta a dostihl jej na nejbližším semaforu. Popadl jsem pár traktátů z příruční skříňky a utíkal ke dveřím jeho auta. Řekl jsem: „Pane, to byl zázrak“. Nato on: „Určitě“. Já: „Auto nemám pojištěné a věřil jsem Bohu, že ho zachová, a On to udělal“. Naskočila zelená, a tak jsme se rozešli. Od té doby jsem už neuzavřel žádnou pojistnou smlouvu na zabezpečení rodiny, vozidel nebo domu, kromě povinného ručení vyžadovaného zákonem. V současné době mám povinné pojištění na vlastní zranění a povinné pojištění škod na motorovém vozidle účastníka případné nehody.

Tato první bouračka, ke které v podstatě nedošlo, byla úžasným svědectvím, avšak nevyplenila (neobloupila) Egypt tak jako další bouračky, které časem následovaly. Bůh při nich vždy zcela nechránil naše vozidla nebo těla, ale vždy to bylo k našemu užitku, protože naše těla uzdravil a požehnal nám penězi. Během této doby, aniž bychom na někoho podali soudní žalobu, jsme byli vždy požehnáni z pojistky dalšího účastníka nehody. Konkrétně to byly peníze na opravu motocyklu převyšující o 1500 USD fakturovanou částku; na zakoupení dvou aut, z toho jednoho nového; na zakoupení domu; na zakoupení aut, které jsme pak darovali; na zakoupení karavanu pro jednu bezdomovkyni a jejího syna. Kromě toho jsme navíc ušetřili nemalé částky za mnoho let bez placení pojistného. Někdo by mohl namítnout: „Ale Davide, co kdyby „„?“ Jaké kdyby? Či snad Bůh spadl z trůnu? **(Ř 10:11) Vždyť Písmo říká: "Kdokoli v něj věří, se jistě nezklame."** (Jer 17:7) **Požehnán buď muž, který doufá v Hospodina, který důvěřuje Hospodinu.** Z milosti Boží, je tomu už 18 let od naší poslední bouračky. Chvála Bohu!

Jednou, to bylo ještě s tou dodávkou značky Datsun, jsem se za jízdy v ní cítil dosti zklamaný, protože z nedávno zakoupené sady pneumatik byly 3 netěsné a ucházely. Většina lidí by to reklamovala u výrobce, ale já jsem důvěřoval Bohu, že to má pod kontrolou, a tak jsem Mu to předložil. Trochu frustrován jsem řekl: „Pane, můžeš se postarat o mé pneumatiky, aby neucházely?“ Odpověděl mi velmi jasně: „Nevěříš, že bych se o tvé pneumatiky mohl postarat?“ Ve své nevědomosti jsem odpověděl: „Ano, věřím tomu“. „Tak proč jsi dal do auta rezervu?“ Abych pravdu řekl, dal jsem ji tam, protože se v autech normálně vozí, ale také – to přiznávám – pro případ, že Bůh by se o mé pneumatiky nepostaral. (Nesnažím se zde vytvářet novou doktrínu o rezervních pneumatikách, pouze s vámi sdílím lekci, kterou mi Bůh dal). Strach a nevíra nás odděluje od možnosti ochrany před nedostatkem, ztrátou nebo hrozbou.

Protože kromě Pána důvěřujeme i pojišťovně, obvykle skončíme tak, že potřebujeme jejich pomoc. Ježíš nás vyslal jako Svě uředníky nést evangelium způsobem, který uředníky činí závislými na životě z víry. Vyslal je bez vlastního zaopatření potřebami tak, aby se v jejich slabosti mohla projevit Jeho moc. **(Mt 10:9) Neberte si na cestu zlato, stříbro ani peníze do opasků (10) ani mošnu ani náhradní košile ani sandály ani hůl - dělník si přece zaslouží pokrm.** Později Ježíš od nich chtěl slyšet, čemu je tato zkušenost závislosti na Božím zaopatření naučila. **(L 22:35) Zeptal se jich: "Když jsem vás poslal bez měšce, mošny a obuvi, scházelo vám něco?" Odpověděli: "Vůbec nic."** V poušti nejistoty zásobování ze strany lidí je Boží zaopatření evidentní. Boží dílo začíná tam, kde my skončíme s naší snahou. Jeho moc se dokonává v naší slabosti. To byla moje zkušenost i s těmi pneumatikami. Od té doby, co jsem v autě rezervní pneumatiku už neměl, nikdy jsem neměl žádný defekt a sousedi, kteří si auto ode mne dříve půjčovali, s tím přestali (*zřejmě kvůli defektům*). Z tohoto příběhu vyplývá poučení, že pokud se připravíte na deštivý den, déšť přijde. S dalším autem jsem učinil tutéž

zkušenost – žádné defekty na pneumatikách. Po několika letech jsem se rozhodl dát auto misii. Klíče a doklady jsem v našem obývacím pokoji předal pastorovi. Když jsme pak vyšli před dům, jedna pneumatika byla splasklá. Bůh přesně dodržel smlouvu. Po dobu, co jsem auto vlastnil a důvěřoval Mu, nikdy defekt nebyl. Jinými slovy: když důvěřujeme Bohu, nepotřebujeme žádné rezervní zabezpečení, ani žádnou pojišťovnu.

Lidé využívají služeb zdravotních pojišťoven. Ukládají své poklady na zemi a domnívají se tak být zabezpečeni. **(Mt 6:19) "Nehromadíte si poklady na zemi, kde je ničí mol a rez a kde zloději vykopávají a kradou.** Aféra Y2K odhalila paranoiu a nedostatek důvěry těch, kdo v rozporu s Pánovým přikázáním hromadí své poklady na zemi. Několik málo lidí, kterým jsem ukázal tyto principy a oni pak šli, aby se zbavili svých domácích zásob, zjistili, že potraviny jsou napadeny červy a hmyzem podle Ježíšova slova: **kde je ničí mol a kde zloději vykopávají a kradou.** Ježíš vyprávěl příběh muže, který se chtěl zabezpečit uskladněním úrody do velkých stodol (Lk. 12:18). Řekl si **(19) Podívej, máš spoustu zásob na spoustu let. Oddechni si, jez, pij, užívej!** Jeho bláhová důvěra vyvolala soud. **(20) Bůh mu ale řekl: „Blázne! Dnes v noci umřeš** (v řeckém textu: „dnes si vyžádají tvou duši“). **Čí bude, co sis nachystal?’ (21) Tak je to, když někdo hromadí pro sebe, ale nebohatne v Bohu.** Všimněte si, že to byly jeho uskladněné poklady, které si vyžádaly jeho duši. Ježíš zaslíbil spolehlivé a nevyčerpatelné zaopatření těm, kdo si budou ukládat poklady na nebesích dáváním **(32) Neboj se, malé stádečko. Vašemu Otci se zalíbilo dát vám království.** **(33) Prodávajte svůj majetek a dávejte chudým. Pořídte si měšce, které nezchátrají, nehynoucí poklad v nebi, kam zloděj nepřijde a kde mol není.** Po dobu našeho pobytu na zemi, můžeme čerpat prostředky z našeho účtu v nebeské bance, pokud jsme si na něj ukládali dáváním chudým na jejich potřeby. **Dej a bude ti dáno.** Pokud si místo toho ukládáme na zemi, zaslíbení je takové, že nám to tím či oním způsobem ukradnou zloději. Naše srdce bude tam, kde jsou naše zemské poklady a bude je mylně považovat za prostředek zabezpečení. **(34) Vždyť kde je váš poklad, tam bude i naše srdce.**

Je lepší mít útočiště v Hospodinu, než důvěřovat člověku. **(Jer 17:5) Toto praví Hospodin: „Proklet bud’ muž, který doufá v člověka, opírá se o pouhé tělo a srdcem se odvrací od Hospodina.** Z toho vidíme, že pojišťovny samy přinášejí prokletí, od kterého měly klientům ulevit.. Boha uráží, když ti, kdo si říkají věřící, důvěřují v lidskou sílu a lidské prostředky zabezpečení. Tím se jejich srdce odvrací od Hospodina. V 2. Paralipomenon 16:1-6 judský král Asa složil svou důvěru v světského krále Sýrie, že ho zabezpečí proti nepřítelům. To Boha urazilo a tak seslal soud. **(2Pa 16:7-9) 7 V té době k judskému králi Asovi přišel vidoucí Chanani a řekl mu: "Protože ses spolehl na aramejského krále a ne na Hospodina, svého Boha, vojsko aramejského krále uniklo z tvých rukou.**

8 Neměli snad Habešané a Libyjci ohromné vojsko s obrovským množstvím vozů a jezdců? Tenkrát ses ale spolehl na Hospodina, a tak ti je vydal do rukou.

9 Hospodinovy oči procházejí celou zem, aby posiloval ty, kdo jsou mu oddáni celým srdcem. Ty ses teď ale zachoval jako hlupák, a tak budeš od nynějška čelit válkám. Bůh velmi rád ukazuje znamení a zázraky těm, kdo v Něj důvěřují celým srdcem. Asa se však z toho nepoučil. Jeho důvěra v člověka ho nakonec stála život, jak se dodnes děje mnohým. **(12) V devětatřicátém roce své vlády Asa onemocněl na nohy. Byl vážně nemocný, avšak ani ve své nemoci nehledal Hospodina, ale lékaře.** **(13) V jednačtyřicátém roce svého kralování pak Asa zemřel a ulehl ke svým otcům.**

Křesťané ospravedlňují svoji pošetilou důvěru v lidské prostředky jistě, neuvědomujíce si, že to přináší především soud. Melvin Jenkins a já jsme měli jít ve firmě Exxon opravit velké ropné čerpadlo. Pracovníci oddělení provozujícího potrubní systém vyřadilo čerpadlo z činnosti a ropu z něj – jak jsme se domnívali – vypustilo. To jsme ale nevěděli, že tlakoměr byl vadný a odkalovací potrubí bylo ucpané, takže i když tlakoměr ukazoval nulový tlak, čerpadlo bylo stále ještě pod zbytkovým tlakem. Odšroubovali jsme šrouby připevňující čelní přírubu, ale ta stále držela přilepená k těsnění. Vstal jsem a šel hledat nějaké páčidlo, kterým bychom přírubu uvolnili, která však náhle sama povolila a gejzír ropy postříkal Melvina černou ropou od hlavy až k patě. Otevřel oči, sarkasticky se na mne podíval a pravil: „Davide, tohle jsi mi tedy dělat nemusel“. Neudržel jsem se a vybuchl smíchem, protože jsem neudělal nic víc, než včas ustoupil z dosahu ropy, která začala tryskat. Snažil se nasadit vážný tón a opět pravil: „Davide, tohle už mi nikdy nedělej!“ Odpověděl jsem mu: „Melvine, ty si dej raději pozor na vlastní sebejisté arogantní výroky. Víš přece, že Bůh všechno slyší. Znova zopakoval, abych mu to už nikdy nedělal a požádal mě, abych ho odvedl do sprch, kde má rezervní pracovní oděv. Na to jsem řekl: „Aha, teď už vím, proč tě to postříkalo místo mě.“ „Proč?“ „Protože já sebou nemám žádný rezervní oděv a Bůh to věděl.“ Tázavě se na mně podíval. Vysvětlil jsem mu, že plánovat opatření pro případ katastrofy je totéž jako věřit, že k ní dojde. Zároveň to také dokazuje, že nevěříš, že Bůh tě ochrání a zaopatří potřebnými věcmi. Toho dne jsme pracovali ještě na dalším čerpadle. Melvin stál vedle mě, když jsme se snažili odšroubovat několik šroubů. Najednou se z jednoho z otvorů, z něhož už byl šroub vyšroubován, vytryskla břechka, která Melvina zasáhla do prsou, ale mě se nedotkla. Nevěřicně na mě hleděl. Hravým tónem jsem mu řekl: „Melvine, říkal jsem ti přece, že Bůh nemá rád ty sebevědomé výroky“. Oběma nám bylo jasné, že Bůh k nám skrze to, co se stalo, mluvil. Předtím se nám něco takového ještě nikdy nestalo, natož dvakrát za sebou v jednom dni.

19. kapitola

Boží svrchované zaopatření

Víte přece, že zkoušení vaší víry přináší vytrvalost. Nechte však vytrvalost dozrát, abyste byli dokonalí a úplní a nic vám nescházelo. (Jk 1:3-4)

Izraelité hněvali Boha a odporovali Mu, když byli zkoušeni na poušti. V Žalmu 78:19-22 řekli: **Copak Bůh prostře stůl na poušti? Odpovědí bylo (20) Udeřil sice do skály, mohutným potokem vody tryskaly.** Jestliže může nechat vytrysknout pramen ze skály, může všude naplnit každou potřebu, takže klást Mu v nevíře otázky je bláznivé. To je však nezastavilo a ptali se dále: **chleba nám ale dát jistě neumí, může snad svému lidu maso opatřit?** Hospodin to slyšel a hněval se, vykypěl hněvem na Izrael. **(22) ... Bohu nevěřili a nedoufali v jeho spasení.** Vidíte, přátelé, Bůh chce, abychom věřili v Jeho spásu, kterou dává, v tomto případě zásobováním na každý den. Jestliže mohl zaplatit daň z úst ryby nebo vyvést vodu ze skály, může naplnit naše potřeby v jakémkoli nedostatku. Provokovali Boha svým zlým nevěřícím srdcem, místo aby připojili víru k jeho zaslíbením o zaopatření potřebnými věcmi (Žd 3:6; 4:3).

Na začátku našeho učednictví jsme se začali učit chodit vírou, že Bůh je našim zaopatřovatelem, a později, když jsme přešli ze služby na částečný úvazek na plný úvazek, bylo přirozené, že jsme v těchto metodách pokračovali. Nikdy jsme nepřijímali oběti (což je protimluv), neinformovali lidi o našich potřebách, nekázali kázání typu „dej mi“, ani si peníze nepůjčovali, nebrali příspěvky od vlády, ale ani jsme už nepracovali ve světském zaměstnání. Neříkám to, abych se chlubil, ale abych poukázal na Boží moc, která nám naplňuje všechny potřeby. Bůh mě těmito zkušenostmi provedl, abych je mohl předat dalším učedníkům. Apoštol Pavel řekl: **(Ř 15:18-19) Neodvážil bych se něco říkat, kdyby to skrze mne Kristus také nekonal k přivedení pohanů k poslušnosti slovem i skutkem, v moci divů a zázraků, v moci Božího Ducha...** Před lety mi Pán řekl: „Posílám tě na poušť, abys tam mému lidu řekl, že na poušti stále naplňuji jejich potřeby.“ Dovedete si jistě představit, že tento způsob života nás dostal do mnoha situací, které prověřily platnost Jeho zaslíbení. Pán chtěl, abych vyprávěl o našich zkušenostech, že Bůh svrchovaně **podle svého bohatství slavně naplní každou vaši potřebu**, aniž bychom se uchylovali k zákonickým praktikám, jak je to běžné v křesťanstvu. Bůh řekl: **zadarmo jste dostali, zadarmo dejte.** Přijali jsme peníze jen od těch, kteří nám je poslali, protože jim to řekl Pán. Svě zkušenosti na poušti bych za nic nevyměnil, protože na mě udělalo obrovský dojem poznání, jaký Otec je. Usilovně jsme v Pánově službě pracovali, a On řekl **hoden jest dělník své mzdy.** Moje mzda přichází od něj. To nás také udržuje mimo dosah lidské manipulace.

Je velkou výhodou, když víte, že Bůh vás poslal. Vždy hledejte Jeho vůli. Asi dva roky poté, co nás Pán poslal do Pensacoly, jsme měli úžasnou zkušenost. Došla nám v domácnosti zásoba potravin. Moje žena se mně ptala, co máme dělat. Řekl jsem jí: „Prostřeme stůl s vírou“. Všichni, bylo nás sedm, jsme zasedli k prázdným talířům. Pomodlil jsem se, jak je většinou mým zvykem, jednoduchou modlitbu. Jsem si jist, že Pán tu modlitbu vložil do mého srdce. Řekl jsem: „Pane, Ty jsi nás sem poslal. Prosíme Tě, abys naplnil naše talíře nebo žaludky.“ Za chvíli můj nejstarší syn řekl,

co jsem od něj nikdy předtím neslyšel: „Tati, jsem sytý, nepotřebuji jíst“, a vstal od stolu. Ostatní dosvědčovali totéž. Byl jsem tak zaujat tím, co říkali, že jsem si až asi za minutu uvědomil, že jsem také sytý. Chvála Bohu! Bůh může do člověka vložit potravu, kterou nejedl. Jeho jména je Jehova Jireh, což znamená „Já jsem opatrovatel, živitel“!

Nechtěl bych, abyste si mysleli, že jsme vždy žili na pokraji nedostatku, protože Bůh nás vždy hojně zásoboval. Je však fakt, že Boží moc se dokonávala v naší slabosti. Mé děti byly nuceny postit se jen jednou v životě a tehdy to skončilo zázrakem. Na počátku moje víra nebyla, jako je dnes. Byla spíš mechanická než přirozená. **(Mk 11:24) Proto vám říkám: Věřte, že všechno, o co při modlitbě prosíte, jste dostali, a budete to mít.** Postupoval jsem v těchto krocích: modlím se; uvěřím, že jsem již přijal; jakoukoli jinou myšlenku odmítnu. Nakonec se důvěřování Bohu stane zcela přirozeným a udržet myšlenky uspořádané už nedá tolik námahy. Osvědčení víry ve zkoušce přináší vytrvalost. Nechte však vytrvalost dozrát, abyste byli dokonalí a úplní a nic vám nescházelo (Jk 1:2-4).

Jindy se zase stalo, že nám docházely potraviny. Marie uvařila velký hrnc špaget. Jídlo jsme požehnali a do sytosti se najedli, takže z hrnce ubyly asi 2/3 obsahu. Příští den jsem stál u sporáku, když Marie vytáhla ten hrnc z ledničky, že ho ohřeje. Když zvedla pokličku, oba jsme se podívali dovnitř a pak jeden na druhého. Řekl jsem: „Včera zůstalo těch špaget asi potud“, a na hrnci ukázal prstem. Marie řekla: „Já vím“. Pojala nás bázeň před Pánovou mocí a dobrotou. Množství, které jsme včera snědli, Pán nahradil. Náš svrchovaný Bůh rozmnožuje potravu. Dělal to na poušti a dělá to kdekoli i dnes.

Moje nejmladší dcera Jennifer si v koupelně stěžovala Marii, že její bratr Náthan snědl poslední balíček smažených brambůrek. Marie ji jemně vystrčila z koupelny s tím, aby o nějaké poprosila Pána. Když poprosila, někdo zazvonil. Jennifer křičela „Je to tady. Už je to tady!“ Přišla Marie a utišila ji, protože nevěděla, kdo je u dveří. Byl to soused, který přišel vrátit misku, do které jim Marie před několika dny dala kukuřičný chléb. Soused jí podal misku uzavřenou fólií. Když fólii odkryla, hádejte, co bylo v misce. Ovšem, brambůrky! Ten muž bydlel dva bloky od nás. Musel vyjít z domu ještě předtím, než si Jennifer Marii stěžovala. Náš svrchovaný Bůh odpověděl dříve, než volala.

Jennifer přišla za Marií, že se jí roztrhl její malý bazének. Marie ji poslala za mnou. Přišla s katalogem v ruce. Řekl jsem jí: „Jenny, přece víš, odkud dostáváme věci. Požádejme Pána.“ Sjednotili jsme se, že Bůh ji bazének pošle. Asi o týden později u nás zazvonila jedna paní, která bydlela o čtyři bloky dál. Říkala, že hledá dva hochy, kteří jí posekli trávu. Náthan ji hned poznal podle hlasu a přišel ke vchodu do domu. Když ho uviděla, řekla. „Tak přece jsem vás našla. Chtěla bych s vámi uzavřít dohodu. Mám bazén, který nepotřebuji, a když několikrát posečete můj trávník, dám vám ho.“ Hoši souhlasili. Bazén byl 90 cm vysoký o průměru 3,6 m, s pískovým filtrem, žebříkem a čerpadlem. Souprava byla úplně nová, ještě nerozbalená. Koupila si ji před 8 měsíci kvůli cvičení, ale pak se rozhodla jinak. Svrchovaný Bůh měl pro nás připravený bazén hned za rohem, čekal jen na naši modlitbu.

Jednou zase jsem se rozhodl na naší soukromé poušti pěstovat rajčata. Pustili se do nich různí brouci a ptáci, a nakonec z toho nic nebylo. Pán mi pak řekl, že mě nepovolal pěstovat rajčata ani dělat nějakou jinou fyzickou práci. Během několika dní nám jedna paní, která pěstovala rajčata na farmě, přinesla dvě tašky těch

nejkrásnějších rajčat, jaká jsem kdy viděl. Když jsem je porovnal s vlastními výpěstky velikosti třešně, došlo mi, že Pán nepotřebuje v těchto věcech moji pomoc.

Marie a já jsme se jednoho rána shodli, že potřebujeme maso, majonézu a sýr. Nikdo o tom nevěděl. Toho večera se u nás zastavila jedna paní a přinesla nám 4,5 litru majonézy a krocana, kterého měla navíc a nechtěla, aby se zkazil. Pak další manželé přinesli sýr. Když Boha o něco prosíme, můžeme to přesně specifikovat. On prostře stůl v poušti.

Mé děti chtěly jít tábořit do lesa nedaleko našeho domu. Vymlouval jsem jim to s tím, že v tom lese není žádné dřevo na táborák, že bychom museli skácet něčí strom. To byla slova nevíry, a Bůh mi to dal pěkně poznat. On je Bohem, který může naše potřeby naplnit kdekoliv! Jakmile jsme postavili stan, poslal jsem děti hledat dřevo. Vrátily se s několika suchými větvičkami a kůrou ze stromu, což bylo prakticky nepoužitelné. Blízko našeho stanu byl spadlý strom, ale neměli jsme nic, čím bychom ho pořezali. Když jsem při pochůzce v okolí uvažoval, co dál, narazil jsem asi 7 m od našeho stanu na vyvýšeninu terénu, do které jsem bezděčně kopl. Vespod bylo cosi tvrdého. Pod listím jsem našel pouzdro na pilu a v ní Boží zaopatření! Byla to zánovní řetězová pila Husquarna, právě taková, jakou jsme potřebovali. Bylo by úžasné, kdyby šla nastartovat. Ovšemže naskočila, protože Bůh ji tam pro nás připravil. Pila tam určitě nebyla dlouho, protože na řetězu nebyla žádná rez. Ó, jaká Boží svrchovanost, když mě dovedl přímo na místo, kde ji měl pro nás přichystanou! Strom jsme rozřezali, a ještě na něm něco dřeva zbylo pro dalšího případného zájemce. Činil jsem pokání, že jsem pochyboval o Božím zaopatření v poušti.

Mí hoši mi řekli, že vědí o jednom klukovi, který v tom lese často tábořil, a že tu pilu pravděpodobně ukradl. Zavolaal jsem policii a pilu jim předal. Řekli mi, že pokud se o ni do 90 dnů nikdo nepřihlásí, mohu si ji nechat. Přestože jsem pro ni neměl skoro žádné použití, po 90 dnech jsem se přihlásil. Brzy nato jsem dostal účet za komunální služby, ale neměl jsem peníze na jeho zaplacení. Pán mi připomenul pilu. Šel jsem do prodejny pil se zeptat, jestli nevědí o někom, kdo by tu pilu potřeboval. Prodavač řekl: „Můžete ji hned přinést. Dám vám za ni 100 USD. Vzal jsem peníze a hned šel zaplatit ten účet, ještě v termínu splatnosti. Bůh mě skrze tu pilu zachránil dvakrát. To byl jediný případ, kdy jsem získal peníze na fakturu prodejem nějaké věci. Děkuji ti, Otče!

Jednou, když jsme sloužili v terénu, jsme si všimli, že se nám škaredě kouří z výfuku auta, které mělo najeto teprve několik málo kilometrů. Zkontroloval jsem olej v motoru a zjistil, že motor spálil přes 2 litry oleje na asi 80 km. Po celkové kontrole jsem usoudil, že asi praskly pístní kroužky. Neměli jsme čas ani peníze na výbrus motoru. Po několika nucených zastávkách s doplňováním oleje jsem pístním kroužkům přikázal, aby byly ve jménu Ježíš opraveny. Spotřeba oleje se postupně zmenšovala až na nulu. Sláva Bohu! Když jsme šli vírou, Jeho moc se opět perfektně dokonala v naší slabosti. ***(Fp 4:19) A můj Bůh podle svého bohatství slavně naplní každou vaši potřebu v Kristu Ježíši.***

Jindy zase, cestou na poštu vybrat poštovní schránku, jsem si vzpomněl, že mi v měsíčním rozpočtu chybí peníze, jak jsem později zjistil asi 200 USD. Cestou na poštu jsem tedy prosil Pána, aby ty peníze dal do schránky. On přece odpovídá ještě dříve než voláme! Odpověď musela přijít 2 až 3 dny předtím, než jsem se modlil. A skutečně, v zásilce od anonymního dárce bylo 200 USD. I když tento způsob Božího zaopatření nebyl v naší službě obvyklý, Bůh zase jednou osvědčil včas svoji věrnost.

Byla i období, kdy jsme potřebovali větší částky peněz. Protože jsme nehromadili poklady na zemi, resp. nespořili žádné peníze, potřebovali jsme manu z nebe.

Jednou jsme se modlili za výměnu oken v našem domě a za peníze na dobré auto pro naši dceru Deboru. Za měsíc jsme ze zcela nečekaného zdroje dostali 16.000 USD. Bůh nás nikdy nezklamal, ať už byla naše potřeba jakkoliv velká.

Důvodem, proč je v křesťanských kruzích kladen takový důraz na investice, kupování, prodávání a hromadění majetku, je nedostatečné chápání pravé Boží ekonomie dávání a přijímání. Ježíš řekl, že v posledních dnech to bude jako za dnů Lota, kdy kupovali a prodávali a Bůh je zničil. (Lk 17:28-30). **(Mt 21:12) Ježíš pak vešel do Božího chrámu a vyhnal všechny, kdo v chrámě prodávali a kupovali ...** Co myslíte, že měl Ježíš proti kupování a prodávání mezi Jeho lidem? Věřím, že se mu hnusilo, že kupování a prodávání nahradilo dávání a přijímání, a že lid to všeobecně přijal za své. Ježíš nám přikázal: **Dávejte a bude vám dáno. Dobrá míra, natlačená, natřesená a vrchovatá se octne ve vašem náručí (L 6:38)**. On zaslíbil, že odmění dávání, nikoliv prodávání. Dávání je příležitostí dostat to zpátky rozmnožené. Stává se, že se nám nedostává peněz. Abychom byli způsobilí obdržet ještě více, než jsme dali, musíme dávat, nikoliv ukládat nebo investovat. Několikrát se mi stalo, že když jsem někomu poslal peníze, které jsem sám potřeboval na zaplacení účtů, vrátily se mi zmnožené z jiného zdroje, někdy ještě téhož dne. Curt Bryan je bratr, který vždy velkými částkami přispíval na naši službu. Vydával svědectví, že několikrát vypisoval šeky, i když měl vyčerpaný účet v bance, a věřil Bohu, že tam peníze včas přijdou. Zákazníci do jeho firmy přicházejí nepravidelně, takže příjmy nelze předvídat. Kdykoliv se však postavil vírou na zaslíbení, Bůh se k tomu vždy přiznal buď tím, že přišlo najednou více zákazníků nebo získal velkou zakázku se zálohou.

(2K 9:6) Říkám vám, že kdo skoupe rozsévá, bude skoupe sklízet, ale kdo rozsévá štědře, bude sklízet štědře. Místo rozsévání můžeme zrno uložit nebo je zkonsumovat. Sklízet můžeme jen to, co jsme zaseli. Bůh setbu rozmnoží ne proto, aby nás učinil bohatými, ale aby nás učinil kanály jeho požehnání pro potřebné. On rozmnožuje naši setbu pro další setbu, ne pro hromadění zásob. **(2K 9:10) Ten, který dává zrno k rozsévání i chléb k jídlu, kéž opatří a rozmnoží vaši setbu a dá dozrát plodům vaší spravedlnosti.** Boží zaslíbení těm, kdo jsou věrní v dávání, je zde: **(8) Bůh je schopen rozhojnit k vám veškerou milost, abyste vždycky a ve všem měli veškerý dostatek a mohli se štědře účastnit každého dobrého díla.**

Toto je jedno z nejmocnějších, všezahrnující zaslíbení o zaopatření v Písmu. Na druhé straně ten, kdo skladuje nebo konzumuje setbu, bude muset investovat, kupovat, prodávat a uskladňovat se světem, protože je neposlušný a nemá víru. Takoví jsou kupci babylonští. Oni dělají ... **z domu mého Otce tržiště! (J 2:16)**, když jezdí kvůli obchodu po celém světě. Podomní obchodování s knihami, zvukovými záznamy, lacinými šperky, mraženými potravinami a rekreačními pobyty je běžné ve světě a u těch, kdo mají zchudlého Boha. Ti **kupčí s Božím slovem (2K 2:17)**. Proč by se k tomuto měl propůjčit někdo, kdo věří, že ... **Bůh ... naplní každou vaši potřebu ... (Fp 4:19)**. Když Bůh posílá, tak také zaopatřuje. Bez Božího nadpřirozeného zaopatření se lidé musí uchýlit k různým taktikám na získání podpory „jejich vlastní“ služby.

Další taktikou je uvést Boží lid pod zákon, že je musí podporovat, přestože Písmo jasně říká, že naše dávání **není z povinnosti. (2K 9:7) Každý ať dává, jak se v srdci rozhodl** (ne na základě zákona), **ne s lítostí anebo z povinnosti. Vždyť Bůh miluje ochotného dárce.** V období Nové smlouvy Bůh chce, aby znovuzrození z Ducha dávali ze srdce oběti. Starou smlouvu Bůh uzavřel s přirozeným Izraelem, nikoliv s Církví. Pokud se nějaká doktrína, např. o dávání desátků, v Novém zákoně

nevyskytuje, pak pro nás neplatí! Ježíš pokáral ty, kdož byli pod Starým zákonem: ***Běda vám, znalci Písma a farizeové! Pokrytci, dáváte desátky z máty, kopru a kmínu, ale vynechali jste to nejdůležitější ze Zákona - spravedlnost, milosrdenství a věrnost! Tomuto jste se měli věnovat*** (minulý čas) ***a tamto nevynechávat. (Mt 23:23)***. Ježíš jasně řekl, že desátky jsou ze Zákona a jsou již minulou záležitostí. Někteří říkají, že desátky byly ještě před vydáním Zákona. Jistě, obřizka a obětování zvířat byly ještě před Zákonem, ale byly do zákona zahrnuty. My dnes nejsme pod zákonem, abychom je museli dávat. Pavel také řekl: ***(Žd 7:5) Synové Léviho, kteří zastávají kněžský úřad, mají podle Zákona oprávnění přijímat desátky od lidu ...*** V Novém zákoně není žádné přikázání ani požadavek na dávání desátků, protože již nejsme správci deseti, ale sta procent.

V období Staré smlouvy byli věřící z 90 % vlastníky a z 10 % správci majetku. Ježíš učil, že se musíme zřeknout vlastnictví oněch 90 %, jinak nemůžeme být Jeho učedníky. ***(L 14:33) Tak tedy žádný z vás, kdo se nezřekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem.*** „Všeho“ znamená veškerého majetku, práv a vůle. V období Nové smlouvy jsme buď správci všeho, nebo jsme zloději. Vdova, která dala dva groše, vzbudila Ježíšovu pozornost, na rozdíl od bohatých farizeů, kteří dávali desetinu příjmů. To proto, že Bůh počítá oběť nikoliv podle její výše, ale podle toho, co dárci zůstalo. Ta vdova zasela hojně, nikoliv jen desetinu podle zákona. Podle 2K 9:8 za to obdržela ***veškerou milost a veškerý dostatek***. Když dáváš, poslouchej přikázání Nové smlouvy, nikoliv Zákona a budeš požehnaný. Žádné z těchto velkých výše uvedených zaslíbení není pro ty, kdo jsou pod Zákonem. Pokud neposlechneme přikázání Nové smlouvy a řídíme se Starým zákonem, museli bychom k dosažení ospravedlnění dodržovat všechna přikázání. ***(Ga 3:10) Všichni, kdo spoléhají na skutky Zákona, jsou ale pod prokletím, neboť je psáno: "Proklet buď každý, kdo neplní a nedodrжуje vše, co je zapsáno v knize Zákona."***

Zbavili jsme se Krista, když se místo Něj řídíme zákonem. ***(Ga 5:4) Zbavili jste se Krista, vy všichni, kdo se ospravedlňujete Zákonem; odpadli jste od milosti!*** Všimněte si těchto přikázání. ***(1J 3:17) Když si někdo žije dobře a vidí svého bratra v nouzi, ale odepře mu milosrdenství, jak v sobě může mít Boží lásku?*** ***(L 6:30) Každému, kdo tě prosí, dej ...*** Mnozí Pánova přikázání ignorují a místo toho dodržují zákon v tom, že ***přinesou celý desátek do pokladnice***. Jistě, každá denominace tvrdí, že je novozákonní pokladnicí. Omyl! Pokladnice byla v chrámu (Mk 12:41, 1 Král. 7:51), a dnes je chrámem Boží lid. Když Ježíš přijde, bude se ptát, co jsme učinili pro nejmenšího z bratří (Mt 25:40), nikoliv co jsme dělali na podporu zákonických náboženských království. Mnozí budou pro neposlušnost v této věci odmítnuti. ***(Mt 25:44-46)... Pane, kdy jsme tě viděli hladovéhoho nebo žíznivého nebo jako cizince nebo nahého nebo nemocného nebo ve vězení, a neposloužili ti?' Pová jim: „Amen, říkám vám, že cokoli jste neudělali pro nejmenšího z těchto, to jste neudělali pro mě.' A tak tito půjdou do věčných muk, ale spravedliví do věčného života.*** Všechny ty krásné budovy shoří, ale chrám postavený nikoliv lidskýma rukama potrvá věčně. Podporujte ho.

20. kapitola

Nadvláda ducha nebo těla?

Kdokoli vodí do zajetí, do zajetí půjde. Kdokoli zabíjí mečem, musí být mečem zabit. Zde je vytrvalost a věrnost svatých (Zj 13:10).

Ježíš vykonával vládu ve Svém království, která byla jiného druhu než ta, která oslavuje člověka, jak si ji někteří přejí a falešní náboženští vůdcové praktikují. Ježíš odmítl Satanovu nabídku, aby se stal světským králem karnálního dominia. Farizeové a saduceové byli správci této nadvlády těla či karnálního dominia nad lidem Božím. Ježíš lidem přikázal, aby nedělali to, co dělají oni, ale aby je poslouchali, protože sedí na stoličce Mojžíšově. Byla jim dána vládní autorita podobně, jako je jim dána dnes v církvi. Ježíš vykonával vládu nad prokletím a nad Satanovým královstvím. On kazil skutky Satana v životech Svého lidu. Ježíš měl duchovní autoritu a lidé Jej ochotně následovali, protože je přitahoval Otec a nikoliv proto, že byli pod odsouzením zákona. K tomu, aby lidé mohli být tělesně i duchovně nasyceni, uzdraveni a vysvobozeni, byla nezbytná duchovní autorita.

Odpadličtí náboženští vůdcové takovou autoritu neměli tehdy a nemají ji ani dnes. Učedníci jim ve vykonávání jejich karnální autority neodporovali, ale v zásadních otázkách duchovní autority se jim vzepřeli: ***Je třeba více poslouchat Boha než lidi.*** Kdy se Petr pokusil prosadit svou tělesnou autoritu mečem, Ježíš řekl: ***Všichni, kdo meč berou, mečem padnou (Mt 26:52).*** Aby však ukázal, že Jeho duchovní autorita může v případě potřeby prokázat vládu nad tělesným světem, Ježíš řekl: ***(Mt 26:53) Myslíš, že nemohu požádat svého Otce, aby mi hned dal aspoň dvanáct legií andělů?***

Každý, kdo má anděla, neřku-li dvanáct legií andělů, nepotřebuje k obraně meč. Jeden anděl zabil při obraně Sionu 185.000 mužů. V dalším verši pak zdůrazňuje, že pokud by povolal na obranu Svého těla anděly, jak by pak mohlo být ukřižováno?

(54) Jak by se pak ale naplnila Písma, že to musí takhle být?" Tento princip nezbytnosti ukřižování platí i pro nás. Ukřižování však nemusí znamenat fyzickou smrt těla, ale staré přirozenosti. ***(Ř 12:1) ...vás vyzývám, bratři, abyste vydávali své životy*** (svá těla) ***Bohu jako živou, svatou a příjemnou oběť...*** Když je tělo mrtvé, nemá již svou vlastní vůli a práva, ale je oddáno službě Bohu. Podobně jako Ježíš obětoval své tělo, tak i my v pozemském životě obětujeme svoji starou přirozenost

Je nám řečeno, že ti, kdo se snaží bránit své tělo fyzickou silou, budou pro nedostatek své víry zabití. ***Zj 13:10 Kdokoli vodí do zajetí, do zajetí půjde. Kdokoli zabíjí mečem, musí být mečem zabit. Zde je vytrvalost a věrnost svatých.*** Z toho také vyplývá, že pokud někdo potřebuje být vzat do zajetí, aby se mohlo uskutečnit jeho ukřižování, jeho meč ho nezachrání, ale naopak stane se prostředkem soudu. ***(J 18:36 Ježíš odpověděl: "Mé království není z tohoto světa. Kdyby mé království bylo z tohoto světa, moji služebníci by bojovali, abych nebyl vydán židovským vůdcům..."*** Ti, kdo v neposlušnosti Božím slovu bojují proti tělu a krvi, nebojují za Boží království, ale za svět a tělo. Tím se snaží uplatnit nadvládu těla (karnální dominium).

Ježíš uplatňoval duchovní nadvládu, aby zachránil Boží stvoření. Neuplatňoval ji však nad lidmi, kteří chtěli usmrtit Jeho tělo. V tom je pro nás vzorem. K umrtvení naší tělesnosti musíme projít mnoha věcmi. Svět byl stvořen k tomu, aby nás přivedl k posvěcení skrze smrt staré přirozenosti, těla. Když lidé v našem okolí nás duchovně křižují urážkami, křivdami, pronásledováním, pomluvami atd., musíme s nimi spolupracovat a nastavit jim druhou líc. Máme autoritu zachránit, uzdravit, vysvobodit, zaopatřit potřebami a ZEMŘÍT SAMI SOBĚ. Bůh vykonává svoji vládu skrze nás. Když svět Ježíše ještě předtím, než byl ukřižován fyzicky, takto duchově křižoval, Jeho duchovní člověk vykonával vládu a vysvobozoval Jeho lid z prokletí. Můžeme se dostat do zmatku, kdy tuto vládu vykonávat a kdy ne. Nemáme autoritu k tomu, abychom spasili starého člověka. Naopak, nechceme ho udržovat při životě. Chceme nový život. Ježíš řekl, že pokud život neztratíme, život nezískáme. Autorita, kterou nám Bůh dal, je tedy stejná, jako měl Ježíš.

Tato vláda není určena k tomu, aby se z nás stali boháči, ale aby byly naplněny všechny naše potřeby k činění Jeho vůle. Dostal jsem od Boha darem dům a auto, abych mohl konat Jeho Vůli. **(Fp 4:19) Kéž můj Bůh podle svého bohatství slavně naplní každou vaši potřebu v Kristu Ježíši.** Vláda nám není dána, abychom žili podle žádostí těla ve falešné světské prosperitě, která povzbuzuje a zmocňuje tělo k pokračování ve starém způsobu života. **(1Tm 6:8-9) Máme-li tedy jídlo a oděv, můžeme být spokojeni. (9) Ti, kdo touží zbohatnout, upadají do pastí pokušení a do mnoha pošetilých a škodlivých tužeb, stahujících lidi do zkázy a záhuby.** Zde je zaslíbení pro ty, kdo nejsou spokojeni, ale milují věci tohoto světa. Budou přemoženi svými žádostmi a bude pro ně nemožné vejít do království, jako je pro velblouda nemožné projít uchem jehly (Mt 19:24-26).

Ježíš vládl nad Svým tělem, když měl být ukřižován. Řekl: **Ne má, ale tvá vůle se staň.** Dal lidem pravomoc ukřižovat Jeho tělo. V zahradě, když Ho přišli odvést a On jim odpověděl, **couvlí a spadli na zem,** což ukazuje, že je mohl zastavit, kdyby si chtěl zachránit život, nebo kdyby ještě nenastala ta hodina. V J 10:18 řekl: **Nikdo mi ho nebere, sám ho pokládám.** Předtím několikrát prošel jejich středem, zřejmě proměněn, protože ještě nenastal Jeho čas zemřít (L 4:30). Byla mu dána autorita spasit každého z Božího lidu, kdo věřil, a zničit Satanovo království. Naše tělo (stará přirozenost) je součástí Satanova království (Ř 8:7). Kniha Ester zaznamenává skutečný příběh a zároveň je prorockým podobenstvím. Hamanovi (šelmě) byla králem (Hospodinem) dána autorita zničit Boží lid, zatímco Ester (nevěště) byla dána autorita Boží lid zachránit. Šelma i nevěsta dostaly zároveň od téhož krále autoritu k vykonání opačného záměru. To znamená, že šelmě byla dána autorita ukřižovat starého člověka, hříšnou přirozenost, zatímco nevěště byla dána autorita vzbudit k životu duchovního člověka. Královu autoritu, podobně jako autoritu našeho Pána, nebylo možno v ničem zrušit. Nakonec však nevěsta nad šelmou zvítězila (Ester 8:1).

Přijde čas, kdy Bůh již nebude pohanům nabízet milost, ale navrátí ji Izraeli. V té době dovolí křesťanům, aby vykonávali autoritu nad těmi, kdo se budou snažit je zabít. Viz ve Zj 11:5-6 oheň z úst svědků, který pohltí jejich nepřátele, rány podobné egyptským a zastavení deště na tři a půl roku. Od tohoto času až do konce, kdy se tento svět stane Božím královstvím, bude autorita manifestována až do úplného zničení království šelmy. Osobní kontrola (řízení) se liší od kontroly prostřednictvím zástupce. Bůh všechno řídí, ale v této době musí používat nádoby k necti (Ř 9:21-24). Přijde čas, kdy bude ve Svých věřících svatých a jejich prostřednictvím všechno řídit. Tato vláda (dominium) patří nám jako duchovním dětem Ježíše Krista, ale musíme do ní milostí dorůst.

Vádu, která bude pokračovat ve věčnosti, si nacvičujeme už zde na zemi. Pán nás učí, jak pod Ním vládnout nad Jeho stvořením. **(1K 6:1-5) Jak se někdo z vás odvažuje, když má s někým spor, soudit se před nespravedlivými, a ne před svatými? (2) Copak nevíte, že svatí budou soudit svět? Když máte jednou soudit svět, to nejste schopní rozsoudit takové maličkosti? (3) Nevíte, že budeme soudit anděly? Čím spíše běžné životní záležitosti! (4) Vy ale s takovými věcmi chodíte k soudu a přijímáte za soudce lidi, kteří v církvi nic neznamenají! (5) Říkám to k vaší hanbě...** Jestliže nám v budoucím životě bude dána autorita soudit anděly, čím spíše bychom měli rozsuzovat záležitosti běžného života?

Ježíš učil Svě učedníky modlit se takto: ***Přijď království tvé, buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi***“ Pán mi ukázal, že se zde jedná o příkazy, které Bůh vkládá do našich úst. Někteří proti tomu namítají, že tím bychom se dostali do pozice prikazování Bohu. **(Iz 45:11) Takto praví Hospodin, Svatý Izraelský a který jej zformoval: Ptejte se mně na budoucí věci a pokud jde o mé syny a o dílo mých rukou, přikazujte mi.** A skutečně, když jsme vedeni Duchem, On příkaz provede.

Ve Sk 3:6 Petr chromému žebrákovi přikázal: ... ***co mám, to ti dám. Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod!*** Petr reprezentoval Ježíše a měl autoritu přikázat prokletí, aby odešlo. Když chromý chodil a okolostojící byli v pokušení Petra uctívat, řekl jim: ... ***Proč na nás tak hledíte, jako bychom svou vlastní mocí nebo zbožností způsobili, že tento muž chodí? (Sk 3:12).*** Boží moc vykoná to, co v poslušnosti Jemu přikážeme. Naše dílo zde je manifestovat Boží království na zemi.

Při posledním troubení bude vyhlášeno: **(Zj 11:15)...Království světa se stala královstvím našeho Pána a jeho Mesiáše ...** Skrze koho toto Bůh učiní? Bible říká, že skrze svaté. **(Dan 7:26-27) V tom bude soud osazen (svatými), a (ti) panství jeho (krále-šelmy) odejmou, vyplení a vyhladí je docela. (27) **Království pak i panství a důstojnost Královská pode vším nebem dána bude lidu svatých výsosti** (svatých Nejvyššího) ... Svatí budou z milosti Boží vykonávat vládu až do úplného konce vlády šelmy.**

21. kapitola

Svatost a vláda

Z vnějšku budou ztělesněním zbožnosti, ale její obsah jim bude cizí. Od takových se odvracej (2Tm 3:6).

Bůh dal Samsonovi vládu i v jeho nevědomosti. V čem bylo tajemství Samsonovy síly? V Knize Soudců je psáno, že to byly jeho dlouhé vlasy, a jakmile je ztratil, ztratil i svoji sílu. Samson nebyl žádný obr, ani svalovec. V Soudců 16:17 Dalile řekl: ... **Kdyby mě oholili, má síla by mě opustila a byl bych slabý jako každý jiný.** Jeho nepřátelé chtěli znát tajemství jeho síly. Neptali se ho: „jakým způsobem jsi získal tak velké svaly?“ To jim vůbec nepřišlo na mysl. A tak ani vy nemáte velkou moc, moudrost nebo nevládnete nad hříchem nebo prokletím na základě vlastních schopností, ale skrze to, co Ježíš učinil na kříži. Samson vládl nad nepřáteli Božího lidu. Když Samson ztratil svoji podřízenost Bohu, ztratil i svoji sílu. V 1K 11:13-16 je psáno, že dlouhé vlasy byly dány ženě jako znamení podřízenosti jejímu manželovi. Kdo je naším manželem? Pán je naším manželem. Kdo složil nazírský slib jako Samson, si na znamení podřízenosti nesměl stříhat vlasy. Jde o to, že tato velká síla (nadvláda) byla Samsonovi dána, ale on ji ztratil, protože ztratil své vlasy jako znamení podřízenosti Hospodinu.

Nazíry jejich podřízenost Bohu, daná najevo dlouhými vlasy, oddělovala od světa. **(Num 6:5) Po celou dobu jeho nazírského slibu se jeho hlavy nedotkne břitva. Dokud nevyprší doba jeho oddělení pro Hospodina, bude svatý; vlasy na hlavě si nechá volně růst.** Toto oddělení dané podřízením se Hospodinu znamená svatost. Jak Samson ztratil svoji svatost a moc? **(Sd 16:19) Ona ho uspala na klíně, zavolala jednoho muže a dala mu z hlavy oholit těch sedm copů. Tak ho ovládla a podmanila; jeho síla ho opustila.** Samson usnul, což má ten duchovní význam, že už neměl oči otevřené vůči světlu pravdy. Odevzdal svoji hlavu či mysl do rukou nevěstky Dalily, a tak ztratil své vlasy (podřízenost Bohu, oddělení od světa a svatost). Poučení z toho příběhu je v tom, že bychom neměli dávat nevěstce svoji mysl, jinak ztratíme moc a vládu. Náboženské systémy vytvořené člověkem, což je nevěstka, zbavily Boží lid jeho moci, protože nejsou podřízeny Božímu Slovu. **(2Tm 3:5) Z vnějšku budou ztělesněním zbožnosti, ale její obsah jim bude cizí. Od takových se odvracej.**

Nevěsta v Písni písní je prorockým podobenstvím na dočasný pobyt Nevěsty, která ztratila svoji podřízenost. **(Ps 5:7) Našli mne strážní, co město obcházejí (strážci městských hradeb)** (tj. denominace nebo sekty); **zabili mě, zranili, šálu z ramenou mi strhli strážci hradební.** Strážní jsou v Iz 56:10-12 Pánem označeni jako pastýři (pastoři). Tito pastoři, ve snaze udržet Nevěstu uvnitř svých sektářských hradeb, ji zbili, vzali jí šálu či závoj, který je rovněž symbolem podřízenosti jejímu manželovi, Hospodinovi. **(1K 11:3)... hlavou ženy její muž...(5) Stejně tak každá žena, která se modlí nebo prorokuje s nezahalenou hlavou, dělá ostudu tomu, kdo je jí hlavou...; (10) Proto ať si žena zahaluje hlavu na znamení autority ... (13) Posud'ťe sami: je vhodné, aby se žena modlila k Bohu nezahalená?** Falešní pastýři podřídili Boží lid více náboženství nežli Kristu.

Je to obrázek Nevěsty těchto dnů, která marně hledala svého milovaného nejdříve na širokých cestách babylonského náboženství. **(3:2) Vstanu již a prochodím město** (Babylon), **po ulicích a náměstích** (v angl. „širokých cestách“) **hledat musím toho, jež z duše miluji! Hledala jsem ho, ale nenašla.** Hledala Ho u falešných pastýřů, kteří oddaní a věrní jen sami sobě a svému vlastnímu království. **(3) Našli mne strážní, co město obcházejí: - Neviděli jste toho, jež z duše miluji?** Teprve až byla od nich vysvobozena našla toho, jehož její duše hledala. **(4) Jen jsem je minula, našla jsem toho, jež z duše miluji. Chopila jsem se ho a nepustím jej), dokud jej do domu své matky neuvedu, do pokojíku své rodičky** (ve svém rozrušení Jej chtěla sdílet s těmi, mezi nimiž byla počata a narodila se z těla. Ostatní dcery této společné matky nesdílely její nadšení pro jejího zvláštního milého. **(5:9) Čím je tvůj miláček zvláštní, ty nejkrásnější z žen? Čím je tvůj miláček zvláštní, že tak zapřísaháš nás?** Protože se nespokojila s „jiným Ježíšem“, nebyla poskvrněna náboženstvími těchto ostatních dcer a byla Pánem vyvolená. **(6:9) jediná je však holubička má, má dokonalá, jediná je pro matku svou, tak čistá pro svou rodičku! Když na ni pohlédnou, dívky (dcery) jí blahořečí ...** Získala zpět svoji vládu (dominium) tím, že se neposkvrnila se ženami představujícími falešné náboženské systémy. Ti kdo nesou ovoce, půjdou ve stopách její svatosti a nebudou se poskvrňovat semenem (slovem) lidí, protože jsou duchovními pannami (panici). **(Zj 14:4) To jsou ti, kteří se neposkvrnili s ženami, neboť jsou panicové. To jsou ti, kteří následují Beránka, kamkoli jde; ti byli vykoupeni z lidí jako prvotiny Bohu a Beránkovi.** Sekty křesťanstva se poskvrnily tím, před čím Pavel varuje ve 2K 11:4: **Když totiž někdo přijde kázat jiného Ježíše, než kterého jsme kázali, nebo když se vám nabízí jiný duch, než kterého jste dostali, nebo jiné evangelium než to, které jste přijali ... (2K 6:17) Proto Hospodin praví: "Vyjděte z jejich středu a oddělte se, nečistého se nedotýkejte, a přijmu vás."** Jen Slovo je pravda, která vysvobozuje. **(2K 7:1) Milování, když tedy máme taková zaslíbení, očistěme se od každé poskvrny těla i ducha a posvěcujeme se v bázni Boží.**

Ježíš vyvolává Své ovce z ovčince odpadlického náboženství a **ovce jdou za ním. (J 10:3)... on své ovce volá jménem a vyvádí je. (4) Když své ovce vypustí, jde před nimi a ovce jdou za ním, neboť znají jeho hlas. (5) Za cizím nikdy nepůjdou, ale utečou od něj, neboť neznají hlas cizích.** Nevěsta hledala toto malé stádo, které pokojně následuje Pána. **(Ps 1:7) Pověz mi ty, jež z duše miluji, kde paseš (své stádo)? Kde o polednách uléháš? Proč zahalená bloudit mám okolo stád druhů tvých?** Zahalení představuje slepotu a svázanost podřízeností náboženství. **(2K 3:15) Až do dneška jim při čtení Mojžíše na srdci leží rouška, (16) ale jakmile se člověk obrátí k Pánu, rouška mizí. (17) Pán je Duch, a kde je Pánův Duch, tam je svoboda. (18) My všichni s odkrytou tváří jako v zrcadle odrážíme Pánovu slávu a tehdy jsme Pánovým Duchem proměňováni k jeho obrazu, od slávy k slávě.** Z toho můžeme vidět, že ti, kdo nejsou zahaleni rouškou zákonického náboženství, vidí Pána a stávají se podobnými Jemu.

Na otázku **kde paseš (své stádo) ?** milovaný Pán odpovídá: **(Ps 1:8) Nevíš-li sama, ty nejkrásnější z žen, jen vyjdi v patách ovečkám, svá kůzlátka nech pást kolem příbytků (stanů) pastýřských.** Za Ježíšových dnů na zemi nebylo možné Jeho Církev (tj. ekklésii, vyvolané) pást v odpadlických sektách judaismu. Proto je pásal **kolem příbytků pastýřských.** A stejně tak i dnes, protože Církev velice odpadla, Ježíš pase své stádo pokoje, odpočinku a pravdy mimo stany pastýřů. To nevěstě a Ježíši způsobilo výčitky a urážky. **(6) ... Synové matky mé se na mne**

rozzlobili ... Těm, kdo na sebe berou svůj kříž a následují Ježíše, je přikázáno, aby tuto potupu akceptovali. **(Žd 13:11 Těla zvířat, jejichž krev přináší velekněz do nejsvětější svatyně v oběť za hřích, bývají pálena venku za stany. (12) Proto také Ježíš trpěl venku za branou, aby posvětil lid svou vlastní krví. (13) Vyděme tedy k němu ven za stany a nesme jeho potupu.**

Mojžíš, který je pravým předobrazem Krista, vyváděl svůj lid z tábora rebelujících odpadlíků. **(Ex 33:7) Mojžíš bral stan a vztyčoval si jej venku za táborem, daleko od tábora. Nazval jej Stan setkávání. Když chtěl kdokoli hledat Hospodina, musel vycházet ke Stanu setkávání, který byl venku za táborem.** Nadcházející hrozné Boží soudy vzbudí bázeň těch, kdo přebývají v táboře, aby z něj vyšli a setkali se s „vyvolanými“ na pravé hoře Božího království. **(Ex 19:15) Řekl lidu: "Připravte se na třetí den; vyvarujte se manželského styku (s odpadlickou sektou). (16) Ráno třetího dne začátek třetího tisíciletí od posledního Adama, což je nyní (2Pt 3:8) pak nastalo hřmění a blýskání. Nad horou se objevil těžký oblak a zazněl ohlušující zvuk polnice. Všechn lid v táboře se třásl. (17) Mojžíš vyvedl lid z tábora vstříc Bohu a lid se postavil při úpatí hory.**

Pokud jste zjistili, že jste byli následovníky lidských náboženství a rozhodnete se změnit smýšlení, Bůh vaši vládu (dominium) obnoví. Samson činil ve filistinském zajetí pokání a jeho vlasy začaly růst. Síla se mu vrátila a on jim zbořil jejich falešný chrám, který se zřítil na jejich hlavy. **(Sd 16:30)Ať zemřu i s těmi Filistinci!" zvolal Samson a zatlačil vsí silou, takže se chrám zřítil na vládce i na všechny lid uvnitř. Tak jich zabil při své smrti více než za svého života.** Stejně tak i my, když zemřeme sami sobě, zvýší se naše nadvláda nad našimi nepřáteli.

Jen málo těch, kdo na zemi vykonávali vládu pro Boha, byli dokonalí, včetně Samsona. Odmítl, aby nad ním vládl Hospodin, a tak nakonec ztratil vládu, kterou měl nad zemí. Pro Boha není nutné, aby odebral vzpurníkům zaslíbení o vládě, které jim dal. Jejich vlastní srdce nebude mít víru k tomu, aby mohli mít na zaslíbení podíl. **(1 J 3:21) Milovaní, jestliže nás naše srdce neodsuzuje, máme k Bohu smělou důvěru (22) a přijímáme od něj vše, oč prosíme, neboť dodržujeme jeho přikázání a děláme, co se mu líbí.** Pokud Bohu nesloužíme, naše srdce nás bude odsuzovat a nebudeme mít víru k vykonávání vlády. Zde Pán nemluví o zjevně dokonalých lidech, ale očekává, že se staneme Jeho učedníky a budeme chodit ve světle, které máme. Tímto způsobem nás víra činí dokonalými až do úplného projevu této dokonalosti v těle. Čerstvě uvěřivší Boží dítě nemá velkou povědomost o dobrém a zlém, ale v Božích očích je nevinné, pokud činí to, o čem ví, že to má činit. **Takové Boží dítě vládne nad hříchem a prokletím, ale ne nad Božím lidem.**

Před lety jsem měl sen o tom, jakým způsobem Bůh některé povyšuje do pozic vedoucích jeho lidu. Sám si nečiním v souvislosti s tím snem na takovou pozici nárok, pouze zdůrazňuji principy. **V tom snu byly dvě hory.** (první hora představuje království tohoto světa, Babylon, a druhá hora představuje království Boží, horu Sion). **Sjížděl jsem s té první strmé hory dolů autem.** (To představuje naše pokořování před světem (Iz 40:4), být jako dítě (Mt 18:4) a ztrácet v tomto světě náš karnální život (Mt 16:25,26). **Uprostřed silnice svažující se s hory dolů byl po celé délce silnice příkop. Dvě pneumatiky mého auta jely po jedné a dvě po druhé straně příkopu. Nemohl jsem uhnout doprava ani doleva, aniž by auto nehavarovalo, takže jsem musel držet směr.** (Jozue obdržel na obsazení Zaslíbené země podobné pokyny. **(Jz 1:7) Jen buď silný a velmi statečný, abys pečlivě dodržoval celý Zákon, který ti přikázal můj služebník Mojžíš. Neuchyluj se od něj napravo ani nalevo, a bude se ti dařit, kamkoli půjdeš.** Uchylování se napravo nebo nalevo

symbolizuje odbočování z úzké cesty Písma, které nás zastaví, takže nebudeme moci vykonávat autoritu na obsazení zaslíbené země, tj. na žití v zaslíbení.

Na úpatí svahu jsem z auta vystoupil. Cítil jsem, že mám mnoho nepřátel. (Čím více se před Božím Slovem pokoříme, tím více nepřátel budeme mít, v karnální církvi i ve světě, podobně jako náš Pán. *Potom jsem našel nějaké nářadí, které bylo ukryté pod keřem.* Byly tam kladiva, šroubováky a klíče na matice, namočené v oleji. (U hořícího keře Mojžíš obdržel autoritu vysvobodit Boží lid z otroctví. Nástroje slouží k přitážení (svázání) a uvolnění (rozvázání), podobně jako to činí Boží autorita daná Jeho učedníkům (Mt 18:18). Zaslíbení daná ve Slovu jsou jako nářadí království Božího, dané učedníkům ke svazování a rozvazování. Olej znamená moc Ducha Svatého. (Jinými slovy, zůstaneme-li na přímé a úzké cestě, obdržíme autoritu ke svazování a rozvazování pro Boha.) *Odsud jsem odbočil doprava* (ovce jsou postaveny napravo, Mt 25:33) a vydal se na druhou strmou horu. (Když sestoupíme dolů z první hory, opravňuje nás to k výstupu na druhou horu. Pokoření před světem nás učiní velkými v hodnocení podle království. Mnozí poslední budou první a první budou poslední. **(Iz 40:3) ...Připravte na poušti cestu Hospodinovu ... (4)Každé údolí at' je vyvýšeno a všeliká hora i pahrbek at' jest sníženo ...** Cesta Hospodinova je taková, že pokořování před světem budou povýšeni na Boží horu, ale vznešení a ctění na hoře světa budou muset sestoupit dolů). **(Jk 4:10) Pokořte se před Pánovou tvář a on vás povýší.**

Když jsem dosáhl vrchol hory, vešel jsem dveřmi do obrovského paláce. (J 10:2)... kdo ale vchází dveřmi, to je pastýř ovcí. (7) Ježíš k nim tedy znovu promluvil: "Amen, amen, říkám vám: Já jsem dveře ovcí. (Ježíš je jediným Pastýřem ovcí. On používá nádoby, které se stanou ovcemi jedině tím, že projdou skrze Něho jako dveřmi. Tento palác představuje Nový Jeruzalém na hoře Sion, tj. město, které vládne Božímu lidu.) Starý Jeruzalém vládl starozákonnímu Božímu lidu Staré smlouvy a Nový Jeruzalém vládne Božímu duchovnímu lidu Nové smlouvy. Pavel prohlásil, že jsme přistoupili k tomuto duchovnímu městu. Ukázal nám, že to není fyzické, hmatatelné město. **(Žd 12:18) Nepřistoupili jste přece k hmatatelné hoře ... (22) Přistoupili jste ale k hoře Sion a k městu živého Boha - nebeskému Jeruzalému ... (23) k slavnostnímu shromáždění, k církvi prvorozených ...** (Ježíšových vyvolaných, aby přišli k této hoře. Naše cesta je přijít k této hoře, vystoupit na ni a vstoupit dveřmi do trůnní síně.)

Pak jsem uviděl Ježíše, Syna Davidova, sedícího na trůnu Davidově. Přistoupil jsem a usedl vedle Něj, a mluvili jsme. (Trůn je místem, z něhož je vykonávána vláda a na němž nevěsta sedí vedle svého krále). **(Zj 3:21) Kdo vítězí, tomu dám usednout se mnou na mém trůnu, jako jsem i já zvítězil a usedl se svým Otcem na jeho trůnu.** Všichni, kdo překonají zatvrzelost svého zlého srdce a budou zůstat ve jménu Ježíš, se dostanou k tomuto trůnu. **(Jer 3:17) V ten čas nazývají budou Jeruzalém stolicí Hospodinovou, shromáždí se tam všichni národové ke jménu Hospodinovu do Jeruzaléma, a nebudou chodit více podle zdání srdce svého zlého.** (Všichni kdo zdolají první horu světa, budou žít na druhé hoře království Božího. Tito budou konat ve **Jménu Hospodinově**, protože jsou s Ježíšem posazeni na trůnu autority. Tato pozice byla dána všem, kdo jsou znovuzrozeni, mnozí se však uchýlili napravo nebo nalevo, takže nemají správné postavení těch, kdo zůstávají v Kristu.) **(Ef 2:5) ... že spolu s Kristem obživil i nás, mrtvé ve vinách - jste spaseni milostí! (6) Spolu s ním nás vzkřísil a posadil na nebesích v Kristu Ježíši,**

Zatím co jsem mluvil s Ježíšem, uslyšel jsem za sebou nějaký hluk. Když jsem se otočil, uviděl jsem několik lidí snažících se vyšplhat se do trůnní síně přes okno. Ježíš řekl: „Neznepokojuj se, ti se sem nemohou dostat.“ (Pozici autority je možno si uzurpovat v Babylonu, ale nikoli na Sionu jakožto Boží hoře a království.) **(J 10:1) ... Kdo nevchází do ovčince dveřmi, ale vniká jinudy, je zloděj a lupič.** Ježíš o nich říká: **Všichni, kolik jich přišlo přede mnou, jsou zloději a lupiči ... (J 10:8).** A tak je tomu i dnes. Mnozí ukradli pozici autority, aniž by šli cestou pokoření se před Slovem a vešli skrze Krista jako dveře. Okradli ovce o obdarované a zkušené učitele. Okradli ovce o Krista, protože služebník může předat dál jen to, co sám má. Dělo se tak po celou dobu historie křesťanského náboženství, kde sektářské vyučování probíhá jakoby v Boží autoritě a z Božího pověření. Náboženští vůdcové považovali učedníky za nevzdělané a neznalé (Sk 4:13), avšak věděli a podle darů, které učedníci používali, poznali, že byli s Ježíšem. Ovcím musí být předávána víra, ovoce, zralost, podřízenost Pánu a osobní znalost Pána a Jeho cest. Služebníci ale nemohou předávat to, co sami nemají. Dcery matky nevěstek (Zj 17:5) až doposud hromadně produkují nájemníky (J 10:12-13, Iz 56:9-12); Ježíš však přišel vyvést Svě ovce z babylonských ovčinců (J 10:3-4), aby Jej mohli – již nezadržování lidskými tradicemi – následovat. Aby muž mohl být v církvi povýšen do funkce biskupa (dohláze), musí být starším co do zkušenosti a vyzrálosti ve Slově (1 Tim 3:1-7; Titus 1:5-9).

Jeden můj přítel měl sen o křesťanech jako o dětech s plnovousy, kteří byli s Pánem již mnoho let, ale byli stále nezralí. Boží lid miloval svět, a tak jim Bůh dal nezralé odpadlické vedoucí, aby jim říkali to, co chtěli slyšet. **(Iz 3:4) A dám jim děti za knížata, děti, pravím, panovatí budou nad nimi. (5) I bude sužovatí v lidu jeden druhého a bližní bližního svého; vzpurně se postaví dítě proti starci a chatrný proti vzácnému.** Proto si raději zvolte muže, který má obdarování, než muže, která má tituly. **(2Tm 4:3) Přijde totiž doba, kdy lidé nestrpí zdravé učení, ale budou se podle vlastních chutí obklopotvat učiteli, kteří jim budou lechtat sluch. (4) Odvrátí uši od pravdy a uchýlí se k bájím.**

22. kapitola

Začni teď

Říká přece: "V čas milosti jsem tě vyslyšel, v den spásy jsem ti pomohl." Hle, čas milosti je tu, ten spásný den je teď! (2K 6:2)

Všichni čekáme na Pána, na pohyb Jeho Ducha. On nás vyslyšel a v den spásy pomohl. Nyní je příhodný čas konat toto spasení. Nyní je den záchrany z každého prokletí. Ve Svém dnu spásy Ježíš zvítězil nad ďáblem a jeho královstvím. (J 12:31) **Nyní se koná soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vyvržen ven.** (J 16:33) ... **Na světě zakoušíte souzení, ale buďte stateční - já jsem přemohl svět.** Jinými slovy: buď šťastný, protože přicházím s dobrou zprávou, že tento zlý svět byl poražen a nyní je pod nohama pravého těla Kristova. (Ef 1:22) **Bůh "poddal všechno pod jeho nohy" a jako hlavu všeho jej dal církvi, (23) která je jeho tělem, totiž plností Toho, který naplňuje všechno ve všech.**

Nyní je již jen zapotřebí, aby věřící jednali v autoritě Slova a používali Boží moc k manifestování toho, co se stalo na kříži. (Ř 8:13) **Žijete-li podle těla, zemřete; umrtvujete-li skutky těla Duchem, budete žít.** Jednáme tedy v moci Ducha. Moc Ducha je dostupná všem, kdo jednají na základě Slova. (2K 7:1) **Milovaní, když tedy máme taková zaslíbení, očistěme se od každé poskvrny těla i ducha a posvěcujme se v bázni Boží.** Ježíš nám jasně řekl, že nemusíme se sklízní čekat do Jeho příchodu, ale máme konat Jeho dílo. (J 4:35) **Neříkáte snad, že do sklízně zbývají ještě čtyři měsíce? Hle, říkám vám: Pozvedněte oči a pohleďte na lány, že se už bělají ke žni! (36) Ten, kdo žne, získává odplatu a shromažďuje úrodu k věčnému životu ...**

Pro nás je snadné být závislí na světě a světských způsobech, ale přichází čas pouště, kdy to již nebude možné. **Spravedlivý bude živ z víry.** To však znamená radikální konec normálnímu každodennímu „křesťanskému“ životu. Měli bychom se naučit činit věci ve víře, a to z toho jediného důvodu, abychom rostli v autoritě a zkušenostech spravedlivého života. Můžete začít v oblastech, o nichž si můžete myslet, že na nich tolik nezáleží, ale Pán chce každého z nás vyučit, abychom byli nádobami schopnými přinášet sobě i jiným věřícím spasení, vysvobození, uzdravení a zaopatření. Když používáme naši víru, vidíme, že Bůh se přiznává ke Svému Slovu, a my zase pokročíme o kousek dál. Každý úspěch je základem následujícího úspěchu až ke zkušenosti, kdy ve víře můžete poručit, aby přišlo Boží zaopatření. Přejde den, kdy vaše zkušenost ve víře bude zachraňovat životy. Podobně tomu bylo i v mém případě.

Sdílím se zde s vámi o některé mé rané zkušenosti nikoliv ke své, ale ke Kristově slávě; **nemáme totiž nic, co bychom nedostali od Něho (1K 4:7).** Jako mladý křesťan jsem Pána žádal, aby mě vzal za ruku a naučil mě, jak být Jeho učedníkem. Studoval jsem, co je to víra a toužil jsem se v ní cvičit. S Donem Robertsonem, který mi svědčil o Kristu, jsme se chystali vyjet na vodní lyžování. Po nastartování auta, jsme zpod kapoty uslyšeli divný zvuk. Hřídel alternátoru kmitala, protože bylo vymlácené ložisko. „Co budeme dělat?“, zeptal se Don. Řekl jsem: „Přikážme, ať se ložisko upevní a odjedme ve víře lyžovat.“ Don souhlasil, a tak jsme položili prsty na hlučný alternátor a přikázali mu, aby se ve jménu Ježíš spravil. Zaklapli jsme kapotu,

připojili k autu vozík s člunem a vyrazili směrem k Old River, což bylo asi tak půl hodiny jízdy. Za chvíli se zatáhla obloha a v oblasti, kam jsme měli namířeno, se začalo blýskat. Uvědomil jsem si, že to je další dobrá příležitost uvidět nádherné Boží skutky v akci. Řekl jsem Donovi: „Ukažme svými prsty na ty mraky a řekněme jim, aby nám šly z cesty.“ Příklad jsme vyslovili společně. Jak jsme pokračovali v jízdě, mraky začaly ustupovat na obě strany, ale několik kilometrů dopředu ve směru naší jízdy už bylo nebe modré. Radovali jsme se v Pánu!

Když jsme cestou k Old River přijeli k False River, museli jsme zpomalit, protože jsme projížděli obcí. Zvuk motoru se zdál být normální.. Don řekl: „Zastav!“ Otevřeli jsme kapotu. Alternátor běžel zcela hladce a nehlukně. Sláva Bohu! Ten alternátor už nikdy nepotřeboval vyměnit! Museli jsme odbočit vlevo směrem k Old River, kam mraky ustoupily. Opakovali jsme náš požadavek. Mraky se opět v kolmých bočních směrech rychle rozestupovaly, až se tvořily větrné víry. Bůh si skutečně dal záležet. Dal nám na lyžování krásný slunný den, i když skoro všude kolem nás byla obloha zamračená. Někdo by si mohl myslet, že pro Všemohoucího Boha není důležité, zda budeme nebo nebudeme mít k vodnímu lyžování slunný den. Je to pro Něj důležité kvůli našemu tréninku, získávání zkušeností a někdy jen tak pro naše potěšení.

Jednou zase, když jsem jel vyzvednout dceru Deboru z církevní mateřské školky, auto mi asi tři bloky od školky vypovědělo službu. Opakovaně jsem spouštěl startér, až se skoro vybila baterie. Protože jsem nechtěl přijít pozdě, šel jsem ke školce pěšky. Obloha byla zatažena tmavými mraky a silně se rozpršelo. Hlas v mé hlavě mi říkal: „Proč nepřikážeš, aby přestalo pršet?“ Zvedl jsem ruku a mávl ve vodorovném směru proti mrakům a řekl: „Přestaň pršet, ve jménu Ježíše“. Přestalo pršet, jako by uťal. Vyzvedl jsem Deboru a cestou zpět jí nadšeně vyprávěl, co se stalo. Řekl jsem: „Když Bůh mohl zastavit déšť, může nastartovat i auto“. Když jsme k autu přišli, položili jsme na něj ruce a poručili, aby ve jménu Ježíše nastartovalo. Otočil jsem klíčkem a držel ho ve startovací poloze. Slabá baterie s námahou protáčela motorem až se úplně vybila. Stále jsem držel klíč ve startovací poloze, i když pohyb už ustal. Najednou vybitá baterie začala protáčet motor, jako by měla dvojnásobnou sílu. Věděl jsem, že Pán to nechal dojít tak daleko, abychom věděli, že to bylo od Něj. Zkušenost se zastavením deště mě doslova tak napumpovala, že když se dnes na věc dívám s časovým odstupem, skoro se divím tomu, že při vydání příkazu k nastartování auta poslechlo jen to naše, kdežto ostatní auta zaparkovaná ve městě nereagovala. Sláva Bohu! On nás vede za ruku a cestou nás povzbuzuje.

Doufám, že jste tímto byli požehnáni. Chodte s Bohem.

Poděkování

Nejdříve a na prvním místě děkuji mému Otci, který v nás působí, abychom chtěli a činili jeho dobře libou vůli, a bez něhož nic nejsme a nic nemůžeme dělat. Děkuji Mu také za to, že Jeho pokračující milost vám dá pochopit toto dílo a užitek z něj plynoucí. Prosím, ptejte se Boha a sjednoťte se v této věci se mnou.

Dále bych chtěl Bohu vzdát díky za April Fields, kterou mi On poslal, aby doplnila, čeho se mi nedostává jako spisovateli. Pracovala neúnavně na vlastní náklady. Neměla jiný motiv než lásku k Božímu lidu. Navrhla také obálku na tuto knihu. Velmi mi pomohla a ještě pomáhá s další knihou. Díky Bohu.

Děkuji Bohu za Billa Rowe, který zakoupil stroj na přepis mluveného textu a přepsal mnoho kazet s vyučováním o Svrchovaném Bohu, jako podklad pro tuto knihu. Dělal to z lásky k vám, čtenářům. Bůh mu žehnej.

Děkuji Bohu za mého přítele Doug McDuffee, který po několik let měl k tomu, abych ty kazety přepsal do knižní podoby. Nebyl jsem tou myšlenkou nijak zvlášť nadšen, až mi Bůh potvrdil, že je to Jeho vůle, takže Dougova snaha došla naplnění.

Děkuji Bohu za bratry a sestry, kteří přispěli na publikování této knihy. Neodhalím jejich jména, protože „tak bude tvé milosrdenství vsкрыtu a tvůj Otec, který vidí vsкрыtu, ti odplatí zjevně.“

Děkuji Bohu za mého syna Justina, který mi dnem i nocí pomáhal s prací na počítači. Bůh jeho přípravu načasoval tak, aby mi mohl pomoci s touto knihou. Bůh mu žehnej. Děkuji Bohu za moji ženu Mary, která neúnavně sloužila práci v domácnosti. Prosím, modlete se za ni a naše děti, aby byly nádobami ke cti.

Bůh požehnej JoAnn Booker, Dwora Jawer a Brad Moyers, kteří dělali korekturu rukopisu pro vás, čtenáře. A v neposlední řadě necht' Bůh požehná Jamie Hugs, která provedla formátování rukopisu.

Váš služebník v Kristu,
Dave Eells.

Závěrečné poznámky autora

Někteří lidé mi doporučovali, abych stručně popsal, jak kniha vznikala. Abych byl upřímný, tato myšlenka mně nesedí. Pokud by to měla být důležitá součást autorství knihy s duchovní tematikou, pak se vám do rukou dostala špatná kniha. Ujišťuji vás, že nejsem žádný vynikající teolog. Důležité je jen to, zda Bůh ve mně našel ochotnou nádobu.

Když učedníci byli teology dotazováni, odpověděli jim ve Sk 4:1: ***Když vůdcové viděli Petrovu a Janovu smělost a zjistili, že jsou to neučení a prostí lidé, žasli a poznali na nich, že byli s Ježíšem.*** Věřím, že při čtení této knihy zjistíte, že mám stejnou kvalifikaci k tomu, aby mě Pán použil, neboť ***Jeho moc se dokonává v naší slabosti.***

Když jsem jedno vyučoval skupinu seminaristů, jeden z nich se mě zeptal, proč jsem neabsolvoval jejich fakultu. Odpověděl jsem mu: „Kdybych k vám chodil na přednášky, musel bych své studium omezit jen na to nejlepší, co vaše denominace nabízí. Pokud bych chtěl studovat lidské názory na Slovo, mohu jít do křesťanského knihkupectví a tam si opatřit to nejlepší, co bylo za celou historii křesťanství napsáno. Další z nich mi položil otázku: „Jak se bez studijního režimu přinutíte ke studiu? My musíme studovat, abychom dovedli odpovídat na otázky“. Řekl jsem: „Jistě, ale jsou to odpovědi, jaké chtějí slyšet. Pro mě je studium Slova dar. Nemusím být pod zákonem.“

Když jsem přišel k Pánu – nebyl jsem nikdy studijní typ – lidé v mém okolí byli pohoršeni tím, že jako předmět studia mě zajímalo jen Boží Slovo. Později jsem studoval spisy reformátorů, otců první církve a několika novodobých učitelů. Tyto choutky mě brzy přešly, takže jsem se pak držel jen Slova a Ducha svatého, neboť jejich nadřazenost a dokonalost nelze s ničím a nikým srovnávat.

Nechť vám Bůh při hledání pravdy požehná.

Váš služebník v Kristu,
David Eells.

BRZY JIŽ TAKÉ VYJDE

SKRYTÁ MANA PRO POSLEDNÍ DOBU, jejímž účelem je dát vhled do skrytých zjevení posledních časů. Autor čtenáři předkládá srozumitelným způsobem explozivní zjevení, solidně prověřená Písmem, slovem poznání a slovem moudrosti, která připraví Boží lid na rozpoznávání znamení nadcházejících časů.

KNIHA POJEDNÁVÁ O:

počáteční zjevení ▪ první klíč ke skryté maně ▪ kam jdeme ▪ druhý klíč ke kryté maně
▪ syn – pacholík ▪ vrtžení ke trůnu ▪ zralost a ženci ▪ připravte se na poušť ▪
požehnání ▪ smlouva se šelmou a ohavnost zpuštění ▪ znamení a obraz šelmy ▪
falešný prorok a náboženská nevěstka ▪ pád Spojených států ▪ pád světa ▪ pád
nenesoucích ovoce.

***Další vyučování Davidem Eellsem na:
www.americalastdays.com***